LARRY NIVEN

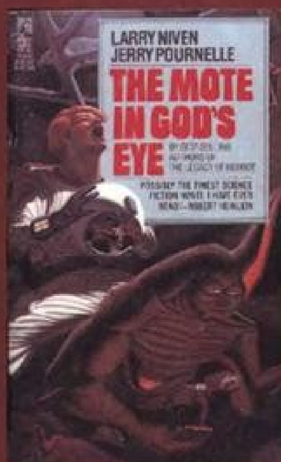
Jerry Pournelle

Lumea Pay

Contactul

SF 38

Câștigător a 6 premii Hugo și Nebula, Larry Niven este autorul faimoasei trilogii *Lumea Inelară.*

În urma unui conflict cu o navă străină ajunsă în Imperiul Omului, o flotă expediționară umană trece printr-o poartă spațială și pătrunde în alt sistem planetar. Dincolo de fascinația Culturii tehnologice a alienilor întâlniți acolo, oamenii se vor confrunta cu secretele păzite cu strășnicie pe... *LUMEA PAY.*

„Stupul, cu coridoarele sale strâmte și curbe, era imposibil de cartografiat. Le venea greu să precizeze unde anume se aflau, totuși marcară permanent locurile pe unde treceau, iar cu razele protonice măsurară distanțele prin pereți. Nu putea fi prea sigur să trăiești în Stup.

Peste tot, pereții coridoarelor aveau grosimea cojii de ou.

Cu toate acestea, peretele de sub crater era gros de câțiva metri.

Radiația, își spuse Staley. Pesemne că existase radiație reziduală. Altfel payenii ar fi săpat și în peretele acela, așa cum procedaseră cu ceilalți, pentru a beneficia de un spațiu cât mai mare pentru locuit.

Probabil că aici avusese loc o adevărată explozie demografică. Pentru ca apoi ceva să-i ucidă pe toți locuitorii.

Iar acum nu mai exista nici urmă de radiație. Cu cât timp în urmă se petrecuse totul? Locul era presărat de găurile minimeteoriților; în pereți, numărul lor era de ordinul zecilor. Cât timp trecuse de atunci?"

„Este atrăgătoare, mustește de acțiune și, aspectul cel mai interesant, oferă o nouă și excelentă abordare a unei teme fascinante: primul contact cu alienii."
Frank Herbert, autorul ciclului *Dune*

ISBN 973-20-0305-7

Editura **Teora**
SF LUMEA PAY – CONTACTUL
Cod: 0305
Lei 39000

Creatura zăcea pe o masă de autopsie.

Două braţe subţiri în partea dreaptă a corpului, încheiate cu mâini delicate, fiecare cu câte patru degete încadrate de alte două degete mari, opozabile. În partea stângă a corpului se afla un singur braţ, masiv, mai gros decât cele două braţe drepte la un loc. Mâna avea trei degete groase, care se închideau ca o menghină.

Un schilod? Un mutant? Trunchiul era alcătuit din protuberanţe. Musculatura părea mult mai complexă decât a oamenilor.

Capul însă părea cel mai teribil. Nu exista un gât. Muşchii masivi ai umărului stâng urmau o pantă lină, suind până la creştetul capului. Partea stângă a craniului se contopea cu umărul stâng şi era mult mai mare decât partea dreaptă. Nu exista ureche stângă, şi de altfel nici nu şi-ar fi găsit un loc. Partea dreaptă prezenta o ureche mare, membranoasă, ca a unui demon, deasupra unui umăr îngust care ar fi putut fi aproape omenesc, dacă sub el şi puţin mai spre înapoi n-ar fi existat altul similar.

Faţa nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse tânărul vreodată. Pe un asemenea cap, nici n-ar fi trebuit să existe o faţă. Avea totuşi doi ochi simetrici şi piezişi, rămaşi larg deschişi în clipa morţii, foarte umani şi cumva orientali. Gura inexpresivă încremenise cu buzele întredeschise, dezvăluind vârfurile dinţilor.

Larry Niven Jerry Pournelle

LUMEA PAY

- The Mote in God's Eye -

Contactul

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Pentru Marilyn şi Roberta,
care ne-au înţeles pe durata scrierii cărţii;
dar şi pentru Lurton şi Ginny,
care ne-au făcut s-o *luăm de la-nceput.*

CRONOLOGIE

1969 Neil Armstrong păşeşte pe suprafaţa Lunii.

2015 În urma tratatelor ruso-americane, se creează Codominionul.

2033 Testarea cu succes a primei propulsii interstelare. Perfecţionarea generatorului Alderson.

2045 Primele colonii interstelare. Începe Marele Exod.

2065 Biroul de Relocare al Codominionului începe să efectueze deportări masive ale deţinuţilor. Colonizarea Spartei şi Sf. Ecaterina.

2104 Serghei Lermontov devine Mare Amiral al Flotei Spaţiale a Codominionului.

2128 Marile Războaie Patriotice. Sfârşitul Codominionului. Exodul Flotei.

2135 încoronarea lui Lysander I al Spartei. Flota jură credinţă tronului spartan. Căsătoriile între membrii dinastiilor determină alianţa
Spartei cu Sf. Ecaterina.

2136 Încep Războaiele Formării.

2275 Leonidas I proclamă Imperiul Omului.

2275-2625 Imperiul Omului impune pacea interstelară.

2475 Jasper Murcheson explorează regiunea aflată dincolo de Coalsack[1]. Terraformarea Noii Scoţii.

2628 Încep Războaiele Secesiunii. Crearea supraoamenilor sauroni. Sf. Ecaterina este aproape distrusă.

2665 Continuă Războaiele Secesiunii. Era Neagră în multe sisteme stelare. Sfârşitul Primului Imperiu. Supraoamenii sauroni sunt exterminaţi.

2825 Încetează comerţul interstelar. Acte de piraterie şi jaf. Era Neagră.

2887 Lumina coerentă dinspre Pay ajunge la Noua Scoţie.

2895 Sfârşitul Războaielor Secesiunii.

2907 Pe Noua Scoţie, Howard Grote Littlemead întemeiază Biserica Lui.

2927 Lumina coerentă dinspre Pay încetează brusc.

2928 Leonidas al IV-lea al Spartei proclamă al doilea Imperiu al Omului. Se adoptă Jurământul Reunificării.

---

1 Nebuloasă întunecată din Crucea Sudului. (n. Trad.)

3041 Răscoala Noului Chicago.
3042 PRIMUL CONTACT

De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, şi bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?

Matei 7, 3

PROLOG

„În ultimele milenii ale istoriei, ne-am învăţat să considerăm generatorul Alderson ca pe o adevărată binecuvântare. Fără vitezele super-luminice pe care le-a făcut posibile descoperirea lui Alderson, omenirea ar fi rămas prizonieră în temniţa strâmtă a Sistemului Solar, atunci când marile Războaie Patriotice au distrus Codominionul de pe Pământ. Nu s-a întâmplat aşa; dimpotrivă, am colonizat deja mai bine de două sute de planete.

O binecuvântare, da! Fără generatorul Alderson, poate că acum am fi fost dispăruţi ca specie. Dar «adevărată»? Gândiţi-vă puţin! Acelaşi efect vector liniar care a dus la colonizarea spaţială, aceleaşi contacte interstelare ce au permis formarea primului Imperiu îngăduie războiul interstelar. Coloniile ruinate după două sute de ani de Războaie ale Secesiunii au fost colonizate, apoi distruse de nave ce utilizau generatorul Alderson.

Datorită generatorului Alderson, n-a mai fost nevoie să ne gândim la spaţiile interstelare. Deoarece putem trece instantaneu de la un sistem solar la altul, navele noastre trebuie să acopere doar distanţe interplanetare. Al doilea Imperiu al Omului stăpâneşte peste două sute de lumi şi spaţiul dintre acestea, adică mai bine de cincisprezece milioane de parseci[2] cubici…

Priviţi acum imaginea reală. Gândiţi-vă la miliarde de minuscule bule de aer, foarte îndepărtate între ele, ce se înalţă prin apele unui ocean vast şi întunecat. Noi stăpânim câteva sute de bule. Despre apa din jurul lor nu ştim nimic…"

- fragment din discursul lui Anthony Horvath, ţinut în anul 3054 la Institutul Blaine.

2 Un parsec este echivalentul a 3,26 ani-lumină. (n. Trad.)

PARTEA I NAVETA EDDIE NEBUNU'

1. COMANDA

Anul 3042

— Amiralul te felicită şi te aşteaptă în cabinetul său, locotenente, anunţă sublocotenentul Staley.

Locotenentul-major Roderick Blaine privi desperat în jurul punţii, unde ofiţerii săi coordonau reparaţiile cu glasuri scăzute dar ferme, aidoma unor chirurgi care participă la o operaţie dificilă. În compartimentul de oţel cenuşiu se desfăşurau simultan o sumedenie de activităţi, ce lăsau o impresie generală de haos, deşi fiecare în parte era ordonată. Deasupra unei console de pilotaj, display-urile arătau planeta de dedesubt şi celelalte nave de pe orbită din apropierea lui *MacArthur,* în rest, toate carcasele consolelor fuseseră demontate, în interiorul lor fuseseră conectate instrumente de testare, iar tehnicienii cu trusele de componente codificate după culori erau gata să schimbe orice piesă ce părea dubioasă. Prin navă răsunau bubuituri şi ţiuituri; undeva la pupa, mecanicii înlocuiau blindajul.

Urmele bătăliei se zăreau la tot pasul – arsuri hâde în locurile în care câmpul Langston protector al navei se supraîncărcase pentru moment. O gaură neregulată, mai mare decât pumnul unui bărbat, traversa o consolă dintr-o parte în cealaltă şi doi tehnicieni se cuplaseră la sistem printr-un păienjeniş de cabluri. Rod privi petele negre ce acopereau propria lui salopetă. În nări, sau poate doar în minte, continua să simtă duhoarea de vapori metalici şi carne arsă, şi revăzu în gând flama şi metalul topit irupând din perete şi atingându-i partea stângă a corpului. Braţul stâng continua să-i fie prins într-o bandulieră elastică, iar după murdăria care-l acoperea putea rememora majoritatea activităţilor din săptămâna anterioară.

„Şi nu sunt la bord decât de o oră!” îşi spuse. „Câtă vreme căpitanul lipseşte şi totul e în halul ăsta, nu pot părăsi nava!” Se întoarse către sublocotenent.

— Chiar în clipa asta?

— Da, locotenente. Mesajul are specificaţie de urgenţă. N-avea ce să mai facă, decât să încaseze o muştruluială zdravănă

la întoarcerea căpitanului. Locotenentul-major Cargill şi inginerul-şef Sinclair erau indivizi competenţi, însă Rod era secundul şi inspectarea avariilor constituia responsabilitatea lui, chiar dacă nu fusese pe navă când aceasta fusese lovită.

Staley tuşi discret şi-i arătă salopeta pătată.

— Locotenente, nu crezi c-ai avea timp să te schimbi în ceva mai decent?

— Aşa-i…

Rod aruncă o privire spre graficul de bord; într-adevăr, prima navetă cobora spre planetă abia peste o jumătate de oră. Dacă ar fi plecat mai devreme, tot n-ar fi ajuns mai repede la sediul Amiralităţii. În plus, ar fi fost de-a dreptul fericit să scape de salopeta aceea. Din momentul rănirii, nu se mai dezbrăcase.

Fu nevoit să solicite un chirurg ca să-l dezbrace. Acesta tăie cu atenţie ţesătura blindată în care-i fusese încastrat braţul, murmurând dezaprobator:

— Să nu te mişti… Braţul e varză. Ar fi trebuit să te prezinţi la infirmerie acum o săptămână.

— Nici vorbă! pufni Rod.

Cu o săptămână în urmă, *MacArthur* luptase cu o navă rebelă, care, înainte de a se preda, reuşise mai multe lovituri directe decât ar fi fost de aşteptat. După victorie, Rod preluase comanda navei duşmane, la bordul căreia nu existau facilităţi pentru un tratament medical adecvat. După ce corsetul fu tăiat, duhoarea ce răbufni dinăuntru fu mai neplăcută decât cea a transpiraţiei vechi de o săptămână. Bărbatul avu chiar senzaţia că distinge un iz de cangrenă.

— Cum crezi, locotenente…

Chirurgul mai tăie câteva fire din materialul sintetic de duritatea oţelului.

— Acum va fi nevoie de operaţie. Va trebui să chiuretăm totul, înainte de a folosi stimulatoarele de regenerare. Iar pe durata cât vei fi internat, putem aranja şi nasul…

— Mie-mi place aşa cum este, replică tăios Rod.

Îşi pipăi nasul uşor deformat şi-şi aminti bătălia în care şi-l fracturase. El unul aprecia că-i conferea un aer de maturitate, iar asta-l mulţumea la cei douăzeci şi patru de ani ai săi – era semnul unui succes câştigat, nu moştenit. Rod se mândrea cu trecutul familiei sale, totuşi uneori îi venea greu să se ridice la

nivelul reputaţiei stirpei Blaine.

În cele din urmă, braţul îi fu eliberat şi pulverizat cu anestitol. Ordonanţele îl ajutară să îmbrace o uniformă bleu-cenuşiu cu eşarfă roşie, fireturi aurii şi epoleţi; toate mototolite, însă evident mai acceptabile decât salopeta de monofibră. În ciuda anestezicului, rigiditatea tunicii îi trimitea fiori prin braţ, până găsi o poziţie convenabilă, cu mâna pe patul pistolului.

După ce se îmbrăcă, urcă în naveta de asolizare din puntea-hangar şi pilotul o scoase prin uşile uriaşe ale docului fără să fi dezactivat rotaţia lui *MacArthur.* Manevra era periculoasă, dar economisea timp. Jeturile de accelerare bubuiră şi micuţul aparat de zbor plonjă în atmosferă.

* * *

NOUL CHICAGO. Planetă locuită, sectorul Trans-Coalsack, la aproximativ 20 parseci de sectorul Capitalei. Primara planetei: Beta Hortensis, stea galbenă F9.

Atmosferă similară celei terestre şi respirabilă; nu necesită filtre sau echipament ajutător. Gravitaţia: 1,08 standard. Raza planetară: 1,05 standard; masa: 1,21 standard, indicând o densitate superioară celei normale. Axa planetei înclinată cu 41°, cu o semiaxă majoră de 1,06 U.A., moderat excentrică. Variaţiile rezultante ale temperaturilor în funcţie de anotimpuri limitează zonele locuibile la o fâşie relativ îngustă în zona temperată sudică.

Sateliţi naturali: Evanston. Originea denumirii, necunoscută.

Noul Chicago este acoperită de apă în proporţie de 70%. Uscatul este majoritar muntos, cu activitate vulcanică permanentă. Industria prelucrătoare a metalelor, puternic dezvoltată în timpul primului Imperiu, a fost aproape complet distrusă în Războaiele Secesiunii. Reconstruirea bazei industriale a continuat satisfăcător după acceptarea planetei în al doilea Imperiu, în 2965.

Majoritatea locuitorilor trăiesc într-un singur oraş: Noul Chicago. Alte centre populate sunt răspândite pe planetă, la distanţe mari între ele; niciunul nu are populaţie mai mare de 45.000. În recensământul din 3015, s-a raportat o populaţie totală de 6,7 milioane. În zonele muntoase există centre de

extracţie a minereului de fier, şi oţelării, iar la şes există mai multe aşezări eminamente agricole. Planeta îşi asigură necesarul intern de alimente.

Noul Chicago deţine o flotă comercială aflată în dezvoltare şi este localizată într-un punct care poate deveni centrul comerţului interstelar Trans-Coalsack. Este condusă de un guvernator general şi de un consiliu numit de viceregele sectorului Trans-Coalsack. Deţine un sistem legislativ unicameral, iar doi delegaţi planetari au fost admişi în Parlamentul imperial.

* * *

Rod se strâmbă, citind informaţiile de pe ecranul minicompului. Datele fizice fuseseră actualizate, însă toate celelalte erau depăşite de mult. Rebelii schimbaseră până şi denumirea planetei, din Noul Chicago în Doamna Libertate. Deocamdată, nu fusese format un guvern planetar, în mod sigur, avea să-şi piardă delegaţii în Parlamentul imperial, ba poate chiar şi dreptul la sistem legislativ propriu.

Lăsă minicompul şi privi pe hublou. Se afla deasupra unei regiuni muntoase şi nu vedea nici urmă de război. Slavă cerului, nu avuseseră loc bombardamente!

Uneori se întâmpla şi aşa: câte un oraş fortificat se încăpăţâna să reziste, bizuindu-se pe sateliţii defensivei planetare. Marina n-avea timp de asedii prelungite. Politica imperială era de înăbuşire a rebeliunilor, cu minim de pierderi umane… dar de înăbuşire definitivă! O planetă rebelă care continua să reziste putea fi redusă la o întindere scânteietoare de lavă, fără supravieţuitori, cu excepţia câtorva oraşe protejate de domurile negre ale câmpului Langston. Urmarea? Nu existau suficiente nave pentru transportul alimentelor pe distanţe interstelare. Inevitabil, aveau să se instaleze molimele şi foametea.

Bărbatul se gândi că totuşi aceea rămânea unica soluţie. Intrând în Marina imperială, depusese Jurământul. Prin forţă sau convingere, omenirea trebuia reunificată sub o singură conducere, ca să nu se mai repete secolele de Războaie ale Secesiunii. Toţi ofiţerii imperiali văzuseră ce grozăvii aduseseră

războaiele; de aceea, academiile se aflau pe Pământ, nu pe Capitală.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, Rod zări primele semne ale luptelor: un cerc de teren pârjolit, ruinele unor avanposturi fortificate, şine ferate distruse. Apoi, oraşul aproape neatins, lipsit de griji, în interiorul emisferei perfecte a câmpului său Langston. Oraşul suferise vătămări minore, însă după dezactivarea câmpului de protecţie rezistenţa efectivă încetase. Doar fanaticii mai luptau cu puşcaşii imperiali.

Trecură peste ruinele unei clădiri înalte, năruită peste o navetă care se prăbuşise. Probabil că antiaeriana îşi făcuse datoria, iar pilotul nu voise să moară zadarnic…

Descriseră un cerc deasupra oraşului, încetinind, astfel ca să se apropie de locul de asolizare fără să spargă toate geamurile din cartierele vecine. Clădirile erau vechi; Rod bănui că majoritatea fuseseră construite cu tehnologia hidrocarbonului, pentru ca, ulterior, părţile uzate să fie înlocuite cu structuri mai moderne. Nu mai rămăsese nimic din oraşul de pe timpul primului Imperiu, care se ridicase în acelaşi loc.

Când coborâră spre Palatul Guvernamental, Rod văzu că reducerea vitezei nu fusese necesară. Cele mai multe ferestre fuseseră deja transformate în cioburi. Străzile erau ticsite de oameni şi singurele vehicule aflate în mişcare aparţineau convoaielor militare. Unii oameni stăteau locului, căscând gura, alţii intrau şi ieşeau din magazine. Înapoia gardurilor electrificate ale Palatului Guvernamental, păzeau puşcaşi marini imperiali în uniforme cenuşii.

Rod fu condus la liftul care-l transportă la etajul guvernatorului general. În toată clădirea nu exista nicio femeie, deşi, de obicei, acestea abundau în birourile guvernamentale imperiale, iar tânărul le simţi lipsa. Se găsea de mult timp în spaţiu… îşi comunică numele puşcaşului rigid din anticameră şi aşteptă.

Nu era prea încântat de întâlnirea ce avea să urmeze şi-şi trecu timpul privind în gol, dincolo de pereţii lipsiţi de ornamente. Tablourile decorative, harta stelară tridimensională cu drapelele imperiale plutind deasupra sectoarelor, toate echipamentele standard ale birourilor standard ale unui guvernator general de pe o planetă de clasa I dispăruseră,

lăsând goluri urâte pe pereţi.

Puşcaşul îl conduse în cabinet. La biroul guvernatorului general stătea aşezat amiralul Vladimir Richard George Plekhanov, viceamiral de Negru, cavaler al ordinelor Sf. Mihail şi Sf. Gheorghe. Excelenţa Sa Haruna nu se zărea nicăieri şi, pentru o clipă, Rod crezu că amiralul era singur. Abia după aceea, îl zări lângă fereastră pe căpitanul Cziller, şeful său direct şi comandantul lui *MacArthur.* Toate suprafeţele transparente fuseseră îndepărtate din încăpere şi în pereţii lambrisaţi se zăreau zgârieturi adânci. Vitrinele şi mobilierul dispăruseră. Până şi Marea Pecete – coroana şi nava spaţială, vulturul, secera şi ciocanul - lipsea de deasupra biroului de duroplast. Rod nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un birou de duroplast în cabinetul unui guvernator general.

— Locotenentul-major Blaine s-a prezentat la ordin, raportă el. Plekhanov îi răspunse absent la salut. Cziller nici măcar nu se întoarse de la fereastră. Rod rămase în poziţie de drepţi, în vreme ce amiralul îl cercetă inexpresiv, pentru ca în cele din urmă sa rostească:

— Bună dimineaţa, locotenente.

— Bună dimineaţa, amirale.

— Nu-i prea bună. Cred că nu te-am mai văzut de la ultima mea vizită la Curtea Crucis. Ce mai face marchizul?

— Era sănătos ultima dată când am fost acasă.

Plekhanov încuviinţă tăcut şi continuă să-l examineze pe tânăr cu o privire critică. „Nu s-a schimbat deloc”, gândi Rod. Un bărbat extrem de competent, care se lupta cu predispoziţia sa naturală pentru îngrăşare, făcând exerciţii fizice în condiţii de gravitaţie sporită. Plekhanov era trimis de Marină atunci când se anticipau confruntări dure. Se ştia despre el că nu avea milă faţă de subordonaţi şi se zvonea că ordonase ca prinţul moştenitor – actualul împărat – să fie biciuit pe o masă din popotă, pe vremea când Maiestatea Sa îşi efectua stagiul de sublocotenent în *Plataea.*

— Am citit raportul tău, Blaine. A trebuit să utilizezi forţa ca să ajungi la generatorul de Câmp al rebelilor. Ai pierdut o companie de puşcaşi marini.

— Da, amirale.

Soldaţi rebeli fanatici apăraseră centrala generatorului şi

lupta fusese cruntă.

— Ce dracu’ căutai într-o acţiune pe sol? Cziller ţi-a încredinţat comanda crucişătorului capturat, ca să escortezi nava noastră. Ai primit ordin să lansezi desant?

— Nu, amirale.

— Consideri probabil că aristocraţia nu-i obligată să se supună disciplinei militare?

— Nici vorbă.

— Apoi, acordul pe care l-ai stabilit cu liderul rebelilor. Cum se numea? — Amiralul privi raportul. — Stone, Jonas Stone. Imunitate faţă de arestare… Recăpătarea bunurilor… La naiba, locotenente, crezi că toţi ofiţerii sunt autorizaţi să încheie acorduri cu persoanele implicate în rebeliuni? Sau deţii un rang diplomatic de care eu n-am habar?

— Nu deţin niciun rang diplomatic, amirale.

Rod îşi încleşta dinţii ca să nu răcnească. „S-o ia dracu’ de tradiţie militară”, se gândi. „La urma urmelor, eu am câştigat blestematul ăsta de război!”

— Atunci ai vreo explicaţie?

— Da, amirale.

— Te ascult.

Cu muşchii gâtului gata să plesnească de încordare, tânărul începu:

— În timp ce mă aflam la comanda navei capturate, *Defiant,* am primit un mesaj din partea oraşului rebel. În momentul acela, câmpul Langston al oraşului era intact, căpitanul Cziller aflat la bordul lui *MacArthur* se războia cu sateliţii defensivi ai planetei, iar grosul flotei se angajase în luptă cu forţele rebele. Mesajul era semnat de un lider rebel, Stone, care promitea că va accepta intrarea forţelor imperiale în oraş, cu condiţia obţinerii imunităţii sale şi a recăpătării bunurilor personale. A acordat un răgaz de o oră şi a insistat ca un membru al aristocraţiei să-i fie garant. Dacă oferta era reală, războiul ar fi luat sfârşit în clipa când puşcaşii pătrundeau în centrala generatorului de Câmp. Nu exista posibilitatea consultării cu o autoritate, de aceea am condus personal forţa de desant şi i-am garantat lui Stone cu cuvântul meu de onoare.

Plekhanov se încruntă.

— Cuvântul tău de onoare… în calitate de lord Blaine, nu de

ofiţer al Marinei.

— Era singura variantă în care accepta să trateze.

— Am înţeles…

Amiralul căzu pe gânduri. Dacă anula promisiunea lui Blaine, cariera acestuia era terminată în Marină, în guvern, peste tot. Pe de altă parte, el trebuia să explice situaţia înaintea Consiliului Militar.

— Ce te-a făcut să crezi că Stone spunea adevărul?

— Mesajul fusese transmis în cod imperial şi era contrasemnat de un ofiţer de informaţii al Marinei.

— Aşa că ţi-ai riscat nava…

— Având posibilitatea de a încheia războiul fără să distrugem planeta. Da, amirale! Aş dori să atrag atenţia că mesajul lui Stone oferea detalii despre lagărul oraşului, în care erau închişi ofiţeri şi cetăţeni imperiali.

— Mda. — Plekhanov ridică brusc braţul cu un gest de iritare. — Bine! N-am nevoie de trădători, nici chiar de cei care ne ajută. Îţi voi onora totuşi cuvântul pe care l-ai dat, iar pentru asta îţi voi aproba în mod oficial acţiunea. Asta nu înseamnă că-mi face plăcere, Blaine! A fost o tâmpenie.

„Încununată de succes”, completă Rod în gând. Continuă să păstreze poziţia de drepţi, însă simţi că ghemul din stomac îi dispăruse.

— Şi tatăl tău se arunca în acţiuni riscante şi idioate, mârâi amiralul. Pe Tanith am fost cât p-aci să murim amândoi. E realmente de mirare că familia ta a supravieţuit timp de unsprezece marchizi, şi va fi o surpriză de proporţii dacă tu vei ajunge al doisprezecelea. Bine, ia loc!

— Mulţumesc, amirale, rosti Rod sec cu glas rece, dar politicos. Chipul lui Plekhanov se destinse.

— Ţi-am spus vreodată că tatăl tău mi-a fost comandant pe Tanith? întrebă el.

— Nu, mi-a spus-o el.

Vocea tânărului rămânea lipsită de căldură.

— În plus, mi-a fost cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată în Marină. Relaţiile lui mi-au adus postul ăsta şi el mi-a cerut să te aduc sub comanda mea.

— Da, amirale.

„Ştiam asta, iar acum mă-ntreb de ce a dorit-o tata.”

— Ai dori să mă-ntrebi cum m-aş fi aşteptat să procedezi, nu-i aşa, locotenente?
— Da, tresări Rod surprins.
— Ce s-ar fi întâmplat dacă oferta aceea *nu* ar fi fost adevărată, ci o cursă?
— Rebelii mi-ar fi putut distruge forţa.
— Exact, încuviinţă Plekhanov cu o voce de oţel. Ai apreciat totuşi că merita să rişti, deoarece aveai ocazia să pui capăt războiului, cu puţine pierderi de ambele părţi. Aşa-i?
— Da, amirale.
— Dar dacă puşcaşii ar fi fost ucişi, ce ar mai fi putut face flota mea? lovi amiralul cu ambii pumni în masă. Atunci n-aş mai fi avut alternativă! Fiecare săptămână de staţionare a flotei aici înseamnă o şansă suplimentară pentru rebeli să ne atace una dintre planete! N-aş mai fi avut timp să solicit alt transportor de trupe. Dacă ai fi pierdut forţa de desant, aş fi bombardat planeta şi aş fi readus-o la epoca de piatră, Blaine! Indiferent dacă eşti sau nu aristocrat, să *nu* mai pui niciodată pe nimeni într-o asemenea situaţie! Ai înţeles?
— Da, amirale.
„Are dreptate, totuşi… Ce şanse ar fi avut puşcaşii, dacă generatorul Langston al oraşului ar fi rămas intact?” Rod se gârbovi. Ceva… Trebuia să fi făcut ceva. Dar ce?
— Până la urmă, s-a terminat cu bine, continuă rece Plekhanov. Poate c-ai avut dreptate, poate că nu. Dar dacă mai procedezi vreodată în felul acesta, te îndepărtez de la comandă. Ai înţeles? — Examina conţinutul unui dosar. — *MacArthur* este gata de ieşire în spaţiu?
— Poftim?
Întrebarea fusese rostită pe acelaşi ton de ameninţare şi Rod avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama despre ce fusese vorba.
— Da, poate ieşi în spaţiu, dar nu poate să lupte. În plus, n-aş recomanda un drum lung făra o reechipare prealabilă.
În ora tumultuoasă pe care o petrecuse la bordul navei, Rod desfă-şurase o inspecţie amănunţită – de aceea nu apucase să se bărbierească. Acum încremenise într-o poziţie inconfortabilă şi se întreba despre ce era vorba. Căpitanul lui *MacArthur* rămăsese lângă fereastră, neîndoios ascultând, dar fără să

scoată un cuvânt. De ce nu-l întrebase amiralul pe *el?*

— Bruno, rosti brusc Plekhanov, tu eşti comandantul flotei. Să-ţi aud recomandarea.

Bruno Cziller se întoarse de la fereastră. Rod tresări surprins; bărbatul nu mai purta miniatura de argint a lui *MacArthur,* care anunţa că el era căpitanul navei. Pe piept îi sclipea cometa şi flama solară a Statului-major, iar pe umeri purta tresele late de viceamiral.

— Salut, locotenente, rosti Cziller pe un ton oficial, apoi îi oferi surâsul strâmb pentru care era celebru pe *MacArthur.* Din profil, cel puţin, îmi pari în formă. Ai petrecut o oră la bord. Ce avarii ai descoperit?

Derutat, Rod raportă starea navei şi reparaţiile pe care le ordonase. Cziller încuviinţă, puse câteva întrebări, apoi încheie:

— În concluzie, apreciezi că poate ieşi în spaţiu, dar nu-i combatantă?

— Da, viceamirale. Oricum, nu poate face faţă unei nave de mâna întâi.

— Perfect adevărat. Amirale, îl recomand pe locotenentul-major Blaine pentru avansare. *MacArthur* îi poate fi încredinţată pentru reechipare pe Noua Scoţie, de unde va pleca spre Capitală. O poate îmbarca pe nepoata senatorului Fowler.

Să-i dea comanda lui *MacArthur?* Rod auzi cuvintele ca prin vis. Se temea să le creadă, totuşi aceea era ocazia să-i arate lui Plekhanov, şi nu numai lui, de ce era în stare.

— E tânăr, mormăi Plekhanov, şi n-ar trebui să i se îngăduie să păstreze nava asta pentru comandă. Totuşi, probabil că-i soluţia cea mai bună. Mergând spre Sparta via Noua Caledonie, nu poate intra în prea multe belele. E a ta, căpitane.

Rod rămase tăcut şi amiralul lătră spre el:

— Blaine, ai fost promovat căpitan şi comandant al lui *MacArthur.* Peste o jumătate de oră, vei primi ordinul de promovare.

Cziller rânji strâmb.

— Zi ceva, sugeră el.

— Mulţumesc, amirale. Am… am crezut că n-ai fost de acord cu acţiunile mele.

— Nici acum nu ştiu sigur dacă le aprob. Dacă aş fi avut de ales, ai fi fost secundul altuia. Probabil că vei ajunge un bun

marchiz, însă n-ai temperament pentru Marină. Oricum, bănuiesc că nu contează – nu te aşteaptă cariera militară.

— Am renunţat la ideea asta, rosti prudent tânărul.

Suferea şi acum în adâncul sufletului. Uriaşul George, care de la doisprezece'ani îşi umpluse camera cu haltere şi gantere şi care avusese fizicul unui culturist înainte de a fi împlinit şaisprezece ani… fratele lui, George, murise într-o bătălie, undeva prin întinderea Imperiului. Ori de câte ori Rod se gândea la propriul lui viitor sau la cei de acasă, amintirea fratelui îi fulgera ca un pumnal prin inimă. Mort… George?

George ar fi trebuit să moştenească proprietăţile şi titlurile nobiliare. Rod nu-şi dorise decât o carieră militară şi posibilitatea ca, la un moment dat, să ajungă Mare Amiral. Acum, după nici zece ani, va trebui să ocupe un loc în Parlament.

— Vei avea doi pasageri, spuse Cziller. Pe unul l-ai cunoscut deja. Lady Sandra Bright Fowler, nepoata senatorului Fowler.

— Da. N-o văzusem de mulţi ani, dar unchiul ei cinează frecvent la Curtea Crucis… apoi am găsit-o în lagăr. În ce stare se află?

— Nu foarte bună, răspunse Cziller şi surâsul îi dispăru. O trimitem acasă şi nu e nevoie să-ţi atrag atenţia că trebuie s-o tratezi cu toată grija. Te va însoţi până la Noua Scoţie şi, dacă doreşte, până la Capitală. Opţiunea îi aparţine. Celălalt pasager reprezintă însă o cu totul altă problemă…

Rod îl privi atent. Cziller se uită spre Plekhanov, care încuviinţă din cap.

— Comerciantul Horace Hussein Bury, magnat, preşedinte al Consiliului Autoneticilor Imperiali şi deţinând o funcţie importantă în Asociaţia Comercianţilor Imperiali. Va rămâne cu tine până la Sparta, şi subliniez că *va rămâne* la bordul navei, ai înţeles?

— Nu tocmai. Plekhanov pufni.

— Cziller a fost destul de limpede. Bănuim că Bury s-a aflat înapoia rebeliunii, totuşi nu există mărturii suficiente ca să fie pus în detenţie preventivă. El va face apel pe lângă împărat. Perfect - îl trimitem pe Sparta să facă apel. Dar cu cine să-l trimit? Bury este un individ care jonglează cu milioanele, ba chiar cu sume mai mari. Câţi oameni vor refuza o întreagă

planetă oferită ca mită? Bury ar putea propune aşa ceva.

— Eu… aş refuza, amirale.

— Şi nu mă privi aşa! Nu mi-am acuzat de corupţie ofiţerii. Totuşi, realitatea rămâne că eşti mai bogat decât Bury. Nu te poate nici măcar *ispiti.* Este, de altfel, principalul motiv pentru care îţi ofer comanda lui *MacArthur.* Ca să nu-ţi faci griji din cauza amicului nostru cel bogat.

— Am înţeles. Oricum, mulţumesc, amirale. „Şi o *să-ţi arăt că* n-ai greşit!”

Plekhanov încuviinţă din cap, parcă citindu-i gândurile.

— S-ar putea să fi ajuns un bun ofiţer de Marină. Asta-i şansa ta. Am nevoie de Cziller, ca să mă ajute în guvernarea planetei. Rebelii l-au ucis pe guvernatorul general.

— L-au ucis pe Haruna? repetă uluit Rod. Şi-l amintea pe bătrânul gentleman, trecut binişor de o sută de ani atunci când îi vizitase… Era un prieten vechi al tatei.

— Nu l-au ucis doar pe el, ci pe mai mulţi, şi le-au înşiruit capetele în jurul Palatului. Cineva a considerat că în felul ăsta oamenii vor fi convinşi să lupte mai mult. Să le fie frică să ni se predea. Ei bine, acum au destule motive de teamă. Ai încheiat un acord cu Stone, nu? Mai existau şi alte clauze?

— Da. Acordul este anulat, dacă el refuză să coopereze cu serviciul nostru de informaţii. Trebuie să dezvăluie numele tuturor conspiratorilor.

Plekhanov privi semnificativ spre Cziller.

— Pune-ţi oamenii să lucreze în direcţia asta, Bruno. E un punct de plecare. În regulă, Blaine, termină reparaţiile şi dă-i drumul! — Se ridică, semnalând încheierea întrevederii. — Vei avea multe de făcut, căpitane. Treci la treabă!

2. PASAGERII

Horace Hussein Chamoun al Shamlan Bury indică ultimele articole pe care urma să le ia cu el şi le făcu semn servitorilor să plece. Ştia că aveau să aştepte în afara apartamentului, gata să împartă între ei averile pe care le lăsa în urmă, totuşi îl distra să-i ţină în suspans. Aveau să fie cu atât mai încântaţi de fiorii jafului.

După ce încăperea se goli, îşi umplu o cupă mare cu vin. Băutura era de calitate îndoielnică, adusă prin contrabandă după începutul blocadei, însă de-abia sesiză acest amănunt. Pe Levant, alcoolul era interzis în mod oficial, ceea ce însemna că nenumăraţii vânzători strecurau orice poşirci, chiar şi clienţilor bogaţi, aşa cum era familia Bury. Horace nu apucase niciodată să-şi dezvolte gustul pentru băuturi scumpe. Le cumpăra pentru a-şi demonstra bogăţia şi pentru a-şi face oaspeţii să se simtă bine, dar el se mulţumea cu orice. Desigur, cafelele reprezentau cu totul altceva.

Bury era un bărbat scund, ca majoritatea celor de pe Levant, cu chip oacheş şi nas proeminent, cu ochi negri, arzători, şi trăsături pronunţate, gesturi iuţi şi un temperament violent pe care doar asociaţii cei mai apropiaţi i-ar fi bănuit. Rămas singur, îşi îngădui un rictus de nemulţumire. Pe’ birou se găsea un mesaj politicos şi oficial din partea amiralului Plekhanov, care-l invita să părăsească Noul Chicago şi-şi exprima regretul că nu exista posibilitatea de a călători cu o navă de transport civilă. Marina era suspicioasă şi Bury simţi un val îngheţat de furie, ameninţând să-l copleşească în ciuda alcoolului. La exterior rămăsese însă calm, şi se aşeză la birou, analizând situaţia.

Ce dovezi avea Marina împotriva lui? Existau, desigur, suspiciuni ale serviciului de informaţii, dar nicio certitudine. Marina îi urase dintotdeauna pe comercianţii imperiali, pentru că – aşa credea Bury - unii ofiţeri erau evrei şi toţi evreii îi urau pe levantini. Totuşi, Marina nu putea deţine dovezi concrete, pentru că altfel nu l-ar mai fi îmbarcat în *MacArthur* în calitate de pasager, ci în lanţuri. Ceea ce însemna că Jonas Stone nu suflase până acum nici un cuvânt.

Era şi cazul să tacă chitic. Bury îi plătise o primă tranşă de o sută de mii de coroane, totuşi nu se încredea deloc în el; cu

două seri în urmă, discutase cu nişte indivizi rău famaţi de pe Kosciuko Street, le achitase cincizeci de mii de coroane şi n-ar fi trebuit să treacă mult până ce Stone avea să amuţească pentru totdeauna. În mormânt n-avea decât să divulge câte secrete dorea.

„A mai rămas ceva de aranjat?” se întrebă Bury. „Nu. Ce va fi va fi, slavă lui Allah…” Se strâmbă din nou. Obişnuia să gândească în mod frecvent şi firesc în felul acela şi se detesta pentru superstiţii. Pe Allah n-avea decât să-l slăvească tatăl său; norocul îl ajuta pe cel care nu lăsa nimic la voia întâmplării… iar la vârsta lui de nouăzeci de ani standard, lăsase câteva lucruri nepuse la punct.

Imperiul ajunsese pe Levant la zece ani după naşterea lui Horace şi, iniţial, influenţa sa fusese minoră. Pe vremea aceea, politica imperială era alta şi planeta se afiliase Imperiului având un statut aproape egal cu cel al unor lumi mult mai avansate. Destul de repede, tatăl lui Horace înţelesese că imperialii puteau fi făcuţi să plătească. Ajungând printre cei folosiţi de Imperiu pentru guvernarea planetei, el acumulase bogăţii imense; vânduse audienţe la guvernator şi decizii judecătoreşti, la fel cum ar fi făcut cu verzele în piaţă, dar întotdeauna atent, întotdeauna lăsându-i pe alţii să înfrunte mânia funcţionarilor inflexibili din serviciul imperial.

Tatăl lui Horace fusese precaut în privinţa investiţiilor şi-şi folosise influenţa pentru ca Horace Hussein să fie educat pe Sparta. Ba chiar îl botezase cu un nume sugerat de un ofiţer imperial al Marinei; abia mult mai târziu, aveau să afle că „Horace” nu era defel obişnuit în Imperiu, ci dimpotrivă, un nume luat adesea în derâdere.

Bury îngropă în alt pocal de vin amintirea zilelor de şcoală de pe Capitală. Atunci aflase adevărul în legătură cu numele său. Iar apoi investise banii tatălui şi pe ai săi. Horace Bury nu era deloc o persoană de care să-ţi îngădui să râzi. După treizeci de ani, agenţii lui dăduseră de urma ofiţerului care-l botezase în felul acela. Înregistrarea agoniei individului era pitită în casa de pe Levant. El râsese la urmă, şi râsese mai bine.

Acum îi cumpăra şi-i vindea pe cei care râdeau de el, aşa cum cumpăra voturi în Parlament sau nave, aşa cum fusese cât pe aici să cumpere Noul Chicago. Pe barba Profetului, – la naiba! —,

să fie al dracului, dacă n-avea să pună mâna pe planetă în cele din urmă. Controlul asupra ei ar fi oferit familiei sale influenţă dincolo de Coalsack, unde puterea Imperiului era redusă şi unde noi planete se descopereau lunar. Un om putea face… orice!

Visatul cu ochii deschişi îi fusese de ajutor. Îşi chemă acum asistenţii, cel care avea să-i protejeze afacerile aici şi Nabil, care urma să-l însoţească în calitate de valet pe *MacArthur.* Mai mărunţel decât Horace, Nabil părea mai tânăr decât era în realitate, avea un chip de nevăstuică ce putea fi deghizat într-o mulţime de feluri şi deprinsese tehnicile de folosire a pumnalului şi otrăvii de pe zece planete. Horace Hussein Bury rânji. Aşadar, imperialii aveau să-l ţină prizonier pe una dintre navele lor militare? Puteau s-o facă, atâta vreme cât nu existau nave spre Levant. Când însă avea să ajungă într-un port cu trafic intens, ei urmau să afle cât de dificil era s-o facă.

* * *

Rod nu părăsi nava timp de trei zile. Trebuiau făcute o mulţime de reparaţii şi de înlocuiri, începând cu rezervoarele fisurate şi terminând cu subansamblele pur şi simplu distruse. Piesele de schimb erau puţine şi echipajul lui *MacArthur* petrecu destule ore în spaţiu, demontând navele de război ale Uniunii, aflate pe orbita Noului Chicago.

încetişor, *MacArthur* fu readusă în starea de a fi aptă de luptă. Rod lucra cu locotenentul-major Jack Cargill, actualul secund, şi Jock Sinclair, inginerul-şef. Ca majoritatea inginerilor, Sinclair provenea de pe Noua Scoţie, iar accentul lui puternic era specific scoţienilor, oriunde s-ar fi aflat aceştia în spaţiu. Cumva, ei îl păstraseră ca pe un simbol al mândriei în timpul Războaielor Secesiunii, chiar şi pe planetele unde limba gaelică era moartă. În sinea sa, Rod suspecta că scoţienii o studiau în timpul liber, ca să poată vorbi între ei fără a fi înţeleşi de restul oamenilor.

Uriaşele plăci de blindaj desprinse de pe navele militare ale Uniunii fuseseră montate şi sudate pe exteriorul lui *MacArthur.* Sinclair reuşise adevărate minuni de improvizaţie, adaptând echipamente de pe Noul Chicago, până ce construise un ansamblu din componente originale şi piese de schimb care nu mai aducea deloc cu planurile iniţiale ale navei. Ofiţerii de cart

lucrau nopţile cu calculatorul central, încercând să-i descrie şi să-i explice modificările.

Cargill şi Sinclair fuseseră pe punctul de a se lua la bătaie din cauza unei adaptări; inginerul susţinuse că prioritatea o reprezenta pregătirea navei pentru deplasare, în vreme ce secundul insistase că el n-ar fi putut niciodată dirija reparaţiile sistemelor de luptă, fiindcă nici Domnul însuşi nu mai ştia ce se făcuse în navă.

— Nu vreau s-aud asemenea blasfemii, spunea Sinclair când apăruse Rod. Nu-i de ajuns că *eu* dau în brânci ca să iasă lucrurile bine?

— Bucătar-şef îţi mai lipseşte să fii, maniacule! Azi dimineaţă, nu s-a putut face cafea, fiindcă unul dintre oamenii tăi a demontat încălzitorul cu microunde. Eu te rog să-l aduci înapoi…

— O să-l demontez de pe rezervorul 3, atunci când o să-mi faci rost de piese de schimb pentru pompa pe care o înlocuieşte. Nu-nţeleg de ce nu eşti mulţumit. Nava poate lupta din nou. Sau pentru tine cafeaua este mai importantă?

Cargill inspirase adânc, apoi vorbise cu tonul pe care-l foloseşti cu un copil:

— Nava poate lupta, până când cineva face o gaură în ea. Atunci, trebuie reparată. Să presupunem că trebuie să repar asta – puse mâna pe ceva despre care Rod bănuia că era un adsorbitor-convertizor de aer. Porcăria asta pare acum pe jumătate topită. De unde să ştiu eu ce anume e stricat? Sau dacă e stricat? Să presupunem…

— Omule, n-ai avea probleme dacă nu te-ai încurca…

În clipa aceea, Rod apreciase că ar fi fost momentul să-şi facă anunţată prezenţa. Îl trimisese pe inginerul-şef într-un capăt al navei şi pe Cargill în celălalt. Disputa lor oricum nu putea fi soluţionată până ce *MacArthur* nu era complet reechipată în docurile de pe Noua Scoţie.

Rod petrecuse o noapte în infirmerie, ca urmare a ordinelor medicului-şef. Ieşise cu braţul imobilizat într-un bandaj fix enorm, care aducea cu o pernă grefată pe corpul său. În următoarele zile, fusese într-o permanentă stare de iritare şi atenţie maximă, şi nimeni nu cutezase să chicotească în prezenţa lui.

În a treia zi de la preluarea comenzii, tânărul făcu inspecţia

navei. Orice activitate încetase şi *MacArthur* trecuse în regimul de rotire automată, după care Blaine şi Cargill o străbătură de la un capăt la celălalt.

Rod era ispitit să profite de anterioara lui experienţă ca secund. Cunoştea toate colţişoarele în care vreun ofiţer mai leneş putea face o treabă de mântuială. Era însă prima sa inspecţie, pe navă de-abia se terminaseră de reparat avariile căpătate în luptă, iar Cargill era prea conştiincios ca să tolereze ceva ce nu era pus la punct. Rod se plimbă relaxat, controlând principalele echipamente şi lăsându-l pe secund să-l conducă. În acelaşi timp, decise în sinea lui că nu trebuia să îngăduie ca genul acela de inspecţie să se transforme într-o rutină. Cu prima ocazie, avea să parcurgă încă o dată nava, centimetru cu centimetru.

* * *

O companie de puşcaşi marini păzea portul spaţial al Noului Chicago. După dezactivarea generatorului Langston al oraşului, ostilităţile nu continuaseră. Ba chiar, majoritatea populaţiei păruse să salute forţele imperiale cu o uşurare ce trăda epuizarea, mai convingătoare decât paradele şi aclamaţiile. Totuşi, revolta planetei constituise o surpriză teribilă pentru Imperiu şi pe nimeni n-ar mai fi mirat reizbucnirea ei.

Acesta era motivul pentru care soldaţii înconjuraseră portul spaţial şi păzeau navele imperiale, iar Sally Fowler le simţi ochii urmărind-o, pe când se îndrepta sub soarele arzător, însoţită de servitori, spre naveta care avea s-o ducă pe orbită. Căutăturile bărbaţilor n-o deranjau. Era nepoata senatorului Fowler şi se obişnuise să fie privită cu luare aminte.

„E a naibii de frumoasă”, îşi spuse unul dintre puşcaşi, „totuşi prea-i încruntată. Aş fi crezut că-i fericită c-a scăpat din nenorocitul ăla de lagăr, însă nu pare s-o arate.” Cu sudoarea prelingându-se în josul coastelor, soldatul nu se putu abţine să nu gândească: „Nici măcar nu transpiră. Mai degrabă ai zice că-i o statuie de gheaţă.”

Naveta era mare şi doar o treime din locuri fuseseră ocupate. Sally zări doi bărbaţi scunzi şi bruneţi – Bury şi valetul lui; nu exista nicio îndoială care dintre ei era stăpânul – şi patru tineri

ale căror expresii dovedeau teamă, surescitare şi respect. Provincialismul Noului Chicago li se citea limpede în atitudini. Probabil noi recruţi, bănui fata.

Se aşeză pe ultimul rând de fotolii din spatele navetei. Nu avea chef de conversaţii. Adam şi Annie o priviră îngrijoraţi, apoi ocupară locurile de vizavi. Ei ştiau.

— Bine că plecăm, zise Annie.

Sally nu-i răspunse. Ea una nu simţea absolut nimic.

Intrase în starea aceea din clipa în care puşcaşii marini năvăliseră în lagăr. Avusese parte de mâncare bună, de o baie fierbinte şi haine curate, plus de respectul celor din jur… totuşi, absolut nimic n-o atinsese. Nu simţise nimic. Lunile de detenţie îi distruseseră ceva din suflet. Poate pentru totdeauna, se gândea ea; oricum, nu se simţea afectată.

* * *

Când absolvise Universitatea imperială de pe Sparta, cu diplomă în antropologie, Sally Fowler îşi convinsese unchiul de necesitatea unei călătorii prin Imperiu, pentru a vizita provinciile nou cucerite şi a le studia în mod direct culturile primitive. Putea chiar să scrie o carte.

— La urma urmelor, insistase ea, ce să învăţ dacă rămân aici? De mine este nevoie dincolo de Coalsack.

Îşi imaginase revenirea ei triumfală, articolele publicate în revistele de specialitate, dobândirea unei statut de vârf în specialitatea aleasă - în niciun caz n-o atrăgea aşteptarea pasivă a măritişului cu vreun tânăr aristocrat. Desigur, intenţiona să se mărite, dar numai după ce atingea o poziţie în care să nu se bizuie exclusiv pe situaţia familială. Dorea să fie pe picioarele ei, să slujească Imperiul altfel decât zămislind fii care să moară în navele militare.

În mod surprinzător, unchiul ei fusese de acord. Dacă Sally s-ar fi priceput mai bine la oameni decât la materiile studiate în universitate, poate că ar fi înţeles şi motivele acceptării bărbatului. Benjamin Bright Fowler, fratele mai mic al tatălui lui Sally, nu moştenise nimic, ci-şi câştigase poziţia de lider al Senatului pur şi simplu prin calităţile personale – îndrăzneală şi abilitate. Neavând copii, o privea pe Sally, singurul copil rămas

în viaţă al fratelui său, ca pe propria sa fiică şi văzuse destule fete a căror unică importanţă o constituiau rudele şi averea. Sally şi o colegă de facultate plecaseră de pe Sparta însoţite de servitorii lui Sally, Adam şi Annie, hotărâte să studieze culturile omeneşti primitive pe care Marina le descoperea întruna. Existau planete pe care nicio navă stelară nu le vizitase de peste trei sute de ani, iar războaiele le decimaseră în asemenea măsură populaţiile încât multe ajunseseră din nou în stadiul de sălbăticie.

Cele două fete călătoreau spre una dintre aceste colonii primitive şi poposiseră pe Noul Chicago, de unde trebuiau să ia altă cursă, când izbucnise revoluţia. Dorothy, prietena lui Sally, nu fusese în oraş în ziua aceea şi nu se mai auzise nimic despre ea. Garda Unită a Comitetului pentru Siguranţa Publică o târâse pe Sally din camera de hotel, îi confiscase toate bunurile şi o aruncase în lagăr.

În primele zile, nobilimea, funcţionarii civili şi foştii soldaţi imperiali făcuseră din lagăr un loc mai sigur decât străzile din Noul Chicago. Apoi însă, zi după zi, aristocraţii şi oficialităţile guvernamentale fuseseră scoşi – şi nu mai reveniseră niciodată –, iar în locul lor fuseseră aduşi deţinuţi de drept comun. Adam şi Annie reuşiseră s-o găsească pe stăpâna lor, iar ceilalţi ocupanţi ai cortului ei erau cetăţeni imperiali, nu infractori. Trecuseră zile, apoi săptămâni şi în cele din urmă luni de întemniţare sub eterna noapte a câmpului Langston al oraşului.

La început, fusese o aventură – terifiantă, neplăcută, însă nimic mai rău. Apoi raţiile fuseseră reduse, din nou reduse, şi prizonierii începuseră să flămânzească. Spre sfârşit, ultimele semne de disciplină dispăruseră. Igiena sanitară nu mai fusese aplicată. Cadavre numai piele şi os zăceau stivuite zile întregi lângă poartă, înainte de a fi ridicate de echipele de gropari.

Devenise un coşmar interminabil. Numele lui Sally Fowler fusese afişat la poartă, fiind căutată de Comitetul pentru Siguranţa Publică. Ceilalţi deţinuţi juraseră că fata murise şi, deoarece gărzile pătrundeau rareori în lagăr, ea scăpase de necunoscuta soartă care-i aşteptase pe alţi membri ai familiilor guvernante.

Pe măsură ce condiţiile de trai se înrăutăţiseră, Sally îşi descoperise o nouă putere interioară. Încercase să ofere un

exemplu pentru ceilalţi din cort, care o priveau ca pe conducătoarea lor, Adam fiindu-i mâna dreaptă. Când Sally plângea, toţi erau îngroziţi. La douăzeci şi doi de ani, cu părul negru transformat într-o claie încâlcită, cu haine slinoase şi zdrenţuite, cu mâini murdare şi bătătorite, Sally nu se putea nici măcar prăbuşi într-un colţ ca să plângă în voie. Nu putea face altceva decât să îndure coşmarul.

În acel coşmar se infiltraseră zvonuri despre nave militare imperiale apărute pe cerul de deasupra cupolei întunecate… şi zvonuri potrivit cărora prizonierii urmau să fie măcelăriţi înainte ca trupele imperiale să pătrundă în oraş. Sally zâmbise şi se prefăcuse că nu credea că aşa ceva se putea întâmpla. Se prefăcuse? Un coşmar nu era real.

Apoi puşcaşii năvăliseră în lagăr, conduşi de un bărbat voinic şi acoperit de sânge, având manierele Curţii şi un braţ în bandulieră. Coşmarul se teminase şi Sally aşteptase să se trezească. Fusese îmbăiată, hrănită, îmbrăcată – de ce nu se trezea? Îşi simţea sufletul învelit într-un strat gros de vată.

Acceleraţia o apăsă în fotoliu. Umbrele din cabina navetei aveau contururi precise, parcă tăiate cu bisturiul. Recruţii din Noul Chicago se înghesuiau în faţa hublourilor, discutând animaţi; probabil că ieşiseră în spaţiu. Adam şi Annie continuau s-o urmărească îngrijoraţi. Când văzuseră întâia dată luminile Noului Chicago, cei doi servitori fuseseră durdulii, bine hrăniţi, dar acum pieile le atârnau pe feţele descărnate. Sally ştia că cei doi îi dăduseră prea mult din raţiile lor. În ciuda acestui fapt, păreau să fi traversat mult mai bine episodul detenţiei.

„Vreau să plâng”, se gândi fata. „Trebuie să plâng. Pentru Dorothy… Mă aşteptam să fiu anunţată dintr-o clipă în alta că fusese găsită. Nimic…” Dorothy dispăruse din visul acela.

O voce anunţă ceva dintr-un difuzor, dar Sally nu se chinui să fie atentă.

Apoi greutatea îi părăsi corpul şi ea pluti uşor deasupra fotoliului. Plutea!

Chiar aveau să-i dea drumul de acolo?

Se răsuci brusc spre hublou. Noul Chicago sclipea ca orice altă planetă terrană, cu tiparele ei specifice imposibil de descifrat. Oceane scânteietoare şi întinderi de uscat; toate nuanţele posibile de albastru, pătate pe alocuri de bulgării de un alb-

îngheţat ai norilor. Se micşora. Pe măsură ce planeta devenea tot mai mică, fata continuă s-o privească, dar îşi feri chipul de ceilalţi. Nimeni nu trebuia să-i vadă căutătura ucigaşă din ochi. În clipa aceea, ar fi putut porunci ca Noul Chicago să fie transformat într-un glob de piatră calcinată.

* * *

După inspecţie, Rod conduse slujba religioasă din puntea-hangar. Tocmai terminaseră, când sublocotenentul de cart îi anunţă că pasagerii soseau la bord. Tânărul privi echipajul îndreptându-se spre posturi. Atâta vreme cât nava n-avea să fie în stare de luptă, n-avea să le acorde duminici libere, indiferent de tradiţiile Marinei. Trase cu urechea la pălăvrăgelile oamenilor care treceau pe lângă el, atent la orice nuanţe de animozitate. Nu distinse însă nimic de felul acesta, exceptând mormăielile la care se aştepta.

— Perfect, ştiu ce-i un pai, îi spunea Stoker Jackson tovarăşului său. Înţeleg şi cum îmi poate intra un pai în ochi. Dar cum naiba poate s-ajungă o *bârnă* acolo? Zi şi tu, cum poate intra o bârnă în ochiul cuiva fără ca el să-şi dea seama? Mi se pare din cale-afară…

— Ai perfectă dreptate. Ce-i aia „bârnă”?

— Cum ce-i aia „bârnă”? Aha, tu eşti de pe Tăblie, uitasem… ei bine, o bârnă este un lemn tăiat… lemn… Adică dintr-un copac. Un copac mare, da’ *mare* de tot…

Glasurile se îndepărtară şi Rod reveni iute pe puntea de comandă. Dacă Sally Fowler ar fi fost singura lui pasageră, ar fi fost încântat s-o aştepte în puntea-hangar, dar dorea ca individul acela, Bury, să priceapă din capul locului ce fel de relaţie exista între ei. Nu trebuia să creadă că însuşi căpitanul unei nave de război a Maiestăţii Sale îşi abandona postul ca să întâmpine un comerciant.

Pe display-urile punţii de comandă, Rod privi naveta care se apropie şi pătrunse în *MacArthur,* printre uriaşele aripi rectangulare ale uşilor hangarului. Degetele sale rămaseră permanent în apropierea comutatorului intercomului. Asemenea operaţiuni aveau întotdeauna un grad mare de risc.

* * *

Pasagerii fură aşteptaţi de sublocotenentul Whitbread. Bury coborî primul, urmat de un omuleţ brunet pe care comerciantul nu se sinchisi să-l prezinte. Ambii purtau veşminte acceptabile în spaţiu: pantaloni bufanţi, bine strânşi la glezne, tunici cu centuri şi buzunare închise cu fermoare sau benzi-arici. Bury părea furios. Îşi înjură servitorul şi Whitbread îi înregistra atent comentariile, cu intenţia de a le rula ulterior pe calculator. Îi atribui comerciantului un sergent care să-l conducă la cabină, iar el rămase s-o aştepte pe lady Fowler. Văzuse fotografii ale fetei.

Bury fu cazat în cabina capelanului, iar Sally în cea a locotenentului-major; fata căpătase un spaţiu mai mare pentru că urma să-l împartă cu Annie, subreta ei. Servitorii puteau dormi laolaltă cu membrii echipajului, nu însă şi o femeie, chiar dacă era în vârstă, ca Annie. Bărbaţii care stau prea mult timp singuri în spaţiu pot ajunge la noi criterii privind frumuseţea; desigur, n-ar fi îndrăznit să tulbure nepoata unui senator, însă o cameristă era cu totul altceva. Cazarea era perfect logică şi nimeni nu se putea plânge, deşi cabina locotenentului-major se găsea lângă a căpitanului Blaine, în vreme ce a capelanului se afla la un nivel mai jos şi cu trei batardouri spre pupa.

— Pasagerii s-au îmbarcat, căpitane, anunţă Whitbread.

— Perfect. Toţi se simt bine?

— Despre lady Fowler pot răspunde afirmativ. Comerciantul a fost cazat de sergentul Allot.

— Mi se pare firesc.

Rod se lăsă pe spate în fotoliu. Lady Sandra – nu, îşi aminti el, fata prefera să i se spună Sally – nu arătase prea grozav în cele câteva clipe cât o văzuse în lagăr. După cum vorbise Whitbread, se părea că-şi mai revenise. Când o recunoscuse, ieşind dintr-un cort din lagăr, Rod ar fi vrut să intre în pământ de ruşine. Era acoperit din cap până în picioare de sânge şi murdărie… apoi Sally se apropiase. Păşea ca o lady de la Curte, însă era trasă la faţă, pe jumătate moartă de foame şi cu ochii afundaţi în orbite. Cât despre ochii aceia… Erau complet inexpresivi. În sfârşit, avusese la dispoziţie două săptămâni ca să-şi revină, iar acum scăpa pentru totdeauna de Noul Chicago.

— Intenţionezi s-o familiarizezi pe lady Fowler cu cuşetele de acceleraţie? îl întrebă pe Whitbread.

— Da, căpitane. „Şi cu cele de antrenament în condiţii de imponderabilitate”, adăugă sublocotenentul în gând.

Rod îl privi amuzat. Nu-i venea deloc greu să-i citească intenţiile. Ei bine, îl putea lăsa să spere; rangul avea privilegiile sale. În plus, el o cunoştea pe fată, o întâlnise prima dată pe când ea avea zece ani.

— Mesaj de la Palatul Guvernamental, anunţă ofiţerul de cart.

— Salut, Blaine! vorbi vesel şi nepăsător Cziller. Gata de plecare? Comandantul flotei stătea tolănit în scaunul din faţa unui birou, pufăind dintr-o pipă enormă.

— Gata, viceamirale.

Rod fu pe punctul să mai adauge ceva, dar se opri în ultima clipă.

— Pasagerii s-au instalat cu bine?

Tânărul ar fi fost gata să jure că fostul lui căpitan îl lua peste picior.

— Da.

— Şi echipajul? Nicio nemulţumire?

— Ştii foarte bine… Ne vom descurca.

Rod îşi stăvili din nou iritarea. Era greu să fie mânios pe Cziller; la urma urmelor, graţie lui obţinuse comanda navei, totuşi îl scotea din sărite.

— Nu suntem supraaglomeraţi, dar vom face faţă.

— Uite ce-i, Blaine. Nu ţi-am luat oamenii ăia doar de amorul artei. Pur şi simplu, n-avem suficient personal ca să guvernăm aici, iar tu o să-ţi completezi echipajul cu mult înaintea noastră. Îţi trimit douăzeci de recruţi, localnici tineri, care cred că vor fi încântaţi în spaţiu. Cine ştie, poate că aşa va fi. Cel puţin în cazul meu, aşa s-a întâmplat.

Boboci cu caş la gură, care n-aveau habar de nimic şi cărora trebuia să li se explice absolut totul – deşi sergenţii aveau să se ocupe de ei. Douăzeci de oameni puteau fi utili. Rod se simţi ceva mai bine.

Cziller răsfoi nişte hârtii de pe birou.

— O să-ţi trimit şi două grupe de puşcaşi, deşi mă-ndoiesc că vei găsi inamici cu care să te lupţi pe Noua Scoţie.

— Bine. Mulţumesc că i-aţi lăsat pe Whitbread şi Staley.

Cu excepţia celor doi amintiţi, Cziller şi Plekhanov îi luaseră toţi ofiţerii de la bord, plus o mulţime de sergenţi. Lăsaseră totuşi oamenii cei mai buni, suficienţi ca număr pentru asigurarea continuităţii. Nava era funcţională, deşi unele magazii arătau de parcă fusese înfrântă în luptă.

— Cu plăcere! E o navă bună, Blaine. Probabil că Amiralitatea nu-ţi va îngădui să păstrezi comanda ei, dar… cine ştie. Eu u*nul* trebuie să guvernez o planetă cu mâinile goale. N-avem nici măcar bani! Doar bancnotele provizorii tipărite de republicani! Rebelii au confiscat toate coroanele imperiale şi le-au înlocuit cu hârtii. Cum naiba o să băgăm în circulaţie bani adevăraţi?

În calitate de căpitan, Rod avea practic acelaşi rang cu Cziller. Funcţia de viceamiral a acestuia era valabilă numai pentru răstimpul cât ocupa postul respectiv, astfel încât căpitanii cu vechime mai mare decât Cziller trebuiau să-i asculte ordinele în calitate de comandant al Flotei. Promovarea lui Blaine la rang de căpitan trebuia însă validată de un consiliu special al Marinei, iar el era prea tânăr pentru funcţia cu pricina. Poate că peste şase săptămâni avea să redevină secund.

— O ultimă problemă, urmă Cziller. Tocmai am spus că pe planetă nu există bani, totuşi afirmaţia nu-i chiar adevărată. Avem aici câţiva oameni *foarte* bogaţi. Unul dintre ei este Jonas Stone, cel care i-a lăsat pe puşcaşii tăi să pătrundă în oraş. El spune că şi-a putut ascunde banii de rebeli. La urma urmelor, de ce să nu fie adevărat? A fost unul dintre ei. Am dat însă de urma un miner obişnuit, beat mort, având asupra lui o adevărată avere în coroane imperiale. N-a vrut să ne spună de unde are banii, dar bănuim că i-a căpătat de la Bury.

— Am înţeles.

— Aşa că fii cu ochii pe el! Asta-i tot. Peste o oră, recruţii şi puşcaşii vor sosi la bord. — Cziller îşi consultă minicompul şi preciza: – Mai exact, peste patruzeci şi trei de minute. Imediat după aceea, puteţi pleca. —începu să-şi umple pipa. — Salută-l din partea mea pe Macpherson de la Docuri şi ţine minte un lucru: dacă reparaţiile se prelungesc, şi aşa se va întâmpla, nu te-apuca să trimiţi rapoarte Amiralităţii. N-o să faci altceva decât să-l înfurii pe Macpherson. Ceea ce mi se pare firesc. Mai bine, adu-l la bord şi bea whisky cu el. N-o să-i poţi face faţă, dar faptul c-o să-ncerci o să aibă mai mult succes decât un

raport.

— Am înţeles, încuviinţă tânărul şovăind.

Brusc, îşi dădu seama cât de nepregătit era s-o comande pe *MacArthur.* Se pricepea la detaliile tehnice, poate chiar mai bine decât Cziller, însă existau zeci de şiretlicuri ce nu puteau fi deprinse decât prin experienţă. Probabil că Cziller îi citise gândurile. Era un talent pe care toţi subordonaţii lui i-l bănuiseră.

— Relaxează-te, căpitane! Nu te vor înlocui înainte de a ajunge la Capitală, şi până atunci vei fi avut destule ore la comandă. În plus, nu-ţi pierde vremea tocind pentru examenul de căpitan; n-o să te ajute cu nimic. — Bărbatul pufăi din pipa gigantică şi lăsă un fuior gros de fum să i se strecoare printre buze. — Ai destulă treabă de făcut şi nu te mai reţin. Când vei ajunge însă la Noua Scoţie, găseşte-ţi timp şi uită-te spre Coalsack. Puţine imagini din galaxie o pot egala pe asta. Unii o numesc Chipul Domnului.

Faţa lui Cziller dispăru şi parcă doar surâsul lui strâmb, precum al pisicii Cheshire, rămase pe ecran.

3. MASA DE GALĂ

MacArthur se îndepărtă de Noul Chicago cu acceleraţia constantă de 1 g. Toţi membrii echipajului se străduiau să se adapteze orientării; pe orbită, *MacArthur se* rotise în jurul propriei sale axe şi „jos” fusese spre periferia navei, pe când acum, în timpul zborului, „sus” era spre înainte. Spre deosebire de navele comerciale, care parcurgeau pe baza inerţiei distanţe lungi de la planetele interioare ale unui sistem solar până la punctele de Salt Alderson, navele militare obişnuiau să accelereze întruna.

După două zile de la plecarea de lângă Noul Chicago, Rod oferi o masă de gală.

Fură aduse feţe de masă din damasc şi sfeşnice, veselă din argint masiv şi pahare de cristal gravat, produse de artizani iscusiţi de pe şase planete; bogăţiile nu-i aparţineau lui Blaine, ci erau proprietatea navei. Mobilierul fusese deja demontat de pe pereţii exteriori, unde fusese fixat în timpul rotaţiei în jurul propriei axe, şi reamplasat pe peretele pupa-cu excepţia uriaşei mese rotative, care fusese retrasă în ceea ce acum era peretele cilindric al salonului.

Masa o şocase pe Sally. Fata o zărise cu două zile în urmă, pe când *MacArthur* avea încă mişcarea de rotaţie, iar peretele exterior era o podea, desigur curbă. Acum, Rod îi văzu expresia de uşurare, când intră în salon pe scăriţă.

Simţi acelaşi lucru şi în cazul lui Bury, care era afabil, extrem de relaxat şi, în mod vizibil, se simţea excelent. Rod decise că comerciantul petrecuse destul timp în spaţiu. Poate chiar mai mult decât el însuşi.

Era prima ocazie în care căpitanul îşi întâlnea pasagerii în mod oficial. Aşezându-se în capul mesei şi privindu-i pe stewarzii în uniforme imaculate care aduceau primul fel, Rod îşi stăpâni un surâs. *MacArthur* avea de toate, mai puţin alimente de calitate.

— Mă tem că mâncarea nu-i pe măsura pregătirilor, i se adresă lui Sally. Să vedem ce ne aşteaptă.

Kelley şi stewarzii discutaseră toată după-amiaza cu bucătarul-şef, însă tânărul nu se aştepta la mare lucru.

Bineînţeles, cantitatea nu constituia o problemă, însă raţiile

erau cazone: bioplast, fripturi de alge, porumb de pe Noul Washington. Pe Noul Chicago, Rod nu avusese timp să se aprovizioneze, iar propriile sale resurse fuseseră distruse în timpul bătăliei cu defensivele planetare ale rebelilor. Desigur, Cziller luase din navă bunurile sale, ca şi pe vechiul bucătar-şef şi pe unul dintre tunari, care-i servea ca bucătar personal.

Fu adus primul fel de mâncare, un platou enorm cu un capac masiv care părea din aur bătut. Pe perimetrul lui se urmăreau dragoni de aur, deasupra cărora pluteau, încurajatoare, hexagrame norocoase din *Ching.* Lucrate pe Xanadu, platoul şi capacul echivalau ca preţ cu una dintre navetele lui *MacArthur.* Tunarul Kelley stătea înapoia lui Rod, autoritar, în uniformă albă şi eşarfă stacojie, imagine a unui majordom perfect. Era greu să-l recunoşti ca fiind cel care-i putea aduce pe noii recruţi în stare de leşin, răstindu-se la ei, sergentul care-i condusese pe puşcaşii navei în confruntarea cu Garda Unită. Cu un gest îndelung practicat, Kelley înălţă capacul.

— Minunat! exclamă Sally.

Dacă fusese doar politicoasă, o făcuse cu pricepere şi Kelley străluci de încântare. Pe platou se afla o reproducere a lui *MacArthur* şi a fortăreţei acoperite de cupolă neagră împotriva căreia luptase, cu fiecare detaliu sculptat cu mai multă grijă decât un obiect de artă din palatul imperial. Celelalte feluri erau similare, astfel încât, chiar dacă ascundeau prăjituri din alge şi alte umpluturi jalnice, efectul era de banchet. Rod izbuti să-şi ascundă îngrijorarea şi se lăsă cuprins de atmosfera generală destinsă.

— Ce intenţionezi să faci în continuare, lady? se interesă Sinclair. Ai mai fost până acum pe Noua Scoţie?

— Nu, locotenente, intenţionasem să călătoresc exclusiv în scop profesional. Planeta dumitale natală n-ar fi fost încântată de vizita mea, nu-i aşa?

Tânăra surâse, dar înapoia ochilor ei continuau să se întindă ani-lumină de neant.

— De ce crezi că n-am fi fost încântaţi? Nu cred că ar exista un loc din Imperiu care să nu se simtă onorat.

— Mulţumesc… totuşi, eu sunt o antropoloagă specializată în culturi primitive. Noua Scoţie nu poate fi aşa ceva…

Accentul lui Sinclair îi trezise o undă de interes profesional.

Chiar aşa se vorbea în Noua Scoţie? Bărbatul părea desprins dintr-o operă de ficţiune de dinaintea Imperiului. Toate aceste gânduri îi trecură prin minte, însă evită privirea inginerului; putea simţi mândria lui sensibilă.

— Bine zis, aplaudă Bury. În ultimul timp, am întâlnit tot mai mulţi antropologi. Să asistăm oare la o renaştere a profesiunii?

— Da. Păcat că n-am fost atât de mulţi şi înainte… Am distrus tot ceea ce era bun în multe locuri pe care le-am înglobat în Imperiu. Sper să nu mai comitem niciodată greşelile respective.

— Mie mi se pare că, observă Rod, chiar dacă n-ar fi existat niciun fel de probleme, trebuie să fie destul de şocant să fii integrat pe neaşteptate în Imperiu, indiferent dacă o doreşti sau nu. Poate că ar fi trebuit să rămâi pe Noul Chicago. Comandantul Cziller spunea că are probleme cu guvernarea planetei.

— Nu puteam. — Sally privi încruntată în farfurie, apoi se sili să zâmbească şi ridică ochii. — Prima noastră regulă este că trebuie să fim prietenoşi cu oamenii pe care-i studiem. Iar eu urăsc locul acela, adăugă ea cu o sinceritate veninoasă.

Sentimentul fu resimţit clar de toţi comesenii. Oricum, până şi ura era mai bună decât… inexpresivitatea.

— Mda, aprobă Sinclair. Oricine l-ar urî, dacă ar fi fost închis atâtea luni în lagăr.

— Nu numai atât, locotenente. Acolo a dispărut Dorothy, fata cu care venisem pe planetă. Pur şi simplu a… dispărut. — Se lăsă o tăcere prelungă şi Sally se simţi stânjenită. — Vă rog, să nu mai discutăm despre asta. N-are rost să vă stric cheful.

Rod tocmai se căznea să găsească un subiect acceptabil, când Whitbread îi oferi prilejul. Iniţial, văzuse doar că sublocotenentul moşmondea ceva la marginea tăbliei mesei – dar ce anume? Trăgea de faţa de masă, testându-i rezistenţa. Iar ceva mai devreme, privise cu atenţie paharele de cristal.

— Da, Whitbread, rosti Rod. Este foarte rezistentă.

Celălalt ridică ochii, îmbujorându-se, însă căpitanul nu intenţiona să-l pună într-o situaţie stingheritoare.

— Feţele de masă, tacâmurile de argint, vesela, platourile, paharele - toate trebuie să fie destul de durabile, le explică el comesenilor. O sticlărie obişnuită n-ar putea rezista nici măcar unei bătălii spaţiale. Paharele noastre au fost fabricate din

cristalul hublourilor unui vehicul atmosferic distrus, datând din perioada primului Imperiu. Cel puţin, aşa mi s-a spus… în tot cazul, noi nu mai ştim să producem asemenea materiale. Nici damascul nu-i în realitate damasc, ci o fibră artificială, tot din vremea primului Imperiu. Platourile sunt placate cu cristale de fier depuse electrolitic pe aur bătut.

— Eu am remarcat paharele, rosti îmbufnat Whitbread.

— Exact ca şi mine, cu ani în urmă…

Rod surâse către sublocotenenţi. De-abia ieşiseră din adolescenţă şi el însuşi îşi putea aminti zilele petrecute în salonul sublocotenenţilor. Alte feluri de mâncare fură servite, orchestrate cu măiestrie de Kelley, şi conversaţiile îşi reduseră jargonul tehnic, pentru a fi accesibile tuturor comesenilor. În cele din urmă, masa fu golită, rămânând numai ceştile de cafea şi paharele de vin.

— Domnule vice, rosti oficial Rod.

Whitbread, care era mai tânăr decât Staley cu numai trei săptămâni, îşi ridică paharul.

— Lady, domnule căpitan, în cinstea Maiestăţii Sale imperiale! Ofiţerii înălţară pocalele pentru suveranul lor, aşa cum făcuseră înaintaşii lor de două mii de ani încoace.

— Îmi vei permite să-ti arăt planeta mea? reluă Sinclair dialogul cu Sally.

— Bineînţeles. Mulţumesc… deşi nu ştiu cât timp voi staţiona acolo. Aruncă o privire întrebătoare spre Rod.

— Nici eu nu ştiu, ridică din umeri căpitanul. Trebuie să andocăm pentru o reechipare, iar durata staţionării este stabilită de Docuri.

— Ei bine, dacă nu va fi prea mult, o să rămân cu voi. Spune-mi, locotenente, există curse regulate între Noua Scoţie şi Capitală?

— Mai multe decât de pe alte planete din această regiune a lui Coalsack, deşi asta nu-nseamnă mare lucru. Foarte puţine nave dispun însă de facilităţi decente pentru transportul pasagerilor. Poate că domnul Bury ne-ar putea oferi unele detalii – navele dumnealui vin frecvent pe Noua Scoţie.

— Dar, exact aşa cum ai precizat, nu pentru a transporta pasageri. Dacă nu ştiţi, afacerile noastre se ocupă cu subminarea comerţului interstelar. — Bury zări priviri

întrebătoare şi continuă: – Autonetica Imperială se ocupă cu transportul fabricilor automate. Ori de câte ori, pe o planetă, putem construi un lucru oarecare mai ieftin decât ar costa importarea lui, instalăm fabrici. Principalul nostru domeniu este cel al transportoarelor comerciale.

Îşi umplu încă un pahar cu vin, alegând cu atenţie sortimentul despre care Blaine precizase că era pe terminate. (*Trebuia* să fie un soi bun, altfel dispariţia lui nu l-ar fi neliniştit pe căpitan.)

— De aceea mă aflam pe Noul Chicago, când a izbucnit revolta, încuviinţările tăcute dinspre Sinclair şi Sally, poziţia ţeapănă a lui Blaine, care continua să aibă un chip exagerat de inexpresiv, ghiontul lui Whitbread în coastele lui Staley – *O să-ţi zic eu despre ce-i vorba* - toate acestea îi spuseră lui Bury multe din ceea ce dorea să ştie. Suspiciuni, totuşi nimic confirmat, nimic oficial.

— Ai o ocupaţie fascinantă, i se adresă lui Sally, înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult. Nu vrei să ne spui mai multe? Ai vizitat multe lumi primitive?

— Absolut niciuna, mărturisi nemulţumită fata. Le cunosc doar din manuale. Ar fi trebuit să ajungem pe Arlechin, însă rebeliunea…

Amuţi.

— Cândva, am fost pe Makassar, interveni Rod. Sally se lumină imediat.

— Îi era dedicat un capitol întreg! E foarte primitivă, nu-i aşa?

— A rămas în acelaşi stadiu. Din capul locului, acolo n-a existat o colonie mare. Întregul complex industrial a fost ras de pe faţa planetei în Războaiele Secesiunii şi timp de patru sute de ani nimeni n-a mai vizitat planeta. Când am ajuns noi, se găseau în plină Epocă a Fierului. Săbii… Cămăşi de zale… Corăbii din lemn, navigând cu pânze…

— Dar cum erau oamenii? se interesă Sally curioasă. Cum trăiau? Rod ridică din umeri, stânjenit.

— Am stat doar câteva zile, prea puţin ca să-mi fac o impresie. A fost cu nişte ani în urmă, pe când aveam vârsta lui Staley. Ţin minte că pe-atunci mă interesa numai să găsesc o cârciumă.

„La urma urmelor”, ar fi dorit să adauge, „nu-s antropolog.” Conversaţia aborda alte subiecte. Rod se simţi obosit şi căută un

pretext politicos să pună capăt mesei. Ceilalţi păreau lipiţi de scaune.

— Studiezi evoluţia culturală, vorbi Sinclair cu pasiune, şi poate că-i un lucru înţelept. Nu crezi însă că s-ar putea să beneficiem şi de o evoluţie fiziologică? Primul Imperiu a fost extrem de vast, planetele lui aflându-se la distanţe mari unele de celelalte – în spaţiile dintre ele putea exista orice. Nu s-ar putea să descoperim undeva, în vreun cotlon nebăgat în seamă al vechiului Imperiu, o planetă populată de supraoameni?

Brusc, ambii sublocotenenţi deveniră alerţi.

— Ce ar determina evoluţia fiziologică a oamenilor, lady? întrebă Bury.

— În facultate, ni s-a spus că evoluţia fiinţelor inteligente n-a fost posibilă, răspunse Sally. Societăţile îşi protejează membrii mai slabi. De îndată ce dispun de unelte corespunzătoare, civilizaţiile manifestă tendinţa de a construi scaune rulante, ochelari sau proteze auditive. În general, când o societate porneşte un război, bărbaţii trebuie să se supună unui examen medical înainte de a li se îngădui să-şi *rişte* vieţile. Bănuiesc că asta ajută la câştigarea războiului. — Surâse. — Totuşi, rămâne prea puţin spaţiu vital preţios pentru supravieţuirea celor mai tari.

— Să presupunem însă, sugeră Whitbread, că o cultură ar regresa chiar mai mult decât Makassar. Că s-ar ajunge realmente la epoca primitivă: bâte şi foc. Atunci ar putea apărea evoluţia, nu?

Trei pahare de vin anulaseră starea de posomorâre a lui Sally şi fetei îi făcea plăcere să discute subiecte profesionale. Adesea, unchiul ei îi spusese că vorbea mult prea mult pentru o lady şi ea încercase să se controleze, însă aşa păţea ori de câte ori bea vin şi era ascultată cu atenţie de cineva! Se simţea bine, după săptămâni în care fusese tratată ca un nimic.

— Bineînţeles, aprobă ea. Asta până ce evoluează societatea. Selecţia naturală ar exista până ce suficient de mulţi oameni s-ar strânge laolaltă pentru a se proteja reciproc împotriva mediului. N-a trecut însă destul de mult timp. Există o planetă unde se practică pruncuciderea rituală. Vârstnicii îi examinează pe copii şi-i ucid pe cei care nu se conformează criteriilor lor de perfecţiune. Nu-i tocmai evoluţie, deşi în felul acesta se pot

obţine unele rezultate – atât doar că n-a trecut destul timp.

— Oamenii împerechează în mod selectiv câini sau cai, observă Rod.

— Adevărat, dar până acum n-au obţinut specii noi. Niciodată! Iar societăţile nu pot păstra legile neschimbate atât de mult timp ca să determine modificări reale în rasa umană. Poate peste vreun milion de ani… Desigur, au existat încercări deliberate de creare a unor supraoameni, în sistemul Sauron, de pildă.

— Animalele alea, mârâi Sinclair. Ele au început Războaiele Secesiunii şi au fost cât p-aci să ne omoare pe noi toţi.

Se opri brusc, auzindu-l pe Whitbread că-şi drege glasul. Sally profită imediat de întrerupere.

— Acela este un alt sistem cu care nu pot fi de acord. Deşi actualmente ei sunt loiali Imperiului.

Privi în jur. Expresiile tuturor erau ciudate, iar Sinclair încerca să-şi ascundă ochii înapoia paharului de vin. Chipul colţuros al sublocotenentului Horst Staley părea dăltuit în stâncă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă fata.

După o tăcere apăsătoare, Whitbread răspunse:

— Staley provine din sistemul Sauron, lady.

— Scu… scuze, se bâlbâi Sally. Cred c-am făcut o gafă teribilă, aşa-i? Realmente, n-am…

— Dacă tinerii mei subordonaţi şi-ar pierde cumpătul în condiţii dificile, n-aş mai avea nevoie de ei pe navă, interveni iute Rod. Şi n-ai fost singura care a făcut o gafă, privi el semnificativ spre Sinclair. Noi nu judecăm oamenii după ceea ce au făcut planetele lor natale cu sute de ani în urmă.

„La *dracu*" Vorbise aidoma unui pedagog.

— Ce spuneai despre evoluţie? căută el să readucă discuţia pe făgaşul anterior.

— Ar… ar trebui să fie închisă pentru o specie inteligentă, zise fata. Speciile evoluează ca răspuns la modificările ambientului. O specie inteligentă modifică ambientul după necesităţile proprii. De îndată ce devine inteligentă, ea îşi încetează evoluţia fiziologică.

— Păcat că nu există şi alte specii, pentru comparaţie, reflectă Bury. Doar cele născocite. — Povesti apoi o lungă istorie despre un octopoid neverosimil de inteligent care se întâlnise cu

un centaur şi izbuti să-i binedispună pe toţi. — Ei bine, căpitane, încheie el, a fost o masă excelentă.

— Mulţumesc.

Rod se ridică şi-i oferi braţul lui Sally, iar ceilalţi se sculară grăbiţi. Fata redeveni tăcută când o conduse spre cabina ei şi se despărţiră cu o politeţe rezervată. Rod reveni pe puntea de comandă. În calculatorul navei trebuiau introduse multe alte reparaţii şi modificări.

4. PRIORITATE PC

Călătoria prin hiperspaţiu poate fi bizară şi frustrantă.

Timpul necesar deplasării interstelare este incredibil de scurt, dar întrucât ruta, sau vectorul liniar, există doar ca drum critic unic între două stele (niciodată o linie dreaptă, totuşi destul de apropiat de rectiliniu pentru a fi considerat ca atare), iar capetele drumurilor sunt cât mai depărtate de distorsiunile spaţiale determinate de stele sau de planetele masive, rezultă că o navă îşi petrece majoritatea timpului în spaţiu, târându-se de la un capăt de drum la următorul.

Mai rău încă, vectorii liniari nu există absolut între toate perechile de stele. Rutele se stabilesc în lungul liniilor de flux termonuclear echi-potenţial, iar prezenţa altor stele în configuraţia geometrică poate pur şi simplu împiedica existenţa lor. Dintre legăturile existente, nu toate au fost cartografiate. Ele sunt dificil de găsit.

Pasagerii lui *MacArthur* descoperiră că o călătorie la bordul unei nave militare imperiale aducea mult cu întemniţarea. Membrii echipajului care nu erau de cart aveau sarcini şi misiuni precise, iar viaţa mondenă a pasagerilor se reducea doar la ceea ce le îngăduiau rutinele Marinei. Nu existau niciun fel de facilităţi pentru divertisment, ca pe navele de lux.

Era de-a dreptul plictisitor. Până ce *MacArthur* fu gata de ultimul salt hiperspaţial, pasagerii ajunseseră să considere sosirea în Noua Caledonie ca o eliberare din închisoare.

* * *

NOUA CALEDONIE. Sistem planetar situat înapoia lui Coalsack, având steaua primară de tip F8, catalogată Murcheson A. Binara ei îndepărtată, Murcheson B, nu face parte din sistemul Noua Caledonie. Murcheson A are şase planete pe cinci orbite: patru planete sunt interioare, după care urmează o zonă vastă, conţinând sfărâmăturile unei planete neformate, şi două planete exterioare aflate în relaţie troiană. Steaua primară este denumită de băştinaşi Cal, Moş Cal sau Soarele. Pornind dinspre ea, planetele interioare sunt: Conchobar, Noua Irlandă, Noua Scoţie şi Fomor. A doua şi a treia planetă sunt locuite şi au fost

terraformate de către savanţii primului Imperiu, după ce Jasper Murcheson, care era înrudit cu Alexander al IV-lea, a convins Consiliul că sistemul reprezenta locaţia optimă pentru stabilirea unei universităţi imperiale. Actualmente, se ştie că Murcheson era interesat în primul rând de existenţa unei planete locuite în apropierea super-gigantei roşii cunoscute sub denumirea Ochiul lui Murcheson şi, deoarece nu fusese satisfăcut de climatul de pe Noua Irlandă, solicitase şi terraformarea Noii Scoţii.

Fomor este o planetă relativ mică, lipsită aproape complet de atmosferă şi având puţine caracteristici interesante. Posedă, totuşi, câţiva licheni înrudiţi biologic cu plante descoperite în sectorul Trans-Coalsack, iar felul în care au ajuns ei pe Fomor a stimulat controverse interminabile în Jurnalul Societăţii imperiale de xenobiologie, *deoarece nu există alte forme de viaţă originare din Noua Caledonie.*

Cele două planete exterioare ocupă aceeaşi orbită şi sunt numite Dagda şi Mider[3]*, în conformitate cu nomenclatura mitologiei celtice a sistemului. Dagda este o planetă gazoasă gigant, pe ai cărei sateliţi naturali, Angus şi Brigit, Imperiul a stabilit staţii de alimentare. Navele comerciale sunt avertizate să nu se apropie de Brigit fără permisiune, întrucât aceasta este o bază militară.*

Mider este o planetă metalică rece, intens exploatată minier, care ridică multe semne de întrebare cosmologilor fiindcă modalitatea ei de formare nu pare a se conforma celor două teorii principale privind originea planetelor.

În momentul descoperirii lor, Noua Scoţie şi Noua Irlandă, singurele planete locuite ale sistemului, deţineau atmosfere întinse de vapori de apă şi metan, dar nu şi oxigen în stare liberă. Cantităţi masive de pachete biologice le-au transformat în planete locuibile, deşi cu costuri apreciabile; către sfârşitul proiectului, Murcheson îşi pierduse influenţa în Consiliu, totuşi investiţia atinsese valori atât de mari încât a fost derulată până la capăt. În mai puţin de o sută de ani de eforturi intense, coloniile au desfiinţat domurile protectoare – una dintre realizările cele mai remarcabile ale primului Imperiu.

Ambele planete au fost parţial depopulate în timpul

3 Dagda, vechi zeu brit solar, identificat de romani cu Jupiter; Mider, zeu teluric. (n. Trad.)

Războaielor Secesiunii; Noua Irlandă s-a alăturat forţelor rebele, în vreme ce Noua Scoţie a rămas loială Imperiului. După ce călătoriile interstelare au încetat în sectorul Trans-Coalsack, Noua Scoţie şi-a continuat strădaniile până când a fost redescoperită de al doilea Imperiu. Actualmente, planeta este Capitala sectorului Trans-Coalsack.

* * *

MacArthur vibră şi se materializă în exteriorul orbitei lui Dagda. Câteva clipe prelungi, membrii echipajului rămaseră în faţa consolelor hiperspaţiu, dezorientaţi, străduindu-se să învingă confuzia care urmează întotdeauna călătoriei instantanee.

De ce se întâmplă asta? Un colectiv de cercetare al Facultăţii de fizică din Universitatea imperială de pe Sigismund susţine că deplasarea prin hiperspaţiu necesită nu un timp egal cu zero, ci un timp transfinit, care produce confuzia oamenilor şi a sistemelor informatice. Alte teorii sugerează că Saltul produce dilatarea sau comprimarea spaţiului local, afectând terminaţiile nervoase şi componentele calculatoarelor; sau că nu toate părţile navei se materializează simultan; sau că, ulterior tranziţiei, inerţia şi masa variază la un nivel subatomic. Nimeni nu cunoaşte explicaţia, dar efectul este real.

— Pilot? rosti Rod cu glas răguşit. Ochii i se focalizară lent pe display-urile punţii de comandă.

— Da, căpitane.

Vocea suna ameţită şi confuză, totuşi răspunsul venise automat.

— Stabileşte cursul către Dagda şi dă-i drumul!

— Am înţeles, căpitane.

La începuturile călătoriei prin hiperspaţiu, calculatoarele navelor încercaseră să accelereze imediat după materializare. Nu durase mult să se descopere că şi ele erau afectate în aceeaşi măsură ca oamenii. Acum, pe durata tranziţiei, toate echipamentele automate se dezactivau. Pe display-urile lui Rod, luminiţele reîncepură să pâlpâie, pe măsură ce echipajul reactiva nava şi-i verifica sistemele.

— Asolizăm pe Brigit, Renner, continuă Rod. Corelează

vitezele. Staley, dă o mână de ajutor navigatorului-şef.

— Am înţeles, căpitane.

Treptat, puntea revenea la viaţă. Oamenii se foiau de colo-colo. După accelerare şi revenirea gravitaţiei, stewarzii aduseră cafea. Consolele hiperspaţiu fură abandonate în favoarea posturilor de luptă, în vreme ce senzorii navei scanau spaţiul în căutare de inamici. Display-ul avariilor se lumina verde, cu fiecare raport de verificare pozitiv.

Rod încuviinţă mulţumit din cap şi sorbi din cafea. În ciuda sutelor de tranziţii pe care le străbătuse, avea întotdeauna aceleaşi senzaţii. În esenţă, călătoria instantanee era *anormală,* şoca oarecum simţurile omeneşti; la un nivel inferior gândirii, exista ceva ce mintea nu putea să accepte. Rutinele slujbei îi împingeau totuşi pe oameni să-şi îndeplinească în continuare sarcinile; acestea fuseseră de asemenea implantate, la un nivel mai profund decât funcţiile intelectuale.

— Whitbread, ia legătura cu Transmisiunile şi raportează-ne sosirea la cartierul general al Flotei de pe Noua Scoţie. la de la Staley capul compas şi viteza şi anunţă staţia de alimentare de pe Brigit despre oprirea noastră. Informează şi Flota.

— Trimit mesajul peste zece minute, căpitane.

— Bine.

Whitbread se eliberă din chingile fotoliului aflat înapoia lui Rod şi se îndreptă, clătinându-se, spre consola de pilotaj.

— Peste zece minute, am nevoie de toată energia pentru un mesaj, Horst.

Se apropie apoi de sistemul intercom al navei, revenindu-şi rapid la normal. Tinerii erau mai uşor adaptabili şi acesta constituia unul dintre motivele pentru care erau preferaţi la comanda navelor.

— *Atenţiune,* vorbi Staley şi cuvintele lui răsunară în toată nava. *Atenţiune! Oprirea acceleraţiei peste zece minute. Peste zece minute, va fi imponderabilitate.*

— De ce? auzi Rod.

Ridică privirea şi o zări pe Sally în uşa punţii de comandă. El însuşi îi invitase pe pasageri să vină aici, atunci când nu existau restricţii cauzate de situaţii speciale, dar înregistrase un succes parţial, deoarece Bury nu-l vizitase decât o singură dată.

— De ce revenim atât de repede la imponderabilitate? întrebă

fata.

— Pentru a transmite un mesaj este nevoie de toată energia disponibilă. De la distanţa asta, producerea unei unde maser solicită foarte mult generatoarele. Evident, dacă situaţia ar cere-o, le-am putea suprasolicita, însă procedura standard în cazuri obişnuite este oprirea acceleraţiei.

— Aha, încuviinţă ea şi se aşeză în fotoliul părăsit de Whitbread. Rod se roti către fată, dorindu-şi pentru a nu-ştiu-câta-oară ca un designer să conceapă o uniformă pentru imponderabilitate care să nu acopere complet picioarele femeilor, sau ca şorturile să revină la modă. În clipa de faţă, pe Sparta fustele se purtau până la jumătatea gambelor, iar provinciile copiau imediat Capitala. Pentru pasagerele navelor, designerii impuseseră pantalonii, foarte confortabili, dar lungi şi bufanţi…

— Când ajungem la Noua Scoţie? întrebă Sally.

— Depinde cât va trebui să staţionăm lângă Dagda. Sinclair vrea să profite de ocazie şi să întreprindă nişte reparaţii exterioare. — îşi scoase minicompul şi calculă rapid. — Acum ne aflăm la aproximativ un miliard şi jumătate de kilometri de Noua Scoţie, ceea ce-nseamnă… să zicem o sută de ore până la punctul de decelerare. Aşadar, un total de două sute de ore, la care se adaugă timpul petrecut lângă Dagda. Plus timpul necesar ajungerii acolo. Asta nu-i însă prea mult – vreo douăzeci de ore.

— Asta înseamnă cel puţin două săptămâni. Crezusem că, o dată ce ieşim din hiperspaţiu, am şi ajuns… — Sally se opri şi izbucni în râs. — Ce prostie! De ce nu se poate inventa ceva care să permită Saltul în spaţiul interplanetar? Mi se pare chiar ridicol: străbatem instantaneu cinci ani-lumină, dar avem nevoie de câteva săptămâni ca să ajungem la Noua Scoţie!

— Te-ai plictisit atât de repede de noi? De fapt, situaţia stă chiar mai rău. Ca să facem un Salt, avem nevoie de o cantitate absolut neglijabilă de combustibil. Mă rog, nu chiar neglijabilă, dar foarte mică prin comparaţie cu ceea ce ne trebuie ca să ajungem la Noua Scoţie. Nava nu dispune de suficient combustibil pentru a porni direct într-acolo – mai precis, cu ceea ce avem, n-am putea ajunge mai repede de un an –, dar, pe de altă parte, este suficient pentru un Salt. Pentru *aşa ceva* am

destulă energie.

Sally luă o ceaşcă de cafea de la un steward. Se obişnuise cu cafeaua Marinei, care nu aducea cu nicio altă băutură existentă în galaxie.

— Aşadar, n-avem de ales.

— Mă tem că nu. Am participat la călătorii în care era mai rapid să te deplasezi până la un alt punct Alderson, să faci un Salt, să te deplasezi în noul sistem, să faci alt Salt undeva şi să repeţi procedura până reveneai în sistemul iniţial, în alt punct. În felul ăsta, era mai rapid decât să te deplasezi de la un punct la altul prin spaţiul normal. Acum însă nu putem recurge la metoda explicată, deoarece geometria nu-i convenabilă.

— Păcat, râse fata. La acelaşi preţ, am fi văzut o parte mai mare din Univers.

Nu spuse nimic despre faptul că o măcina plictiseala, dar Rod pricepuse adevărul. N-o putea totuşi ajuta cu nimic; nu avea timp liber pe care să-l petreacă alături de ea şi nici panorama nu era dintre cele mai spectaculoase.

— Atenţiune! Pregătiţi-vă pentru imponderabilitate!

Sally de-abia avu vreme să-şi prindă cataramele centurii, înainte ca gravitaţia să dispară.

* * *

Lud Shattuck, şeful Transmisiunilor, miji ochii la display şi degetele lui noduroase efectuară reglaje incredibil de fine, ţinând seama de aspectul lor grosolan. Pe exteriorul navei, antena maser a radiotelescopului se orienta după indicaţiile sale, până descoperi un punctuleţ luminos, apoi se focaliză automat, centrându-l perfect. Shattuck mormăi mulţumit. Calculatorul lui *MacArthur* stabilise locul unde avea să se găsească punctul luminos în momentul primirii semnalului. Un mesaj codificat se derula de pe bobina benzii, în vreme ce la pupa motoarele navei transformau hidrogenul în heliu. Energia modulată de semnalele benzii intra apoi în antenă şi pornea spre Noua Scoţie.

Rod cina singur în cabina sa, când sosi mesajul. Transmisionistul de serviciu văzuse cui îi era adresat şi-l chemase pe Shattuck. Peste alte patru minute, Whitbread

ciocănea la uşa căpitanului.

— Da? mârâi Rod nemulţumit.

— Mesaj de la Cranston, amiralul Flotei, căpitane.

Tânărul ridică privirea iritat. Nu intenţionase să mănânce singur, însă locotenenţii o invitaseră pe Sally – la urma urmelor, era rândul lor — şi dacă Rod şi-ar fi impus prezenţa, ar fi fost obligat să-l convoace şi pe Bury. Acum, până şi cina aceea mizerabilă îi era întreruptă.

— Nu poate aştepta?

— Are prioritate PC.

— Un mesaj PC pentru noi?

— Rod se ridică brusc, uitând de aspicul de proteine.

— Citeşte-l!

— Da, căpitane. *Destinatar* MacArthur *de la CG Flotă, Noua Scoţie PC PC8175…*

— Sări peste codurile de autentificare. Presupun că le-ai verificat deja.

— Da, căpitane. Aşadar… data… codul… început mesaj*. Porniţi cu viteză maximă, repetăm, viteză maximă, spre Brigit pentru realimentare cu prioritate AA, în timpul cel mai scurt posibil.* Paragraf nou.

MacArthur *va porni apoi spre… Urme*ază nişte coordonate din sistemul Noua Caledonie, căpitane…. Sau o*rice alt vector dorit pentru intercepţia şi investigarea obiectului necunoscut pătruns în sistemul Noua Caledonie din spaţiul normal, repetăm, din spaţiul normal. Intrusul urmează vectorul galactic… Este un vect*or dinspre Coalsack, căpitane…. Cu aproximati*v 7% din viteza luminii şi decelerând rapid. Astronomii Universităţii imperiale afirmă că spectrul este al soarelui Noii Caledonii, deplasat spre albastru. Concluzia evidentă este că propulsia se face cu vele solare. Paragraf nou.*

Astronomii Universităţii imperiale sunt siguri că obiectul este un artefact construit de fiinţe inteligente. Pentru ştiinţă, în regiunea de origine aparentă a intrusului nu se cunoaşte existenţa unor colonii umane. Paragraf nou.

Crucişătorul Lermontov a *fost trimis în aceeaşi direcţie, dar nu va putea ajunge şi corela viteza cu intrusul decât la 71 ore după posibila joncţiune a lui* MacArthur. *Acţionaţi cu prudenţă. Până la proba contrară, intrusul va fi considerat ostil. Vi se ordonă să fiţi*

prudenţi dar să nu iniţiaţi ostilităţi, repetăm, să nu iniţiaţi ostilităţi. Paragraf nou.

Pune mâna pe el, Cziller. Păcat că nu-s şi eu acolo. Baftă. Cranston. Sfârşit mesaj. Autentificare… asta-i tot, căpitane.

Whitbread aştepta cu răsuflarea tăiată.

— Asta-i tot, dar în acelaşi timp spune foarte multe.

Rod apăsă butonul intercomului.

— Salonul locotenenţilor!

— Da, căpitane, îi răspunse Staley.

— Dă-mi-l pe Cargill.

Glasul secundului nu părea defel încântat. Era limpede că Rod îl deranja de la dineul cu Sally şi căpitanul simţi un meschin fior de satisfacţie.

— Jack, vino pe punte. Trebuie să plecăm imediat. Vreau un curs minim – insist, minim – de ajungere la Brigit. Poţi goli rezervoarele, dar să ne aduci acolo cât mai repede.

— Am înţeles, căpitane. Pasagerii nu vor fi încântaţi.

— Mai dă-i în… Transmite-le complimentele mele, dar este o situaţie de urgenţă a Flotei. Regret întreruperea dineului vostru, dar trimite pasagerii în cuşetele hidraulice şi porneşte imediat nava. Într-un minut, vin şi eu pe punte.

— Am înţeles, căpitane.

Intercomul amuţi, după care glasul lui Staley răsună din difuzoarele lui *MacArthur.*

— Atenţiune, atenţiunel Pregătiţi-vă pentru accelerare prelungită de peste 2g. Şefii de departamente să anunţe încheierea pregătirilor pentru creşterea acceleraţiei.

— Perfect, încuviinţă Rod şi reveni cu atenţia la Whitbread. Bagă coordonatele vectoriale în calculator şi să vedem de unde dracu' vine intrusul ăla.

Îşi dădu seama că începuse să înjure şi se strădui să se calmeze. Intruşi… alieni? Dumnezeule, ce mai baftă! Să comande prima navă care avea să intre în contact cu alienii…

— Să vedem de unde vine, da?

Whitbread se afla deja la consola de lângă biroul căpitanului. Ecranul pâlpâi de câteva ori, apoi începu să afişeze cifre.

— Termină cu astea, Whitbread, nu-s matematician! Converteşte-le grafic.

— Scuză-mă, căpitane!

Sublocotenentul apăsă alte câteva taste şi ecranul deveni un cub negru ticsit de puncte şi linii de lumină colorată. Petele mari erau stelele, colorate conform tipului fiecăreia, vectorii de viteză erau linii verzi, subţiri, vectorii de acceleraţie erau linii mov, iar rutele extrapolate erau curbe roşii, slab luminate. Linia lungă şi verde…

Rod privi neîncrezător display-ul, apoi îşi frecă şaua nasului cu degetul.

— Dinspre Pay… Ei bine, să fiu al dracu'! Dinspre Pay, în spaţiul normal.

Nu se cunoştea niciun vector liniar dinspre steaua intrusului. Aceasta se zărea izolată, o pată galbenă lângă supergiganta Ochiul lui Murcheson. Imagini de octopoizi îi dansau prin minte.

Dacă erau ostili? se întrebă el brusc. Dacă *MacArthur* ar fi trebuit să se lupte cu o navă aliena, ar fi necesitat mai multe intervenţii. Reparaţii pe care le amânase, deoarece ar fi trebuit efectuate pe orbită sau la sol, iar acum trebuiau realizate la 2 *g.* Nava era însă copilaşul lui. Cumva, aveau să le încheie.

5. CHIPUL DOMNULUI

Ajuns pe puntea de comandă, Rod se fixă cu centurile în fotoliu şi imediat după aceea se întinse spre intercom. Pe ecran, chipul lui Whitbread îl privi buimăcit din cabina căpitanului.

Lui Rod nu-i trebui mult ca să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Citeşte-mi-l şi mie!

— Ă-ă-ă… ce anume?

— Ai deschis regulamentul la protocolul de contact cu alienii, nu? Citeşte-mi-l şi mie, te rog.

Căpitanul îşi amintea că-l parcursese cândva, demult, mai degrabă din curiozitate şi amuzament. Aşa făceau toţi cadeţii.

— Da, căpitane.

În mod evident, Whitbread se întrebase dacă Blaine îi citise gândurile, după care decisese că asta făcea parte dintre prerogativele căpitanului. Episodul avea să dea naştere legendelor.

— „Secţiunea 4500: Primul contact cu fiinţe non-umane inteligente.

Nota 1: Prin definiţie, fiinţe inteligente sunt cele al căror comportament include utilizarea deliberată a uneltelor şi a comunicării.

Nota 2: Ofiţerii sunt sfătuiţi să folosească cu precauţie propria lor judecată în aplicarea definiţiei anterioare. De exemplu, şobolanul-de-stup de pe Makassar utilizează unelte şi comunicare pentru întreţinerea cuibului său, dar nu este dotat cu inteligenţă.

Articolul 1: La întâlnirea de fiinţe non-umane inteligente, ofiţerii vor anunţa cel mai apropiat punct de comandă a Flotei despre existenţa acestora. Oricare alte misiuni vor fi considerate secundare.

Articolul 2: După executarea obiectivului definit în Art. 1, ofiţerii vor încerca să stabilească comunicarea cu fiinţele non-umane, fără însă a risca vieţile personalului din subordine, exceptând cazurile când au primit ordine specifice în această privinţă. Deşi ofiţerii nu vor iniţia ostilităţi, trebuie presupus că fiinţele non-umane inteligente pot fi ostile.

Articolul3:…”

Whitbread fu redus la tăcere de ultimul avertisment privind creşterea acceleraţiei. Rod încuviinţă din cap şi se relaxa în fotoliu. Oricum, regulamentele n-aveau să-i fie de mare folos. Ele tratau contactele neaşteptate cu alienii, pe când acum cartierul general al Flotei ştia că *MacArthur* urma să intercepteze o navă de origine necunoscută.

Gravitaţia navei crescu, îndeajuns de lin pentru a permite echipajului să se adapteze; peste un minut, ajunsese la valoarea de 3 *g.* Rod simţi două sute şaizeci de kilograme apăsându-l în fotoliu. În navă, oamenii se deplasau cu grija precaută a unor halterofili, totuşi gravitaţia nu era paralizantă. În niciun caz pentru un tânăr. Sigur că da, pentru Bury era neplăcută, însă comerciantul n-ar fi păţit nimic dacă rămânea în cuşeta de acceleraţie.

Căpitanul se simţea chiar confortabil, în fotoliul mulat după conturul corpului său. Acesta era dotat cu tetieră şi comenzi manuale, consolă de comandă şi posibilitate de rotire cu 360°-astfel încât putea zări fără greutate orice parte a punţii –, ba chiar şi cu sistem de purjare. Fără excepţie, navele militare fuseseră concepute pentru perioade lungi de gravitaţie ridicată.

Rod activă consola fotoliului şi apelă în faţa sa o imagine tridimensională, după ce, anterior, se izolase de restul echipajului printr-un paravan opac. În jur, ofiţerii îşi vedeau de treburile lor: Cargill şi Renner, laolaltă la consola de astronavigaţie, iar Staley lângă pilot, gata să intervină dacă ar fi fost nevoie, dar în principal pentru a-şi fixa în minte manevrele. Degetele lungi ale căpitanului alergară peste taste.

O linie lungă şi verde simbolizând viteza, un vector scurt, mov, îndreptat în direcţia opusă… cu o sferă mică şi albă între ele. Bun! Intrusul venea direct dinspre Pay şi decelera în sistemul Noua Caledonie… dar era mai mare decât Luna Pământului. Un obiect de dimensiunile unei nave cosmice ar fi fost reprezentat printr-un punct adimensional.

Era bine că Whitbread nu observase amănuntul acesta. S-ar fi răspândit zvonuri în rândul echipajului, iar nou-veniţii ar fi intrat în panică… Căpitanul simţea el însuşi un gust metalic, de spaimă. „Dumnezeule, e imen*s!”*

— Era însă inevitabil să aibă ceva foarte mare, mormăi el pentru sine. Treizeci şi cinci de ani prin spaţiul normal! Niciuna

dintre civilizaţiile Omului nu reuşise aşa ceva. Pe de altă parte… cum se aştepta Amiralitatea să-l „investigheze”? Cu atât mai puţin să-l „intercepteze”! Ce să facă, să coboare pe el cu puşcaşii marini? Pe Iadul lui Hannigan, ce erau velele solare?

— Cursul spre Brigit a fost stabilit, anunţă Renner.

Rod se smulse din gânduri şi comută imaginea pe display-ul navigatorului. Traiectoria lui *MacArthur* apăru trasată şi însoţită de tabele de cifre.

— Aprobat, rosti el cu dificultate şi reveni la imaginea anterioară, a obiectului neverosimil de mare. Scoase minicompul şi începu să lucreze grăbit. Numere şi litere dansară pedisplay, iar tânărul încuviinţă din cap…

Desigur, presiunea luminii putea fi utilizată ca mijloc de propulsie. De fapt, exact asta făcea şi *MacArthur,* folosind fuziunea hidrogenului pentru a genera fotoni şi a-i emite într-un con gigantic de lumină. O oglindă reflectorizantă putea întrebuinţa lumina din exterior ca propulsie, acest sistem fiind de două ori mai eficient. Evident, oglinda trebuia să fie cât mare şi cât mai uşoară cu putinţă, şi, în mod ideal, ar fi trebuit să reflecte toată lumina care cădea pe suprafaţa ei.

Rod surâse şi clătină din cap. Se speriase că trebuia să atace o planetă mişcătoare cu crucişătorul lui doar pe jumătate reparat! Calculatorul reprezentase obiectul ca având dimensiunea unui corp ceresc, dar în realitate era vorba despre o folie din ţesătură argintată, cu o suprafaţă de mii de kilometri pătraţi, ataşată prin şarturi reglabile de nava propriu-zisă.

Cu un albedo de 1… Rod calculă rapid. Vela solară ar fi necesitat o suprafaţă de opt milioane de kilometri pătraţi. Dacă forma ei era circulară, asta însemna un diametru de vreo trei mii de kilometri.

Dacă presiunea luminii era utilizată pentru propulsie… ţinând seama de decelerare şi de lumina totală reflectată… vela şi sarcina transportată laolaltă aveau în jur de patru sute cincizeci de tone.

Asta nu mai părea chiar aşa de periculos.

Mai mult chiar, nu părea deloc un vehicul spaţial în stare de funcţionare, în niciun caz unul care să străbată treizeci şi cinci de ani-lumină de spaţiu normal. Piloţii alieni ar fi luat-o razna din cauza claustrării într-un spaţiu atât de strâmt – în afară de cazul

când erau micuţi, *le plăceau* spaţiile închise sau în ultimele câteva sute de ani trăiseră în baloane cu învelişuri membranoase şi practic lipsite de greutate… nu! Cunoştea prea puţine, iar speculaţiile erau infinite. Totuşi, nu avea ceva mai bun de făcut. Îşi frecă şaua nasului.

Fu gata să anuleze imaginea, pentru a reveni la cursul lui *MacArthur,* apoi se răzgândi şi amplifică imaginea. Privi mult timp rezultatul, după care înjură în barbă.

Intrusul se îndrepta direct spre soare.

* * *

MacArthur deceleră cu aproape 3 *g* până la orbita lui Brigit. O dată ajunsă acolo, nava coborâ în câmpul Langston al bazei – o săgeată mică şi întunecată picând spre o uriaşă pernă neagră, cele două fiind unite printr-un fir alb orbitor. Fără câmpul protector, care absorbea energia frânării, jeturile reactoare ale navei ar fi săpat cratere imense în satelitul acoperit de zăpezi.

Echipajul staţiei de alimentare intră imediat în acţiune. Hidrogenul lichid, obţinut prin electroliză din gheaţa spongioasă a lui Brigit şi distilat după lichefiere, începu să umple complexul de rezervoare al navei. În acest timp, mecanicii lui Sinclair ieşiseră şi mişunau peste fuzelajul lui *MacArthur,* profitând de avantajul gravitaţiei reduse. Boţmanii răcneau la şefii de magazii, curăţând Brigit de orice piese de schimb.

— Locotenentul-major Frenzi solicită permisiunea de a urca la bord, anunţă ofiţerul de cart.

— Poate să vină, se strâmbă Rod şi se răsuci spre Sally, care stătea cuminte în fotoliul din spatele său. Pur şi simplu, nu-nţelegi! Pentru a reuşi să interceptăm obiectul, vom accelera continuu la valori mari ale lui *g. Ai simţit* deja ce-nseamnă asta. În plus, misiunea este periculoasă!

— Nici nu discut! pufni ea. Ordinele pe care le-ai primit au fost să mă duci pe Noua Scoţie. În niciun caz nu spuneau să mă abandonezi pe un bulgăre de gheaţă.

— Ordinele acelea aveau un caracter general. Dacă Cziller ar fi ştiut ce va urma, nu ţi-ar fi îngăduit să te îmbarci. În calitate de căpitan al navei, decizia îmi aparţine, iar eu nu intenţionez să duc nepoata senatorului Fowler în mijlocul unei posibile bătălii.

— Mda, căzu pe gânduri fata, apoi schimbă tactica. Rod,

ascultă-mă, te rog! Pentru tine, asta-i o aventură extraordinară, aşa-i? Pentru mine, cum crezi că este? Indiferent dacă este vorba despre alieni sau despre colonişti rătăciţi, ce caută Imperiul, acesta este domeniul *meu.* Pentru asta m-am pregătit şi sunt singurul antropolog de la bord. *Ai nevoie* de mine.

— Ne putem descurca şi fără tine. Este prea periculos.

— Pe Bury nu-l debarci…

— Amiralitatea mi-a ordonat să-l ţin în navă. În privinţa lui, n-am de ales, dar cât despre tine şi servitorii tăi…

— Dacă-ţi faci griji pentru Adam şi Annie, pe ei îi putem lăsa aici. Oricum, n-ar putea suporta asemenea acceleraţii. Eu pot însă orice poţi şi tu, căpitane Roderick Blaine! Te-am văzut după un salt prin hiperspaţiu, ameţit, privind buimac în jur, neştiind ce să faci, în vreme ce eu am fost capabilă să-mi părăsesc cabina şi să vin aici, pe punte! Aşa că nu-mi spune că sunt neajutorată! Sau mă vei lăsa să rămân aici, sau…

— Sau ce?

— Sau… nimic, bineînţeles. Ştiu că n-am cu ce să te *ameninţ*. Te rog, Rod!

Puse totul la bătaie, inclusiv clipitul languros din pleoape, iar în privinţa asta exagerase, deoarece Rod izbucni în râs.

— Locotenentul-major Frenzi, căpitane, anunţă puşcaşul de la uşa punţii.

— Intră, Romeo, intră, zise Rod cu un entuziasm mai mare decât cel pe care-l simţea de fapt.

Frenzi avea treizeci şi cinci de ani, cu zece mai mult decât Rod, căruia îi fusese comandant timp de trei luni, perioada cea mai mizerabilă din viaţa acestuia. Individul era un excelent administrator, dar un jalnic ofiţer de campanie.

— Salut, Blaine, făcu Frenzi, împingându-şi în afară maxilarul inferior. Unde-i căpitanul Cziller?

— Pe Noul Chicago, zâmbi larg Rod. Eu sunt actualul comandant al lui *MacArthur.*

Îşi roti fotoliul, astfel încât celălalt să-i poată vedea cele patru trese de pe fiecare mânecă. Chipul lui Frenzi se ascuţi parcă şi mai mult, iar gura i se căscă involuntar.

— Felicitări… — După o pauză, adăugă: – Căpitane.

— Mulţumesc, Romeo. Încă nu mi-am intrat chiar perfect în rol.

— Ei bine, în cazul ăsta, mă duc să le spun băieţilor să nu se mai grăbească cu alimentarea, nu?

Frenzi se răsuci spre uşă.

— Ce dracu' vrei să spui cu „să nu se mai grăbească”? Am prioritate AA. Vrei să vezi mesajul?

— L-am văzut. Ne-au trimis şi nouă o copie, Blaine… ă-ă-ă, căpitane. Conform mesajului însă, e clar că amiralul Cranston credea că la comanda lui *MacArthur se a*fla Cziller. Probabil că n-ar mai fi trimis această navă să intercepteze un vehicul alien, dacă ar fi ştiut că la comanda ei era… un tânăr ofiţer, aflat la prima lui misiune.

Înainte ca Rod să poată scoate vreun cuvânt, Sally interveni:

— Am văzut mesajul, locotenente, şi se adresa navei *MacArthur,* nu lui Cziller. Prioritatea de alimentare era pentru *navă.*

Frenzi o privi cu răceală.

— Cred că *Lermontov* va corespunde perfect misiunii. Dacă îmi permiţi, căpitane, trebuie să revin la bază. — O fulgeră cu privirea pe Sally: – Nu ştiusem că la bordul navei există personal feminin civil.

— Întâmplător, sunt nepoata senatorului Fowler şi mă găsesc la bordul acestei nave din ordinul Amiralităţii, locotenente, ripostă ea apăsat. Sunt stupefiată de lipsa dumitale de maniere. Familia mea nu este obişnuită cu asemenea tratament şi sunt convinsă că prietenii mei de la Curte vor fi şocaţi să afle că un ofiţer imperial poate fi atât de grosolan.

Frenzi se înroşi la faţă şi privi în jur, derutat.

— Te rog să mă ierţi, lady! Te asigur că n-am intenţionat să te insult… Eram doar surprins, deoarece rareori vedem femei în navele militare, şi în niciun caz domnişoare atât de frumoase ca dumneata, încă o dată, te rog să mă ierţi…

Părăsi puntea continuând să bâiguie scuze.

— De ce o fi reacţionat aşa? întrebă fata cu glas tare. Rod surâse spre ea, apoi sări din fotoliu.

— O să-l anunţe pe Cranston că eu sunt căpitanul navei! Avem la dispoziţie… cât?… într-o oră, mesajul va ajunge la Noua Scoţie, plus încă o oră pentru răspuns. — Apăsă iute butonul intercomului: – Atenţiun*e, vă vorbeşte căpitanul! Plecarea va avea loc peste o sută douăzeci şi cinci de minute. Repet:*

plecarea va avea loc peste o sută douăzeci şi cinci de minute. Cine nu este la bord, va fi lăsat pe Brigit.

— Asta-i! îl încuraja Sally. Acum, n-are decât să te părască. Fata se înapoie în cabina ei, iar Blaine porni să-şi grăbească echipajul.

— Sinclair, anunţă-mă de orice întârzieri, îi ceru el inginerului-şef. Dacă Frenzi îl încetinea în mod deliberat, ar fi avut autoritatea să-l aresteze pentru nesubordonare şi sabotaj. În tot cazul, avea să încerce… de mult visase să-i facă aşa ceva.

Cargill apăru pe punte cu un teanc de ordine de transfer şi o expresie satisfăcută. Folosind copii ale mesajului prioritar, boţmanii lui *MacArthur* recrutaseră oamenii cei mai buni de pe Brigit.

Alături de membrii echipajului, aceştia roiau în jurul navei, demontând echipamentele avariate şi înlocuindu-le cu componente din magaziile de pe Brigit, rulând teste de verificare şi trecând mai departe. Alte piese de schimb erau stocate pe măsură ce soseau. Ulterior, puteau fi utilizate pentru înlocuirea improvizaţiilor lui Sinclair… dacă cineva îşi dădea seama cum anume. Era dificil în sine să ghiceşti ce se putea ascunde în interiorul acelor cutii negre standard. Rod ochi un încălzitor cu microunde şi-i schimbă destinaţia spre salonul ofiţerilor; Cargill avea să fie încântat.

Când alimentarea fu aproape încheiată, căpitanul îşi îmbrăcă costumul şi ieşi în exterior. Inspecţia lui nu era necesară, însă moralul echipajului avea să crească ştiind că Şeful se ocupa de toţi. Stând cu picioarele pe fuzelajul navei, Rod privi în direcţia intrusului.

Chipul Domnului îl privi din imensitatea spaţiului.

Coalsack era o masă nebuloasă de praf şi gaze, mică faţă de altele similare – având diametrul mediu de 24 - 30 de ani-lumină –, dar densă şi se afla destul de aproape de Noua Caledonie ca să acopere un sfert din cerul vizibil. Pământul şi Capitala imperială, Sparta, erau ocultate, găsindu-se de cealaltă parte a sa. Nebuloasa întunecată masca majoritatea Imperiului, însă forma un superb fundal de catifea neagră pentru cele două stele apropiate şi scânteietoare.

Chiar şi fără fundalul acela, Ochiul lui Murcheson rămânea astrul cel mai luminos de pe cer – o gigantă roşie spectaculoasă,

aflată la treizeci şi cinci de ani-lumină depărtare. La periferia ei se zărea o pată albă, care era perechea ei, o stea galbenă pitică, mai mică, mai palidă şi mai puţin interesantă: Pay. Acolo, Coalsack avea forma unui bust omenesc, cu glugă pe cap; supergiganta roşie era un ochi ciclopic, atent şi rău.

Chipul Domnului... Panorama aparte a lui Coalsack văzută din Noua Caledonie era faimoasă în tot Imperiul. Aici însă, în gerul spaţiului cosmic, situaţia se schimba complet. Într-o fotografie sau într-o înregistrare video arăta ca o nebuloasă. Aici era reală.

Iar ceva ce Rod nu putea să vadă venea spre el, direct din Pay-ul din Ochiul Domnului.

6. VELA SOLARĂ

Acceleraţia avea valoarea de 1 g, totuşi senzaţia era neplăcută, în vreme ce *MacArthur* efectua manevrele ce urmau s-o aducă pe cursul cuvenit de interceptare. Păienjenişul elastic al centurilor îl fixa pe Rod în fotoliul său pe durata reorientării gravitaţiei – nişte minute după care, bănuia bărbatul, avea să tânjească nu după mult timp.

Înainte de a se înrola pe *MacArthur ca* navigator-şef, Kevin Renner lucrase pe o navă comercială. Era un individ slab, cu faţă ascuţită şi cu zece ani mai vârstnic decât Rod. Când căpitanul îşi deplasă fotoliul înapoia sa, Renner suprapunea traiectorii pe un display, iar rânjetul lui mulţumit nu era specific militarilor.

— Cursul este stabilit? întrebă Rod.

— Da, căpitane. 4 g*,* drept spre soare!

Rod nu se putu abţine să nu-i cânte în strună.

— Dă-i drumul, atunci!

Soneriile de alarmă răsunară şi *MacArthur* acceleră. Echipajul şi pasagerii simţiră cum greutatea îi afunda treptat în cuşete şi fotolii şi se pregătiră pentru câteva zile în care greutatea avea să le fie inconfortabil de mare.

— Ai glumit, nu-i aşa? se încruntă Rod. Navigatorul-şef îl privi întrebător.

— Presupun că ştii că avem de-a face cu o navă acţionată de vele solare.

— Bineînţeles.

— Atunci, priveşte aici. — Degetele graţioase ale lui Renner creară pe ecran o curbă verde, o parabolă care se înălţă brusc spre dreapta. —Intensitatea razelor de soare pe centimetru pătrat de velă scade proporţional cu pătratul distanţei până la stea. Acceleraţia variază direct proporţional cu lumina solară reflectată de velă.

— Asta-i elementar. Treci la subiect.

Renner desenă altă parabolă, asemănătoare cu prima, dar albastră.

— Vântul stelar poate şi el să propulseze o velă solară. Presiunea variază în mod similar. Diferenţa importantă este că vântul stelar e format din nuclee de atomi. Ele rămân fixate în

locul unde lovesc vela. Impulsul le este transferat direct şi are direcţie radială faţă de soare.

— Nu poţi face volte sub vântul stelar, înţelese brusc Rod. Le poţi face sub presiunea luminii solare, înclinând corespunzător vela, însă vântul stelar te împinge întotdeauna în direcţia opusă soarelui.

— Exact. Să presupunem acum că intri într-un sistem planetar cu o viteză egală cu 7% din cea a luminii, Doamne fereşte!, şi că vrei să te opreşti. Cum procedezi?

— Abandonez toată masa dispensabilă, murmură Rod, căzând pe gânduri. Nu cred că asta ar fi o problemă. Probabil că şi lansarea lor a avut loc în mod similar.

— Eu nu cred, se deplasează prea rapid. Totuşi, să ignorăm deocamdată aspectul ăsta. Important este că se deplasează prea rapid ca să se *oprească,* în afară de cazul când se apropie mult de soare - foarte mult! Practic, intrusul plonjează în soare. Probabil că va vira foarte strâns după ce lumina solară l-a decelerat suficient… dacă până atunci nava nu s-a topit sau vela nu s-a făcut zdrenţe. N-are însă alternativă, asta-i singura manevră posibilă.

— Mda…

— Nu cred că trebuie să adaug că, dacă ne vom corela traiectoria cu a lui, ne vom îndrepta şi noi spre soare.

— Cu 7% din viteza luminii?

— Cu 6%. Până în momentul acela, intrusul îşi va mai reduce din viteză. Vom avea nevoie de o sută douăzeci şi cinci de ore, cu acceleraţie permanentă de 4 g, redusă întrucâtva doar spre final.

— O să fie destul de greu pentru toţi, reflectă căpitanul şi se întrebă pe neaşteptate dacă Sally debarcase pe Brigit. Mai ales pentru pasageri. Nu există o variantă mai acceptabilă?

— Ba da, răspunse imediat Renner. Putem ajunge în o sută şaptezeci de ore, fără să depăşim nicio clipă 2,5 g, şi în plus să economisim nişte combustibil, deoarece nava alienă va avea mai mult timp în care să încetinească. Cursul pe care ne aflăm acum ne va aduce la Noua Irlandă cu rezervoarele goale, presupunând că remorcăm intrusul.

— Rezervoarele goale… Totuşi, tu preferi cursul ăsta… — Căpitanul ajunsese să-l urască pe navigatorul-şef şi rânjetul lui

care sugera mereu că Rod uitase ceva crucial şi evident. — Spune-mi de ce?

— M-am gândit că intrusul ar putea fi ostil.

— Perfect adevărat. Şi?

— Dacă ne corelăm traiectoria cu a lui, iar el dezactivează propulsia…

— Vom cădea spre soare cu 6% din viteza luminii. Corect. De aceea, preferi un rendez-vous cât mai departe de Cal, pentru a mai avea timp să redresăm.

— Da, căpitane. Aşa-il

— Am înţeles. Te bucură aventura asta, nu-i aşa, Renner?

— Aş fi dat orice pentru ea. Dumneata nu, căpitane?

— Dă-i bătaie!

Rod îşi conduse fotoliul în faţa altei console şi începu să verifice cursul propus de navigatorul-şef. După câteva minute, descoperi că puteau beneficia de aproape o oră la 1 g, imediat înainte de interceptare, oferind astfel oamenilor posibilitatea de destindere. Renner aprobă planul cu un entuziasm iritant şi începu imediat să recalculeze.

„Îmi place să mă înconjor de prieteni pe navă”, obişnuia Cziller să le spună ofiţerilor săi, „dar i-aş schimba pe toţi pentru un navigator-şef competent.” Renner era competent. Era, de asemenea, un tip înfumurat, dar Rod nu avea nimic împotriva înfumuraţilor competenţi.

* * *

La 4 g, nimeni nu mai umbla şi nimeni nu mai ridica nimic. Piesele de schimb din cală rămaseră acolo iar *MacArthur* continua să funcţioneze cu improvizaţiile lui Sinclair. Majoritatea membrilor echipajului lucrau din cuşete ori din fotoliile mobile – sau, pur şi simplu nu lucrau deloc.

În cabine, se jucau jocuri complicate de cuvinte, se făceau presupuneri asupra apropiatei întâlniri ori se depanau poveşti. Jumătate dintre display-uri arătau aceeaşi imagine: un disc asemănător soarelui, cu Ochiul lui Murcheson înapoia lui, pe fundalul lui Coalsack.

Senzorii din cabina lui Sally dovedeau consum de oxigen. Rod bolborosi nişte blesteme neauzite şi fu gata s-o sune pe fată,

dar se răzgândi şi-l apelă pe Bury.

Comerciantul se găsea în cada antigrav: lichid acoperit de o peliculă de mylar extrem de elastic. Deasupra suprafeţei curbate i se zăreau doar faţa şi mâinile. Chipul îi părea bătrân şi aproape că-i dezvăluia adevărata vârstă.

— Căpitane, rosti el, nu m-ai debarcat pe Brigit, ci ai preferat să aduci un civil într-un posibil conflict armat. Pot să te întreb care-i motivul?

— Evident, domnule Bury. Am apreciat că ar fi fost extrem de neplăcut pentru dumneata să rămâi izolat pe un bulgăre de gheaţă, fără niciun mijloc sigur de transport. Poate că am greşit…

Bury zâmbi, sau încercă s-o facă. Toţi cei de la bordul navei păreau de două ori mai bătrâni decât în realitate, din pricina forţei gravitaţionale, de patru ori mai mare decât cea normală, care acţiona asupra epidermei. Surâsul comerciantului aducea cu efortul de ridicare a unei haltere.

— Nu, căpitane, n-ai greşit. În salonul ofiţerilor, am citit ordinul pe care l-ai primit. Asta-i situaţia! Aşadar, ne îndreptăm spre joncţiunea cu un vehicul spaţial non-uman.

— Aşa se pare.

— Poate că alienii vor avea obiecte pentru negoţ. Mai ales dacă provin de pe o planetă nonterestră. Să sperăm… Căpitane, mă vei ţine la curent cu tot ce se-ntâmplă?

— Probabil că nu voi avea timp de aşa ceva, optă Rod pentru răspunsul cel mai politicos la care se putuse gândi.

— Bineînţeles, nici prin cap nu mi-a trecut s-o faci personal. Doresc doar acces la informaţiile privind situaţia noastră. La etatea mea, n-am curaj să părăsesc cada asta pe durata drumului. Cât timp vom continua cu 4 g?

— O sută douăzeci şi cinci de ore. Mai exact, o sută douăzeci şi patru.

— Mulţumesc, căpitane, rosti Bury şi imaginea lui dispăru de pe ecran.

Rod îşi frecă gânditor şaua nasului. Oare Bury ştia care-i era statutul la bordul lui *MacArthur*? Nu era totuşi ceva important. Apelă cabina lui Sally.

Fata arăta de parcă n-ar fi dormit de o săptămână sau de parcă n-ar fi zâmbit de ani buni.

— Nu-ţi pare rău c-ai venit? o întrebă Rod.

— Ţi-am spus că pot rezista la orice rezişti tu, replică ea calm. Strânse cu putere braţele fotoliului în care se afla şi se sculă în picioare. Ridică apoi braţele, pentru a dovedi de ce era în stare.

— Ai grijă, zise tânărul, căutând să-şi păstreze vocea indiferentă. Nu face mişcări bruşte. Stai cu genunchii întinşi. Îţi poţi rupe spinarea prin simpla aşezare pe scaun. Rămâi cu spatele drept şi întinde uşor mâinile înapoi. Prinde-te de braţele fotoliului înainte de a încerca să te îndoi din mijloc…

Sally nu crezu că era periculos decât atunci când începu să se aşeze. Atunci, muşchii braţelor ei se încordară, panica îi fulgeră în ochi şi fata se aşeză foarte brusc, ca şi cum gravitaţia de la bordul navei ar fi *aspirat-o* în jos.

— Ai păţit ceva?

— Nu… doar mândria mea suferă.

— Atunci rămâi în fotoliu, fir-ar a naibii! Mă vezi pe mine sculându-mă? Nu mă vezi. Si nici n-o să mă vezi!

— Bine, încuviinţă ea, întorcând capul într-o parte şi în alta. În mod evident, efortul o ameţise.

— Ţi-ai debarcat servitorii?

— Da. A trebuit să-i păcălesc… n-ar fi plecat fără bagajele mele. —Râse cu croncănitul răguşit al unei bătrâne. — Până ajungem la Noua Caledonie, n-am alte haine decât astea de pe mine.

— L-ai păcălit, da? Aşa cum m-ai păcălit şi pe mine. Ar fi trebuit să-l trimit pe Kelley să te debarce *cu forţa.* — Rod vorbea şuierat; ştia că arăta de două ori mai bătrân decât era în realitate, ca un schilod într-un scaun cu rotile. — Perfect, ai rămas la bord şi acum nu mai am ce să-ţi fac.

— Ţi-aş putea fi de ajutor. Sunt antropoloagă… — Se strâmbă la gândul de a se scula din nou din fotoliu. —Te pot apela prin intercom?

— Îl poţi contacta pe ofiţerul de cart. Anunţă-I pe el dacă trebuie neapărat să vorbeşti cu mine. Totuşi… asta-i o navă de război. Este posibil ca alienii aceia să nu fie prietenoşi. Pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu uiţi că ofiţerii mei n-au timp de dezbateri ştiinţifice în toiul unei bătălii!

— Ştiam şi eu asta. Ai putea să mă creditezi cu ceva mai multă inteligenţă. — încercă să râdă. — Chiar dacă nu m-a dus

mintea să nu stau în picioare la 4 g.

— Mda. Te mai rog ceva – intră în baia antigrav.

— Trebuie să mă dezbrac pentru asta?

Rod nu se putea înroşi la faţă; fluxul de sânge spre cap nu era suficient pentru aşa ceva.

— N-ar fi rău, mai ales dacă ai centuri. Dezactivează circuitul video.

— Am înţeles.

— Şi fii prudentă! Vrei să-ţi trimit pe cineva să te ajute?

— Nu, mulţumesc.

— Atunci, mai aşteaptă. La răstimpuri, vor fi perioade de câteva minute de gravitaţie mai scăzută. La 4 gr, să nu mai încerci să te scoli singură din scaun!

Fata nu părea nici măcar ispitită de aşa ceva. O experienţă fusese îndeajuns.

* * *

— *Lermontov* ne apelează din nou, anunţă Whitbread.

— Nu răspundem.

— Am înţeles, căpitane.

Rod bănuia ce dorea căpitanul crucişătorului. *Lermontov* voia să iniţieze primul contact cu nava intrusă, dar până ce se putea apropia de alieni, distanţa faţă de soare ar fi fost periculos de mică. Mai bine să iniţieze intercepţia de la o depărtare care să lase loc pentru redresare.

Cel puţin, aşa gândea el. Se putea încrede în Whitbread şi în transmisionişti; apelurile lui *Lermontov* n-aveau să apară în jurnalul de bord.

Trei zile şi jumătate. Două minute de 1,5 *g* la fiecare patru ore, pentru schimbarea cartului, pentru a înhăţa din fugă ceva ce uitaseşi şi pentru a-ţi schimba poziţia; apoi soneriile de avertizare răsunau, acele cadranelor porneau să se deplaseze şi greutatea excesivă revenea.

Iniţial, prova lui *MacArthur* fusese orientată cu şaizeci de grade faţă de Cal. Trebuiseră să se alinieze după traiectoria intrusului. După aceea, nava se rotise din nou, iar acum prova se îndrepta spre steaua cea mai strălucitoare din spaţiu.

Cal începuse să crească şi să-şi schimbe foarte lent culoarea.

Cu ochiul liber, nimeni n-ar fi sesizat deplasarea spre albastru. Pe display-uri, oamenii vedeau doar că steaua cea mai strălucitoare devenise un disc, care creştea cu fiecare oră.

Luminozitatea nu sporea, deoarece display-urile o menţineau constantă, însă micuţul disc al soarelui devenea ameninţător de mare şi se afla direct în faţa lor. Înapoia lor exista un alt disc de aceeaşi culoare, albul unei stele F8. Şi acesta creştea cu fiecare oră. *MacArthur* era făcut sandviş între doi sori.

În a doua zi, Staley aduse un nou sublocotenent pe punte, ambii deplasându-se cu fotoliile de acceleraţie. Cu excepţia unei scurte întrevederi pe Brigit, Rod nu-l întâlnise – Gavin Potter, un puşti de pe Noua Scoţie, înalt pentru vârsta lui şi părând mereu să se gârbovească, parcă temându-se să nu fie observat.

Rod bănuise că era vorba despre un tur al navei; o idee bună, deoarece dacă intrusul se dovedea ostil, Potter trebuia să fie familiarizat cu toate colţişoarele – poate chiar să fie capabil să se deplaseze în întuneric şi condiţii de gravitaţie variabilă.

Staley însă părea că avea cu totul alte planuri. Căpitanul îşi dădu seama că cei doi căutau să se facă observaţi.

— Ce s-a întâmplat, Staley?

— El este sublocotenentul Potter, căpitane. Mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să auzi.

— Perfect, s-auzim.

Orice abatere a atenţiei de la apăsarea gravitaţiei era binevenită.

— Am locuit într-un sătuc de pe Noua Scoţie, căpitane, şi pe strada noastră exista o biserică.

Glasul lui Porter era scăzut şi blând; puştiul pronunţa cuvintele cu atenţie, astfel încât nu se distingea decât o urmă vagă din accentul puternic care marca vorbirea lui Sinclair.

— Aha, încuviinţă încurajator Rod. Bănuiesc că nu una ortodoxă.

— Nu, căpitane. Era una dintre Bisericile Lui. Nu mai avea mulţi enoriaşi. O dată, m-am strecurat înăuntru cu un prieten, în joacă.

— Aţi fost prinşi?

— Ştiu că nu sunt un povestitor prea bun, căpitane. Principalul este că... înăuntru exista o reproducere uriaşă a unei vechi holograme a Ochiului lui Murcheson, pe fundalul lui Coalsack.

Chipul Domnului, exact ca pe cărţile poştale. Atât doar că… în tabloul acela era altfel. Ochiul era mult mai luminos ca acum, şi verde-albastru, nu roşu. Cu un punct roşu într-o margine.

— Poate că era un portret, sugeră Rod.

Scoase minicompul, tastă „Biserica Lui” şi solicită informaţii. Calculatorul accesă biblioteca navei şi datele începură să se deruleze pe display.

— Biserica Lui crede că Coalsack, cu ochiul roşu, este într-adevăr Chipul Domnului. Nu-i posibil ca artistul să fi retuşat tabloul, ca să-l facă mai impresionant?

Rod continua să-şi păstreze un ton interesat; după ce sublocotenenţii terminau, le putea spune ceva despre felurile în care îi puteau irosi timpul mai cu folos. Dacă îl iroseau cu adevărat…

— Dar…, începu Potter.

— Căpitane…, zise Staley aplecându-se periculos de mult din fotoliu.

— Pe rând, pe rând. Staley?

— Căpitane, nu m-am limitat la discuţia cu Potter, ci am discutat şi cu locotenentul-major Sinclair. El mi-a spus că ştia de la bunicul lui că, odată, Pay era mai strălucitoare decât Ochiul lui Murcheson şi avea culoarea verde. Iar modul în care Gavin descrie holograma… ei bine, stelele nu radiază o singură culoare. Aşadar…

— Un motiv în plus pentru a crede că holograma a fost retuşată. Interesant însă, dacă ne gândim că intrusul vine direct dinspre Pay…

— Lumină, rosti apăsat Potter.

— O velă acţionată de lumină! exclamă Rod înţelegând brusc. Excelent raţionamentul! — Toţi cei de pe punte se întoarseră către el. — Renner, spuneai că intrusul se deplasează mai rapid decât ar fi trebuit?

— Da, căpitane, încuviinţă navigatorul. Cu condiţia să fi fost lansat de pe o planetă locuibilă aflată pe orbita lui Pay.

— N-ar fi putut utiliza o baterie de tunuri-laser?

— De ce nu? — Renner îşi deplasă fotoliul spre ei. — De fapt, poţi lansa o navă chiar şi cu o baterie mică, la care ai adăuga apoi alte tunuri, pe măsură ce vehiculul se îndepărtează. În felul ăsta, ai avea un atu excepţional. Dacă un tun se defectează, îl ai

acolo, în sistemul tău, şi-l poţi repara.

— Ca şi cum ţi-ai lăsa motorul acasă, interveni Potter, dar ai fi totuşi capabil să-l foloseşti.

— Mă rog… apar şi unele probleme de eficienţă. Depinde cât de îngust poate fi menţinut fasciculul, răspunse Renner. Păcat că nu poate fi utilizat şi pentru frânare. Aveţi vreun motiv să credeţi…

Rod îi părăsi pe cei doi sublocotenenţi care povesteau despre variaţiile de culoare ale lui Pay. În sine, detaliul nu-l preocupa; problema lui era ce avea să facă intrusul acum?

Cu douăzeci de ore înainte de rendez-vous, Renner se apropie de consola căpitanului şi solicită permisiunea de a folosi unul dintre display-uri. Aparent, navigatorul nu putea vorbi fără un ecran conectat la calculator. Nu se putea exprima doar verbal.

— Priveşte, căpitane, zise el afişând o hartă a regiunii stelare locale. Intrusul a venit de aici. Cei care l-au lansat au folosit un tun sau un set de tunuri-laser, instalat probabil pe asteroizi, şi oglinzi focalizatoare, timp de aproape patruzeci şi cinci de ani, astfel ca vehiculul alien să aibă o rază laser cu care să călătorească. Raza şi intrusul vin amândouă direct dinspre Pay.

— Totuşi, ar trebui să existe observaţii astronomice, se încruntă Rod. Cineva ar fi trebuit să sesizeze că Pay emitea lumină coerentă.

— Ştii cât de bune sunt informaţiile de pe Noua Scoţie? ridică din umeri Renner.

— Vedem imediat… — îi trebui mai puţin de un minut ca să afle că datele astronomice de pe Noua Scoţie erau dubioase şi din acest motiv nu fuseseră încărcate în biblioteca lui *MacArthur. — Md*a… Să presupunem că ai dreptate.

— Nu ştiu câtă dreptate am, protestă navigatorul. Există posibilitatea de a te roti în spaţiul interstelar. Ar fi trebuit să facă, uite-aşa…

Noua traiectorie era înclinată cu un unghi mic faţă de prima.

— Din nou, în mare parte ar fi mers pe baza inerţiei. În punctul ăsta-unde intrusul ar fi depăşit cu mult Noua Caledonie –, încărcau nava cu până la zece milioane de volţi. Câmpul magnetic de fundal al galaxiei rotea nava pe jumătate, astfel că acum ar fi venit spre sistemul Noua Caledonie *dinapoia* sa. Operatorii razei laser o putuseră opri timp de o sută cincizeci de

ani. Acum o porneau iarăşi. Vehiculul folosea raza ca să frâneze.

— Eşti sigur că efectul magnetic poate realiza aşa ceva?

— E fizică elementară, iar câmpurile magnetice interstelare au fost amănunţit cartografiate.

— Atunci, de ce n-au folosit metoda asta?

— *Nu ştiu*! pufni Renner frustrat. Poate că nu s-au gândit la aşa ceva. Poate că se temeau că laserele nu vor rezista atâta timp. Poate că n-aveau încredere în operatorii laserelor. La urma urmelor, nu cunoaştem absolut nimic despre alieni.

— Ştiu asta şi tocmai de aceea zic că nu trebuie să ne facem multe griji. Dacă vom avea noroc, o să-i întrebăm chiar pe ei.

Un surâs lent şi ezitant se lăţi pe chipul celuilalt.

— Asta înseamnă că vom trişa.

— Mai bine trage-un pui de somn.

* * *

Rod se trezi în anunţul difuzoarelor:

— *Atenţiune! Modificare gravitaţională peste zece minute. Pregătiţi-vă pentru revenire la 1 g peste zece minute.*

Tânărul zâmbi – 1 g! — şi simţi cum zâmbetul i se preschimbă în rictus. Peste o oră, aveau să egaleze viteza intrusului. Activă video-camerele exterioare şi văzu lumină orbitoare în faţa şi în spatele navei. *MacArthur* era strânsă între doi sori. Cal avea dimensiunile soarelui terestru văzut de pe Venus, dar strălucea mai intens – o stea mai fierbinte. Intrusul era un disc ceva mai mic, însă şi mai strălucitor. Vela era concavă.

Simpla folosire a intercomului îl istovea.

— Sinclair!

— Da, căpitane.

Rod fu mulţumit să-l vadă pe inginer într-o cuşetă hidraulică.

— Cum rezistă Câmpul?

— Perfect, căpitane. Temperatura e constantă.

— Mulţumesc.

Se simţi mai liniştit. Funcţia de bază a unui câmp Langston era să absoarbă energie. Putea absorbi până şi energia cinetică a unui gaz în explozie sau a unor particule radioactive, cu o eficienţă proporţională cu cubul vitezelor de apropiere. În bătălii, furia drăcească a torpilelor cu hidrogen şi energiile de fotoni

concentraţi ale laserelor loveau Câmpul şi erau dispersate, absorbite, stăvilite. Pe măsură ce nivelurile energetice creşteau, Câmpul începea să strălucească; culoarea lui neagră devenea roşie, portocalie, galbenă acoperind întregul spectru până la violet.

De altfel, aceasta era principala problemă a unui câmp Langston. Energia trebuia evacuată; dacă se supraîncarcă, Câmpul o elibera într-un fulger orbitor de alb, radiind spre interior, dar şi spre exterior. Pentru a împiedica acest lucru, era necesară energia navei – care se cumula cu energiile stocate. Când Câmpul devenea prea fierbinte, navele piereau. Aproape instantaneu.

În mod normal, navele militare se puteau apropia foarte mult de o stea făra a fi în pericol imediat; Câmpul lor nu depăşea niciodată temperatura stelei, chiar adăugând energiile necesare pentru menţinerea controlului asupra sa. Acum, cu o stea în faţă şi alta în spate, Câmpul putea radia doar în lateral – iar fenomenul trebuia menţinut sub control, altfel *MacArthur* ar fi căpătat acceleraţii laterale. Părţile laterale se îngustau, sorii creşteau şi Câmpul devenea tot mai fierbinte. Display-urile lui Rod afişau o nuanţă sângerie. Nu însemna un dezastru iminent, dar trebuia monitorizat.

Gravitaţia normală reveni. Căpitanul sui rapid pe punte şi-i făcu semn ofiţerului de cart:

— Alarmă generală! Tot echipajul la posturile de luptă.

Soneriile începură să zbârnâie prin navă.

* * *

Timp de 124 de ore, intrusul nu dăduse niciun semn că ar fi observat apropierea lui *MacArthur.* Nici acum nu reacţiona în vreun fel, deşi se apropia constant.

Vela solară era o întindere de un alb-uniform care acoperea ecranele de la pupa, până ce Renner descoperi un punct negru. Îl amplifică, obţinând o pată neagră mare, perfect conturată, ale cărei ecouri radar dovedeau că se găsea cu patru mii de kilometri mai aproape de *MacArthur* decât vela dinapoia ei.

— Aia-i ţinta noastră, căpitane, zise el. Probabil că au pus într-o singură navetă tot ce nu ţinea de velă. O contragreutate la

capătul şarturilor, care să menţină vela pe poziţie.

— Exact. Aliniază-te cu ea. Whitbread! Transmisiunile să înceapă să emită următorul mesaj pe toate frecvenţele posibile, cu putere minimă.

— Înregistrez, căpitane.

— „Salutăm naveta cu velă solară. Suntem crucişătorul imperial *MacArthur.”* Aici adăugaţi codurile noastre de identificare. „Bine aţi venit în Noua Caledonie şi în Imperiul Omului. Dorim să ne corelăm traiectoriile. Vă rugăm, răspundeţi!” Emiteţi în engleză, rusă, franceză, chineză şi în orice altă limbă cunoscută. Dacă sunt oameni, nu se poate şti de unde provin.

Încă cincisprezece minute până la rendez-vous. Gravitaţia lui *MacArthur* se modifică, apoi se modifică din nou, pe când Renner corela vitezele şi poziţiile cu naveta intrusă, nu cu vela.

Rod întârzie aproape un minut la apelul lui Sally.

— Fii succintă, te rog! Suntem în stare de luptă.

— Ştiu asta. Pot veni pe punte?

— Mă tem că nu. Toate locurile sunt ocupate.

— Nu mă miră. Voiam doar să-ţi reamintesc ceva. Nu te aştepta de la ei să aibă minţi simple.

— Poftim?!

— Te aştepţi să fie creaturi primitive, doar pentru că nu folosesc generatoare Alderson. Nu-i adevărat! Chiar dacă ar fi primitivi, nu înseamnă că sunt simpli. Tehnologiile lor şi felurile în care gândesc pot fi *foarte* complexe!

— N-o să uit asta. Mai ai ceva de adăugat? Bine, stai puţin. Whitbread, când n-ai alte însărcinări, ţine-o la curent pe lady Fowles cu ce se-ntâmplă.

Alungă intercomul din minte şi privi spre display-ul de la pupa, exact în clipa când Staley răcni.

Vela solară a intrusului unduia. Lumina reflectată o străbătea în valuri uriaşe, sinusoidale, masive. Rod clipi din ochi, însă zadarnic; este foarte dificil să vezi forma unei oglinzi distorsionate.

— Poate fi răspunsul la mesajul nostru, opina el. Folosesc oglinda pentru emisie…

Strălucirea deveni orbitoare, şi toate videocamerele din partea respectivă încetară să mai transmită.

* * *

Senzorii de la prova rămăseseră operativi şi înregistrau. Arătau un disc alb şi mare, steaua Noua Caledonie, la mică distanţă şi apropiindu-se rapid, cu 6% din viteza luminii.

Pentru o clipită, arătară şi câteva forme stranii, întunecate, conturate pe fundalul alb. Nimeni nu le băgă în seamă, în momentul acela teribil când *MacArthur* fu orbit, iar în clipa următoare imaginile dispărură.

Renner fu primul care rupse tăcerea:

— Nu trebuia să fi tras în noi, se plânse el.

— Mulţumesc, replică Rod tăios. Ai, poate, şi alte sugestii, mai concrete?

MacArthur se deplasa în zigzaguri aleatorii, dar vela solară o urma perfect.

— Da, căpitane. Ar fi bine să nu ne mai focalizăm pe oglinda aceea.

— Raport de avarii, căpitane, anunţă Cargill de la pupa. Câmpul absoarbe energie. Este prea multă, vine al naibii de rapid şi nu ne debarasăm de ea. Dacă ar fi fost concentrată, ne-ar fi perforat, dar la felul cum vine acum putem rezista vreo zece minute.

— Căpitane, vorbi Renner, sugerez să virăm înapoia velei. Senzorii video dinspre soare sunt operaţionali şi ţin minte unde era naveta aliena…

— Lasă asta. Du-ne prin velă!

— Nu ştim…

— Am dat un ordin, Renner, şi te găseşti într-o navă militară!

— Am înţeles, căpitane.

Culoarea Câmpului era roşu-cărămizie şi devenea tot mai strălucitoare, totuşi roşul nu era periculos. Cel puţin, o vreme…

În timp ce Renner acţiona comenzile, Rod vorbi pe un ton nepăsător:

— Presupui, probabil, că alienii utilizează pentru velă materiale incredibil de rezistente, aşa-i?

— Este o posibilitate, căpitane.

MacArthur se cutremură; porniseră pe noua traiectorie. Renner păru că se încordează în aşteptarea unui şoc.

— Dar, urmă calm Rod, cu cât materialele respective sunt mai rezistente, cu atât se va opta pentru o grosime mai mică a velei, ca să se obţină o suprafaţă maximă la aceeaşi greutate – cât mai mulţi kilometri pătraţi pentru un kilogram, aşa-i? Chiar dacă, după aceea, meteoriţii mai avariază câţiva kilometri pătraţi de velă, grosul rămâne funcţional, nu? Avem de-a face cu o ţesătură extrem de subţire, ai înţeles?

— Da, căpitane, chicoti Renner.

Pilota cu 4 g, menţinându-l pe Cal la pupa; acum rânjea încântat şi era destins.

„Ei bine, pe el l-am convins”, gândi Rod şi se încorda în aşteptarea impactului.

Câmpul Langston devenise galben.

Apoi, brusc, senzorii video dinspre soare arătară doar negru, exceptând marginea verde, încinsă, a Câmpului lui *MacArthur* şi un contur neregulat, alb-orbitor, marcând locul pe unde trecuseră prin vela intrusului.

— Să dea dracii, nici măcar n-am simţit-o! râse Rod. Renner, cât mai avem până la impactul cu soarele?

— Patruzeci şi cinci de minute, căpitane. Asta dacă nu facem nimic ca să-l evităm.

— Toate la vremea lor. Păstrează-ne în poziţia asta, cu viteza corelată cu a velei. Crawford, se adresă el tunarului-şef, cercetează vela şi vezi dacă-i poţi găsi şarturile. Vreau să desprinzi naveta de velă, înainte de a mai trage în noi.

— Am înţeles, căpitane, încuviinţă Crawford cu un glas de-a dreptul încântat.

Şarturile erau în număr de treizeci şi două – douăzeci şi patru pe periferia oglinzii circulare din ţesătură, plus alte opt, dispuse în cerc, aproape de centru. Poziţiile lor se distingeau relativ uşor datorită deformărilor conice ale ţesăturii. Partea din spate a velei era neagră; scânteie şi se vaporiză sub razele concentrate ale bateriilor de lasere de la prova.

Apoi vela se eliberă, umf lându-se şi unduind în vreme ce plutea spre *MacArthur.* Nava trecu din nou prin ea, ca printr-un şerveţel de hârtie. Iar acum naveta intrusă se afla în cădere liberă spre un soare F8.

— Treizeci şi cinci de minute până la impact, anunţă Renner fără să fi fost întrebat.

— Mulţumesc. Cargill, preia comanda. Vom face joncţiunea cu alienii, pentru preluare.

Şi în clipa aceea, Rod simţi o imensă satisfacţie interioară, provocată de uluirea lui Renner.

7. NAVETA LUI EDIE NEBUNU'

— Dar…, îngăimă navigatorul şi arătă spre imaginea lui Cal care se mărea pe display-urile punţii.

Înainte de a mai putea adăuga altceva, *MacArthur* ţâşni înainte cu 6 g, de data aceasta fără o tranziţie lină. Indicatoarele oscilară violent, în vreme ce nava se năpusti drept spre soarele ameninţător.

— Căpitane? — Prin vuietul sângelui din urechi, Blaine îşi auzi secundul aflat la pupa. — Căpitane, ce grad de avarii este tolerabil?

— Orice ne poate duce acasă, articula cu dificultate Rod.

— Am înţeles, aprobă Cargill şi ordinele sale răsunară din intercom: Potter? Puntea-hangar este vidată? Navetele sunt asigurate?

— Da, locotenente.

Întrebarea era inutilă o dată ce fusese decretată starea de luptă, însă Cargill era un individ precaut.

— Deschideţi uşile hangarului, ordonă el. Căpitane, este posibil să pierdem chepengurile punţii-hangar.

— Rade-le!

— Aduc la bord foarte repede naveta aliena. Nu mai am timp de corelare a vitezelor. Vom suferi avarii…

— Eşti la comandă. Pune-ţi ordinele în aplicare.

Puntea era învăluită într-o pâclă roşiatică. Rod clipi de câteva ori, însă fără efect; pâcla exista în retinele lui. 6 g era o acceleraţie prea mare pentru durate prelungite. Dacă cineva leşina… ei bine, avea să piardă tot spectacolul.

— Kelley! răcni Rod. Când întoarcem nava, preia comanda puşcaşilor, deplasează-te la pupa şi fii gata să interceptezi orice ar ieşi din naveta aia! Şi ar fi bine să te mişti rapid. Cargill n-o să menţină acceleraţia.

— Am înţeles, căpitane.

În ciuda celor 6 g, vocea răguşită a lui Kelley părea neschimbată.

Naveta se afla la trei mii de kilometri în faţa lor, invizibilă cu ochiul liber, dar crescând întruna pe display-urile punţii, totuşi lent, mult prea lent faţă de Cal, care se mărea rapid.

Patru minute la 6 g. Patru minute de agonie, apoi soneriile de

alarmă porniră să zbârnâie. Urmă un moment de uşurare binecuvântată. Puşcaşii lui Kelley tropăiră prin navă, plonjând prin gravitaţia redusă, care se inversa, în vreme ce*MacArthur se* dădea peste cap. Puşcaşii n-aveau să aibă parte de cuşete de acceleraţie din poziţia lor, de unde ţineau sub observaţie puntea-hangar. Păienjenişuri de curele îi suspendau pe unii pe coridoare, iar pe alţii chiar în hangar, aidoma unor muşte prinse în plasă; aveau armele pregătite – dar pentru ce anume?

Soneriile răsunară din nou şi indicatoarele zvâcniră iarăşi violent, când *MacArthur* frână spre naveta alienă. Cu un efort, Rod îşi comută display-ul. Zărea puntea-hangar, rece şi întunecată, dar şi conturul înceţoşat al suprafeţei interioare a Câmpului navei, de un negru imposibil. „Perfect”, se gândi. Nu apăruseră acumulări termice însemnate şi exista suficientă capacitate de preluare a eventualei energii de rotaţie a navetei, reducând impactul la un nivel acceptabil pentru *MacArthur.*

Opt minute la 6 g, maximul pe care l-ar fi putut suporta echipajul. Apoi intrusul nu se mai zări în faţă, când *MacArthurse* roti şi veni spre el cu partea laterală. Acceleraţia zdrobitoare dispăru, urmată de o uşoară împingere, când Cargill trase o salvă cu bateriile de la babord, pentru a încetini goana spre navetă.

Aceasta era cilindrică, cu un capăt rotunjit, şi se rostogolea prin spaţiu. Rod văzu că celălalt capăt era acoperit de o mulţime de protuberante – mai precis treizeci şi două. Probabil că de ele fuseseră prinse şarturile, totuşi nu exista nici urmă a bucăţilor ce ar fi trebuit să rămână acolo.

Vehiculul se apropia prea repede de *MacArthur* şi era prea mare ca să intre în hangar! în plus, în direcţiile laterale nu se putea frâna decât cu bateriile din borduri.

Naveta era *deja* acolo. Videocamerele din puntea-hangar arătau capătul rotunjit al intrusului, opac şi cu un luciu metalic, făcându-şi loc prin Câmpul Langston, încetinind, oprindu-şi rotaţia, însă continuând să se deplaseze relativ faţă de *MacArthur.* Crucişătorul se zgudui teribil într-o parte şi membrii echipajului fură apăsaţi nemilos în centurile de siguranţă, în vreme ce capătul rotunjit al navetei crescu întruna şi… BUM!

Rod scutură din cap, pentru a-şi alunga ceaţa roşie care reapăruse.

— Plecarea! Renner, preia comanda!

Acele indicatoarelor oscilară violent, înainte ca soneriile de alarmă să se facă auzite; probabil că Renner stabilise deja cursul şi lovise comenzile în clipa când primise ordinul. Prin pâcla sângerie, căpitanul miji ochii spre indicatoare. Perfect, Renner nu încerca nicio acţiune spectaculoasă; se mulţumea să se îndepărteze lateral faţă de cursul iniţial, lăsând soarele să-şi exercite forţa de atracţie asupra navei şi s-o accelereze tangenţial faţă de el. Singura întrebare rămânea dacă aveau să se deplaseze în planul orbitelor planetare ale lui Cal. În caz contrar, ar fi avut probleme la joncţiunea cu *Lermontov,* în vederea alimentării cu hidrogen, şi ar fi rămas cu rezervoarele complet goale. Ameţit, Rod atinse câteva taste de pe consolă şi privi reprezentarea cursului estimat. Da, Renner făcuse treabă excelentă şi în timp foarte scurt.

„Asta-i meseria lui”, îşi spuse tânărul. „Este un navigator mult mai competent decât mine. Oricum, ar fi timpul să inspectez nava. Ce a păţit după ce am preluat naveta aia?” Display-urile ce acopereau zona respectivă erau însă lipsite de imagini; videocamerele fuseseră arse sau zdrobite. Nici cele din exterior nu se găseau în stare mai bună.

— Curs fără contact vizual, Renner, ordonă Rod. Oricum videocamerele au să se topească. Aşteaptă până ne îndepărtăm de Cal.

— Raport de avarii, căpitane.

— Te ascult, Cargill.

— Intrusul este înţepenit zdravăn în uşile hangarului şi nu cred că-l putem desprinde de acolo la acceleraţie normală. Nu deţin rapoarte complete, însă mă tem că puntea-hangar nu va mai fi niciodată ca înainte.

— Ceva grav?

— Nu, căpitane. Pot să-ţi înşir o listă întreagă de probleme minore - obiecte desprinse de la locul lor, echipamente avariate în urma impactului –, dar principalul este că dacă nu va trebui să ne angajăm în nicio luptă, avem o formă acceptabilă.

— Perfect. Vezi acum ce poţi afla de la puşcaşi. Comunicaţiile cu Kelley par întrerupte.

— Am înţeles, căpitane.

Rod se gândi că cineva trebuia să se deplaseze sub gravitaţia

de 6 g, ca să îndeplinească ordinul respectiv. Poate că reuşea s-o facă într-un fotoliu mobil. Un bărbat s-ar fi putut târâ sub apăsarea teribilă, dar mult timp după aceea n-ar mai fi fost bun de nimic. Merita oare? Ca să afle nişte informaţii probabil negative? Şi dacă nu erau negative…

— Caporalul Pietrov raportează căpitanului, se auzi pe neaşteptate un glas cu accent puternic, specific Sf. Ekaterina. Nicio activitate din partea intrusului.

— Aici Cargill, căpitane, răsună altă voce.

— Ascult.

— Ţii neapărat să discuţi cu Kelley? Potter a izbutit să stabilească o legătură cu Pietrov, însă va avea probleme dacă mai trebuie să avanseze.

— Cu Pietrov e foarte bine. Bravo, Potter! Caporale, îl poţi vedea pe tunarul Kelley? A păţit ceva?

— Tocmai mi-a făcut semn cu mâna, căpitane. Ocupă o poziţie în ecluza 2.

— Perfect. Raportează imediat orice activitate a intrusului.

Rod întrerupse legătura în clipa când soneriile de alarmă se auziră din nou. Cincizeci de kilograme i se ridicară de pe piept, o dată cu reducerea acceleraţiei navei. Manevra era una dintre cele mai periculoase. Trebuia să găsească poziţia de echilibru – nici să nu se apropie prea mult de Cal, pentru a nu fi prăjiţi de vii, nici să nu fie striviţi de acceleraţia prea mare.

La una dintre consolele de la prova, un pilot se lăsă pe spate, în capitonajul fotoliului. Partenerul său se aplecă spre el, lipindu-şi căştile, astfel încât să poată discuta între ei fără ajutorul laringofoanelor pe care le decuplaseră. Orontez i se adresă coechipierului său:

— Frate-meu voia să rămân pe Afrodita, ca să-l ajut la ferma lui oceanică, dar mi se păruse că-i prea periculos. De-aia m-am înrolat în blestemata asta de Marină!

* * *

— Sinclair, avem suficientă energie ca să trimitem un raport Flotei?

— Da, căpitane, motoarele au rezistat excelent. Intrusul nu-i chiar atât de masiv pe cât crezusem, şi avem un supliment de

hidrogen.

— În regulă.

Rod apelă Transmisiunile şi-şi comunică raportul. „Naveta intrusă a fost adusă la bord. Cilindru, raportul lungime/diametru de 4/1. Aspect metalic uniform. Cercetarea amănunţită imposibilă pe durata acceleraţiei. Se propune ca *Lermontov* să încerce recuperarea velei, care va decelera rapid, lipsită de navetă. Timp estimat de ajungere la Noua Scoţie… Se propune ca *MacArthur să rămâ*nă pe orbita satelitului nelocuit al Noii Scoţii. Nu se întrevăd semne de viaţă sau de activitate la bordul navetei aliene, dar…”

Se gândi că era un „dar” extrem de mare. La urma urmelor, ce era obiectul acela? Oare trăsese deliberat asupra lor? Era condus de fiinţe… deşi, ce fel de robot l-ar fi putut pilota prin ani-lumină de spaţiu normal? Oare ce credea cel sau cei aflaţi la comanda lui despre faptul că naveta fusese proptită în puntea-hangar a unui crucişător militar, desprinsă de şarturile ce-i ancorau vela solară? Era un sfârşit al dracului de nedemn, după treizeci şi cinci de ani-lumină de călătorie.

Deocamdată, nu putea întreprinde nimic ca să afle răspunsuri la toate întrebările acelea. Absolut nimic. Situaţia lui *MacArthur* nu era critică, Renner ţinea nava sub control, însă nici Rod şi nici Cargill nu-şi puteau părăsi consolele, iar căpitanul nu intenţiona să trimită echipe de investigare a obiectului alien.

— S-a terminat? se auzi vocea tânguitoare a lui Sally. Am păţit ceva?

— S-a terminat şi n-am păţit nimic, răspunse Rod şi se înfiora gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla. Vehiculul alien este la bord, dar deocamdată nu-i cunoaştem decât dimensiunile. N-a răspuns la apeluri.

De ce oare simţea o mică undă de satisfacţie la gândul că şi fata trebuia să aştepte ca toţi ceilalţi?

MacArthur rcontinua să gonească prin spaţiu, trecând atât de aproape de Cal încât instrumentele puteau depista o atracţie reală din partea coroanei, însă cursul calculat de Renner era perfect şi Câmpul rezista fără probleme. Echipajul se mulţumea să aştepte.

* * *

La 2 g, Rod putu părăsi puntea. Se sculă cu un efort vizibil, se transferă într-un fotoliu rulant şi porni către pupa. Ascensoarele îl „coborâră” în decursul deplasării prin navă şi, oprindu-se pe fiecare punte, observă că membrii echipajului îşi păstrau alerţi posturile, în ciuda faptului că starea de alarmă se prelungea de atâta vreme. *MacArthur era* cea mai bună navă din Marină... şi el avea s-o păstreze aşa!

Când ajunse la ecluza dinspre puntea-hangar, unde se afla Kelley, situaţia nu se modificase deloc.

— Se pot zări un fel de chepenguri, căpitane, vorbi tunarul, luminând vehiculul alien cu un proiector manual.

Sub raza de lumină, Rod distinse propriile lor navete strivite de pereţii de oţel.

— Niciun semn din interior?

— Absolut nimic. A pătruns, s-a lovit de punţi şi m-a dat cu capul de un perete. N-avea cine ştie ce viteză, dar a izbit *foarte* puternic. Apoi - linişte. Niciunul dintre noi n-a văzut nimic.

— Mai bine, mormăi Rod.

Aprinse propriul său proiector şi-l deplasă peste cilindrul-enorm. Partea rotunjită dispărea în negrul uniform al Câmpului.

Raza dezvălui un şir de proeminenţe conice; fiecare avea diametrul de un metru şi o lungime de trei ori mai mare. Tânărul privi atent, totuşi nu zări nimic – niciun rest al şarturilor care ar fi trebuit să atârne de ele, nici vreo fantă vizibilă prin care să fi fost eliberate acestea. Absolut nimic.

— Rămâneţi cu ochii pe el, Kelley. Vreau supraveghere permanentă. Căpitanul reveni pe puntea de comandat fără să ştie mai multe decât înainte, şi rămase privind display-urile. În mod reflex, mâna i se ridică şi-i frecă şaua nasului. Oare *ce* Dumnezeu capturase?

8. ALIENUL

Rod stătea într-o impecabilă poziţie de drepţi în faţa biroului masiv. Amiralul Flotei, Howland Cranston, comandant-şef al forţelor Maiestăţii Sale de dincolo de Coalsack, îl fulgera cu privirea dinapoia tăbliei de lemn de trandafir, ale cărei incrustaţii rafinate l-ar fi fascinat pe tânăr, dacă ar fi avut posibilitatea să le examineze. Amiralul se juca neglijent cu un teanc gros de hârtii.

— Ştii ce sunt astea, căpitane?

— Nu, amirale.

— Solicitări pentru destituirea dumitale. Jumătate dintre membrii Universităţii imperiale... Doi capelani şi un episcop... Secretarul Ligii umaniste! Toate inimile miloase din partea asta a Coalsack-ului îţi vor scalpul.

— Da, amirale.

Oricum, altceva nu avea ce să spună. Rod îşi păstră poziţia rigidă, aşteptând ca totul să ia sfârşit. Ce avea să creadă tatăl lui? Oare avea să înţeleagă cineva?

Cranston îl mai fulgeră o dată cu privirea. Ochii îi erau complet inexpresivi. Uniforma oficială era mototolită. Miniaturile unei duzini de medalii rezumau povestea unui comandant care nu precupeţise niciun efort pentru ca el şi subordonaţii săi să continue lupta chiar în situaţii lipsite de orice speranţe.

— Omul care a ordonat să se tragă la primul contact al rasei umane cu alienii, rosti tăios Cranston. Care le-a avariat nava! Ştiai că am găsit un singur pasager, care este *mort?* Probabil a fost distrus sistemul de întreţinere a vieţii. — Răsfoi teancul de hârtii, apoi le împinse cu furie în lături. — Nenorociţii ăştia de civili sfârşesc întotdeauna prin a influenţa Marina. Nu-mi lasă de ales. Asta-i! Căpitane Blaine, în calitate de Amiral al Flotei din acest sector, îţi confirm prin prezenta promovarea la rangul de căpitan şi-ţi atribui comanda crucişătorului *MacArthur.* Acum, ia loc.

În vreme ce Rod căuta din ochi un scaun, Cranston continuă morocănos:

— Asta o să le dea o lecţie blestemaţilor! Ce cred ei – că mă-nvaţă cum să-mi fac meseria? Blaine, eşti ofiţerul cel mai norocos din Marină.

Promovarea ţi-ar fi fost probabil confirmată de orice Consiliu, dar în niciun caz nu ţi-ar fi dat nava pe mână.

— Da, amirale.

Era perfect adevărat, totuşi asta nu putea alunga nota de mândrie din vocea tânărului. *MacArthur* era a lui.

— S-a aflat ceva despre naveta aliena, amirale? După ce am lăsat-o pe orbită, am fost extrem de ocupat în Docuri cu reechiparea lui *MacArthur.*

— Naveta a fost deschisă, căpitane. Nu-mi vine nici acum să cred peste ce am dat, dar am pătruns în ea. Uite ce am găsit, îi întinse el o fotografie de dimensiuni mari.

Creatura zăcea pe o masă de autopsie. Scara metrică de alături arăta că era micuţă, doar 1,24 metri din creştetul capului până la ceea ce, iniţial, Rod crezu că erau încălţări, apoi decise că erau labele picioarelor. Nu existau degete la picioare, deşi marginile anterioare ale labelor erau acoperite de o formaţiune cu aspect dur, poate similar unei copite.

Restul era un coşmar. Două braţe subţiri în partea dreaptă a corpului, terminate cu mâini delicate, fiecare cu câte patru degete încadrate de alte două degete mari, opozabile. În partea stângă a corpului se afla un singur braţ, masiv, mai gros decât cele două braţe drepte la un loc. Mâna lui avea trei degete groase, care se închideau ca o menghină.

Un schilod? Un mutant? Creatura era simetrică dedesubtul liniei care ar fi trebuit să marcheze talia corpului; mai sus de aceasta, era… altfel.

Trunchiul era alcătuit din protuberanţe. Musculatura părea mult mai complexă decât cea a oamenilor. Rod nu putea discerne fundamentele structurii osoase interne.

Braţele… ei bine, în cele din urmă, într-un mod bizar, erau explicabile. Coatele braţelor drepte se potriveau prea exact, aidoma unor cochilii. Nu puteau fi decât rezultatul evoluţiei. Creatura nu era una schiloadă.

Capul însă părea cel mai teribil.

Nu exista un gât. Muşchii masivi ai umărului stâng urmau o pantă lină, suind până la creştetul capului alienului. Partea stângă a craniului se contopea cu umărul stâng şi era mult mai mare decât partea dreaptă. Nu exista ureche stângă, şi de altfel nici nu şi-ar fi găsit un loc. Partea dreaptă prezenta o ureche

mare, membranoasă, ca a unui demon, deasupra unui umăr îngust care ar fi putut să fie aproape omenesc, dacă sub el şi puţin mai spre înapoi n-ar fi existat un altul similar.

Faţa nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse tânărul vreodată. Pe un asemenea cap, nici n-ar fi trebuit să existe o faţă. Avea totuşi doi ochi simetrici şi piezişi, ce rămăseseră deschişi în clipa morţii, foarte umani şi cumva orientali. Gura inexpresivă încremenise cu buzele întredeschise, dezvăluind vârfurile dinţilor.

— Cum îţi place?

— Îmi pare rău că-i mort. Aş fi avut un milion de întrebări să-i pun… Doar el a fost?

— Da, doar el. Acum, priveşte aici.

Cranston atinse un colţ al biroului, dezvăluind o consolă de comandă încastrată. Pe peretele din stânga lui Rod, draperiile se traseră în lături şi luminile din odaie îşi reduseră intensitatea. Un ecran se lumină alb-uniform.

Brusc, umbre ţâşniră dinspre margini, se micşorară convergând spre centru, apoi dispărură – în numai câteva secunde.

— Imaginile sunt preluate de pe videocamerele voastre dinspre soare, cele care n-au fost distruse. Le redau acum cu încetinitorul.

Umbrele se deplasară sacadat, refăcând traseul în sens invers pe fundalul alb. Se zăreau şase, când amiralul opri proiecţia.

— Ei bine?

— Seamănă cu… nu ştiu.

— Exact. Fii atent, încă o dată.

Proiecţia reîncepu. Siluetele stranii se micşorară, converseră şi dispărură, nu ca şi cum s-ar fi pierdut în infinit, ci parcă evaporându-se.

— Par pasageri ejectaţi din navetă, care s-au dezintegrat lângă vela solară. Ce sens ar avea?

— Niciunul. Cei care au văzut filmul susţin zeci de ipoteze diferite. Oricum, imaginile nu sunt prea clare. Vezi ce distorsionate sunt? Mărimi diferite şi forme diferite. Nu se poate spune dacă erau sau nu vii. Un antropolog afirmă că ar fost statuete de zeităţi ejectate în exterior, pentru a nu fi profanate. A izbutit să-i convingă pe destui de ipoteza asta, mai puţin pe cei

care susţin că-i vorba despre peliculă voalată, miraje cauzate de Câmpul Langston sau, pur şi simplu, falsuri.

— Am înţeles.

Nu avea ce comenta din punctul acesta de vedere. Reveni la examinarea fotografiei. Un milion de întrebări… dacă pilotul n-ar fi fost mort…

După o pauză prelungă, amiralul mormăi:

— Mda… Asta-i copia raportului asupra celor găsite în navetă, ia-o şi studiaz-o – mâine după-amiază s-a stabilit o întrevedere cu viceregele şi este de aşteptat să ştii despre ce-i vorba. Antropoloaga ta a ajutat la redactarea raportului şi-l poţi discuta cu ea, dacă doreşti. După aceea, poţi arunca o privire şi asupra navetei – azi o coborâm de pe orbită. Te întrebi de ce capeţi toate astea? O să afli. Înălţimea Sa are nişte planuri, iar tu faci parte din ele. O să te anunţăm.

Rod îl salută si plecă buimăcit, strângând sub brat raportul cu ştampila STRICT SECRET.

* * *

Raportul era compus mai ales din întrebări.

Echipamentele interioare ale navetei păreau în cea mai mare parte gunoaie lipsite de sens – blocuri de plastic topite şi contopite laolaltă, resturi de circuite integrate, benzi stranii de materiale conductoare şi semiconductoare asamblate fără o ordine raţională. Nu se găsise nici urmă de şarturi pentru velă sau de dispozitive pentru bobinarea lor în interior, de asemenea nicio fantă în cele treizeci şi două de proeminenţe din capătul posterior. Dacă şarturile ar fi fost monomoleculare, atunci s-ar fi explicat dispariţia lor; sub acţiunea laserelor lui *MacArthur,* ele ar fi fost modificate chimic. Totuşi, cum se controla vela? Oare şarturile puteau fi făcute, cumva, să se contracte şi să se destindă, aidoma unor muşchi?

Ipoteza părea stranie, însă unele dintre echipamentele rămase întregi erau cel puţin la fel de stranii. Componentele navetei nu erau deloc standardizate. Două gadgeturi ce aveau aproape acelaşi scop puteau dovedi deosebiri subtile sau uriaşe. Tiranţii şi suporţii păreau lucraţi manual. Naveta era o sculptură în aceeaşi măsură ca şi o maşinărie.

Când ajunse la observaţia respectivă, Rod clătină din cap şi o apelă pe Sally. Peste câteva minute, fata apăru în cabina lui.

— Da, eu am scris toate astea, încuviinţă ea. Se pare că ăsta-i adevărul. Fiecare şurub şi piuliţă din navetă a fost proiectat separat. Să ştii că nu-i foarte surprinzător, dacă te gândeşti că ar fi avut un ţel religios. Şi asta nu-i totul! Ştii ce-i redundanţa, nu?

— La maşini te referi, nu? Sigur că da. Două dispozitive cu acelaşi rol, pentru eventualitatea că unul dintre ele se defectează.

— Ei bine, se pare că payenii cunosc principiul, dar îl aplică în ambele sensuri.

— Payenii?

Sally ridică din umeri.

— Trebuia să le spunem într-un fel, nu? Inginerii payeni au câte două dispozitive pentru aceeaşi sarcină, perfect, însă al doilea dispozitiv execută alte două sarcini, iar unele dintre cele secundare sunt simultan termostate bimetalice şi generatoare termoelectrice. Îmi vine greu să mă exprim… Inginerii noştri lucrează pe bază de subansamble şi module, nu?

— La proiectele complicate, sigur că da, aşa lucrează.

— Nu însă şi payenii. La ei, totul este o singură piesă, iar fiecare bucăţică este integrată şi le dublează şi pe celelalte. Există şanse serioase ca payenii să fie mai inteligenţi decât noi.

Rod fluieră încetişor.

— Asta… mă cam sperie, la stai puţin! Ar trebui să deţină generatorul Alderson, nu?

— Îmi vine greu să mă pronunţ în privinţa asta. Deţin însă alte chestii pe care noi nu le avem. Superconductori biotermici, ca nişte dungi de vopsea. Apoi – se întinse, îi luă raportul din mână şi-l răsfoi grăbit - uită-te la fotografia asta! Vezi găurelele alea?

— Micrometeoriţi. Firesc…

— Nimic mai mare de patru mii de microni n-a trecut prin protecţiile antimeteoritice. Atât doar că nimeni n-a descoperit nicio protecţie antimeteoritică. Payenii n-au Câmp Langston sau ceva similar.

— Dar…

— Trebuie să fi fost vela. Înţelegi ce-nseamnă asta? Autopilotul ne-a atacat fiindcă a crezut că *MacArthur* era un

meteorit.

— Dar pilotul? De ce n-a…

— Din câte ne-am putut da seama, alienul se afla în anabioză. Sistemele de întreţinere a vieţii au fost avariate când am preluat naveta. Noi l-am ucis.

— E sigur?

Sally încuviinţă din cap.

— La dracu'! După ce a parcurs atâta drum… Liga Umanităţii vrea să-mi ia capul şi nu-i pot învinui cu nimic. Fir-aş…

— Termină! rosti încet fata.

— Iartă-mă. Ce urmează?

— Autopsia. Ocupă jumătate din raport.

Tânăra frunzări paginile şi Rod se crispa. Sally Fowler era mai puţin sensibilă decât majoritatea lady-lor de la Curte.

Carnea payeanului era deschisă la culoare, iar sângele roz-palid părea o combinaţie între sânge omenesc şi seva unui arbore. Medicii incizaseră adânc în spatele alienului, expunând osatura de la baza craniului până în locul unde la om ar fi fost coccisul.

— Nu-nţeleg… Unde-i coloana vertebrală?

— Nu există aşa ceva. Se pare că, pe Pay-alfa, evoluţia n-a inventat vertebrele.

În spinare existau trei oase, fiecare de mărimea şi consistenţa unui femur. Cel superior era o extindere a craniului, ca şi cum acesta ar fi avut un mâner de douăzeci de centimetri. Articulaţia din capătul său inferior se afla la nivelul umărului; putea să mişte capul în sus şi în jos, ca o încuviinţare, dar nu să-l rotească într-o parte sau alta.

Principalul os al spinării era mai lung şi mai gros. Se încheia printr-o joncţiune masivă şi complexă, parţial cuplă sferică, undeva în zona dintre omoplaţi. În sfârşit, osul dorsal inferior se lărgea în şolduri şi articulaţiile coapselor.

Exista o măduvă a spinării, o linie importantă de conexiuni nervoase, care trecea prin faţa oaselor spinării, nu prin ele.

— Nu-şi poate roti capul, rosti Rod cu glas tare. Trebuie să se răsucească din talie. De aceea este atât de complexă articulaţia cea mare. Am dreptate?

— Da. I-am văzut pe medici testând-o. Este capabilă să orienteze faţa complet spre spate. Impresionant, nu?

Tânărul aprobă din cap şi întoarse pagina. Fotografia prezenta autopsia craniului.

Diformitatea acestuia nu-l mai surprindea. Emisfera cerebrală stângă era mai masivă, pentru a controla braţele drepte sensibile şi străbătute de o reţea nervoasă complexă; în acelaşi timp, tendoanele masive ale umărului stâng se conectau la proeminenţele de pe partea stângă a craniului pentru un braţ mai lung şi astfel o forţă superioară a pârghiei.

— Totul se învârte în jurul braţelor, comentă Sally. Gândeşte-te că payeanul ar fi un sculer, şi atunci vei înţelege. Braţele drepte sunt pentru muncile de fineţe, să zicem pentru repararea mecanismului unui ceas, iar braţul stâng se utilizează la ridicare, fixare, susţinere şi altele. Probabil că payeanul ar putea să ridice un vehicul de teren cu braţul stâng, să-l ţină suspendat şi să meşterească la el cu braţele drepte. Şi tâmpitul ăla de Horowitz, care crede că-i vorba despre o mutaţie!

Căută câteva pagini mai departe.

— Priveşte…

— Da, am observat şi eu asta. Braţele se potrivesc prea bine. Fotografiile arătau braţele drepte în diverse poziţii; era imposibil să se incomodeze reciproc. Complet întinse, aveau cam aceeaşi lungime; totuşi, antebraţul celui inferior era lung şi humerusul scurt, în vreme ce ambele oase ale celui superior erau la fel de lungi. Ţinute pe lângă corp, vârfurile degetelor braţului superior ajungeau la încheietura braţului inferior.

Rod citi mai departe. Metabolismul alien diferea oarecum de cel uman, dar nu în mod neinteligibil, aşa cum ar fi fost de aşteptat din partea unei biologii extraterestre. Toate formele de viaţă cunoscute erau îndeajuns de similare pentru ca unii teoreticieni să susţină ipoteza potrivit căreia viaţa apăruse în Univers purtată de spori, ce străbătuseră distanţele interstelare. Fără să fie unanim recunoscută, teoria avea suficiente argumente pro, iar autopsia alienului nu urma să încheie disputa.

Tânărul continuă să studieze raportul mult timp după plecarea lui Sally. Când termină, trei idei i se fixaseră în minte: Payeanul era un sculer inteligent.

Parcursese treizeci şi cinci de ani-lumină, pentru a ajunge la civilizaţia umană.

Iar Rod Blaine îl ucisese.

9. ÎNĂLŢIMEA SA DECRETEAZĂ

Palatul viceregelui domina singurul oraş important de pe Noua Scoţie. Sally privi admirativ structura gigantică şi arătă surescitată spre unduirile de culori ce se modificau la fiecare mişcare a vehiculului lor aerian.

— Cum se obţine efectul ăsta? întrebă ea. Nu pare o peliculă exterioară.

— Este clădit din rocă de pe Noua Scoţie, răspunse Sinclair. N-ai mai văzut asemenea piatră. Înainte ca primul Imperiu să însămânţeze planeta, aici nu exista viaţă. Palatul a fost construit din roci native şi culorile izvorăsc permanent din interiorul lor.

— Este minunat, şopti fata.

Palatul era singura clădire înconjurată de spaţiu deschis. Noua Scoţie era alcătuită din nenumărate căsuţe, iar din văzduh se distingeau cu uşurinţă şabloane circulare, aidoma inelelor de creştere a unui copac, marcând construcţia unor generatoare de Câmp tot mai mari.

— N-ar fi fost mai simplu ca oraşul să fi fost proiectat după un plan rectangular? întrebă Sally.

— Ba da, încuviinţă bărbatul, dar noi am fost timp de două sute de ani în război. Puţini aveau curaj să trăiască fără protecţia Câmpului – nu pentru că n-am fi avut încredere în Marină şi Imperiu, adăugă el repede. Totuşi, obiceiurile vechi dispar greu. Preferăm să fim înghesuiţi şi să ştim că ne putem lupta.

Aparatul descrise un cerc prin văzduh şi coborî pe acoperişul de lavă al Palatului. Dedesubt, străzile păreau o explozie de culori, ca într-o ţesătură ecosez, iar oamenii se înghesuiau pe străduţele înguste. Fata fu suprinsă să vadă cât de mică era Capitala Sectorului imperial.

Rod îi lăsă pe Sally şi pe ofiţerii săi într-un foaier confortabil şi urmă un puşcaş îmbrăcat într-o impecabilă uniformă de paradă. Sala Consiliului era o combinaţie de simplitate şi splendoare, pereţii de piatră nefasonată contrastând puternic cu covoarele de lână viu colorate şi cu tapiseriile. De pe grinzile plafonului înalt atârnau stindarde de luptă.

Puşcaşul îl instala pe tânăr pe un fotoliu. Chiar în faţa lui se afla estrada pentru membrii Consiliului şi escortele lor, iar mai

sus jilţul viceregelui domina sala; totuşi, până şi acesta era pus în umbră de gigantica hologramă a Maiestăţii Sale Regale şi Imperiale, Leonidas al IX-lea, împăratul Omenirii prin Voia Domnului. Ori de cât ori acesta trimitea un mesaj, holograma învia, însă acum prezenta doar un bărbat de cel mult patruzeci de ani, îmbrăcat în uniforma negru-închis de amiral al Flotei, lipsită de însemne sau medalii. Ochii întunecaţi păreau că-i străpung pe toţi cei prezenţi.

Sala se umplu rapid cu membri ai Parlamentului Sectorului, cu ofiţeri şi civili însoţiţi de secretari agitaţi. Rod habar nu avea la ce să se aştepte, dar remarcă priviri încărcate de gelozie din partea celor aflaţi înapoia sa. În mod vădit, era cel mai tânăr ofiţer din primul rând al invitaţilor. Amiralul Cranston ocupă un fotoliu la două locuri în stânga lui şi-şi salută cu un gest scurt subordonatul.

Răsună un gong. Pe podium apăru majordomul Palatului, un negru purtând cravaşa simbolică la centura uniformei albe, şi lovi de trei ori în podea cu bastonul care-i reprezenta funcţia. Mai multe persoane intrară în sală şi-şi ocupară locurile de pe estradă. Rod aprecie că acei consilieri imperiali erau mult mai puţin impresionanţi decât titlurile pe care le purtau. În general, ei păreau preocupaţi şi împovăraţi de griji, totuşi mulţi aveau aceeaşi uitătură ca portretul împăratului, capacitatea de a privi dincolo de ocupanţii sălii, spre ceva ce putea fi doar ghicit. Rămaseră impasibili, până când gongul răsună a doua oară.

Majordomul adoptă o postură teatrală şi lovi de trei ori cu bastonul în podea.

— Înălţimea Sa, Ştefan Iurialexandrovici Merrill, Vicerege al Maiestăţii Sale Imperiale pentru Regatul de dincolo de Coalsack! Fie ca Domnul să călăuzească pe Maiestatea şi pe Înălţimea Sa!

Toţi se grăbiră să se ridice în picioare. Sculându-se, Rod se gândi la toată ceremonia aceea. I-ar fi fost uşor să fie cinic. La urma urmelor, Merrill, Înălţimea Sa, era un om ca oricare altul. Trăia şi se îmbrăca firesc, însă el era răspunzător pentru destinul rasei umane. Consiliul îl putea sfătui, Senatul putea dezbate problemele, Adunarea Reprezentanţilor putea să protesteze şi să se împotrivească. Totuşi, după ce se auzeau doleanţele tuturor părţilor, când erau luate în considerare toate sfaturile, cineva trebuia să decidă în numele omenirii... Nu,

ceremonialul intrării nu era exagerat. Deţinătorilor acelui gen de putere trebuia să li se reamintească întruna care le erau responsabilităţile.

Înălţimea Sa era un bărbat înalt şi slab, cu sprâncene stufoase. Purta uniforma Marinei, cu nove şi comete pe piepţi, decoraţii câştigate în anii petrecuţi în slujba împăratului. Când ajunse la jilţul lui, se întoarse spre hologramă şi făcu o plecăciune. Majordomul conduse jurământul de loialitate faţă de Coroană, apoi Merrill se aşeză şi înclină din cap către Consiliu.

Ducele Bonin, bătrânul preşedinte al Consiliului, se ridică în picioare de la locul său, aflat la mijlocul mesei lungit

— Doamnelor şi domnilor! Din ordinul Înălţimii Sale, Consiliul se reuneşte pentru a investiga problema navetei aliene venite dinspre Pay. Este posibil să fie o şedinţă de durată, preciza el fără urmă de ironie. Deţineţi cu toţii copii ale raportului preliminar asupra navetei. Îl pot rezuma în două idei principale: alienii nu deţin generatoarele Alderson şi nici Câmpul Langston. Pe de altă parte, ei par să se afle în posesia altor tehnologii, mult mai evoluate faţă de orice a avut Imperiul vreodată… şi mă refer aici şi la primul Imperiu.

În sală se auzită icnete şi murmure. Majoritatea guvernatorilor şi supuşilor imperiali priveau primul Imperiu cu un respect aproape mistic. Bonin aprobă semnificativ din cap.

— Ca atare, trebuie stabilit ce anume urmează să întreprindem. Dau cuvântul excelenţei sale, Traffin Geary, ministrul pentru Afaceri Externe al Sectorului.

Traffin era aproape la fel de înalt ca viceregele, însă orice asemănări se opreau aici. Prin comparaţie cu silueta zveltă şi atletică a celuilalt, el părea un butoiaş.

— Înălţimea Voastră, doamnelor şi domnilor. Am trimis un curier spre Sparta, iar un altul îl va urma în acesta săptămână. Vehiculul alien avea viteza mai mică decât cea a luminii şi a fost lansat cu peste o sută de ani în urmă, de aceea opinez că avem la dispoziţie un răgaz de minimum câteva luni. Propun să începem pregătiri în vederea unei expediţii către Pay, dar să aşteptăm decizia Maiestăţii Sale.

Geary îşi răsfrânse beligerant buza inferioară şi privi în jurul sălii.

— Probabil că mulţi dintre cei care mă cunosc vor fi surprinşi

de spusele mele, totuşi mi se pare înţelept să analizăm situaţia cu atenţie. Decizia noastră poate afecta destinul rasei umane.

Răsunară murmure de aprobare. Preşedintele făcu semn spre bărbatul din stânga sa.

— Domnul Richard Macdonald Armstrong, ministrul de Război al Sectorului.

Ministrul de Război era un bărbat micuţ, cu trăsături pe măsura corpului, dar nu precis dăltuite, astfel încât chipul lui lăsa impresia de moliciune. Doar ochii îi erau duri, cu o privire similară hologramei de deasupra tuturor.

— Înţeleg perfect opinia ministrului Traffin, începu el. Nu mă încântă responsabilitatea unei decizii la un asemenea nivel şi, în mod firesc, ne mulţumeşte să ştim că pe Sparta intelectele cele mai strălucite ale rasei ne vor împiedica erorile sau eşecurile.

Rod se gândi că bărbatul nu avea aproape deloc accent de Noua Scoţie, în ciuda faptului că era în mod evident un băştinaş.

— Pe de altă parte, urmă Armstrong, este posibil să nu avem timp la dispoziţie. Să recapitulăm: Acum o sută treizeci de ani, după cum demonstrează mărturiile scrise pe care le deţinem, Pay a început să strălucească atât de puternic încât a întrecut în luminozitate Ochiul lui Murcheson. După o vreme, această strălucire a luat sfârşit. Fără îndoială, a fost momentul când vehiculul alien şi-a inversat poziţia şi a început decelerarea în sistemul nostru. Laserele care l-au lansat au funcţionat multă vreme. Constructorii săi au avut la dispoziţie cel puţin o sută cincizeci de ani ca să dezvolte noi tehnologii. Nu uitaţi acest lucru! Pe parcursul a o sută cincizeci de ani, locuitorii Pământului au ajuns de la corăbiile propulsate de vânt la asolizarea pe satelitul natural al planetei lor. De la praful de puşcă - la fuziunea hidrogenului. La un nivel tehnologic care ar fi putut construi naveta aliena… iar peste mai puţin de alţi *o sută cincizeci* de ani, aveau generatorul Alderson, Câmpul, zece colonii interstelare şi Codominionul. Peste alţi *cincizeci* de ani, Flota a părăsit Pământul ca să întemeieze primul Imperiu. Cam asta, domnilor, poate realiza în o sută cincizeci de ani o rasă aflată în evoluţie! Cu un asemenea nivel ne vom confrunta noi, altfel alienii ar fi ajuns deja aici…

Pe neaşteptate, vocea lui spori în intensitate, răsunând în întreaga sală.

— Eu apreciez că nu ne putem permite să aşteptăm! Să aşteptăm instrucţiunile Spartei? Cu tot respectul faţă de consilierii Maiestăţii Sale, cu ce noutăţi pot veni ei? Dimpotrivă, până ne vor răspunde, noi le vom fi trimis deja alte rapoarte, cu alte completări. Sau poate că situaţia se va modifica aici, şi atunci hotărârea lor va fi lipsită de sens. Eu unul apreciez că-i mai bine să greşim pe mâna noastră!

— Ce recomandaţi? întrebă sec preşedintele Consiliului.

— I-am ordonat deja amiralului Cranston să pregătească toate navele de care ne putem lipsi în misiunile de control şi patrulare. Am expediat Maiestăţii Sale o solicitare urgentă de realocare de forţe în acest Sector. Propun să trimitem o expediţie spre Pay şi să aflăm ce se petrece acolo, în vreme ce Docurile vor echipa suficiente nave ca să fim siguri că putem distruge bazele aliene, dacă va fi necesar.

În sală se auziră câteva icnete. Unul dintre membrii Consiliului se ridică grăbit, solicitând o intervenţie.

— Domnul Anthony Horvath, ministrul Ştiinţelor, anunţă preşedintele.

— Înălţimea Voastră, doamnelor şi domnilor, sunt pur şi simplu amuţit de uimire, începu Horvath.

— Unde nu dă Dumnezeu să amuţeşti cu adevărat, murmură Cranston.

Horvath era un bărbat în vârstă, elegant, cu gesturi şi cuvinte măsurate, ca şi cum şi-ar fi cântărit fiecare vorbă. Nu ridicase glasul, totuşi se făcea perfect auzit în sală.

Opinia mea este că această navetă nu prezintă nicio ameninţare, în interiorul ei exista un singur pasager, care n-a avut posibilitatea să expedieze vreun mesaj către cei care au trimis-o. Nu am găsit absolut nimic care să dovedească faptul că alienii ar cunoaşte tehnologia vitezei superluminice, sau că ar constitui o ameninţare pentru noi, însă ministrul Armstrong insistă pentru mobilizarea unei flote de război! El se comportă de parcă întreaga omenire ar fi ameninţată de un alien mort şi de o velă solară! Vreau să vă întreb – vi se pare firesc?

— Ce propuneţi, domnule ministru Horvath? întrebă preşedintele.

— Sunt de acord cu trimiterea unei expediţii spre Pay. În acelaşi timp, împărtăşesc părerea ministrului Armstrong că ar fi

lipsit de sens să aşteptăm din partea Tronului să ne ofere instrucţiuni detaliate cu un asemenea decalaj temporal. Pentru liniştea generală, putem trimite o navă a Marinei, dar care să transporte savanţi, reprezentanţi ai Afacerilor Externe, comercianţi… Să mergem în pace, la fel cum ei au venit în pace, să nu-i tratăm a priori ca pe nişte piraţi spaţiali! Nu se ştie dacă se va mai ivi o asemenea ocazie: primul contact între oameni şi alieni inteligenţi. Sigur că da, sunt convins că vom mai descoperi specii inteligente, însă acesta va rămâne *primul contact*. Acţiunile noastre vor rămâne de-a pururi în manualele de istorie. Să nu mânjim paginile respective!

— Mulţumesc, domnule Horvath. Mai doreşte cineva să ia cuvântul? Urmară destui vorbitori, după care ducele Bonin încheie:

— Doamnelor şi domnilor, trebuie să adoptăm o hotărâre. Ce-I sfătuiţi pe Înălţimea Sa? Să trimitem sau nu o expediţie spre Pay?

Decizia fu adoptată rapid. Susţinătorii militarilor şi oamenilor de ştiinţă îi depăşeau considerabil pe cei ai lui Traffin. Navele urmau să plece de îndată ce erau echipate corespunzător.

— Excelent! încuviinţă Bonin. Cât despre natura expediţiei – va fi militară, sau civilă?

Majordomul lovi cu bastonul în podea şi toate capetele se întoarseră spre jilţul de pe care Merrill ascultase impasibil dezbaterile.

— Îi mulţumesc Consiliului, rosti viceregele, dar în privinţa ultimului detaliu nu voi avea nevoie de sfaturi. Deoarece chestiunea se referă la securitatea regatului, nu se pune problema unor prerogative de Sector.

Morga oficială fu destrămată de gestul obosit cu care Merrill îşi trecu degetele prin păr. Îşi dădu seama aproape imediat de ceea ce făcuse şi coborî mâinile în poală. Un surâs vag îi flutură în colţul gurii.

— Pe de altă parte, bănuiesc că sugestia Consiliului ar fi fost aceeaşi cu decizia mea. Domnule ministru Traffin, grupul dumitale ar fi în favoarea unei expediţii strict ştiinţifice?

— Nu, înălţimea Voastră.

— Cred că nu mai este necesar să-l întreb şi pe ministrul de Război asupra opiniei sale. Domnule ministru Horvath, grupul

dumitale ar fi oricum în inferioritate în cazul unei votări. Deoarece planificarea unei expediţii de o asemenea natură nu necesită prezenţa tuturor membrilor Consiliului, îi aştept în cabinetul meu pe miniştrii Ştiinţelor, Afacerilor Externe şi Războiului, ca şi pe amiralul Cranston. Domnule amiral Cranston, ofiţerul despre care mi-ai vorbit se află aici?

— Da, înălţimea Voastră.

— Să participe şi el.

Merrill se sculă şi se îndepărtă atât de iute de jilţ, încât majordomul nu avu timp să-şi execute ceremonialul. Cu întârziere, lovi cu bastonul în podea şi se întoarse către portretul imperial.

— Prin voia înălţimii Sale, Consiliul îşi încheie şedinţa. Fie ca Domnul să călăuzească pe Înălţimea Sa şi să-l aibă în pază pe Împărat!

În vreme ce sala se golea, Cranston îl prinse pe Rod de un braţ şi-l călăuzi printr-o uşiţă de lângă podium.

— Ce părere ai? întrebă amiralul.

— O şedinţă liniştită. Pe Sparta, am participat la întruniri ale Consiliului despre care credeam că aveau să se termine prin încăierări. Bonin ştie cum să ţină frâiele.

— Exact. Se pare că te pricepi la subtilităţile astea politice… oricum, mai bine decât mine. S-ar putea să fii o alegere mai bună decât crezusem.

— O alegere pentru ce, amirale?

— N-ai înţeles deja? Înălţimea Sa şi cu mine am decis azi-noapte. Vei comanda *MacArthur* spre Pay.

10. UCIGAŞUL DE PLANETE

Viceregele Merrill avea două cabinete. Unul era impunător, cu mobilier rafinat, împodobit cu daruri şi tributuri de pe douăzeci de planete. O hologramă a împăratului domina peretele dinapoia unui birou din tec samualit, incrustat cu fildeş şi aur, covoarele smălţuite de iarbă-vie de pe Tăblie asigurau moliciune sub tălpi şi purificarea aerului, iar videocamerele tridimensionale erau pitite în pereţii din piatră de pe Noua Scoţie, pentru reprezentanţii mass-media care participau la recepţiile oficiale.

Rod izbutise să arunce doar o privire către splendorile acelea, înainte de a fi condus într-o cameră mai mică, de o simplitate aproape spartană. Viceregele stătea aşezat înapoia unui birou imens din duroplast. Avea părul răvăşit, îşi deschisese gulerul tunicii, iar cizmele stăteau azvârlite lângă perete.

— Aha! Intră, amirale. Văd că l-ai adus şi pe tânărul Blaine. Ce mai faci, băiete? Nu mă mai ţii minte. Singura dată când ne-am mai întâlnit, aveai – cât? — doi-trei ani. Nici eu nu-mi mai amintesc exact. Ce face marchizul?

— Excelent, înălţimea Voastră. Sunt sigur că v-ar fi trimis…

— Sigur că da, sigur că da. Un om cumsecade, taică-tău. Dacă vrei ceva de băut, barul e acolo.

Merrill ridică un teanc de hârtii de pe masă şi le aruncă o privire atât de rapid încât răsfoitul lor părea mai degrabă o volbură de pagini.

— Exact ce bănuisem, mormăi el şi semnă pe ultima filă, după care azvârli foile într-un recipient de unde dispărură cu un fâsâit.

— Poate că ar trebui să-l prezentăm pe căpitanul Blaine, începu Cranston.

— Sigur că da, sigur că da. Am neglijat… Miniştrii Horvath, Armstrong, Traffin – căpitanul Blaine al lui *MacArthur.* Este băiatul marchizului de Crucis.

— *MacArthur,* pufni dezgustat Horvath. Să mă scuze înălţimea Voastră, dar nu înţeleg de ce-l doriţi pe *el.*

— Nu-nţelegi, este? Foloseşte-ţi logica, Horvath. Ştii care-i rostul acestei şedinţe, da?

— Nu pot spune că-mi place concluzia la care am ajuns,

Înălţimea Voastră. Nu pricep pentru ce un asemenea… fanatic militarist ar trebui să participe la stabilirea detaliilor unei expediţii atât de importante.

— Este un reproş adus unuia dintre ofiţerii mei? se încruntă Cranston. În cazul acesta, te pot întreba…

— Ajunge, mârâi Merrill. — Azvârli alt teanc de hârtii în recipientul de probleme rezolvate şi le privi dispărând. — Horvath, expune-ţi obiecţiile şi să încheiem cu subiectul ăsta.

Era imposibil de precizat cui se adresase zâmbetul viceregelui.

— Obiecţiile mele sunt destul de evidente. Este posibil ca acest tânăr să fi împins rasa umană într-un război cu primii alieni inteligenţi pe care i-am întâlnit până acum. Amiralitatea n-a considerat de cuviinţă să-l demită, însă eu mă voi opune cu îndârjire ca el să mai aibă de-a face cu alienii pe viitor. Chiar nu înţelegeţi *enormitatea* faptei sale?

— Eu unul n-o înţeleg, interveni Armstrong.

— Naveta aceea a parcurs treizeci şi cinci de ani-lumină prin spaţiu normal, ceea ce înseamnă o sută cincizeci de ani de călătorie! O realizare care nu era la îndemână nici chiar primului Imperiu. Şi pentru ce? Ca să fie avariată la destinaţie, să se tragă asupra ei, să fie înţepenită în cala unei nave militare şi… şi…

Ministrul Ştiinţelor îşi pierduse răsuflarea.

— Blaine, ’ rosti Merrill, ai tras asupra navetei aliene?

— Nu, înălţimea Voastră. Ea a tras asupra noastră. Ordinele mele erau de intercepţie şi cercetare. După ce am fost atacaţi, am desprins naveta aliena de vela solară pe care o utiliza ca armă.

— În felul acesta, comentă Traffin, nu-ţi mai rămânea de făcut decât s-o iei la bord sau s-o laşi să cadă în soare. Bună treabă!

— Dar inutilă, dacă naveta n-ar fi fost avariată, insistă Horvath. Când s-a tras asupra dumitale, de ce n-ai avut inteligenţa să te ascunzi înapoia velei, pentru ca apoi s-o urmezi? Trebuia să foloseşti vela drept paravan! Nu trebuia s-o distrugi.

— Naveta aceea, explodă Cranston, a tras asupra unui crucişător militar imperial! Crezi că vreunul dintre ofiţerii mei ar fi…

Merrill ridică mâna.

— Căpitane, mărturisesc că sunt curios. De ce n-ai procedat aşa cum sugerează ministrul Horvath?

— Am... — Rod încremeni o clipă, cu gândurile gonindu-i prin minte. — Înălţimea Voastră, stăteam prost cu combustibilul şi ne găseam destul de aproape de Cal. Dacă aş fi urmat naveta alienă, aş fi sfârşit prin a pierde controlul asupra navei mele şi a fi incapabil de a menţine poziţia aceea – presupunând că propulsia lui *MacArthur* n-ar fi distrus oricum vela solară. Aveam nevoie de o viteză suficientă ca să ieşim din câmpul gravitaţional al lui Cal... iar ordinele mele erau de intercepţie. Se opri pentru o clipă, ca să-şi pipăie nasul rupt.

— Încă o întrebare, încuviinţă viceregele din cap. Ce ai crezut, când ai primit misiunea de investigare a unei navete aliene?

— Am fost încântat de şansa de a-i contacta pe alieni.

— Ei bine, domnilor, mie nu mi se pare că am avea de-a face cu un xenofob orbit de patimă. Când nava i-a fost atacată, a recurs la apărarea ei. Horvath, să ştii că dacă ar fi tras realmente asupra alienului - ceea ce i-ar fi fost cel mâi îndemână pentru a se proteja –, eu personal l-aş fi îndepărtat pentru totdeauna din orice funcţie de slujire a Maiestăţii Sale. A procedat însă cu precauţie, a desprins naveta aliena de arma ei şi, cu riscuri considerabile, a adus-o la bordul crucişătorului. Îmi place cum a procedat. — Se întoarse către Armstrong: – Dickie, anunţă-i ce am decis în legătură cu expediţia.

— Da, Înălţimea Voastră. Ministrul de Război îşi drese glasul şi începu: – Expediţia va fi alcătuită din două nave militare – *Lenin* şi *MacArthur.* Cea din urmă va fi modificată conform cerinţelor ministrului Horvath şi va avea la bord personalul civil al expediţiei. Este vorba despre oameni de ştiinţă, comercianţi, cei de la Afaceri Externe şi contingentul de misionari solicitat de Reverenţa Sa, alături de echipajul obişnuit. Contactul cu civilizaţia alienă se va stabili prin *MacArthur.*

Merrill aprobă cu un gest energic din cap.

— În niciun fel de circumstanţe, *Lenin* nu va lua alieni la bord şi nici nu se va expune riscului de a fi capturată. Doresc să fiu sigur că nişte informaţii despre soarta expediţiei vor ajunge la noi.

— Nu vi se pare niţel cam exagerat? întrebă Horvath.

— Nu, răspunse Traffin. Principala prioritate este ca alienii să nu pună mâna pe Câmpul Langston sau pe generatorul Alderson.

— Dar dacă... mă rog, să presupunem... dacă alienii o capturează pe *MacArthur?*

Cranston trase din pipă şi suflă un nor de fum albăstrui.

— Atunci *Lenin* are ordin s-o distrugă pe *MacArthur.* Blaine încuviinţă încetişor. Soluţia era evidentă.

— Pentru o asemenea decizie, este nevoie de un om stăpân pe sine, observă Traffin. Cine va fi comandantul lui *Lenin?*

— Amiralul Lavrenti Kutuzov. Ieri am trimis după el o navă-curier.

— Măcelarul? — Horvath îşi lăsă paharul pe masă şi se răsuci indignat spre vicerege. — Înălţimea Voastră, protestez! Mi se pare cea mai neinspirată alegere! Ştiţi prea bine că Kutuzov a... a distrus Istvan. Dintre toţi paranoicii din... Vă rog insistent să vă revizuiţi opţiunea. Un astfel de individ ar putea... Nu înţelegeţi? Aceştia sunt alieni inteligenţi! Ar putea fi momentul cel mai important al istoriei noastre, şi trimiteţi o expediţie comandată de o creatură subumană, care gândeşte cu reflexele! Mi se pare o nebunie!

— Ar fi o nebunie şi mai mare să trimitem o expediţie comandată de persoane ca dumneata, replică Armstrong. Nu vreau s-o iei drept insultă, însă îi vezi pe alieni ca pe nişte prieteni – nu sesizezi pericolele. Poate că noi, la rândul nostru, ne imaginăm prea multe primejdii, totuşi prefer să greşesc în felul meu decât în al dumitale.

— Consiliul..., protestă fără vlagă Horvath.

— Decizia de acum nu mai aparţine Consiliului, interveni Merrill. Este o chestiune de apărare imperială, siguranţa regatului şi aşa mai departe. O fi interesant ce ar avea de spus Parlamentul imperial de pe Sparta, însă ca reprezentant al Maiestăţii Sale în acest Sector, eu am luat deja hotărârea.

— Am înţeles. — Horvath rămase posac o clipă, apoi se lumină la faţă. — Aţi spus însă că *MacArthur* va fi modificată conform specificaţiilor mele. Că putem beneficia de o expediţie ştiinţifică completă.

— Da, încuviinţă viceregele. Sper că Kutuzov nu va fi nevoit să acţioneze. Practic, depinde de oamenii tăi ca el să nu aibă

motive în această privinţă. Va fi prezent doar ca măsură de securitate.

Rod îşi drese glasul.

— Vorbeşte, tinere, îl încuraja Armstrong.

— Voiam să ştiu ce se va întâmpla cu pasagerii mei.

— Aha, făcu Merrill, nepoata senatorului Fowler şi comerciantul acela... Crezi că vor dori să participe?

— Sunt sigur că Sally – lady Fowles – va dori. A refuzat două posibilităţi de plecare spre Sparta şi vine zilnic la cartierul general al Amiralităţii.

— Este antropoloagă, murmură Merrill. Dacă doreşte, poate să facă parte din expediţie. Ar fi bine să demonstrăm Ligii Umanităţii că nu trimitem o expediţie de represalii şi mi se pare că prezenţa fetei este soluţia ideală. Perfect! Ce-i cu Bury acela?

— Nu ştiu, Înălţimea Voastră.

— Află dacă doreşte să rămână la bord. Amirale, se întoarse viceregele spre Cranston, nu există nicio navă acceptabilă care să plece spre Capitală?

— Niciuna în care aş avea curaj să-l îmbarc pe individ, Înălţimea Voastră. Aţi citit raportul lui Plekhanov.

— L-am citit. Ei bine, Horvath dorea să aibă şi comercianţi. Cred că Bury va saluta oportunitatea de a fi prezent... doar să-l anunţaţi c-ar putea fi invitat şi un concurent. Ar trebui s-o facem, nu? încă n-am întâlnit un comerciant care să nu fie gata de orice pentru a obţine un avantaj asupra concurenţei.

— Când este plecarea, Înălţimea Voastră? întrebă Rod.

— Asta depinde de oamenii lui Horvath. Cred că sunt destule de făcut. *Lenin* ar trebui să ajungă aici peste o lună. În drum, i se va alătura şi Kutuzov. Părerea mea este să plecaţi de îndată ce vei considera că *MacArthur* a încheiat echiparea.

11. BISERICA LUI

La viteza de 150 km/oră, monoraiul nu scotea decât un fâsâit discret. Numeroşii pasageri de sâmbătă păreau relaxaţi şi mulţumiţi, discutând arareori. În partea din spate a vagonului, un bărbat scoase o sticlă care circulă prin grupul din jurul lui. Nici chiar indivizii aceia nu erau gălăgioşi, atât doar că zâmbeau mai mult. Pe locurile de lângă ferestre, câţiva copii binecrescuţi îşi lungeau gâturile ca să privească afară, arătau fel de fel de lucruri ce le atrăgeau atenţia şi puneau întrebări într-un dialect neinteligibil.

Kevin Renner se comporta aproape în acelaşi fel. Se aplecase, lipindu-şi fruntea de fereastra din plastic, ca să vadă mai bine peisajele planetei necunoscute. Pe chipul lui ascuţit se întipărise un surâs fericit.

Staley se afla în picioare pe culoarul dintre fotolii. Potter stătea între ei.

Cei trei nu erau în permisie, ci pur şi simplu în afara orelor de program şi puteau fi oricând rechemaţi prin intermediul minicompurilor. În Docuri, muncitorii lucrau de zor, îndepărtând resturile navetelor de pe pereţii punţii-hangar a lui *MacArthur* şi executând alte lucrări, mai complexe, sub conducerea lui Sinclair. Inginerul-şef putea avea nevoie de Potter în orice clipă, iar tânărul juca rolul de ghid turistic pe această planetă. Poate că Staley nu uitase asta; totuşi, postura lui rigidă nu era un semn de disconfort, – se simţea excelent –, ci aşa stătea el întotdeauna.

Potter vorbea cel mai mult şi arăta întruna pe fereastră.

— Domnule navigator, vezi vulcanii aceia gemeni? Vezi nişte construcţii paralelipipedice chiar sub vârfurile lor? Sunt pentru controlul atmosferic. Când vulcanii erup, posturile de întreţinere trimit în gaze jeturi de alge modificate genetic. În absenţa lor, atmosfera ar redeveni toxică.

— Hm-m… Nu le-aţi fi putut menţine funcţionale în timpul Războaielor Secesiunii. Cum v-aţi descurcat?

— Rău.

Peisajul era marcat de linii incredibil de distincte. Ici, întinderea de petice verzi a unor ogoare cultivate, colo, o panoramă lipsită de viaţă, aproape selenară, dacă muchiile nu i-

ar fi fost rotunjite de eroziune. Era straniu să vezi un fluviu lat unduind nepăsător, pornind de la belşug şi ajungând la deşert. Nu se zăreau buruieni şi nimic nu creştea în sălbăticie. Crângul pe care-l străbăteau acum avea aceleaşi delimitări clare şi aranjamente precise ca şi răzoarele de flori pe lângă care trecuseră mai devreme.

— Sunteţi pe Noua Scoţie de trei sute de ani, zise Renner. De ce a rămas aşa? Crezusem că de acum ar fi trebuit să existe loess şi polenizare naturală. Unele regiuni ar fi trebuit să fie sălbatice, nu?

— Crezi că pe o colonie pământurile cultivate degenerează frecvent în sălbăticie? Pe toată durata istoriei noastre, oamenii s-au răspândit mai repede decât loessul. — Brusc, Potter îşi îndreptă spatele. —Gata! Intrăm în Quentin.

Vagonul frâna. Uşile se deschiseră şi câţiva pasageri coborâră în staţie. Conduşi de Potter, cei doi membri ai echipajului le urmară exemplul. Puştiul aproape că ţopăia de fericire. Aceea era provincia sa de baştină.

Renner se opri pe neaşteptate.

— La uitaţi-vă – Ochiul lui Murcheson se poate zări şi în timpul zilei! Era adevărat. Steaua se afla deasupra orizontului estic, ca o scânteie roşie de-abia vizibilă pe cerul azuriu.

— Nu pot distinge totuşi Chipul Domnului. Câteva capete se răsuciră spre ei şi Potter şopti:

— Domnule navigator, pe planeta asta nu trebuie să-i spui Chipul Domnului.

— De ce?

— Luiştii i-ar spune Faţa Lui. Ei nu se referă direct la Dumnezeul lor. Un adevărat credincios nu crede că-i altceva decât Coalsack-ul.

— Peste tot în Imperiu i se spune Chipul Domnului, indiferent dacă eşti sau nu un adevărat credincios.

— Dar nicăieri în Imperiu nu mai există luişti. Dacă pornim pe aici, ar trebui să ajungem la Biserica Lui înainte de lăsarea întunericului.

Quentin era un sătuc înconjurat de holde de grâu. Drumul pe care mergeau cei trei bărbaţi era o fâşie lată de bazalt, cu o suprafaţă încreţită, aidoma unui râu de lavă care se solidificase. Renner bănui că jeturile propulsoare ale unei nave acţionaseră

aici cu mult timp în urmă, trasând drumurile înainte de construirea primelor case. Suprafaţa era acoperită de un păienjeniş de fisuri. După ce clădirile cu unul şi două etaje fuseseră ridicate de ambele părţi ale drumului, acesta nu mai putuse fi reparat în acelaşi fel.

— Cum a început luismul? întrebă el.

— Legenda spune..., începu Potter apoi se opri. Deşi s-ar putea să nu fie doar legendă. Luiştii spun că într-o bună zi Chipul Domnului s-a trezit.

— Cum?!

— A deschis singurul Lui ochi.

— Este posibil, dacă payenii au folosit într-adevăr tunuri-laser ca să împingă vela solară. Există ceva date mai precise?

Potter căzu pe gânduri.

— În timpul Războaielor Secesiunii... Ştiţi, războaiele ne-au produs mari pierderi. Noua Scoţie a rămas loială Imperiului, dar Noua Irlandă nu. Eram pe picior de egalitate. Vreo cincizeci de ani, ne-am luptat între noi, până n-au mai rămas nave interstelare şi n-au mai existat nici contacte cu alte sisteme solare. După aceea, în 2895, în sistemul nostru a apărut o navă. Era *Ley Crater,* o navă comercială transformată pentru război, cu Câmp Langston activ şi cala plină de rachete. Deşi avariată, rămânea nava cea mai puternică din Noua Caledonie – atât de mult regresasem. Cu ajutorul ei, i-am distrus pe trădătorii de pe Noua Irlandă.

— Asta s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani, totuşi te referi la faptele acelea de parcă le-ai fi trăit personal.

Potter zâmbi.

— Aici ne privim istoria cu toată seriozitatea.

— Bineînţeles, încuviinţă Staley.

— Am solicitat date, urmă tânărul. Arhivele universităţii nu consemnează nimic. Unele baze de date au fost afectate de război. Este sigur că s-a întâmplat ceva cu Ochiul, dar pesemne spre sfârşitul războiului şi probabil că fără să facă mare impresie.

— De ce oare? Chipul Do... Ochiul este obiectul cel mai mare şi mai strălucitor de pe cerul vostru.

Potter surâse fără veselie.

— Nu şi în timpul războiului. Am citit unele jurnale personale

din vremea respectivă. Oamenii s-au ascuns sub Câmpul Langston al universităţii. Când au ieşit de acolo, au văzut că bolta cerească era un câmp de bătălie, ticsit de lumini stranii şi de radiaţii din cauza navelor explodate. Abia după încheierea războiului, oamenii au început să examineze cerul. Astronomii au încercat să studieze ce se întâmplase cu Ochiul, iar apoi Howard Grote Littlemead a fost fulgerat de inspiraţia divină.

— A decis că Chipul Domnului era exact ceea ce părea.

— Da, asta a făcut. Şi i-a convins pe mulţi alţii. Am ajuns, domnilor!

* * *

Biserica Lui era în acelaşi timp impunătoare şi sărăcăcioasă. Fusese construită din blocuri de rocă pentru a înfrunta timpul, dar piatra era tocită şi lustruită de furtuni; în cornişe, în pragurile uşilor şi practic peste tot se zăreau crăpături; în pereţi fuseseră săpate iniţiale şi obscenităţi.

Preotul, un bărbat înalt, rotofei, cu o privire blândă, parcă de câine bătut, fu neaşteptat de ferm şi refuză să le îngăduie accesul înăuntru. Potter încercă să-l înduplece, explicându-i că era chiar din sătucul apropiat, dar amănuntul respectiv nu îmbunătăţi cu nimic situaţia. Biserica Lui şi preoţii ei suferiseră destule din partea localnicilor.

— Haideţi să analizăm raţional solicitarea noastră, interveni Renner. Chiar credeţi că am săvârşi vreo profanare?

— Nu sunteţi prozeliţi. Ce căutaţi înăuntru?

— Vrem doar să vedem tabloui cu Coa… cu Faţa Lui în gloria-i măreaţă. După aceea, plecăm imediat. Dacă nu ne veţi lăsa, v-am putea forţa mâna, apelând la structurile oficiale. Este o problemă a Marinei.

— Aici ne găsim pe Noua Scoţie, îl privi dispreţuitor preotul, nu pe una dintre coloniile voastre primitive, unde nu există guverne, ci doar puşcaşi blasfemiatori. Ca să intraţi aici, aţi avea nevoie de aprobarea viceregelui, şi nu sunteţi decât simpli turişti.

— Aţi auzit despre naveta aliena?

— Da, rosti preotul ceva mai puţin sigur pe el.

— Noi credem că ar fi fost lansată de un tun-laser, dinspre

Pay. Preotul amuţi. După aceea, începu să râdă în hohote prelungi şi sonore. Continuând să râdă, le deschise uşa bisericii. Nu le adresă niciun cuvânt, ci-i conduse peste mozaicul ştirbit, printr-un vestibul, în sanctuarul central. După aceea, se retrase în lateral, ca să le poată studia expresia feţelor.

Faţa Lui ocupa jumătate din perete. Aducea cu o hologramă gigantică. Stelele de la periferie erau uşor înceţoşate, aşa cum se întâmpla cu hologramele foarte vechi, şi, în plus, exista senzaţia specifică de privire în infinit.

Ochiul din Faţa aceea strălucea într-un verde-pur, cu o intensitate înspăimântătoare. Verde-pur, cu un grăunte roşu.

— Dumnezeule! icni Staley. Câtă *putere* trebuie să fi avut! O planetă avansată ar avea nevoie de toată energia industrială pentru a emite o asemenea rază de la treizeci şi cinci de ani-lumină depărtare!

— Crezusem că mi-o aminteam mai mare decât în realitate, murmură Potter.

— Vedeţi? croncăni preotul. Mai credeţi că putea fi un fenomen natural? Vă ajunge?

— Da, încuviinţă Renner.

Ieşiră din biserică şi se opriră în razele soarelui care apunea. Navigatorul clătină din cap.

— Nu-l învinuiesc câtuşi de puţin pe Littlemead. Mă surprinde că nu i-a convins pe absolut toţi locuitorii planetei.

— Suntem încăpăţânaţi, explică Potter. Poate că şi forma aceea profilată pe cerul nopţii era prea evidentă…

— Cu atât mai mult, protestă Renner. „Priviţi-mă, necredincioşilor!”

— Nici vorbă. Celor de pe Noua Scoţie nu le place să fie consideraţi prostovani, nici chiar de către El.

Amintindu-şi clădirea dărăpănată şi interiorul ei sărăcăcios, Renner comentă:

— După revelaţia lui Littlemead, Biserica Lui pare să fi cunoscut vremuri grele.

— Aşa-i. În 2927, acum o sută cincisprezece ani, lumina de pe cer s-a stins. Evenimentul respectiv este consemnat într-o mulţime de mărturii. Din clipa aceea, astronomia a încetat ca ştiinţă aici, până la revenirea Imperiului.

— Adică Pay s-a stins dintr-o dată?

— Nimeni nu ştie exact, strânse din umeri Potter. Probabil că momentul respectiv a avut loc când planeta era întoarsă într-acolo cu cealaltă faţă. Nu ştiu dacă aţi remarcat, dar aici civilizaţia nu ocupă decât un petic – este adevărat, în extindere – pe o planetă pustie. Când Coalsack a răsărit în noaptea aceea, a apărut ca un orb. Luiştilor trebuie să le fi părut că Domnul adormise.

— Cam dezamăgitor pentru ei, nu?

— Howard Grote Littlemead a luat o doză letală de somnifere. Luiştii afirmă că s-a grăbit să-i iasă în întâmpinare Domnului.

— Poate ca să-i ceară o explicaţie, chicoti Renner. Eşti foarte tăcut, Staley…

Horst îl privi îngândurat.

— Payenii pot construi tunuri-laser care să acopere cerul, iar noi organizăm o expediţie militară într-acolo!

12. COBORÂRE ÎN IAD

Cu puţină înghesuială, în puntea-hangar se puteau aduna toţi membrii echipajului şi personalul ştiinţific. Uşile-chepeng fuseseră reparate, iar compartimentul era ticsit cu echipamente: aparatele de asolizare, naveta şi cuterul, lăzile cu instrumente ştiinţifice, necesarul de provizii şi piese al navei, plus altele al căror scop nu-l cunoştea nici chiar Rod. Oamenii lui Horvath insistaseră să încarce aproape toate instrumentele pe care le întrebuinţau în specialităţile lor, în ideea că s-ar fi putut dovedi utile la un moment dat. Marina nu avea contraargumente, mai ales că până atunci nu mai existaseră expediţii similare.

Acum spaţiul cel uriaş era plin până la refuz. Viceregele Merrill, ministrul de Război, amiralul Cranston, cardinalul Randolph şi o mulţime de oficialităţi mai puţin importante priveau derutaţi în jur, în vreme ce Rod spera că ofiţerii săi reuşiseră să încheie pregătirile de plecare. Ultimele zile fuseseră un vârtej de activităţi inevitabile, în majoritate mondene, aşa că se implicase prea puţin în supravegherea efectivă a operaţiunilor de la bord. Acum, aşteptând derularea ultimelor ceremonii, regreta că nu putuse să evite viaţa mondenă a Capitalei şi să rămână ca un pustnic în nava lui. Pentru un an sau mai bine, urma să se găsească sub comanda amiralului Kutuzov, şi bănuia că acesta nu era pe de-a întregul încântat de persoana sa. Rusul absenta la ceremonia de pe *MacArthur.*

Nimeni nu-i simţea lipsa. Kutuzov era un bărbat masiv, lipsit de simţul umorului. Părea desprins dintr-un manual de istorie rusă şi vorbea în acelaşi fel. Pe de o parte, asta se datora educaţiei pe care o primise pe Sf. Ekaterina, dar în principal era felul lui de a fi. Kutuzov petrecea ore întregi studiind străvechile tradiţii ruseşti şi adoptase multe dintre ele, înglobându-le în imaginea sa exterioară. Puntea de comandă a navei lui era împodobită cu icoane, în cabina sa bolborosea un samovar, iar puşcaşii pe care-i comanda învăţaseră nişte imitaţii acceptabile – după părerea lui – ale dansurilor căzăceşti.

Opiniile oficialităţilor Marinei concordau în privinţa sa: extrem de competent, scrupulos până la rigiditate în privinţa respectării ordinelor primite şi într-atât de lipsit de compasiune umană încât nimeni nu se simţea destins în prezenţa lui. Deoarece

Marina şi Parlamentul îi aprobaseră acţiunea de distrugere a unei planete rebele – Consiliul imperial apreciase că măsura aceea drastică împiedicase revolta unui întreg Sector –, Kutuzov era invitat la toate evenimentele mondene, însă nimeni nu se simţea dezamăgit când refuza să participe.

— Principala problemă o reprezintă obiceiurile alea ruseşti, comentase Sinclair când ofiţerii lui *MacArthur* discutaseră despre noul lor amiral.

— Nu-i mare diferenţă faţă de scoţieni, replicase Cargill. Cel puţin, el nu-ncearcă să ne silească pe toţi să-nţelegem rusa. Vorbeşte foarte bine anglica.

— Ce vrei să spui – că noi, scoţienii, nu vorbim bine anglica?

— Ia-o cum vrei, începu secundul, după care se răzgândi. Bineînţeles că nu asta voiam să spun, Sandy. Atât doar că, uneori, când devii surescitat, te-nţeleg mai greu din cauza accentului, dar… ia mai bine să ciocnim un păhărel!

Momentul era cu adevărat incredibil, se gândi Rod. Cargill se străduia din răsputeri să fie prietenos cu Sinclair. Desigur, motivul era evident: nava se afla în Docuri, în grija echipelor lui Macpherson, şi Cargill se străduia din răsputeri să nu-şi irite inginerul-şef. Cine ştie - peste noapte, se putea trezi cu cabina reamenajată… sau chiar mai rău.

Viceregele i se adresa. Rod se smulse din reverie şi se strădui să distingă ceva prin amestecul confuz de voci.

— Ziceam că nu văd deloc rostul acestei ceremonii, căpitane. Totul se putea desfăşura şi la sol… mai puţin binecuvântarea Eminenţei Sale.

— N-ar fi fost prima navă care ar fi plecat de pe Noua Scoţie fără binecuvântarea mea, comentă cardinalul. Este adevărat că niciodată n-a mai existat o misiune aşa de stranie pentru Biserică. De acum însă, asta va fi problema tânărului Hardy.

Arătă spre capelanul expediţiei. David Hardy era aproape de două ori mai vârstnic decât Rod şi practic egalul lui în rang, astfel că afirmaţia cardinalului trebuia privită ca fiind cu totul relativă.

— Ei bine, suntem gata?

— Da, Eminenţă, încuviinţă Rod şi-i făcu semn lui Kelley.

— Echipaj, aten-ţiu-ne!

Hărmălaia încetă treptat, nu brusc, aşa cum s-ar fi întâmplat

dacă n-ar fi existat şi civili.

Cardinalul scoase un patrafir îngust din buzunar, îi sărută poala şi-l trecu peste cap. Hardy îi întinse agheasmatarul de argint şi sfeştocul, un beţigaş terminat printr-o bilă cavă. Randolph afundă sfeştocul în agheasmatar şi stropi ofiţerii şi echipajul, rostind:

— Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţa, spăla-mă-vei, şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh!

— Acum, în vecii vecilor şi ai lumilor, amin, se trezi Rod răspunzând automat.

Oare chiar credea în ritualul acela? Sau principala sa calitate o reprezenta disciplinarea sufletului? Nu putu decide, totuşi fu mulţumit de prezenţa cardinalului. *MacArthur* avea nevoie de ajutor din toate părţile şi nu conta cine i-l oferea…

Soneriile începură să bâzâie în navă şi oficialităţile se îmbarcară la bordul unei navete atmosferice. Echipajul lui *MacArthur* se grăbi să părăsească puntea-hangar şi Rod intră într-o ecluză pneumatică. Pompele vuiră şi goliră de aer hangarul, apoi giganticele uşi duble se deschiseră. *MacArthur* îşi opri rotaţia în jurul axei, iar volanturile centrale porniră să se învârtă. Dacă ar fi avut la bord doar membrii echipajului, naveta atmosferică ar fi putut fi lansată şi în timpul rotaţiei navei, urmând traiectoria curbă – relativ la *MacArthur* – indusă de efectul Coriolis, dar prezenţa viceregelui şi a cardinalului scotea din discuţie o asemenea variantă. Naveta plecă lin, cu doar 1,5 m/s, până ce părăsi hangarul.

— Închideţi şi etanşaţi, ordonă sec Rod. Pregătiţi-vă de accelerare. Se întoarse şi se propulsa în imponderabilitate spre puntea de comandă. Înapoia lui, pe puntea-hangar se deschiseră contrabraţele telescopice – cabluri de ancorare, contrafişe şi tot soiul de alte dispozitive –, până ce spaţiile goale fură parţial umplute. Hangarul unei nave militare poate fi proiectat numai de specialişti; imensul spaţiul gol trebuie să fie ranforsat împotriva eventualelor dezastre şi în acelaşi timp să permită lansarea în orice clipă a navetelor. Acum, adăpostind şi navetele suplimentare ale echipelor ştiinţifice, puntea-hangar era un labirint de vehicule, contrafişe şi lăzi.

Restul navei era ticsit în aceeaşi măsură. În locul obişnuitei

activităţi ordonate pe care o declanşa anunţarea accelerării, coridoarele lui MacArthur păreau un furnicar de oameni. Unii savanţi îmbrăcaseră costumele blindate, confundând anunţul de accelerare cu cel de ocupare a posturilor de luptă. Alţii rămăseseră în locurile de trecere vitale, blocând circulaţia, incapabili să decidă încotro să apuce. Gradaţii răcneau, nedorind să-i blesteme pe civili şi totodată fiind lipsiţi de posibilitatea de a face ceva concret.

Rod ajunse în cele din urmă pe puntea de comandă, în vreme ce, în urma lui, ofiţerii şi boţmanii, bolborosind scuze, se străduiau să degajeze coridoarele şi să raporteze că erau gata pentru accelerare. În sinea sa, căpitanul nu-şi putea învinui echipajul pentru că nu-i putea controla pe savanţi, dar nu putea nici să ignore situaţia. În plus, dacă accepta ca echipajul să-şi ceară scuze, ar fi pierdut orice control asupra civililor. Practic, nu-i putea ameninţa cu nimic pe ministrul Ştiinţelor şi pe oamenii săi, însă dacă ar fi fost destul de dur cu *propriul lui* echipaj, poate că savanţii ar fi cooperat, de mila soldaţilor… Era o ipoteză ce merita testată. Privind un display pe care se zăreau doi puşcaşi şi patru civili care se încurcau reciproc lângă peretele pupa al cantinei, Rod înjură în şoaptă şi speră că avea să reuşească. Ceva trebuia să aibă succes.

* * *

— Semnal vizual, căpitane! Cursul spre *Redpines.*

— Recepţionat, Potter. Renner, preia comanda şi urmează nava-cisternă 3.

— Da, căpitane. — Navigatorul rânji larg. — I-am dat drumul, deci. Păcat că regulamentul nu permite o şampanie în asemenea ocazii.

— Cred că n-ai mai avea mâini libere, Renner. Amiralul Kutuzov insistă să menţinem ceea ce el denumeşte o formaţiune corespunzătoare.

— Ştiu, căpitane. Aseară am discutat despre asta cu navigatorul-şef de pe *Lenin.*

— Perfect.

Rod se lăsă pe spate în fotoliu, gândindu-se că atâţia civili prezenţi la bord aveau să-i scoată peri albi. Horvath insistase să

participe el însuşi la expediţie şi acest lucru avea să constituie o problemă majoră. Nava era ticsită: majoritatea ofiţerilor stăteau câte doi în cabinele şi aşa prea mici; toţi sublocotenenţii ocupau acum acelaşi dormitor comun, iar puşcaşii fuseseră mutaţi în spaţiile recreaţionale, pentru că dormitoarele lor fuseseră umplute cu aparatură ştiinţifică. Rod regreta că Horvath nu obţinuse câştig de cauză în disputa cu Cranston. Ministrul dorise să-i fie alocat un transportor de asalt, care dispunea de un număr enorm de cuşete.

Amiralitatea pusese însă piciorul în prag. Expediţia urma să fie alcătuită exclusiv din nave capabile să-şi poarte singure de grijă. Navele-cisternă urmau s-o însoţească până la Ochiul lui Murcheson, dar nu şi până la Pay.

* * *

Pentru binele civililor, călătoria se desfăşura la 1,2 g. Rod se chinui pe durata a nenumărate mese comune, aplană disputele dintre savanţi şi echipaj şi contracară tentativele astrofizicianului Buckman de a monopoliza timpul liber al lui Sally.

Primul Salt fu o simplă rutină. Punctul de transfer spre Ochiul lui Murcheson era perfect localizat. Noua Caledonie se zărea sub forma unui punct alb-orbitor, înainte ca *MacArthur* să pătrundă în hiper-spaţiu, apoi Ochiul lui Murcheson apăru ca o strălucire roşie înflăcărată, de dimensiunile unei mingi de tenis ţinută la capătul braţului întins.

Flota îşi urma drumul.

* * *

Potter îşi schimbase hamacul cu cel al lui Staley. Trocul îl costase o săptămână de corvezi în locul sauronezului, dar merita din plin. Hamacul lui Staley era în dreptul unui hublou.

Hubloul se afla dedesubtul hamacului, în podeaua cilindrică rotativă a cabinei, aşa că Potter stătea întins pe burtă şi se uita prin plasă, cu un surâs fericit întipărit pe chipul lui prelung.

Diametral opus, Whitbread se afla cu faţa în sus în hamacul său. Îl privise pe tânăr multe minute, înainte ca să rostească:

— Potter!
— Da, sublocotenente.
Whitbread continuă să-l privească, gânditor, cu mâinile încrucişate la ceafă. Era perfect conştient că fascinaţia lui Potter fată de Ochiul lui Murcheson nu era câtuşi de puţin treaba lui. În mod bizar, puştiul rămânea politicos. Oare câte tachinări avea să suporte?
La bordul lui *MacArthur* aveau destule evenimente distractive, însă total inaccesibile gradaţilor. Ca atare, atunci când nu era de cart, un sublocotenent trebuia să-şi găsească propriile subiecte de divertisment.
— Potter, ţin minte că ai venit la noi de pe Dagda, exact înainte de a intercepta nava aliena.
Vorbise puternic şi melodios. Staley, care era de asemenea în timpul liber, se răsuci în fostul hamac al lui Potter şi-i privi. Cu coada ochiului, Whitbread îi zări mişcarea, dar nu reacţiona în niciun fel.
— Da, sublocotenente, încuviinţă Potter întorcându-se cu faţa spre interlocutorul său. Aşa este.
— Ei bine, *cineva* trebuie să ţi-o spună... dar probabil că nimeni nu s-a gândit s-o facă până acum. Prima ta misiune la bordul navei a implicat trecerea razantă pe lângă o stea F8. Sper că asta nu ţi-a lăsat o impresie proastă despre Marină.
— Dimpotrivă, mi s-a părut ceva incitant.
— Problema este că o astfel de trecere pe lângă o stea constituie o raritate în Marină. Nu se petrece la fiecare misiune. Cred că cineva trebuie să-ţi atragă atenţia asupra acestui aspect.
— Sublocotenente, nu suntem însă acum pe punctul de a face exact acelaşi lucru?
— Poftim?!
În mod evident, Whitbread nu se aşteptase la aşa ceva.
— Nicio navă a primului Imperiu n-a găsit un punct de transfer de la Ochiul lui Murcheson la Pay. Poate că nici nu s-au străduit cu adevărat, totuşi putem presupune că şi-au dat silinţa. Este adevărat, eu n-am experienţă în spaţiu, dar nici nu sunt lipsit de cunoştinţe. Ochiul lui Murcheson este o supergigantă roşie, o stea mare şi goală care, în Sistemul Solar pământean, s-ar întinde până la orbita lui Saturn. Pare aşadar logic ca punctul

Alderson spre Pay, dacă el există, să se afle în interiorul acelei stele. Nu-i aşa?

Staley se ridică într-un cot.

— Cred că are dreptate. Aşa s-ar explica de ce nimeni n-a stabilit ruta spre punctul de transfer. Toţi ştiau unde se afla…

— Dar nimeni nu voia să meargă ca să verifice. *Bineînţeles* că are dreptate, încuviinţă Whitbread scârbit. Exact într-acolo ne îndreptăm şi noi. Lu-pii! O luăm de la început!

— Exact, făcu Potter şi surâzând se întoarse din nou cu faţa spre hublou.

— Este cu totul neobişnuit, protestă Whitbread. N-ai decât să nu mă crezi, dar te asigur că nu ne aventurăm pe lângă stele nici de două ori în trei misiuni. — Tăcu puţin, apoi adăugă încetişor: – Şi aşa este mult prea mult.

* * *

Flota se opri la marginea înceţoşată şi neregulată a Ochiului lui Murcheson. Aici nu se punea problema existenţei unei orbite. De la distanţa aceasta, atracţia gravitaţională a supergigantei era atât de slabă încât o navă ar fi avut nevoie de ani întregi ca să cadă până în centrul ei.

Cisternele se aliniară şi începură să transfere combustibil.

* * *

O prietenie stranie, nu foarte strânsă, se dezvoltase între Bury şi astrofizicianul Buckman. Uneori, comerciantul cădea pe gânduri. Ce voia Buckman de la el?

Astrofizicianul era un bărbat slab, noduros şi cu oase fragile. După cum arăta, uita să mănânce zile la rând. Părea să nu-i pese de nimeni şi de nimic din ceea ce Bury considera ca fiind universul real. Oamenii, timpul, puterea sau banii nu constituiau decât mijloacele prin intermediul cărora el explora mecanismele interioare ale stelelor. Ce găsea oare în tovărăşia unui negustor?

Îi plăcea însă să vorbească, iar Bury avea timp de ascultat. *MacArthur* era un furnicar, cu oameni permanent ocupaţi şi cu fiecare colţişor supraaglomerat, pe când comerciantul se lăfăia într-o cabină măricică.

Sau, speculase Bury cinic, poate că astrofizicianului îi plăcea cafeaua sa. Bury luase la bord aproape o duzină de sortimente de cafea şi avea propriul lui filtru. Era perfect conştient de diferenţa dintre băutura preparată de el şi ceea ce ofereau automatele de pe coridoarele navei.

Nabil le servi cafeaua în timp ce priveau alimentarea pe display-ul lui Bury. Cisterna legată de *MacArthur* nu era vizibilă, însă *Lenin* şi cealaltă cisternă se distingeau ca două ovoide negre prelungi, conectate printr-un ombilic argintiu, conturându-se pe un fundal stacojiu încEţoşat.

— N-ar trebui să fie atât de periculos, zise Buckman. Teoretic vorbind, sigur că da, pătrundem într-o stea, totuşi volumul ăsta enorm nu-i mult mai masiv decât Cal ori decât altă pitică galbenă. Ţi l-ai putea închipui ca pe un vid roşu şi fierbinte. Bineînţeles, cu excepţia miezului – *el* trebuie să fie minuscul şi foarte dens. Vom afla multe, intrând acolo…

Ochii săi scânteiau, aţintiţi spre infinit. Privindu-I din profil, Bury îi găsea expresia fascinantă. O mai văzuse la alţi oameni, însă foarte rar. Ea îi eticheta pe cei care nu puteau fi cumpăraţi cu valuta pe care o manipula Horace Bury.

Comerciantul nu avea nevoie de Buckman, la fel cum acesta nu avea nevoie de el, aşa că se putea relaxa în voie, iar senzaţia aceea era cât se putea de plăcută.

— Crezusem că voi ştiaţi deja totul despre Ochi.

— Te referi la explorările lui Murcheson? Multe înregistrări s-au pierdut, iar unele dintre cele rămase nu sunt tocmai demne de crezare. Imediat după Salt, mi-am activat toate instrumentele şi am constatat că proporţia de particule grele din vântul solar este uluitor de mare. Cât despre cea a heliului – incredibilă! Pe de altă parte, din câte cunosc eu, navele lui Murcheson n-au intrat niciodată în Ochi. *Acolo* vom afla cu adevărat chestiile noi.

Buckman se încruntă şi continuă:

— Sper ca aparatura noastră să facă faţă… trebuie să străbată şi Câmpul Langston, bineînţeles. O să petrecem destul timp în pâclele alea fierbinţi şi roşii. Dacă cedează Câmpul, s-a dus naibii totul.

Bury se holbă la el, apoi izbucni în râs.

— Aşa-i, chiar că totul!

Astrofizicianul îl privi nedumerit, după care încuviinţă din cap.

— Am înţeles ce vrei să spui – că ne va omorî şi pe noi, nu? Nu mă gândisem la asta.

În clipa aceea, răsunară soneriile de acceleraţie. *MacArthur* pătrundea în Ochi.

* * *

Accentul puternic al lui Sinclair răsună în urechea lui Rod.

— Raport din sala motoarelor, căpitane. Toate sistemele funcţionează perfect. Câmpul rezistă excelent, nu s-a încălzit nici măcar atât cât apreciam noi.

— Mulţumesc, Sandy, răspunse tânărul şi privi navele-cisternă ce se micşorau pe fundalul cerului. Se aflau deja la câteva mii de kilometri şi nu puteau fi distinse decât prin telescoape ca puncte luminoase.

Display-ul alăturat prezenta o pată albă în interiorul unei ceţe roşii: *Lenin* pătrundea în iadul stacojiu şi universal, căutând punctul Alderson... dacă acesta exista.

— Este clar însă că, mai devreme sau mai târziu, Câmpul va începe să radieze în exterior, continuă Sinclair. Căldura nu are unde să fie disipată şi trebuie înmagazinată. Nu-i aceeaşi situaţie ca în cazul unei bătălii, căpitane. Putem rezista cel puţin şaptezeci şi două de ore fără posibilitatea de a radia energia acumulată. După aceea... nu mai există date. Nimeni n-a mai încercat o asemenea nebunie.

— Nu.

— Ar fi trebuit să-ncerce, răsună glasul vesel al lui Renner, care ascultase de la consola lui. (*MacArthur* continua cu 1 gr, dar necesita o pilotare precaută; fotosfera rarefiată prezenta mai multă rezistenţă decât s-ar fi anticipat.) Aş fi crezut că Murcheson a încercat aşa ceva. Primul Imperiu avea nave mai bune decât ale noastre.

— Poate c-a-ncercat, mormăi Rod neatent. Îl privea pe *Lenin* îndepărtându-se, călăuzind-o pe *MacArthurşi* simţea o iritare nelalocul ei. *MacArthur* ar fi trebuit să fie prima.

Ofiţerii moţăiau la posturile de cart. Nimeni nu putea face nimic dacă se absorbea firea multă energie, însă Rod se simţea mai bine în fotoliul de comandă. În cele din urmă, deveni

evident faptul că prezenţa lui era inutilă acolo.

Lenin trimise un semnal şi *MacArthur* opri motoarele. Soneriile de avertizare răsunară în navă, care începu să se rotească în jurul propriei ei axe, până ce alte sonerii anunţară încheierea neplăcutelor modificări gravitaţionale. Echipajul şi pasagerii se desprinseră din centurile de siguranţă.

— Anulează cartul de pe puntea inferioară, ordonă Rod. Renner se sculă şi-şi întinse membrele amorţite.

— Asta-i situaţia, căpitane. Evident, va fi nevoie să încetinim pe măsură ce fotosfera devine mai densă, dar asta nu-i o problemă. Oricum, frecarea ne încetineşte. — îşi privi display-urile, apoi degetele i se deplasară iuţi, punând întrebări. — E mai rarefiată decât o atmosferă, să zicem, dar mult mai densă decât vântul solar.

Blaine îşi dădea seama şi singur de asta. *Lenin* continua să se afle în faţa lor, la limita detecţiei, cu motoarele de asemenea oprite. Pe display-uri se distingea ca o aşchie neagră, cu conturul înceţoşat de patru mii de kilometri de ceaţă roşie ca focul.

în jurul lor, Ochiul îşi sporea densitatea.

* * *

Rod mai rămase o oră pe punte, apoi decise că nu proceda corect.

— Renner!

— Da, căpitane.

— Poţi părăsi cartul. Predă comanda lui Crawford.

— Am înţeles.

Navigatorul porni spre cabina sa. Cu cincizeci şi opt de minute mai devreme, ajunsese la concluzia că prezenţa lui pe punte nu mai era necesară. Acum avea să urmeze un duş fierbinte şi un somn odihnitor, nu fotoliul de comandă…

Ca de obicei, coridorul era aglomerat. Renner se împinse cu hotărâre printre pasageri şi membri de echipaj, când cineva îl izbi cu putere din lateral.

— La dracu’! mârâi el apoi adăugă un „Scuze”, mai calm, privindu-l pe nefericitul care îşi recâştiga poziţia verticală trăgându-se de reverele vestonului său. Domnul ministru

Horvath, nu-i aşa?

— Scuzele mele. — Bărbatul se retrase un pas şi-şi scutură inutil hainele. — încă nu m-am obişnuit cu gravitaţia creată prin rotaţie. De fapt, niciunul dintre noi nu s-a obişnuit cu ea. Efectul Coriolis ne dă peste cap.

— Eu sunt de părere că ne dau peste cap coatele, comentă Renner căruia îi reapăruse rânjetul caracteristic. Pe nava asta există de şase ori mai multe coate decât oameni. Le-am numărat personal.

— Foarte amuzant, domnule… Renner, parcă, nu? Navigator-şef Renner? Să ştii că aglomeraţia asta îi irită pe oamenii mei în aceeaşi măsură ca pe ai voştri. Nu s-ar petrece incidente, dacă ne-am putea feri reciproc, însă asta-i imposibil. Trebuie să înregistrăm date despre Ochi. Poate că nu ne vom mai întâlni niciodată cu ocazia aceasta.

— Ştiu şi te înţeleg. Acum, dacă-mi permi…

Visul duşului fierbinte şi al cearşafului curat se îndepărtă, în clipa când Horvath îl prinse din nou de revere.

— O clipă, te rog. — Părea pe punctul de a lua o decizie. — Renner, dumneata ai fost la bordul lui *MacArthur* când a capturat naveta aliena, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Aş dori să discutăm despre asta.

— Acum? Domnule ministru, pot fi chemat în orice clipă la comandă…

— Mi se pare o problemă extrem de urgentă.

— Poate ai observat că străbatem fotosfera unei stele!

„Şi poate că ai observat şi faptul că n-am mai făcut un duş de trei zile..’.” Renner privi din nou expresia chipului celuilalt şi renunţă.

— Bine, dar să plecăm de-aici.

Cabina lui Horvath era la fel de ticsită ca oricare alta, atât doar că avea pereţi. Mai mult de jumătate dintre membrii echipajului lui *MacArthur* ar fi considerat pereţii aceia un lux nemeritat. Pentru Horvath însă, lucrul acesta nu părea valabil, judecând după privirea lui de dezgust şi scuzele bolborosite când intrară în cabină.

Plie patul în perete şi deplie două scaune din peretele opus.

— Ia loc. Referitor la preluarea navetei acelea, există câteva

aspecte care m-au pus pe gânduri. Sper că pot căpăta din partea dumitale o relatare obiectivă. La urma urmelor, nu eşti militar de carieră.

Navigatorul nu se obosi să-l aprobe. Anterior, lucrase pe o navă comercială, iar când avea să părăsească Marina putea deveni căpitanul unei asemenea nave, ţinând seama de experienţa acumulată; de altfel, abia aştepta să revină în civilie.

— Aşadar, începu Horvath aşezându-se pe marginea scaunului, a fost absolut necesar să atacaţi naveta?

Renner începu să râdă.

Horvath surâse aprobator, deşi ochii săi dovedeau o profundă neplăcere vizavi de reacţia aceea.

— N-ar fi trebuit să râd, se scuză Renner, dar dumneata n-ai fost acolo. Ştiai că naveta cădea spre Cal pentru decelerare maximă?

— Sigur că ştiam, la fel de bine ca voi. Era însă o situaţie chiar aşa de periculoasă?

— Domnule ministru, căpitanul Blaine m-a surprins de două ori. Total! Când ne-a atacat naveta, am încercat să ocolesc cu *MacArthur* marginea velei. Poate că aş fi reuşit s-o fac la timp ca să nu ne carbonizeze complet… sau poate că n-aş fi reuşit. Însă căpitanul ne-a purtat prin *velă*. A fost o idee magnifică, ceva la care *eu* ar fi trebuit să mă gândesc, şi de aceea îl consider un geniu. În acelaşi timp, este un nebun cu tendinţe sinucigaşe.

— Poftim?!

Chipul lui Renner purta o expresie de groază retrospectivă.

— N-ar fi trebuit *niciodată* să încerce să intercepteze naveta aia. Deja intraserăm în criză de timp. Eram pe punctul de a cădea într-o stea. Eu unul n-aş fi *crezut* că puteam intercepta naveta atât de rapid…

— Blaine pilota?

— Nu – Cargill. El e mai bun decât oricare altul de la bord pentru pilotare în condiţii de gravitaţie mare. De fapt, ăsta-i tot şpilul! Căpitanul a ales omul cel mai bun pentru manevră şi a avut succes.

— Dumneata ai fi abandonat-o?

— Instantaneu şi fără remuşcări.

— El însă a recuperat-o. Mda. — Horvath se strâmbă, de parcă ar fi gustat ceva amar. — Totuşi, a tras asupra ei. Prima…

— Naveta a tras prima.

— A făcut-o, crezând că sunteţi un meteorit!

— Ce contează ce a crezut?

Horvath strânse din buze, fără să scoată un cuvânt.

— Fii atent, domnule ministru! Să presupunem că dumneata ţi-ai fi parcat automobilul pe o pantă fără să fi tras frâna de mână şi că el ar fi pornit la vale, omorând patru oameni. Cum te-ai fi simţit?

— Teribil. Lasă analogiile, Renner, şi pune punctul pe „i”.

— Ei bine, payenii sunt cel puţin la fel de inteligenţi ca noi. De acord? Perfect! Ei au prevăzut un sistem defensiv antimeteoritic. Aveau obligaţia să se asigure că acesta nu se va declanşa asupra unor vehicule spaţiale necunoscute.

Horvath rămase tăcut mult timp, în vreme ce Renner reflecta la capacitatea limitată a rezervoarelor de apă fierbinte puse la dispoziţia ofiţerilor. Navigatorul vedea acum că strâmbătura de pe chipul lui Horvath era una uzuală; practic, trăsăturile feţei ministrului adoptau imediat expresia respectivă.

— Mulţumesc, domnule Renner, rosti el în cele din urmă.

— Cu plăcere.

Renner se sculă şi în clipa aceea se auzi o sonerie.

— La naiba! Asta-i pentru mine, pufni navigatorul, repezindu-se spre punte.

Se aflau adânc în interiorul Ochiului; intraseră îndeajuns de mult pentru ca materia stelară rarefiată din jurul lor să fi căpătat culoarea galbenă. Indicatoarele Câmpului erau de asemenea galbene, însă cu uşoare nuanţe verzui.

Toate astea Renner le asimila dintr-o uitătură azvârlită celor şase display-uri active de pe punte. Privi apoi propriile sale monitoare şi nu mai văzu cealaltă navă.

— *Lenin* a făcut Saltul?

— Exact, încuviinţă Whitbread. Am ajuns.

Zâmbetul sublocotenentului era atât de larg încât colţurile gurii sale păreau că doresc să se atingă în creştetul capului. Rod pluti pe punte fără să atingă scăriţa din perete.

— Preia comanda, Renner, ordonă el. Pilotul trebuie să fie deja cuplat la consola ta.

— Am înţeles, căpitane.

Degetele navigatorului alergară peste taste, apoi apăsară o

serie de butoane, chiar în vreme ce noile date i se derulau pe ecran. Alarmele se succedară rapid: *Atenţiune, consolele de Salt! Atenţiune, posturile de luptă! Acceleraţie ridicată! MacArthur se* pregătea pentru necunoscut.

PARTEA A II-A PUNCTUL EDDIE NEBUNU'

13. PRIVIND ÎN JUR

Ea îi descoperise prima pe intruşi.

Explora masa informă a unui asteroid stâncos, care se dovedise a fi în principal un spaţiu cav. O cultură anterioară îl sfredelise, creând încăperi, nişe, rezervoare şi magazii, apoi topise piatra excavată, obţinând alte camere, până ce asteroidul căpătase aspectul unui stup de piatră. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă, însă asta n-o interesa.

În epocile ce urmaseră, meteoriţii găuriseră construcţia în zeci de locuri. Treptat, pereţii groşi fuseseră subţiaţi, astfel ca din piatră să se poată extrage aer, prin metode chimice. Acum nu mai exista aer. Nu mai exista nici fărâmă de metal. Mumii deshidratate şi piatră – piatră şi absolut nimic pentru o ingyneră.

Ieşise printr-o gaură de meteorit, deoarece toate ecluzele fuseseră etanşate prin sudare în vid. La multă vreme după aceea, cineva le demontase părţile metalice care mai funcţionau.

După ce ieşise, zărise foarte departe o scânteiere minusculă de lumină aurie pe fundalul lui Coalsack. Merita investigată. Orice merita investigat.

Ingynera revenise în nava ei.

Telescopul şi spectrometrul n-o ajutaseră la început. Două aşchii aurii, ambele cu încărcături interioare; totuşi, ceva anume o împiedica să distingă masele dinăuntru. Răbdătoare, ingyneră începuse să meşterească instrumentele, reproiectându-le, recalibrându-le, reconstruindu-le, deplasându-şi mâinile cu viteză ameţitoare, călăuzite de o mie de cicluri de instincte.

Trebuia să penetreze nişte câmpuri de forţă. Destul de repede, avusese la dispoziţie un instrument corespunzător. Nu era perfect, însă putuse distinge obiectele mari.

Privise din nou.

Metal. Peste tot, peste tot – metal.

Pornise imediat. Chemarea comorii nu putea fi ignorată. O ingyneră avea prea puţin liber arbitru.

* * *

Rod privi activitatea frenetică printr-o pâclă roşiatică, în vreme ce se lupta să-şi recâştige controlul asupra corpului trădător, după revenirea în spaţiul normal. Un semnal de drum liber fulgeră dinspre *Lenin* şi căpitanul răsuflă mai uşurat. Nu exista nicio ameninţare şi putea aprecia panorama.

Primul lucru pe care-l văzu fu Ochiul lui Murcheson – un rubin gigantic, mai strălucitor decât o sută de Luni pline, complet singur pe catifeaua neagră a lui Coalsack.

În cealaltă parte a cerului, Pay era cea mai scânteietoare dintr-un ocean de stele. Toate sistemele arătau aşa la ieşirea în spaţiul normal: o mulţime de stele şi un soare îndepărtat. Către tribord se zărea un ciob de lumină, – *Lenin,* al cărei Câmp radia supraîncărcarea acumulată în Ochi.

Kutuzov făcu o ultimă verificare a sistemelor navei, apoi semnală din nou spre Blaine. Până nu apărea o stare de pericol, savanţii de la bordul lui *MacArthur* preluau conducerea. Rod ceru o cafea şi aşteptă informaţii.

La început, fură frustrant de puţine date necunoscute. Pay se afla la numai treizeci şi cinci de ani-lumină de Noua Scoţie şi existaseră observaţii, unele datând chiar de pe vremea lui Jasper Murcheson. Era o stea G2, mai puţin activă decât Soarele Pământului, mai rece, mai mică şi ceva mai puţin masivă. Nu prezenta aproape niciun fel de pete solare, iar astrofizicienii o considerau nespectaculoasă.

Rod ştiuse de existenţa gigantei gazoase înainte de a fi pornit în expediţie. Primii astronomi o deduseseră teoretic, pornind de la perturbaţiile orbitei lui Pay în jurul Ochiului. Ei calculaseră masa gigantei gazoase şi o găsiseră aproape exact acolo unde se aşteptaseră, la un unghi de 70° de ei. Planeta era mai grea decât Jupiter, însă mai mică şi deci mai densă, cu un miez de materie degenerată. În vreme ce savanţii culegeau date, militarii stabiliseră cursuri de apropiere, pentru eventualitatea că vreuna dintre nave ar fi trebuit să se realimenteze. Colectarea hidrogenului prin traversarea atmosferei unei gigante gazoase pe o orbită hiperbolică solicita din plin navele şi echipajele, totuşi era preferabilă alternativei de a rămâne fără combustibil într-un sistem stelar alien.

— Acum cercetăm punctele troiene, căpitane, îl anunţă Buckman la două ore după ieşirea în spaţiul normal.

— Aţi descoperit vreun semn al planetei payenilor?

— Nu încă, răspunse astrofizicianul şi închise.

De ce-l interesau pe Buckman punctele troiene? La 60° în faţa şi în spatele gigantei gazoase, pe orbita ei, existau două puncte de echilibru stabil, denumite puncte troiene, de la numele asteroizilor troieni ce ocupau poziţii similare pe orbita lui Jupiter. De-a lungul milioanelor de ani, acolo trebuiau să se fi acumulat nori de praf şi o mulţime de asteroizi. De ce însă îşi bătea capul Buckman cu ele?

Astrofizicianul îl sună din nou când descoperi troienele.

— Sunt o grămadă! rânji el fericit. Fie că întregul sistem este plin de asteroizi, de la un capăt la celălalt, fie că există un nou principiu astrofizic. În troienele lui Pay-beta există mai multe sfărâmături decât au fost vreodată descoperite în oricare alt sistem planetar. E de mirare că n-au fuzionat toate, ca să formeze o pereche de luni…

— Încă n-ati găsit planeta locuibilă?

— Nu.

Trecuseră trei ore de la ieşirea în spaţiul normal. Peste încă o jumătate de oră, Buckman reveni.

— Asteroizii din punctele troiene au albedo-uri *foarte* mari, căpitane. Probabil că sunt complet acoperiţi de praf. Asta ar explica de ce au fost capturate aşa de multe particule mari. Norii de praf le reduc viteza, apoi le erodează până la lustru…

— Buckman, în sistemul acesta există o planetă locuită şi este esenţial s-o descoperim! Este vorba despre primii alieni inteligenţi…

— La naiba, căpitane, dar căutăm! Căutăm!

Buckman privi într-o parte, după care se retrase. Ecranul rămase gol o clipă, arătând doar imaginea nefocalizată a unui tehnician care lucra în fundal. După aceea, Rod se pomeni faţă în faţă cu Horvath.

— Te rog să scuzi întreruperea, căpitane, vorbi acesta. Să înţeleg că nu eşti satisfăcut de metodele noastre de cercetare?

— Domnule ministru, nu intenţionez să încalc prerogativele dumitale. Mi-ai preluat însă toate instrumentele de observaţie şi nu aud decât despre asteroizi. Mă întreb dacă toţi căutăm

acelaşi lucru…

— Nu este vorba despre o bătălie spaţială, răspunse blajin Horvath. Într-o operaţiune militară, dumneata îţi cunoşti ţinta. Probabil că ştii efemeridele planetare ale oricărui sistem…

— Ce naiba, găsirea planetelor e treaba echipelor de explorare!

— Ai făcut vreodată parte dintr-o asemenea echipă, căpitane?

— Nu.

— Ei bine, gândeşte-te la problema cu care ne confruntăm. Până ce nu localizăm giganta gazoasă şi asteroizii troieni, nu putem fi siguri în privinţa planului de revoluţie al sistemului. Din instrumentele de la bordul navetei, am dedus temperatura pe care payenii o consideră confortabilă, iar pe baza *ei* am dedus cât de departe ar trebui să se găsească planeta faţă de soarele lor. Cu toate acestea, trebuie să investigăm un tor cu raza de o sută douăzeci de milioane de kilometri. Ai înţeles până aici?

Rod încuviinţă tăcut.

— Va trebui’ să cercetăm întreaga regiune. Ştim că planeta nu-i ascunsă înapoia soarelui, fiindcă ne aflăm deasupra planului sistemului solar. Dar când vom termina de fotografiat sistemul, va trebui să examinăm acest uriaş câmp stelar pentru punctuleţul de lumină pe care-l dorim.

— Poate că speram prea multe.

— Poate. Cu toţii aşteptăm… cât de repede putem.

Horvath surâse – un rictus care-i ridică întreaga faţă pentru o fracţiune de secundă – şi dispăru.

Reveni după şase ore de la ieşirea în spaţiul normal. Astrofizicianul nu se mai zărea nicăieri.

— Nu, căpitane, n-am găsit planeta locuită. Însă observaţiile cu care şi-a pierdut timpul Buckman au identificat o civilizaţie payeană. În punctele troiene.

— Sunt locuite?

— În mod cert. Ambele abundă în emisii pe frecvenţa microundelor. Ar fi trebuit să deducem asta, pornind de la albedo-urile ridicate ale asteroizilor mari. Suprafeţele lustruite sunt produse fireşti ale civilizaţiilor… Mă tem că oamenii lui Buckman gândesc prea mult în termenii unui univers mort.

— Mulţumesc. Există vreun mesaj care să ne fie adresat?

— Nu cred, totuşi punctul troian cel mai apropiat se află sub

noi în planul sistemului, la o depărtare de vreo trei milioane de kilometri. Eu propun să ne îndreptăm într-acolo. Judecând după aparenta densitate a civilizaţiei din punctele troiene, s-ar părea că planeta locuită nu este adevăratul centru al civilizaţiei payene. Poate că-i similară Pământului, sau mai rău…

Rod fu şocat. Nu cu foarte mulţi ani în urmă, găsise şocant Pământul în sine. Sediul Academiei Navale era menţinut pe planeta de origine a omului, pentru ca ofiţerii imperiali să nu uite cât de esenţială era misiunea Imperiului.

Iar dacă omenirea n-ar fi deţinut generatoarele Alderson înainte de ultimele bătălii ale Pământului, iar steaua cea mai apropiată s-ar fi aflat la treizeci şi cinci de ani-lumină, nu la doar patru…

— Mi se pare o idee teribilă.

— De acord. La urma urmelor, nu-i decât o simplă ipoteză. Oricum, în apropierea noastră există o civilizaţie şi cred că ar trebui să pornim într-acolo.

— Zic să… o clipă, te rog.

De pe scăriţa punţii, Shattuck gesticula desperat spre display-ul 4 al lui Rod.

— Am utilizat locatoarele de mesaje, căpitane, răcni şeful transmisioniştilor. Priveşte!

Pe ecran se zărea spaţiul negru cu gămăliile de ac ale stelelor şi un punct verde-albăstrui înconjurat de un indicator luminos. În timp ce Rod îl privea, punctul clipi de două ori.

— Am găsit planeta locuită, rosti tânărul, fără să-şi poată ascunde satisfacţia. V-am luat-o înainte!

* * *

După atâta aşteptare, parcă se rupseseră toate zăgazurile.

Mai întâi, lumina. Poate că înapoia ei se găsea o planetă tip Terra; de fapt, asta era aproape sigur, deoarece se afla în torul cercetat de Horvath. Lumina o oculta însă şi nu era de mirare că transmisioniştii o descoperiseră primii. Meseria lor era să caute semnale şi mesaje.

Cargill şi echipa lui Horvath colaborară pentru a răspunde impulsurilor de lumină. *Unu, doi, trei, patru* clipi lumina, iar Cargill folosi laserele de la prova ca să răspundă *cinci, şase,*

şapte. După douăzeci de minute, recepţionară *trei unu opt patru unsprezece,* şi calculatorul descifra imediat seria de numere: *π* în bază doisprezece. Cargill răspunse cu valoarea lui *e* în aceeaşi bază.

Adevăratul mesaj era însă *Vrem să vorbim cu voi,* şi răspunsul lui *MacArthur* fusese *De acord.* Detaliile trebuiau să mai aştepte.

Iar a doua descoperire fusese deja făcută.

— Lumină de fuziune, anunţă Renner. — Se apleacă şi mai mult spre display, iar degetele îi cântară o muzică stranie şi silenţioasă pe tastatura consolei. — N-au Câmp Langston. Firesc… Pur şisimplu, închid hidrogenul într-o incintă, îl supun fuziunii şi-l eliberează în exterior. Un tub de plasmă. Nu-i la fel de fierbinte ca propulsoarele noastre, ceea ce înseamnă o eficienţă mai mică. În plus, dacă citesc corect impurităţile, sunt deplasate spre roşu… ceea ce înseamnă că raza nu-i îndreptată spre noi.

— Crezi că-i vorba despre o navă care vine încoace?

— Exact. O navă de dimensiuni mici. Lasă-mă câteva minute şi-o să-ţi zic ce acceleraţie are. Până atunci, să presupunem că ar avea 1 g – în tot acest timp, degetele navigatorului continuau să lucreze –, ceea ce înseamnă o masă de 30 de tone. Valoarea va fi reajustată în funcţie de acceleraţia reală.

— Prea mare ca să fie o torpilă sau o rachetă de atac, reflectă Rod. Ce zici, să-i ieşim în cale?

— Există o problemă, se încruntă Renner. Se îndreaptă către locul unde ne aflăm acum. Nu ştim cât combustibil are sau cât de inteligent este pilotul ei.

— Să întrebăm, oricum. Legătura cu Kutuzov!

Amiralul se afla pe puntea de comandă a lui *Lenin.* Înapoia lui, siluete nefocalizate desfăşurau o activitate necunoscută.

— Am văzut-o, căpitane, rosti Kutuzov. Ce intenţionezi?

— Aş dori să-i ieşim în întâmpinare. Dar, în ipoteza că nu-şi poate modifica parcursul ori că noi n-o putem intercepta, va veni aici. *Lenin* o poate aştepta.

— În ce scop, căpitane? Instrucţiunile pe care le-am primit sunt cât se poate de clare. *Lenin* nu va avea niciun contact cu alienii.

— Puteţi trimite o navetă, amirale. Sau un gig pe care îl vom recupera noi.

— Câte navete crezi că am, Blaine? Văd că-i necesar să-ţi repet instrucţiunile pe care le-am primit. *Lenin* se află aici pentru a proteja secretul generatorului Alderson şi al Câmpului Langston. În acest scop, nu vom comunica deloc cu alienii şi nici chiar cu voi, dacă există posibilitatea interceptării mesajului.

— Am înţeles, amirale. — Rod îl privi pe bărbatul mătăhălos de pe ecran. Nu era oare deloc încercat de curiozitate? Nimeni nu putea acţiona chiar ca o maşină… sau Kutuzov putea? — Pornim către nava aliena, anunţă el. Este dorinţa ministrului Horvath.

— Perfect, căpitane. Dă-i drumul!

Rod întrerupse legătura cu o evidentă uşurare şi se întoarse către Renner.

— Aşadar, către primul nostru contact cu o fiinţă aliena!

— Cred că adineauri a fost primul contact, rânji navigatorul trăgând cu coada ochiului spre display, ca să se asigure că amiralul dispăruse.

* * *

Bury tocmai se pregătea să iasă din cabină – cu speranţa descoperirii unui loc în care să se plictisească mai puţin –, când capul lui Buckman apăru pe o scăriţă de legătură.

Comerciantul se răzgândi instantanu.

— Buckman! strigă el. Bei o cafea cu mine?

Ochii holbaţi ai astrofizicianului se întoarseră spre el, clipiră şi se focalizară.

— Poftim? Ah… Da, mulţumesc, Bury. Poate mă mai trezeşte. Sunt atâtea de făcut… nu pot sta prea mult…

Se trânti într-un fotoliu cu entuziasmul unui schelet dintr-un cabinet medical. Avea ochii injectaţi şi pleoapele pe jumătate închise. Respiraţia i se auzea ca un şuierat sonor. Pe braţul gol, ţesutul muscular îi atârna fleşcăit. Bury se întrebă ce ar fi arătat o autopsie, dacă bărbatul ar fi murit în clipa aceea – epuizare, subnutriţie sau ambele?

Decise imediat.

— Nabil, serveşte-ne cu cafea. În a domnului Buckman pune frişca, zahăr şi brandy.

— Nu ştiu… în timpul programului… în sfârşit… Mulţumesc,

Nabil! — Buckman sorbi puţin din ceaşcă, apoi trase un gât zdravăn. — Ah, ce bună e! Mulţumesc, asta ar trebui să mă trezească.

— Se pare că aveai nevoie. În mod normal, n-aş fi stricat o cafea bună cu alcool. Ai mâncat ceva?

— Nu mai ţin minte…

— N-ai mâncat. Nabil, ceva de mâncare pentru musafirul nostru. Repede!

— Am fost atât de ocupaţi că realmente n-am avut vreme… Trebuie să explorăm un întreg sistem solar, ca să nu mai pomenesc de chestiile pentru Marină – urmărirea emisiilor de neutrini, a luminii ăleia blestemate…

— Dacă ar fi să mori în clipa asta, multe din însemnările tale n-ar fi consemnate niciodată, aşa-i?

— Eh, nu fi chiar aşa melodramatic! Cred că pot zăbovi câteva minute. Deocamdată, aşteptăm ca semnalul luminos să înceteze.

— Aţi receptat un semnal dinspre planeta lui Pay?

— De la Pay-alfa, da… cel puţin din direcţia respectivă. Nu putem vedea planeta până ei nu opresc laserul şi se pare că n-o vor face. Vorbesc, vorbesc întruna, dar la ce bun? Ce ne-ar putea spune, dacă nu avem un limbaj comun?

— Dar cum ne-ar putea spune *indiferent* ce anume, dacă nu ne învaţă limbajul lor? Probabil că asta încearcă acum. Nu se ocupă nimeni de aspectul acesta?

Buckman pufni iritat.

— Horvath a alocat toate echipamentele pentru Hardy şi lingvişti. Nu se mai poate face niciun fel de observare decentă a lui Coalsack - şi nimeni n-a mai ajuns atât de aproape de el! — Se destinse puţin şi adăugă: – Totuşi putem studia asteroizii troieni.

Faţa astrofizicianului adoptă expresia sa specifică, cu ochii pierduţi într-o depărtare infinită.

— Sunt prea mulţi, iar praful e insuficient. Am greşit, Bury, praful e insuficient pentru a captura atâtea roci şi pentru a le şlefui. Probabil că payenii le-au şlefuit… probabil că ei sunt pe *toţi bolo*vanii ăia, emisiile de neutrini sunt *incredibile.* Totuşi, cum au capturat *atâtea roci*?

— Emisii de neutrini? Asta nu-nseamnă tehnologia fuziunii?

— Ba da, surâse Buckman, şi încă una de un ordin însemnat. Te gândeşti la posibilităţile comerciale?

— Bineînţeles, altfel de ce aş fi aici? („Aş fi aici, chiar dacă Marina n-ar fi subliniat că alternativa o reprezenta arestul oficial, însă tu n-ai de unde să ştii asta. Doar Blaine o ştie.”) Cu cât o civilizaţie este mai evoluată, cu atât are mai multe de oferit.

Şi cu atât avea să fie mai greu de păcălit, dar pe astrofizician nu l-ar fi interesat asemenea aspecte.

— Am fi putut progresa mult mai rapid, se plânse Buckman, dacă Marina nu ne-ar fi utilizat telescoapele. Iar Horvath le-a îngăduit-o! Aha, grozav!

Nabil apăru, împingând o măsuţă pe rotile, şi savantul porni să înfulece hămesit, vorbind între două îmbucături:

— Nu vreau să spun că toate proiectele Marinei sunt lipsite de interes. Nava alienă…

— Navă?

— Spre noi se îndreaptă o navă. Nu ştiai?

— Nu.

— Ei bine, punctul ei de plecare este un asteroid stâncos mare, aflat mult în exteriorul grupului principal. Straniu este că are o masă foarte mică. Trebuie să aibă o formă neobişnuită sau în rocă să existe bule de gaz, ceea ce ar însemna…

Bury izbucni în râs.

— Eu zic, totuşi, că o navă aliena este mai interesantă decât un bolovan spaţial.

— De ce? păru surprins Buckman.

* * *

Aşchiile deveniseră roşii, apoi negre. În mod limpede, treceau printr-un proces de răcire, însă din ce motiv se înfierbântaseră?

Ingynera încetase să-şi mai pună asemenea întrebări, când una dintre aşchii pornise spre ea. În interiorul carapacelor de metal existau surse energetice.

Şi dovedeau iniţiativă. Ce erau oare? Ingyneri, stăpyni sau maşinării lipsite de raţiune? Să fi fost medyatori aflaţi într-o misiune incomprehensibilă? Ea îi detesta pe medyatorii care puteau cu atâta uşurinţă şi lipsă de judecată să intervină, stricând lucruri importante.

Poate că aşchiile erau ceasornycari, însă cel mai probabil în interiorul lor se aflau stăpyni. Ingynera se gândi să-şi ia tălpăşiţa, totuşi nava care se apropia era prea puternică. Accelera cu 1,14 g, aproape de limita propriei ei nave. Un ingyner n-avea alternativă decât s-o aştepte.

Şi apoi... tot metalul acela! În formă utilă, din câte îşi putuse da seama. Roiurile abundau în artefacte metalice, însă aliajele erau prea dure ca să poată fi convertite.

Atâta metal...

Trebuia însă să ajungă la ea, nu invers. Ingynera nu avea nici combustibil, nici acceleraţia necesară. Calculă mental diverse momente de începere a decelerării. Evident, şi ceilalţi procedau similar. Din fericire, soluţia era unică, presupunând o acceleraţie constantă. Nu mai era necesară comunicarea.

Ingynerii nu se pricepeau la comunicare.

14. INGYNERA

Nava alienă era o siluetă compactă cu formă neregulată, de un cenuşiu-mat, aidoma unei forme de lut modelate cu degetele. Proeminenţe se reliefau aparent aleatoriu: un şir de cârlige în jurul a ceea ce Whitbread considera ca fiind pupa, o bandă argintie care îi înconjura partea mediană, bulbucături transparente la prova şi pupa, antene descriind curbe extrem de bizare şi, chiar în capătul pupei, un fel de ac de viespe, de câteva ori mai lung decât fuzelajul, rectiliniu şi îngust.

Whitbread se înclină pe o parte, apropiindu-se lent. Pilota un scuter spaţial a cărui carlingă era o emisferă de plastic polarizat; fuzelajul scurt al aparatului era presărat de duzele jeturilor direcţionale. Sublocotenentul fusese antrenat în mod special în pilotarea scuterului. Avea un câmp vizual vast, era extrem de simplu de condus, ieftin, fără armament şi dispensabil.

Iar alienul îi putea zări interiorul. *Venim în pace şi nu ascundem nimic*..., presupunând că privirea alienului putea trece prin plasticul transparent.

— Rotaţia generează câmpurile de plasmă ale propulsiei, auzi în cască. (Nu exista un display, dar vocea îi aparţinea lui Cargill.) Am urmărit-o în timpul decelerării. Chestia aia ca un robinet de sub acul pupei probabil că alimentează câmpurile cu hidrogen.

— Atunci, poate c-ar fi mai bine să mă feresc din raza lui.

— Corect. Este posibil ca intensitatea câmpului să-ţi avarieze instrumentele. Ţi-ar putea afecta şi sistemul nervos.

Nava aliena ajunsese acum foarte aproape. Whitbread acţiona jeturile de direcţionare ca să încetinească. Rafalele lor îl duceau cu gândul la floricelele de porumb pocnind în timpul coacerii.

— Vezi vreo ecluză?

— Nu.

— Deschide sasul tău. Poate că te va imita.

Whitbread putea zări alienul prin proeminenţa bulbucată de la prova. Stătea nemişcat, privindu-l, şi semăna extrem de mult cu fotografiile celui care fusese găsit mort în navetă. Se distingea un cap asimetric, fără gât, o blană netedă, castanie, un braţ stâng masiv ţinând ceva şi două braţe drepte, subţiri, mişcându-se extrem de rapid şi lucrând în afara câmpului vizual al sublocotenentului.

Tânărul deschise ecluza. Aşteptă.
Cel puţin, payeanul nu deschisese focul asupra lui.

* * *

Ingynera era fascinată. De-abia băga în seamă vehiculul minuscul din apropiere. Nu prezenta principii noi. Pe când nava cea mare...

O înconjura un câmp straniu, pe care ingynera nu l-ar fi crezut niciodată posibil. Câmpul de forţă era relevat de şase instrumente; altele îl penetrau doar parţial. De acum, ingynera cunoştea despre crucişător destule amănunte ca să-l îngrozească pe căpitanul Blaine, totuşi nu îndeajuns pentru a o satisface.

Toate echipamentele acelea! Şi metalul!

Uşa curbă a vehiculului micuţ se deschidea şi se închidea. Emitea lumină intermitentă. Dinspre ambele nave radiau impulsuri modulate de forţe electromagnetice. Semnalele nu-i spuneau nimic unei ingynere.

Echipamentele navei erau cele care o atrăgeau. Câmpul în sine, proprietăţile sale bizare şi inexplicabile, principiile lui fundamentale... Ingynera era de acord să-şi petreacă tot restul vieţii, încercând să le afle. Ar fi fost gata să-şi dea viaţa pentru o privire aruncată generatorului. Câmpul navei mari diferea de orice generator de fuziune de care auzise vreodată, iar nava însăşi părea să utilizeze proprietăţile acelui misterios înveliş de forţă.

Cum să ajungă la bordul navei? Cum să străbată învelişul?

Intuiţia pe care o avu fusese cu totul rară pentru o ingyneră. Vehiculul mic... încerca să comunice cu ea? Ieşise din cel mare. Atunci...

Vehiculul mic constituia o legătură cu nava mare, cu învelişul de forţă, cu tehnologia lui şi cu misterul neaşteptatei sale apariţii.

Uitase de primejdie. Uitase de tot, în dorinţa arzătoare de a afla mai multe. Ingynera îşi deschise sasul şi aşteptă să vadă ce se va întâmpla.

* * *

— Whitbread, rosti Rod, alienul tău încearcă să investigheze *MacArthur* de la depărtare. Cargill spune c-a blocat tentativele respective dar că n-are ce face dacă alienul devine suspicios. A încercat şi cu tine ceva?

— Nu, căpitane.

Rod se încruntă şi-şi frecă şaua nasului.

— Sigur?

— Sunt cu ochii pe instrumente.

— Ciudat. O fi scuterul mai mic, dar e mai aproape de alien. Crezi c-ar…

— Sasul! izbucni Whitbread. Căpitane, payeanul şi-a deschis sasul.

— Văd. Este ca un fel de iris. La asta te referi?

— Da. N-a ieşit nimic, dar pot vedea tot interiorul cabinei de comandă. Payeanul se află înăuntru. Să pornesc într-acolo?

— Hm-m-m. Bine. Ai grijă! Rămâi în comunicaţie. Şi mult noroc!

Whitbread rămase o clipă locului, căutând să se destindă. Pe jumătate, sperase că acţiunea avea să-i fie interzisă de căpitan, ca fiind prea riscantă. Dar, la urma urmelor, sublocotenenţii sunt sacrificabili…

Ieşi în cadrul ecluzei. Nava alienă era foarte aproape. Cu toţi cei din *MacArthur* privindu-l, bărbatul se lansă în spaţiu.

O parte din carcasa navei se extinsese, formând un soi de pâlnie. „O modalitate ciudată de construire a unei ecluze”, se gândi Whitbread. Folosind jeturile direcţionale ale costumului, încetini şi pătrunse în pâlnie, îndreptându-se direct către payeanul care aştepta.

Alienul nu purta un veşmânt exterior, aşa că-i putea vedea perfect blana moale şi castanie şi cele patru smocuri de păr negru, câte unul sub fiecare braţ şi unul între coapse.

— Nu-mi dau seama ce anume reţine aerul în interior, dar *trebuie să* existe aer înăuntru, vorbi Whitbread în laringofon.

Peste două clipe, îşi dădu seama. Pătrunsese într-o melasă invizibilă.

Ecluza se închise îndărătul său.

Aproape că fu cuprins de panică. Era prins ca o insectă în chihlimbar, fără să se poată retrage sau fără să poată înainta.

Se găsea într-un spaţiu de numai 1,3 metri înălţime – dimensiunea alienului. Acesta stătea în faţa lui, de cealaltă parte a peretelui invizibil, şi-l privea atent, complet inexpresiv.

Era mai scund decât cel mort din navetă. Culoarea lui diferea de asemenea; în blana castanie nu se vedeau fire albe. Exista şi o altă diferenţă, mai subtilă, inefabilă; poate chiar diferenţa între viu şi mort, poate altceva...

Nu era înfricoşător. Blana lui netedă aducea cu a dobermanilor pe care-i avusese mama sublocotenentului, totuşi faţa sa nu-i era răutăcioasă ori arţăgoasă. Lui Whitbread i-ar fi plăcut să-i mângâie blana.

Chipul părea mai degrabă o schiţă, fiind lipsit de expresie, exceptând o uşoară curbare în sus a gurii fără buze, asemănătoare unei tentative de surâs ironic. Mic, cu tălpi plate, blană netedă, aproape inexpresiv... Alienul aducea cu o caricatură, se gândi Whitbread. Cum se putea teme de o caricatură?

Totuşi, tânărul se afla ghemuit într-un spaţiu mult prea mic pentru el, iar celălalt nu întreprindea nimic pentru a corecta situaţia.

Cabina era un haos de panouri şi linii întunecate, iar din colţurile întunecoase îl priveau chipuri mititele. Paraziţi! Nava era infestată de paraziţi! Să fi fost şobolani? Rezerve de hrană vie? Payeanul nu păru tulburat, când unul dintre ei ţâşni în spaţiu deschis, apoi un altul, mai degrabă alergând de la un adăpost la altul şi apropiindu-se pentru a-l vedea pe om.

Erau creaturi *mari.* Depăşeau şobolanii, totuşi erau mai mici decât oamenii. Priveau din colţuri, pline de curiozitate, însă timide. Una dintre ele riscă să se apropie mult şi Whitbread reuşi s-o vadă bine. Ceea ce zări îl făcu să icnească. Era un payean la scară redusă!

** * **

Ingynera trecea printr-un moment dificil. Pătrunderea intrusului ar fi trebuit să răspundă la unele întrebări, însă nu reuşise decât să stârnească altele.

Ce era? Înalt, cu cap mare, simetric ca un animal, totuşi având propriul său vehicul, ca o ingyneră ori ca un stăpyn. Nu

cunoştea o asemenea castă. Avea oare să asculte sau să poruncească? Mâinile putau fi atât de stângace pe cât păreau? Un mutant, un monstru, o jucărie? La ce *slujea?*

Mişca din gură. Probabil că vorbea într-un aparat de comunicare. Asta n-o ajuta cu nimic. Până şi mesagyrii foloseau graiul.

Ingynerele nu erau echipate pentru luarea unor asemenea decizii; totuşi, putea aştepta informaţii suplimentare.

Ingynerele deţineau o răbdare absolută.

* * *

— Există aer, anunţă Whitbread, privind indicatorul digital din interiorul căştii. V-am spus deja? Este drept că n-aş dori să-ncerc să-l respir. Presiune normală, oxigen în proporţie de 18%, CO2 cam 2%, heliu atât cât să fie perceput şi…

— Heliu? Ciudat! În ce proporţie?

Whitbread îşi comută analizorul pe altă scală de sensibilitate şi aşteptă câteva clipe.

— În jur de 1%. Puţin sub 1%.

— Altceva?

— Gaze toxice. S02, monoxid de carbon, oxizi de azot, cetone, alcooluri… şi altele pe care costumul nu le poate depista. Ledul clipeşte galben.

— În cazul ăsta, nu te-ar ucide instantaneu. L-ai putea respira o vreme, şi totuşi să capeţi ajutor la timp ca să nu-ţi distrugi plămânii.

— Mă gândisem şi eu la asta, mormăi Whitbread îngrijorat, începu să desfacă etanşarea vizorului.

— Ce faci acolo?

— Nimic, căpitane.

Whitbread stătea ghemuit de mult prea multă vreme. Toate articulaţiile şi muşchii îi ţipau după destindere. Nu mai avea cuvinte prin care să descrie cabina aliena. Iar blestematul de payean *stătea* pur şi simplu, cu sandalele lui si surâsul slab, privind, privind…

— Whitbread?

Sublocotenentul trase aer adânc în piept şi-şi ţinu respiraţia. Ridică vizorul, învingând uşoara presiune, îl privi pe âlien în faţă

şi urlă cu toată puterea:

— Închide *dracu'* blestematul ăla de câmp de forţă! Trânti apoi vizorul la loc.

Alienul se întoarse către consola lui de comandă şi acţiona ceva. Bariera moale, dar impenetrabilă din faţa lui Whitbread dispăru.

Tânărul făcu doi paşi. Îşi îndreptă corpul centimetru cu centimetru, simţind durerea şi auzind pocniturile articulaţiilor înţepenite. Stătuse aproape o oră şi jumătate ghemuit în spaţiul cel mic, examinat de şase creaturi cafenii stranii şi de un alien inexpresiv şi răbdător. Îl durea tot trupul!

În cască îi pătrunsese aer din cabină. Duhoarea îi rămăsese în gât, aşa că se opri din respirat; după aceea, testă încetişor aerul, în eventualitatea că cineva ar fi dorit să ştie ce era.

Simţi miros de animal şi de maşini, ozon, benzină, ulei încins, halitoză, şosete vechi şi transpirate puse pe foc, adeziv, dar şi izuri pe care nu le cunoscuse în viaţa lui. Era incredibil de complex, iar costumul său îl purifica – slavă DomnuluiI

— M-aţi auzit urlând? întrebă el.

— Te-a auzit toată nava, răspunse Cargill. Cu excepţia lui Buckman, nu cred că există cineva care să nu te urmărească. Ai avut succes?

— A dezactivat imediat câmpul de forţă. Parcă ar fi aşteptat să-i aduc aminte. Acum sunt în cabină. V-am spus deja despre senzaţia de improvizaţie. *Totul* pare de abia reparat, improvizat... până şi consola de comandă. Totuşi, e excelent realizat, nu există nimic care să stea în drum, bineînţeles în drumul unui payean. Eu sunt prea mare pentru cabina asta. Nici nu-ndrăznesc să mă clintesc. Cei mici au dispărut toţi. Ba nu, uite unul care trage cu ochiul de după colţ. Cel mare aşteaptă să vadă ce fac. Aş prefera să nu mai stea şi să mă privească.

— Vezi dacă nu te-nsoţeşte pe *MacArthur.*

— O să-ncerc.

Alienul îl înţelesese mai devreme, sau aşa i se păruse, dar acum nu-l înţelegea! Whitbread se gândi desperat. Să încerce limbajul semnelor? Ochii îi căzură pe ceva ce *trebuia* să fie un costum spaţial payean.

Îl trase de la locul său, remarcând cât era de uşor; nu deţinea arme şi nici blindaje. Îl întinse alienului, apoi arătă spre

MacArthur, care se întrevedea prin cupola cabinei.

Alienul începu să se îmbrace imediat. Practic, în câteva secunde era gata de ieşire, într-un costum care, presurizat, semăna cu zece mingi de plajă lipite laolaltă. Doar mânecile erau mai mult decât nişte simple sfere. Apoi, luă de pe perete un sac de plastic transparent şi înhaţă cu o mişcare rapidă una dintre creaturile de numai treizeci de centimetri. O înghesui în sac cu capul înainte, în vreme ce aceasta se zbătea, apoi se întoarse şi se repezi spre Whitbread cu viteza fulgerului. Dusese două braţe înapoia lui şi se retrăgea deja, când sublocotenentul reacţiona printr-un răcnet involuntar.

— Whitbread? Ce se-ntâmplă? Răspunde! Undeva, pe fundal, o voce ordonă imediat:

— Atenţie, puşcaşi!

— N-a fost nimic, Cargill. E-n regulă. Vreau să zic că n-a fost un atac. Cred că alienul e gata de plecare… nu, nu-i. A băgat doi paraziţi într-un sac de plastic şi acum îl umflă cu aer de la un robinet. Una dintre creaturile alea era pe spatele meu, dar nici măcar n-o simţisem. Acum face ceva… Nu-nţeleg de ce amână. *Ştie* că vrem să vină pe *MacArthur* - a îmbrăcat un costum spaţial.

— Ce face?

— A demontat capacul consolei de comandă. Recablează ceva. Acum o clipă, a stors dintr-un tub un fel de pastă argintie peste circuitele imprimate. Vă spun doar cum *mi se pare,* bineînţeles. Hei!

— Whitbread?

Sublocotenentul era prins în mijlocul unui vârtej. Agitând din braţe şi din picioare, căuta cu desperare să se prindă de ceva, de *orice* solid. Fu purtat prin ecluză, bâjbâi orbeşte, însă nu găsi nimic. După aceea, noaptea şi stelele goniră pe lângă el.

— Payeanul a deschis ecluza, anunţă el. Nu m-a avertizat. Sunt în exterior, în spaţiu. — Bâjbâi după comenzile jeturilor direcţionale şi reuşi să-şi oprească rostogolirea haotică. — Cred c-a evacuat tot aerul din navă. În jurul meu este o ceaţă de cristale de gheaţă şi… Dumnezeule, payeanul! Ba nu, nu-i el, n-are costum spaţial. Uite altul!

— Trebuie să fie cei mici, vorbi Cargill.

— Corect. A ucis toţi paraziţii. Probabil că trebuie s-o facă la

răstimpuri, ca să-şi cureţe nava. Nu ştie câtă vreme va rămâne la bordul lui *MacArthur* şi nu vrea să-i lase de capul lor, de aceea a vidat nava.

— Ar fi trebuit să te avertizeze.

— Bineînţeles c-ar fi trebuit!

— Tu ai păţit ceva, Whitbread? se auzi vocea căpitanului.

— Nu, căpitane. Mă apropii de nava aliena. Aha – uite-l că apare acum! Se propulsează spre scuter.

Whitbread se opri şi se întoarse ca să-l privească pe payean. Alienul plutea prin spaţiu ca un ciorchine de mingi de plajă, însă în acelaşi timp cu o graţie incredibilă. În interiorul unui balon transparent fixat de trunchiul său, două siluete micuţe, subţiratice, se agitau cu desperare. Alienul nici nu le băga în seamă.

— Un salt perfect, murmură Whitbread. Dacă nu cumva… ba nu, se descurcă excelent, Iisuse!

Alienul continua să decelereze când pătrunse pe uşa scuterului, atât de precis încât nici măcar nu-i atinse marginile.

— Probabil că-şi stăpâneşte perfect echilibrul.

— Whitbread, alienul se găseşte în scuterul tău? Fără tine? Sublocotenentul se schimonosi auzind vocea tăioasă a căpitanului.

— Da, căpitane. Mă duc după el.

— Ar fi cazul.

Alienul se găsea în faţa consolei de pilotaj, studiind cu atenţie comenzile. Brusc, întinse mâinile şi începu să desfacă clamele de prindere rapidă ale capacului. Whitbread strigă şi se năpusti, prinzându-l de umăr. Celălalt îl ignoră cu desăvârşire.

Whitbread îşi lipi casca de a alienului.

— La dracu’ labele de-acolo! răcni el, apoi îi indică şaua pasagerului. Alienul se ridică încet, se întoarse şi sui pe şa. Anatomia lui nu se potrivea cu locul respectiv. Whitbread atinse recunoscător comenzile şi începu să manevreze scuterul spre *MacArthur.*

Opri exact în dreptul trecerii pe care Sinclair o deschisese în Câmpul crucişătorului. Nava aliena nu se mai zărea acum, fiind ocultată de forma uriaşă a lui *MacArthur.* Puntea-hangar se găsea dedesubt şi sublocotenentul fu ispitit să piloteze scuterul înăuntru, ca să-şi demonstreze abilitatea, dar se abţinu. Aşteptă.

De pe puntea-hangar apărură oameni îmbrăcaţi în costume spaţiale, trăgând după ei cabluri. Fluturară din braţe şi Whitbread le răspunse în acelaşi fel. Peste câteva secunde, Sinclair activă vinciurile care traseră scuterul în *MacArthur.* Când intră pe uşa hangarului, alte cabluri fură cuplate rapid de partea lui superioară, încetinindu-l, în vreme ce uşile uriaşe ale hangarului începură să se închidă.

Payeanul privea şi întregul său corp se răsucea într-o parte şi în cealaltă, amintindu-i lui Whitbread de un uliu pe care-l văzuse, cândva, într-o grădină zoologică de pe Sparta. În mod surprinzător, creaturile micuţe din sac procedau la fel, imitându-i mişcările. În cele din urmă, scuterul se opri definitiv şi Whitbread indică ecluza. Prin hubloul gros de observaţie îl putea zări pe Kelley, însoţit de o duzină de puşcaşi înarmaţi.

* * *

În faţa lui Rod se găseau douăzeci de display-uri dispuse în semicerc şi, în mod firesc, fiecare savant de la bordul lui *MacArthur* dorea să stea lângă căpitan. Întrucât nu avea altă modalitate de a pune capăt disputelor, Rod ordonase ca membrii echipajului să-şi ocupe posturile de luptă, iar civilii să evacueze puntea de comandă. După aceea, privise ecranul pe care se zărea Whitbread suindu-se în scuter.

Prin videocamera de pe casca sublocotenentului, putea observa alienul aşezat în scaunul de pilotaj; imaginea acestuia păru că se măreşte, când Whitbread se repezi spre el. Rod se întorsese către Renner.

— Ai văzut ce făcea?

— Da, căpitane… Sunt gata să jur că intenţiona să demonteze comenzile.

— Aşa mi s-a părut şi mie.

Continuaseră să privească frustraţi, în vreme ce Whitbread pornise spre *MacArthur.* Rod nu-l putea acuza pe sublocotenent că nu se întorcea spre pasagerul său, ci se concentra exclusiv asupra pilotajului… era mai bine să-l lase să-şi vadă de treburi. Aşteptaseră până ce cablurile fuseseră conectate la scuter şi începuseră să-l coboare în crucişător.

— Căpitane!

Strigase Staley, care era de cart, dar Rod văzuse şi el. Câteva display-uri şi două baterii de lasere urmăreau scuterul, însă majoritatea mijloacelor de observaţie rămăseseră fixate asupra navei aliene… iar aceasta căpătase viaţă.

O bandă de lumină albastră îi sclipea la pupa. Avea culoarea radiaţiei Cerenkov[4] şi se întindea paralel cu acul subţire şi argintiu din coadă. Brusc, fu însoţită de altă bandă de lumină albă, intensă.

— Se pregăteşte de plecare, sugeră Sinclair.

— Fir-ar a dracu' să fie!

Propriile sale display-uri arătau acelaşi lucru, plus faptul că bateriile de lasere urmăreau vehiculul alien.

— Deschidem focul, căpitane?

— Nu!

Oare ce intenţionase alienul? se întrebă Rod. Avea s-o afle, probabil, după ce Whitbread ajungea la bord. Nava aliena nu putea fugi, şi nici pilotul ei.

— Kelley, mergi cu o grupă la ecluza hangarelor. Escortaţi-i pe Whitbread şi pe alien în salonul de primire. Politicos, însă asiguraţi-vă să nu facă nimic altceva.

— Am înţeles, căpitane.

— Cargill, tu ai monitorizat videocamera din casca lui Whitbread tot timpul cât a stat în nava aliena?

— Da, căpitane.

— Eşti sigur că la bord nu mai exista alt ocupant?

— Absolut sigur. N-ar fi avut loc. Nu, Sandy?

— Aşa-i, căpitane, confirmă Sinclair. Nava trebuia să mai aibă şi rezervor de combustibil şi apoi n-am văzut nicio uşă.

— N-ai văzut nici ecluza, până nu s-a deschis, îi reaminti Rod. Vi s-a părut că ar fi existat ceva care să semene cu o toaletă?

— Te referi la un closet? S-ar putea ca obiectul de la babord, de lângă ecluză, să fi avut rolul ăsta.

— Îmhâm. Atunci, sunteţi de acord cu mine că nava a trecut pe autopilot? Deşi nu-mi aduc aminte să-l fi văzut pe alien că-l programează.

---

4 Radiaţie produsă de o particulă care trece printr-un mediu cu o viteză mai mare decât cea a luminii prin mediul respectiv; denumirea provine de la fizicianul rus P. A. Cerenkov (n. 1904), laureat al premiului Nobel în 1958, care a descoperit fenomenul în 1934. (n. Trad.)

— L-am văzut însă cum practic a refăcut comenzile, preciză Cargill. Dumnezeule! Crezi că aşa conduc…?

— Pare foarte ineficient… totuşi, n-a făcut nimic altceva care să fi adus cu programarea unui autopilot, reflectă Sinclair. În plus, a fost al naibii de rapid. Căpitane, crezi că a *construit* un *a*utopilot?

Pe unul dintre display-urile lui Rod se zări o lumină puternică.

— Aţi văzut? O flacără albastră în ecluza alienului. Ce-a fost oare?

— Ca să ucidă paraziţii? întrebă Sinclair.

— Nu cred, asta a rezolvat-o vidul, răspunse Cargill. Whitbread apăru pe punte şi se opri în faţa fotoliului lui Rod.

— M-am prezentat la raport, căpitane.

— Te-ai descurcat bine, Whitbread. Ia spune… ai vreo idee ce-i cu paraziţii pe care i-a adus la bord? Care ar fi motivul pentru care a făcut-6?

— Habar n-am, căpitane. Din politeţe? Să ne ofere unul pentru disecţie?

— Posibil. Deocamdată, nu ştim ce anume sunt. Ia fii atent acolo! Pe ecran, nava aliena vira, descriind cu lumina albă a propulsiei un arc pe cer. Părea că revine spre punctele troiene.

Iar Whitbread fusese singurul om care pusese piciorul în ea. Când Rod anunţă încetarea alarmei de luptă, sublocotenentul cel roşcovan credea probabil că ordalia luase sfârşit.

15. MUNCA

Gura ingynerei era largă şi lipsită de buze, ridicată la colţuri. Părea un semisurâs de fericire blajină, dar nu era aşa ceva, ci o trăsătură permanentă a feţei ei de personaj de bandă desenată.

Cu toate acestea, ingynera era fericită.

Satisfacţia ei crescuse întruna. Trecerea prin Câmpul Langston reprezentase o nouă experienţă, ca penetrarea unei sfere negre de timp încetinit, chiar dacă-i lipseau instrumentele capabile să-i dea detalii despre acesta. Era mai doritoare ca oricând să vadă generatorul respectiv.

Nava din interiorul sferei părea extrem de rudimentară, dar incredibil de bogată! În puntea-hangar existau lucruri neconectate la absolut nimic, mecanisme atât de multe încât nici nu erau folosite! Mare parte din ele nu le putea înţelege dintr-o privire.

Unele erau probabil adaptări structurale pentru Câmp sau pentru propulsia necunoscută. Altele trebuiau să fie invenţii absolut noi ce realizau lucruri familiare; circuite noi – cel puţin, pentru o simplă ingyneră mineră. Recunoscu o mulţime de arme, care echipau nava cea mare, navetele din hangar şi alienii adunaţi de cealaltă parte a ecluzei.

Amănuntul n-o surprinse. Ştiuse că această castă necunoscută era formată din cei care dădeau ordine, nu din cei care se supuneau ordinelor. Era firesc ca ei să aibă arme. Poate că aveau chiar şi războynici.

Ecluza cu uşă dublă era prea complicată, prea simplu de blocat, primitivă, irosind metale şi alte materiale. Îşi putea da seama că aveau nevoie de ea. Casta cea necunoscută venise probabil aici ca s-o ia; dacă utilizau asemenea obiecte, însemna că la bord nu exista alt ingyner. Începuse să demonteze un mecanism, dar alienul o trăsese de braţ şi ea abandonase ideea. Oricum, nu avea unelte şi nu ştia ce anume ar fi fost legal să folosească pentru a făuri uneltele. Avea să aibă timp şi pentru asta…

Mulţi alieni, asemănători primului, se strânseseră în jurul ei. Aveau trupurile acoperite în mod straniu cu materiale, multe foarte asemănătoare, şi purtau arme, totuşi nu dădeau ordine. Alienul continua să încerce să-i vorbească.

Nu-şi dădeau seama că ea nu era medyator? Se părea că această castă nouă şi primitivă nu era foarte inteligentă. Totuşi, dădeau ordine. Primul strigase o comandă cât se putea de clară.

În plus, nu vorbeau Lymba.

Situaţia era una dintre cele lipsite de opţiuni. O ingyneră trebuie să meargă doar acolo unde este dusă, să repare şi să reproiecteze când apare ocazia, şi să aştepte un medyator. Sau un stăpyn. Iar aici erau multe de făcut!

* * *

Sala de mese a sublocotenenţilor fusese transformată în salon de primire pentru vizitatorii alieni. Sublocotenenţii fuseseră nevoiţi să preia una dintre sălile de masă ale puşcaşilor, dublând numărul meselor din cealaltă; în toată nava trebuiseră făcute transformări.

Poate că salonul nu deţinea chiar toate facilităţile unui laborator, însă era o încăpere sigură; existau robinete de apă, prize în pereţi, plite electrice, ba chiar şi automate pentru răcoritoare şi cafea. Nu se zărea nimic care să amintească de o masă de autopsie.

După o serie de discuţii contradictorii, hotărâseră să nu încerce realizarea de mobilier adaptat anatomiei aliene. Orice ar fi încercat să construiască ar fi fost doar pe măsura alienului descoperit mort în navetă, iar *aşa ceva* părea absurd.

Existau o mulţime de videocamere şi, cu toate că numai câtorva savanţi li se permisese accesul în salon, aproape toţi cei de la bordul navei puteau privi ce se petrecea înăuntru. Sally aştepta alături de savanţi şi era decisă să câştige încrederea payenei. N-o interesa deloc cine o privea sau la ce va trebui să recurgă.

După cum se dovedi, încrederea payenei fu uşor de câştigat. Primul ei gest după ce ieşise din ecluză fusese să rupă sacul de plastic în care se aflau creaturile cele mici şi să le predea primei mâini care se întinsese spre ele. După aceea, nu se mai interesă niciodată de soarta lor.

Merse acolo unde era condusă, păşind între puşcaşi, până ce Sally o apucă de braţ în uşa cabinei de primire; peste tot, privea în jur, răsucindu-şi întregul corp, aidoma capului unui uliu. Când

Sally îi eliberă braţul, rămase pur şi simplu pe loc, aşteptând alte instrucţiuni şi privindu-i pe toţi cu acelaşi surâs blajin.

Se părea că înţelegea limbajul gesturilor. Sally, Horvath şi alţii încercară zadarnic să vorbească cu ea. Hardy, capelanul lingvist, schiţă diagrame matematice – fără niciun rezultat. Payeana nu le înţelegea şi nu era interesată de ele.

O interesau însă uneltele. De îndată ce trecu de ecluză, întinse mâna spre arma de la şoldul lui Kelley. La un ordin al lui Horvath, puşcaşul îşi descarcă fără chef pistolul şi o lăsă să cerceteze un cartuş, înainte de a-i întinde pistolul propriu-zis. Payeana îl demontă complet, spre iritarea lui Kelley şi amuzamentul general, şi-l remontă, corect, în stupefacţia puşcaşului. Îi studie apoi mâna, îndoindu-i degetele până la limită şi examinându-i articulaţiile, testându-i muşchii şi oasele complicate ale încheieturii. După aceea, examina mâna lui Sally, pentru comparaţie.

Aliena scoase unelte de la centură şi începu să meşterească la patul armei, completându-l cu material plastic stors dintr-uh tub.

— Creaturile cele mici sunt femele, anunţă un biolog. La fel şi cea mare.

— O femelă, miner de asteroizi, comentă Sally şi rămase privind în gol. Dacă ei folosesc femelele în meserii atât de periculoase, înseamnă că au o cultură mult diferită de a Imperiului.

O privi gânditoare pe payeana şi aceasta o fixă zâmbind.

— Ar fi mai bine să aflăm cu ce se hrăneşte, zise Horvath. Nu pare să fi adus alimente cu ea şi căpitanul Blaine m-a informat că nava i-a plecat spre o destinaţie necunoscută. — Se uită către payenii miniaturali, care se deplasau pe masa mare, folosită iniţial pentru spatbal. — Dacă nu cumva, ei sunt alimentele…

— Ar fi bine să nu încercăm deocamdată să-i gătim, observă Renner de lângă uşă. Ar putea fi copii, payeni imaturi.

Sally se răsuci brusc şi aproape că icni înainte de a-şi regăsi detaşarea ştiinţifică. În niciun caz nu intenţiona să gătească ceva despre care nu ştia ce este.

— Domnule Renner, rosti Horvath, pot să ştiu de ce navigatorul-şef al lui *MacArthur se* preocupă de investigarea

anatomiei aliene?

— Nava staţionează, căpitanul se află în cabina de monitorizare, iar eu sunt în timpul liber, replică Renner, făcându-se că nu-şi mai aminteşte de ordinul lui Rod ca membrii echipajului să nu-l încurce pe savanţi. Să-nţeleg că sunt dat afară de aici?

Horvath căzu pe gânduri. La fel făcu Rod în cabina de monitorizare, însă el oricum nu-l plăcea pe ministru. Acesta clătină din cap.

— Nu, nu eşti dat afară, totuşi apreciez că remarca referitoare la alienii mici a fost neserioasă.

— Câtuşi de puţin. Este posibil să-şi piardă al doilea braţ, la fel cum noi ne pierdem dinţii de lapte. (Un biolog încuviinţă din cap.) Ce alte diferenţe există? De talie?

— Ontogenia reproduce filogenia, comentă cineva.

— Mai tacă-ţi gura! se auzi altă voce.

Aliena îi restitui arma lui Kelley şi privi în jur. Renner era singurul ofiţer din încăpere şi aliena se apropie de el şi întinse mâna spre pistol. Renner îl descarcă şi i-l întinse, apoi se lăsă supus aceleiaşi examinări meticuloase a palmei. De data asta, payeana lucră mult mai rapid, mişcându-şi mâinile cu o viteză incredibilă.

— Eu cred că sunt maimuţe, comentă Renner. Strămoşi ai paye-nilor inteligenţi. Înseamnă că ai dreptate. Pe o duzină de planete există oameni care se hrănesc cu carne de maimuţă. Totuşi, încă nu putem risca nimic.

Payeana termină lucrul la pistolul lui Renner şi-l puse pe masă. Navigatorul îl ridică şi se încruntă; patul plat fusese remodelat în proeminenţe curbilinii, având duritatea plasticului original. Până şi trăgaciul fusese refăcut. Renner cântări arma în mână şi o simţi perfectă. Părea realmente o extensie a braţului său şi ţintea singură.

Pentru o clipă, savura senzaţia şi observă că Kelley îşi reîncărcase deja arma şi o băgase în toc, după ce-i aruncase o privire surprinsă. Pistolul era perfect şi lui Renner nu i-ar fi plăcut să-l piardă; nu era de mirare că puşcaşul tăcuse chitic. Întinse arma sa lui Horvath.

— Vizitatoarea noastră pare să fie expertă în direcţia asta, comentă ministrul. Fără să mă pricep la arme, observ că a fost

adaptată mâinii umane.

Renner o luă înapoi. Ceva anume din replica lui Horvath îl nemulţumea. Păruse lipsită de entuziasm. Oare pistolul fusese individualizat pentru proprietar?

Payeana privi în jurul sălii, răsucindu-se din talie, observându-i pe rând pe savanţi, apoi echipamentele interioare, uitându-se şi aşteptând, aşteptând.

O creatură micuţă se găsea chiar în faţa lui Renner, aşezată turceşte, de asemenea uitându-se şi aşteptând. Părea complet netemătoare. Renner se întinse s-o scarpine înapoia singurei urechi, cea dreaptă. Ca şi payeana mare, nu avea ureche stângă; muşchii umărului stâng porneau din creştetul capului. Părea însă încântată să fie alintată; atent, navigatorul evită să-i atingă urechea mare, care părea fragilă.

Sally privea, întrebându-se cum să acţioneze în continuare şi ce anume o alarma în gestul lui Renner. Nu atât absurdul situaţiei – un ofiţer scărpinând urechea unei creaturi care părea o maimuţă alienă –, cât altceva, ceva legat chiar de urechea aceea…

16. SAVANT IDIOT

Buckman se afla în laborator când orbitorul semnal laser din sistemul interior se stinse.

Într-adevăr, acolo exista o planetă, cam de mărimea Terrei, cu un văl distorsionant de atmosferă transparentă. Astrofizicianul încuviinţă satisfăcut din cap; de la depărtarea la care se aflau, putea distinge suficiente detalii. Marina avea instrumente bune şi ştia să le folosească. Unii sublocotenenţi ar fi putut deveni buni astronomi… păcat că-şi iroseau vremea aici.

Puţinii astronomi rămaşi la lucru începură analiza datelor planetare, iar Buckman îl apelă pe Blaine.

— Aş dori să-mi recapăt o parte din oameni, se plânse el. Toţi s-au strâns ca să se uite la payeană.

Rod ridică neputincios din umeri. N-avea nicio putere asupra savanţilor, iar pe Buckman îl privea direct felul în care-şi administra activitatea.

— O să fac ce pot, mormăi el. Pe toţi îi interesează aliena. Până şi pe navigatorul meu, care n-are absolut nicio treabă acolo. Ce ai descoperit până acum? Este o planetă tip Terra?

— Îi putem spune şi aşa. Ceva mai mică decât Pământul, cu atmosferă apă-oxigen. Mă intrigă însă anumite elemente din spectrul ei… Linia heliului este foarte accentuată, chiar prea accentuată. S-ar putea să fie nişte erori de citire.

— O linie accentuată a heliului? Cât – în jur de 1%?

— Aşa ceva, dacă citirile ar fi corecte, dar să fiu sincer… De unde ai valoarea asta?

— În naveta payeană, aerul conţinea 1% heliu, plus alte elemente neaşteptate. Cred că citirile instrumentelor voastre sunt corecte.

— Căpitane, e *imposibil* ca o planetă tip Terra să aibă aşa de mult heliu! *Trebuie* să fie o greşeală! Alte linii sunt şi mai dubioase.

— Cetone? Combinaţii de hidrocarbon?

— Da…

— Buckman, cred c-ar fi bine să citeşti raportul despre atmosfera din naveta payeană. Există în memoria calculatorului. N-ar fi rău să faci şi o numărătoare a neutrinilor.

— Nu ştiu la ce-ar ajuta.

— Trebuie să le aflăm stadiul de dezvoltare industrială.

— Vrei să porniţi război împotriva lor? întrebă astrofizicianul.

— Încă nu, răspunse enigmatic Rod. Dacă tot ţi-ai reglat instrumentele, determină neutrinii pe asteroidul de pe care a venit nava payeană. Este mult în afara norului din punctul troian, aşa că nu vei avea probleme cu emisiile de fundal.

— N-o să mai am timp de propriile mele observaţii!

— O să trimit pe cineva să te ajute, spuse Rod, gândindu-se cu iuţeală. Pe Potter. (În mod sigur, puştiului avea să-i placă.) Sunt nişte determinări foarte necesare. Cu cât cunoaştem mai multe despre payeni, cu atât vom putea comunica mai uşor. Cu cât vom comunica mai repede cu ei, cu atât vom putea afla mai repede observaţiile lor astronomice!

Asta trebuia să-l atragă pe Buckman.

— E adevărat, se încruntă astrofizicianul. Nu mă gândisem la asta.

— Perfect! — Rod întrerupse legătura înainte ca savantul să găsească alte contraargumente şi se întoarse către Whitbread, care se afla în pragul uşii. — Intră şi ia loc!

— Mulţumesc, căpitane.

Scaunele din cabina de monitorizare erau simple plase întinse pe un schelet metalic, incredibil de uşoare, dar confortabile. Whitbread se aşeză pe marginea unuia şi Cargill îi întinse o ceaşcă de cafea pe care sublocotenentul o ţinu între palme. Părea extrem de tensionat.

— Relaxează-te, băiete, îl încuraja Cargill.

Zadarnic.

— Whitbread, rosti Rod, vreau să-ţi spun ceva. Toţi din navă vor să te ia la întrebări, nu mai târziu, ci *imediat.* Eu voi fi primul, pentru că sunt căpitan. După ce voi termina, te voi trece lui Horvath şi oamenilor lui. După ce vor termina ei – dacă vor termina vreodată – eşti liber. Crezi că vei avea posibilitatea să te odihneşti, dar te-nşeli. Toţi colegii tăi vor vrea să le povesteşti cum a fost. Vor ieşi pe rând din cart, aşa că vei repeta totul de vreo şase ori. Pricepi cum stă treaba?

Sublocotenentul păru buimăcit, aşa cum era de altfel firesc.

— Perfect! Pune cafeaua pe masă. Aşa… Lasă-te pe spate, până atingi spătarul scaunului. Iar acum, destinde-te, fir-ar a naibii! închide ochii! — în mod surprinzător, tânărul îl ascultă.

După câteva clipe, surâse extaziat.

— Am decuplat orice instrument de înregistrare, continuă Rod - ceea ce nu era deloc adevărat. Mai târziu, vei face şi raportul oficial. În clipa de faţă, nu doresc decât faptele, impresiile tale, orice doreşti să spui. Problema mea imediată este dacă să opresc nava payenei.

— O mai putem opri?

Rod privi spre Cargill şi secundul încuviinţă din cap.

— A pornit acum o jumătate de oră. O putem opri în orice moment din următoarele două zile. Nu uita că n-are Câmp protector. Din cele văzute în transmisia ta, fuzelajul părea destul de fragil. O salvă de două minute ar vaporiza-o fără probleme.

— Sau, adăugă Rod, putem s-o ajungem din urmă, să-i distrugem propulsia şi s-o remorcăm. Inginerul-şef şi-ar da solda pe un an ca să demonteze sistemul ăla de fuziune electromagnetică. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Asociaţia comercianţilor imperiali – ar fi un instrument perfect pentru mineritul asteroizilor.

— Eu aş vota împotrivă, căpitane, rosti Whitbread, continuând să ţină ochii închişi. Asta dacă ar există democraţie…

— Nu există, iar amiralul e ispitit să pună mâna pe nava aia. La fel gândesc şi unii savanţi, dar Horvath se opune. Tu ce motiv ai?

— Ar fi primul act de ostilitate. Aş evita orice de felul ăsta… dacă payenii nu-ncearcă s-o distrugă pe *MacArthur.* — *Su*blocotenentul deschise ochii. — Chiar şi atunci, Câmpul i-ar împiedica s-o facă. Suntem în sistemul lor de origine şi am venit aici ca să vedem dacă ne putem înţelege cu ei… cel puţin, aşa am înţeles eu.

— Vorbeşte ca Horvath, nu-i aşa, căpitane? chicoti Cargill.

— În plus, cum ne-ar putea ameninţa plecarea navei payene?

— Poate că poartă un mesaj…

— Nu cred. El n-a făcut nimic care să aducă cu scrisul şi nici n-a *rostit* nimic.

— „Ea”, îl corectă Rod. Biologii spun că-i o femelă. Tot femele sunt şi creaturile cele mici, iar una dintre ele este însărcinată.

— Însărcinată?! N-ar fi trebuit să remarc asta? Căpitanul rânji larg.

— Cum s-o remarci? La ce să te fi uitat? Nici măcar nu ţi-ai

dat seama că femelele mici au câte patru braţe fiecare.

— *Patru…*

— E lipsit de importanţă. Zici că n-ai văzut să fi transmis vreun mesaj, dar n-ai ştiut că payeana programa – sau construia – un autopilot. Abia după plecarea navei, am înţeles asta. Iar o navă pustie constituie un mesaj în sine. Suntem pregătiţi pentru oaspeţi, Jack?

Cargill aprobă din cap.

— Chiar dacă noi n-am fi, pun prinsoare că *Lenin* este.

— Nu te bizui pe mult sprijin din partea lor. Kutuzov crede că ar fi interesant să vadă cum rezistă *MacArthur* în faţa payenilor. S-ar putea să nu facă altceva decât să privească şi apoi s-o şteargă spre casă.

— Nu-i tocmai stilul amiralului, protestă secundul.

— Ba-i chiar stilul lui, dacă ai fi auzit cum s-a certat cu Horvath. Ministrul a ţipat mereu ca *Lenin* să nu-l încurce şi Kutuzov o să-l asculte literal. — Rod se răsuci spre sublocotenent. — Asta rămâne între noi, Whitbread.

— Da, căpitane.

— Acum, cât mai avem timp, haide să vedem ce-ţi aminteşti despre nava payeana. — Rod atinse câteva taste şi pe display apărură mai multe vederi ale vehiculului alien. — Asta-i ceea ce ştie calculatorul deocamdată. Am cartografiat deja o parte a interiorului. Nu exista niciun câmp protector care să ne oprească investigaţiile, nimic nu era ascuns, însă asta nu înseamnă că-i mai simplu de înţeles.

Activă un indicator luminos şi-l deplasă pe ecran.

— Zonele astea conţin hidrogen lichid. *Aici* se află nişte echipamente grele – ai zărit ceva din ele?

— Nu, căpitane, dar panoul acela din spate părea că poate glisa vertical.

— Perfect, încuviinţă Rod şi Cargill îl schiţă cu creionul electronic.

— Aşa? întrebă secundul. Bine. — Atinse tasta de salvare. — Ştim că există mult hidrogen lichid, iar propulsia navei îl ionizează, îl încălzeşte şi îmbogăţeşte cu vapori fierbinţi de carbon. Pentru asta sunt necesare multe echipamente. Unde erau ele?

— La discuţia asta n-ar fi trebuit să fie prezent şi inginerul-

şef?

— Ar fi *trebuit,* dar din nefericire pe *MacArthur se* petrec o duzină de lucruri simultan şi prezenţa lui Sinclair era imperativă altundeva. Nu te teme, te va lua şi el la întrebări… Jack, să nu ignorăm modalitatea payeana de proiectare. Noi căutăm mereu mecanisme separate, fiecare cu misiunea lui specifică, însă în naveta aceea, fiecare component îndeplinea simultan patru-cinci misiuni diferite. Poate că ne aşteptăm la prea multe…

— Căpitane, indiferent cât am simplifica proiectul, nava trebuie să susţină un număr minim de funcţii. *Trebuie*! Iar noi nu găsim destul echipament nici pentru jumătate din funcţiile alea.

— Nu cu tehnologia de care dispunem, medită gânditor Rod, după care zâmbi în felul lui tineresc şi sfidător. Poate că ar trebui să căutăm o combinaţie între cuptor cu microunde, ionizator de combustibil şi saună, în regulă, să trecem la aliena. Care sunt impresiile tale, Whitbread? Poate să fie *atât* de inteligentă?

— N-a înţeles nimic din ce i-am spus, mai puţin atunci când am răcnit la ea să decupleze câmpul de forţă al ecluzei. Atunci s-a conformat imediat. În rest – nimic.

— Ce crezi, înţelege anglica? întrebă Cargill. Sau se preface?

— Nu ştiu. Nu mi-a înţeles nici măcar gesturile, cu o excepţie. Atunci când i-am întins costumul spaţial… şi cred că a fost mai mult decât evident.

— Poate că, pur şi simplu, e lipsită de inteligenţă, zise Rod.

— Este o mineră de asteroizi, căpitane, interveni Cargill. În privinţa asta nu mai încape îndoială. Cel puţin, nava ei era tipică pentru minerit. Cârligele şi clamele de la pupă au probabil rolul ancorării de încărcătură nefragilă, minereuri sau roci cu conţinut mare de oxigen.

— Şi?

— La viaţa mea, am cunoscut câţiva mineri de asteroizi. De obicei, sunt indivizi încăpăţânaţi, independenţi, mulţi chiar excentrici şi taciturni. Au încredere în camarazii lor că vor face totul ca să le salveze viaţa, dar pe de altă parte îi suspectează că vor să le fure femeile şi proprietăţile. Stând atâta vreme singuri, uită să vorbească – sau, cel puţin, aşa lasă impresia.

Amândoi priviră cu speranţe spre sublocotenent, care spuse:

— Nu ştiu, căpitane. Realmente, nu mă pot pronunţa. În niciun

caz nu-i lipsită de inteligenţă. Ar fi trebuit s-o vezi când şi-a băgat mâinile în consola de comandă, recablând, făcând circuite noi, recalibrând… parcă şapte chestii deodată. Poate că… poate că limbajul nostru de semne n-are înţeles pentru ea. Nu cunosc motivul.

Rod îşi frecă şaua nasului.

— Mai surprinzător ar fi fost dacă avea înţeles, comentă el gânditor. Şi ăsta nu-i decât un exemplar al unei rase complet străine. Dacă noi am fi fost alieni şi am fi luat la bord un miner de asteroizi, ce concluzii am fi putut deduce despre Imperiu?

Umplu cu cafea ceaşca sa, apoi pe a lui Whitbread.

— Ei bine, probabil că echipa lui Horvath va descoperi mai multe decât am reuşit noi. Ei lucrează direct cu payeana.

* * *

Sally o privea pe payeană cu un sentiment de frustrare profundă.

— Nu pot decide dacă ea este proastă sau eu sunt! Ai văzut ce s-a întâmplat când i-am desenat demonstraţia teoremei lui Pitagora?

— Îmhâm. — Rânjetul lui Renner n-o ajuta cu nimic. — Ţi-a demontat minicompul şi l-a montat la loc. N-a desenat nimic. Totuşi *este* proastă din anumite puncte de vedere, adaugă el ceva mai serios. Fără să insult personalităţile noastre eminamente încrezătoare, ea are prea al naibii de multă încredere. Poate că instinctul de supravieţuire nu-i dezvoltat. Fata încuviinţă din cap şi o privi pe payeana care lucra de zor.

— E genială în construirea de obiecte, continuă navigatorul. Pe de altă parte, nu înţelege limbajul, gesturile sau imaginile. S-ar putea ca blestematul de alien să fie genial şi prost în acelaşi timp?

— Savantul idiot, murmură Sally. Se întâmplă şi la oameni, dar destul de rar. Copii imbecili, care au capacitatea să extragă mental rădăcina cubică a unor numere sau să rezolve logaritmi. Genii matematice care nu izbutesc să-şi înnoade şireturile.

— Este vorba despre o diferenţă de percepere, interveni Horvath, care preferase să studieze mai amănunţit payenele micuţe. Trebuie să *înveţi* că o imagine este o imagine. Desenele

tale… Dumnezeule, ce face acum?

Cineva scoase un răcnet pe scăriţă.

Cargill îl aducea în mod ostentativ pe Whitbread savanţilor. De fapt, nu se îndoia că sublocotenentul ar fi putut ajunge şi singur la salonul payenelor, în vreme ce geniştii construiau o cuşcă pentru alienele mici. Secundul însă murea de curiozitate.

La jumătatea scăriţei de acces, zări pentru prima dată payeana cea mare. Aceasta demonta automatul de cafea din sala de mese – o acţiune de pură răutate, cu atât mai diabolică cu cât era dublată de inocenţa surâsului ei.

Ea tresări, auzind răcnetul lui Cargill, şi acesta văzu că era oricum prea târziu. Şuruburile şi piesele componente fuseseră împrăştiate pe masă. Aliena spărsese tubul filtrului, probabil pentru a analiza tehnica de lipire. Bucăţele din temporizator erau aranjate ordonat. Carcasa cilindrică fusese desfăcută în lungul liniei de lipire.

Secundul simţi mâna lui Horvath strângându-l de braţ.

— O sperii pe alienă, şopti ministrul. Te rog să pleci.

— Poate să-mi spună şi mie cineva…

— Nu aici.

Horvath îl împinse spre capătul opus al salonului. Cargill întrezări alienele micuţe ghemuite pe masa de jocuri, înconjurate de membrii echipei de ştiinţe naturale şi de mostre de alimente: grăunţe, pâine, morcovi şi ţelină, carne crudă, decongelată, dar şi friptă.

— Poţi să-mi spui şi mie, începu Horvath, ce-a fost cu intrarea asta?

— Monstrul ăla a distrus automatul de cafea!

— Avem noroc, chicoti ireverenţios Whitbread. Dacă n-o opream, ar fi demontat mecanismul ecluzei 4.

— N-o interesează altceva decât uneltele. — Horvath ignora în mod evident agitaţia lui Cargill. — Pentru prima dată, sunt de acord cu amiralul Kutuzov. Aliena nu trebuie lăsată să vadă propulsia Alderson sau generatorul de Câmp. Pare capabilă să deducă la ce slujeşte un lucru şi cum funcţionează, aproape fără să-l atingă.

— Să lăsăm asta! mârâi Cargill. Nu-i puteaţi oferi altceva ca să se joace? Oricum, automatul ăla era dat peste cap. De când şi-a băgat nasul Sinclair în el, nimeni n-a mai fost în stare să-l

facă să funcţioneze ca lumea. Iar payeana i-a stricat nişte componente.

— Dacă au fost atât de uşor de stricat, probabil că pot fi reparate, rosti Horvath împăciuitor. Uite ce-i, putem să-ţi dăm unul de la noi din laborator sau să punem un tehnician să… Lady Fowles, s-a calmat aliena? Aha, domnul… Whitbread, nu? Mă bucur că ai venit, te aşteptam, fiind singurul care a comunicat realmente cu aliena. Domnule Cargill, o să te rog să stai cât mai departe de payeană…

Cargill străbătuse însă deja jumătate din salon. Aliena păru că se crispează, totuşi bărbatul nu se apropie de ea. O fulgeră cu privirea, apoi examină automatul de cafea. Fusese reasamblat.

Payeana se depărta de Sally. Găsi un container de plastic, îl umplu cu apă de la robinet şi-l deşertă după aceea în filtru. Un steward pufni sonor.

Aliena mai turnă o măsură de apă, introduse filtrul şi aşteptă.

Stewardul cel amuzat privi către Cargill şi, văzându-i cum încuviinţează din cap, umplu filtrul cu cafea şi-l porni, sub ochii payenei. Una dintre creaturile micuţe se uita şi ea cu atenţie, în ciuda eforturilor unui biolog de a-i flutura un morcov sub nas.

— A mai procedat aşa şi înainte, când am mai făcut cafea, explică stewardul. M-am gândit că poate vrea să guste, însă savanţii nu i-au oferit.

— Ne poate *face* o mizerie de nedescris, Ernie. Pregăteşte-te să faci curăţenie. — întorcându-se spre Sally, Cargill întrebă: – Cât de bine se pricepe să repare aparatele?

— Bine de tot. Mi-a aranjat minicompul.

Filtrul începu să bolborosească şi să picure un lichid cafeniu. Şovăind, Cargill îşi umplu o ceaşcă şi gustă.

— Excelentă, zise el şi o întinse payenei.

Aceasta gustă băutura amară, ţipă şi azvârli ceaşca de perete.

* * *

Sally îl conduse pe Whitbread în chicineta sălii de mese.

— Ai reuşit s-o faci pe payeana să te înţeleagă. Cum?

— În primul rând, s-a întâmplat o singură dată. Chiar eu m-am întrebat dacă n-a fost o coincidenţă. Poate că ea a decis să mă

elibereze chiar în clipa când mi-am deschis vizorul şi am ţipat.

— Pur şi simplu, *stă* locului, se strâmbă Sally. Nici măcar nu pare să ştie că *încercăm* să vorbim cu ea. Şi n-a încercat măcar o dată să ne vorbească… — Coborî tonul, vorbind parcă pentru sine: – O caracteristică de bază a speciilor inteligente este încercarea de comunicare. Whitbread, care-i prenumele tău?

— Jonathon.

— Perfect, mie poţi să-mi spui Sally. Zi-mi, ce naiba greşesc? De ce nu încearcă să vorbească cu mine?

— Ei bine… îmi vin în minte cel puţin şase motive. Poate că citeşte gândurile.

— Ce legătură are asta cu…

— Într-un asemenea caz, n-ar şti ce sunt graiurile, corect? Ceea ce încerci s-o înveţi ar părea lipsit de sens. Poate că *ne* citeşte gândurile doar atunci când urlăm ca nebunii, aşa cum am făcut eu.

— Sau cum a făcut Cargill…, încuviinţă Sally gânditoare. În clipa aceea, ea s-a îndepărtat de automatul de cafea. Deşi nu pentru mult timp. Nu… nu cred în explicaţia asta.

— Nici eu. Cred că minte.

— Că minte?!

— Că face pe proasta. Nu ştie ce să ne spună, aşa că nu ne spune nimic. Trage de timp. O interesează maşinăriile noastre şi în felul ăsta are timp să afle mai multe despre ele.

Fata aprobă încet din cap.

— Un biolog a emis aceeaşi ipoteză. Că aşteaptă instrucţiuni şi, până atunci, caută să afle cât mai multe… Oare cum am putea s-o prindem?

— Nu cred că putem. Cum poţi prinde un şoarece inteligent care face pe prostul, dacă n-ai văzut în viaţa ta un şoarece şi nici alţii n-au văzut?

— La naiba! Oricum, trebuie să-ncercăm. — Sally se încruntă, gândindu-se la ce făcuse payeana cu automatul de cafea, apoi îl privi scrutător pe Whitbread. — Eşti mort de oboseală. Du-te să te culci, oricum deocamdată nu ne poţi spune nimic nou, aşa-i?

— Nu, căscă sublocotenentul.

Înapoia lor se auzi un răpăit scurt şi amândoi se întoarseră brusc, dar nu zăriră nimic.

— Apropo de şoareci…, zise Whitbread.

— Cum pot supravieţui şoarecii la bordul unei nave din metal? întrebă Sally.

Tânărul ridică din umeri.

— Ajung la bord o dată cu alimentele sau strecuraţi prin lăzile cu echipament. Din când în când, evacuăm echipajul din porţiuni ale navei şi le deschidem spre vid, totuşi nu-i stârpim pe toţi şoarecii. În expediţia asta, având mult personal suplimentar la bord, n-am putut proceda aşa.

— Interesant. Şoarecii pot trăi aproape în toate locurile unde trăiesc şi oamenii… ştiai că în galaxie numărul şoarecilor este probabil egal cu al oamenilor? I-am adus pe toate planetele. Să fie oare creaturile acelea mici *şoarecii* payenilor?

— În tot cazul, răspunse Whitbread, ea nu părea foarte preocupată de soarta lor. Le-a omorât pe toate, mai puţin două – însă de ce le-a adus pe acestea la bordul lui *MacArthur?* La urma urmelor, nu le-a ales anume, ci pur şi simplu aleatoriu.

— Am văzut transmisiunea, încuviinţă Sally după care izbucni în râs. Iar Renner credea că sunt copiii payenilor! Du-te şi culcă-te, Jonathon. Ne revedem peste vreo zece ore.

17. ÎNLOCUITOAREA LUI CRAWFORD

Whitbread ajunse în hamacul său mult mai repede decât se aşteptase. Se afundă fericit în plasă şi închise ochii... apoi deschise un ochi, simţindu-se privit.

— Ce vrei, Potter? oftă el.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai sta de vorbă cu Staley.

Nu era ceea ce crezuse. Whitbread deschise şi celălalt ochi.

— Poftim?!

— Ceva îl nelinişteşte. Ştii cum este el, nu s-ar plânge nici dacă ar fi pe patul de moarte. Umblă însă de colo-colo ca un robot şi de-abia vorbeşte. Mănâncă singur... îl cunoşti de mai multă vreme decât mine şi m-am gândit că ai putea afla care-i motivul.

— Bine, o să-ncerc. După ce mă scol. — închise ochii, dar Potter nu se îndepărtă. — Peste opt ore, Potter. Nu poate fi ceva chiar *atât* de urgent.

* * *

În altă parte a navei, Renner se perpelea fără să-şi găsească locul, într-o cabină puţin mai mare decât patul. Aparţinuse unui locotenent; cabina lui Renner era ocupată actualmente de doi savanţi, aşa că navigatorul se mutase cu un ofiţer al puşcaşilor marini.

Renner se sculă brusc în capul oaselor, pe întuneric, cu mintea căutând ceva ce putuse fi un vis. Aprinse apoi lumina şi bâjbâi pe consola nefamiliară a intercomului. Sergentul care-i răspunse dovedi o deosebită stăpânire de sine; nu ţipă şi nici nu reacţiona în alt fel.

— Fă-mi legătura cu lady Sally Fowler, spusese Renner. Sergentul stabili legătura fără să comenteze. „Trebuie să fie vreun robot”, îşi spuse Renner, care ştia prea bine cum arăta.

Sally nu dormea. Împreună cu Horvath, tocmai o instalase pe payeană în cabina tunarului-şef.

— Da, domnule Renner, răspunse fata, iar chipul şi vocea ei îl informară pe navigator – printr-o remarcabilă reuşită de comunicare nonverbală – că arăta ca o încrucişare între un om şi o cârtiţă.

Bărbatul trecu repede peste reacţia respectivă.

— Mi-am amintit ceva… Ai la îndemână minicompul?

— Bineînţeles, răspunse Sally scoţându-l din buzunar.

— Te rog, testează-l chiar acum.

Cu o expresie de mirare firească, Sally scrise şi şterse câteva cuvinte, mâzgăli o problemă simplă, apoi una mai complicată, care necesită asistenţă din partea calculatorului central al lui *MacArthur* şi încheie prin accesarea unui fişier aleatoriu de date din memoria navei.

— Funcţionează perfect.

Glasul lui Renner suna îngroşat de somn.

— Sunt eu nebun, sau am văzut cum payeana a demontat minicompul şi apoi l-a montat la loc?

— Nu, nu eşti nebun. A făcut acelaşi lucru şi cu arma dumitale.

— Dar un *minicomp?* Ştii bine că aşa ceva-i imposibil, nu? Fata crezu că era o glumă.

— Nu, nu ştiam…

— Ei bine, e imposibil. Întreabă-l pe Horvath. Renner întrerupse legătura şi se culcă la loc.

Sally îl ajunse din urmă pe Horvath, tocmai când acesta intra în cabina sa. Îi povesti despre minicomp.

— Un minicomp nu-i decât un singur circuit integrat, pe care nici măcar nu-ncercăm să-l reparăm dacă se defectează…

În vreme ce navigatorul adormise, Horvath şi Sally îi treziră pe toţi membrii echipei de ştiinţe fizice. În noaptea aceea, niciunul dintre ei nu închise ochii.

* * *

Termenul „dimineaţă” este relativ într-o navă militară. Cartul de dimineaţă are loc între orele 4-8, o perioadă când oamenii obişnuiesc să doarmă, dar spaţiul cosmic nu ştie nimic despre asta. Posturile de pe puntea de comandă şi din sala maşinilor trebuie să fie complete, indiferent de ora arătată de ceas. În calitate de ofiţer, Whitbread era de serviciu din trei în trei carturi, însă graficul lui *MacArthur* fusese dat iremediabil peste cap. Ca atare, ar fi putut beneficia de mai mult timp pentru somn, totuşi la ora 9 era deja treaz şi intra în sala de mese a

ofiţerilor.

— N-am păţit absolut nimic, protestă Staley. Nu ştiu cine ţi-a băgat în cap ideea asta. Fii serios!

— În regulă, încuviinţă Whitbread fără să insiste.

Se servi cu suc de fructe şi cereale şi le puse pe tavă. Se afla în spatele lui Staley la rând, ceea ce era cât se putea de firesc, dat fiind că intraseră împreună în sala de mese.

— Oricum, îţi apreciez grija, zise Staley inexpresiv.

Whitbread aprobă din cap cu un surâs. Luă tava şi-l urmă pe celălalt, care adoptase o atitudine neaşteptat de băţoasă. În mod previzibil, acesta alese o masă neocupată. Whitbread i se alătură.

În Imperiu, existau numeroase planete pe care rasele dominante erau albii caucazieni. Pe asemenea planete, afişele ce făceau publicitate înrolării în Marină semănau întotdeauna cu Horst Staley. Acesta avea un maxilar inferior pătrăţos şi ochii de un albastru îngheţat. Chipul îi era alcătuit numai din suprafeţe plane şi unghiuri, simetrice bilateral, fără expresie. Avea spinarea dreaptă, umerii laţi, abdomenul plat şi musculos. Contrasta evident cu Whitbread, pe care supraponderalitatea îl pândea permanent şi despre care se putea afirma că vădea rotunjimi peste tot.

Mâncară micul dejun în tăcere şi fără grabă. În cele din urmă, Staley întrebă cu vădită indiferenţă, parcă silit s-o facă:

— Cum a fost misiunea?

Whitbread era pregătit.

— Grea. Am petrecut o oră şi jumătate oribilă, cu payeana holbându-se la mine. Fii atent! — Se sculă de pe scaun, răsuci capul într-o parte, îndoi genunchii şi gârbovi umerii, pentru a încăpea într-un spaţiu înalt de 1,3 metri. — Uite aşa am stat timp de o oră şi jumătate. — Se aşeză la loc. – O tortură, îţi spun! Mă gândeam întruna că mai bine te-ar fi ales pe tine.

— Eu m-am oferit voluntar, se învăpăie Staley.

„Punct lovit!”

— Era rândul meu. Pe Noul Chicago, tu l-ai preluat pe *Defiant* după ce s-a predat.

— Şi l-am lăsat pe nebunul ăla să-mi fure bomba!

— Poftim? puse furculiţa jos Whitbread.

— Nu ştiai?

— Bineînţeles că nu. Crezi că Blaine a povestit în dreapta şi-n stânga? Într-adevăr, te-ai întors niţel zguduit din misiunea aia şi toţi ne-am întrebat care era motivul.

— Acum îl cunoşti. Un idiot a încercat să încalce pactul. Căpitanul lui *Defiant* nu l-ar fi lăsat, dar o putea face. — Staley îşi frecă palmele apăsat. — Mi-a smuls o bombă, iar eu n-am reacţionat! Aş fi dat orice pentru şansa de a...

Se sculă brusc, dar Whitbread fu îndeajuns de rapid ca să-l prindă de mână.

— Stai jos, îi zise. O să-ţi spun eu de ce n-ai fost ales.

— Poţi citi gândurile căpitanului?

Printr-un consens tacit, vorbeau pe tonuri scăzute. Oricum, pereţii sălii de mese erau fonoabsorbanţi, aşa că glasurile le erau limpezi, chiar dacă şoptite.

— Nu, dar nu-i rău să exersezi ghicitul.

— Zi-mi atunci – de ce? Din cauza bombei?

— Indirect. Ai fi fost ispitit să-ţi demonstrezi calităţile. Dar şi fără asta, eşti un erou prea perfect. Formă fizică inegalabilă, plămâni zdraveni – ai cunoscut vreodată un amiral care să vorbească încet? —, dedicaţie absolută şi absenţa totală a simţului umorului.

— Ba am simţul umorului.

— Nici vorbă!

— Serios?

— Nici măcar un gram. În situaţia asta, nu era nevoie de un erou, Horst, ci de cineva căruia să nu-i pese că era ridiculizat în numele unei cauze lăudabile.

— Cred că glumeşti... La naiba, niciodată nu ştiu când glumeşti!

— Acum ar fi momentul cel mai nepotrivit. Să ştii că nu te tachinez. *Nu* ar fi trebuit să-ţi explic toate astea. Ai văzut totul, nu? Sally mi-a spus că am rulat tridimensional şi în culori pe toate ecranele.

— Aşa-i, zâmbi scurt Staley. Păcat că nu-ţi puteam vedea chipul. Mai ales când ai început să înjuri. Am fost luaţi complet prin surprindere. Imaginea a tresărit niţel, dup-aia tu ai zbierat la alienă şi toţi au murit de râs.

— Tu ce ai fi făcut?

— În niciun caz aşa ceva. Nu ştiu. Probabil că aş fi urmat

ordinele. — Ochii oţelii se îngustară. N-aş fi încercat să recurg la armă, dacă la asta te gândeai.

— Poate o secundă de laser-tăietor asupra consolei de comandă? Ca să distrugi câmpul de forţă?

— În niciun caz, dacă n-aş fi primit ordinele respective.

— Dar limbajul prin gesturi? Am petrecut o mulţime de timp făcând semne şi sperând că aliena mă va înţelege, dar nu s-a întâmplat aşa.

— N-am putut vedea toate astea. Ce-i cu ele?

— Ţi-am spus… Misiunea necesita un individ gata să se acopere de ridicol pentru o cauză lăudabilă. la gândeşte-te – de câte ori i-ai auzit pe alţii râzând de mine, în vreme ce o aduceam pe payeana la bord?

Staley încuviinţă, fără să scoată un cuvânt.

— Acum, gândeşte-te la payeana. Ce crezi despre simţul umorului ei? Ţi-ar plăcea ca un payean să râdă de tine, Horst? Nu poţi fi sigur dacă ea n-a râs de mine, nu ştii cum se manifestă râsul sau zâmbetul la ei…

— Prostii!

— Se ştia doar că situaţia reclama ca o persoană să afle dacă alienii doreau să discute cu noi. Nu o persoană care să apere onoarea Imperiului. O să avem destul timp pentru asta după ce vom şti cu ce ne confruntăm. Va fi timp şi pentru eroi, Horst. Ei sunt absolut necesari.

— M-ai liniştit, mormăi Staley.

Terminase de mâncat. Acum se sculă şi se îndepărtă grăbit, cu spinarea foarte dreaptă, lăsându-l pe celălalt pe gânduri.

„Asta-i situaţia”, îsi spuse Whitbread. „Eu unul am încercat. Si poate că…”

* * *

Într-o navă militară, luxul este o noţiune relativă.

Cabina tunarului-şef Crawford avea mărimea patului. Când acesta era ridicat, aveai loc să-ţi schimbi hainele şi să-ţi speli dinţii în chiuveta minusculă. Ca să cobori patul pentru somn, trebuia mai întâi să ieşi pe coridor; fiind înalt pentru un om din Marină, Crawford se obişnuise să doarmă ghemuit.

Un pat şi o uşă cu zăvor, în loc de un hamac, sau o cuşetă

suprapusă – iată ce însemna luxul. Ar fi fost gata să se lupte pentru a şi-l păstra, dar nu i se oferise nicio şansă. Acum dormea în cuterul lui *MacArthur,* în vreme ce o monstruozitate aliena îi ocupa cabina.

— Este doar cu puţin mai înaltă de un metru, aşa că evident că are spaţiu, rosti Sally. Pe de altă parte, spaţiul este destul de restrâns. Crezi că va putea rezista? În caz contrar, va trebui s-o ţinem în sala de mese.

— Am văzut cabina din nava ei şi nu era mai spaţioasă. Poate rezista, încuviinţă Whitbread. — Se făcuse prea târziu ca să mai încerce să adoarmă şi trebuia să le povestească savanţilor tot ce ştia; cel puţin, asta trebuia să dea rezultate, dacă secundul l-ar fi întrebat de ce stătea pe capul lui Sally. — Ai pe cineva care s-o monitorizeze?

Fata încuviinţă din cap şi Whitbread o urmă în salon. O parte a încăperii fusese izolată cu plasă de sârmă şi adăpostea creaturile cele mici. Una dintre ele ronţăia o căpăţână de varză, ţinând-o la piept cu toate cele patru braţe. Cealaltă, a cărui abdomen era umflat de sarcină, avea o lanternă cu care se juca.

„Exact ca nişte maimuţe”, gândi sublocotenentul. Era prima ocazie când le putea privi cu atenţie. Aveau blana deasă şi împestriţată cu galben şi castaniu, pe când cea a payeanei adulte era castanie peste tot. Cele patru braţe erau aproape identice – cinci degete la mâinile stângi şi şase la cele drepte –, la fel de subţiri şi cu aceleaşi articulaţii. În acelaşi timp, muşchii umărului stâng erau ancoraţi de creştetul capului.

În ce scop, dacă nu pentru a conferi putere mai mare şi un braţ mai lung pârghiei?

Tânărul fu încântat când Sally îl conduse la o măsuţă din colţ, departe de locul în care biologii se contraziceau cu glasuri ridicate. Îşi umplură câte o ceaşcă de cafea şi Whitbread se interesă despre muşchii ciudaţi ai creaturilor; în realitate, nu tocmai asta intenţiona să discute, dar era un început…

— Noi credem că reprezintă nişte vestigii, zise fata. E clar că n-au nevoie de ei, deoarece nici braţele stângi nu sunt făcute pentru muncă fizică grea.

— Atunci, nu sunt maimuţe, ci o derivaţie a speciei payene!

— Sau o derivaţie a altei specii. Jonathon, avem deja mai mult de două clase. Priveşte!

Cuplă ecranul intercomului, pe care apăru interiorul cabinei payeanei.

— Pare destul de fericită, comentă Whitbread şi surâse larg văzând ce meşterea aliena. Nu cred că lui Crawford o să-i placă ce a făcut din patul lui.

— Horvath nu vrea s-o oprească. Poate umbla cu orice doreşte, atâta vreme cât nu distruge intercomul.

Patul lui Crawford fusese scurtat şi modelat după conturul corpului alienei. Contururile respective erau stranii, nu numai din pricina articulaţiilor complexe din spinarea payeanei, ci şi pentru că se părea că aceasta dormea pe o parte. Salteaua fusese tăiată şi recusută, iar plasa metalică de dedesubt îndoită şi răsucită. Acum existau şanţuri pentru două braţe, o adâncitură pentru un şold şi un soi de creastă care slujea drept pernă…

— De ce oare doarme numai pe dreapta? întrebă Whitbread.

— Poate că preferă să se apere cu braţul stâng, dacă din întâmplare este atacată în timpul somnului. Stângul este mult mai puternic.

— Posibil. Sărmanul Crawford… Poate că payeana se aşteaptă ca el să se furişeze noaptea în cabină şi să încerce să-i reteze beregata. — Privi aliena care demonta plafoniera. — Are o fixaţie, nu? Am putea profita de chestia asta, s-o punem să ne îmbunătăţească ceva.

— Am putea… Jonathon, tu ai studiat fotografiile autopsiei alienului?

Vorbea exact ca o profesoară. Whitbread se gândi că avea vârsta potrivită, dar era prea drăguţă.

— Da, încuviinţă el.

— Vezi vreo diferenţă?

— Diferită este culoarea blănii, dar asta nu mi se pare relevant. Alienul din navetă a stat sute de ani în anabioză.

— Altceva?

— Cred că celălalt era mai înalt, deşi nu pot băga mâna-n foc.

— Uită-te la craniul ei…

— Nu văd nimic special, se încruntă sublocotenentul.

Sally scoase minicompul. Acesta bâzâi scurt, anunţând că se conectase la memoria principală a navei. Undeva, în adâncurile lui *MacArthur, o rază* laser citea liniile unei holograme. În

memoria aceea exista tot ce cunoşteau oamenii despre payeni. Găsi informaţia solicitată de Sally şi i-o expedie; pe ecran apăru un desen.

Whitbread privi de la ecranul minicompului la payeana, apoi exclamă:

— Fruntea este înclinată!

— Horvath şi cu mine suntem de aceeaşi părere.

— Nu-i uşor de observat. Craniul este deja asimetric…

— Ştiu, totuşi diferenţa e vizibilă. Noi credem că există o diferenţă şi în privinţa mâinilor, atât doar că-i mult mai greu sesizabilă.

Fata se încruntă şi trei cute scurte apărură între ochii ei căprui. Din cauza imponderabilităţii, îşi tăiase părul scurt, iar combinaţia dintre tunsoare şi încruntătură îi conferea un aer general de eficienţă, pe care Whitbread îl detesta.

— În felul acesta, urmă ea, avem trei tipuri diferite de payeni, dar numai patru exemplare. O rată cam mare a mutaţiilor, nu crezi?

— Eu… n-aş fi tocmai surprins. — Whitbread îşi reaminti lecţiile de istorie pe care capelanul Hardy le ţinuse pentru sublocotenenţi, în prima parte a expediţiei. — Nu uita că ei sunt practic întemniţaţi în acest sistem solar, fără posibilitate de ieşire. Dacă ar declanşa un război nuclear, ar trebui după aceea să facă faţă consecinţelor lui, nu-i aşa?

Se gândi la Pământ şi se înfioră.

— N-am văzut nicio dovadă a vreunui război nuclear.

— Cu excepţia ratei mutaţiilor.

— Asta-i logică circulară, izbucni Sally în râs. Oricum, teoria nu rezistă. Niciunul dintre aceste trei tipuri nu-i un schilod. Toţi sunt foarte bine adaptaţi şi sănătoşi. Desigur, exceptându-l pe cel mort, dar el nici n-ar trebui pus la socoteală. Nu cred c-ar fi ales un schilod să piloteze naveta.

— Nu. Aşadar, care-i răspunsul?

— Tu i-ai văzut primul, Jonathon. Să-l numim pe cel din navetă – tip A. Ce relaţie exista între tipurile B şi C?

— Nu ştiu.

— Le-ai văzut convieţuind.

— Mi s-a părut cu totul lipsit de sens. La început, cele mici se fereau de cea mare, iar ea le lăsa în pace. După aceea, i-am

explicat prin semne că voiam să mă însoţească pe *MacArthur.* A luat primele două creaturi care i-au ieşit în cale, s-a asigurat că erau în siguranţă şi le-a omorât pe celelalte fără măcar să le fi avertizat!

Whitbread se opri, gândindu-se la vârtejul care-l smulsese din ecluza navei aliene.

— Aşa că tu trebuie să-mi spui. Ce sunt cele mici? Animale domestice? Copii? Le-a *ucis?* Să fie paraziţi? De ce a mai salvat două? Surse de hrană? Direcţia asta ai investigat-o?

Sally se strâmbă. Pe chipul frumuşel, rictusul acela era mai mult decât o grimasă, o expresie pe care n-ar fi afişat-o niciodată în societate.

— Ce să fac? Să pun la frigare una dintre ele şi să i-o ofer adultei la cină? Fii rezonabil!

Aliena din cabina lui Crawford îşi umplu un pumn cu seminţe şi începu să le ronţăie.

— Floricele de porumb, explică antropoloaga. Le-am testat mai întâi pe cele mici. Poate că *ăsta*-i rolul lor – degustători.

— Poate…

— Mai mănâncă şi varză. În niciun caz n-o să flămânzească, dar este posibil să fie afectată de absenţa unor vitamine. Nu putem face altceva decât să privim şi să aşteptăm. Bănuiesc că în scurt timp vom porni spre planeta natală a alienilor. Între timp, Jonathon, tu eşti singurul care a văzut interiorul navei payene. Fotoliul de pilotaj era modelat după conturul corpului? Prin videocamera ta n-am distins mare lucru.

— Da, era modelat. Mai exact, se potrivea pe corpul său ca o mănuşă. Am mai observat ceva. Consola de comandă era paralelă cu latura dreaptă a fotoliului, deci putea fi manipulată numai cu braţele drepte…

Se dovedi că-şi putea aminti multe alte detalii despre navă. În felul acela, rămase în plăcuta companie a lui Sally până ce trebui să intre în cart. Cu toate acestea, niciunul dintre amănunte nu era foarte util.

* * *

Whitbread de-abia îşi ocupase postul pe punte, când Buckman îl apelă pe căpitan.

— O navă se îndreaptă spre noi, anunţă el. Provine de pe planeta locuită, Pay-alfa. Până acum n-am detectat-o, deoarece era ocultată de blestematul ăla de laser.

Rod aprobă din cap. Cu nouă minute în urmă, propriile sale display-uri îi arătaseră nava. Echipa lui Shattuck nu permitea ca nişte civili să fie observatori mai buni decât Marina.

— Va ajunge la noi peste optzeci şi una de ore, continuă Buckman. Accelerează cu 1,87 gr, valoare care, printr-o bizară coincidenţă, este chiar a acceleraţiei gravitaţionale la suprafaţa lui Pay-alfa. Jetul de propulsie este alcătuit din neutrini. În general, se comportă ca şi prima navă, atât doar că este mai masivă. Revin, dacă aflăm alte detalii.

— Perfect, stai cu ochii pe ea! — Rod făcu un semn spre Whitbread care decupla legătura, apoi se întoarse către secund. — Să comparăm datele lui cu ceea ce ştim noi.

După câteva minute de tastat, Cargill anunţă:

— Căpitane, observă momentul plecării. Nava aliena a pornit la mai puţin de o oră după ieşirea noastră din hiperspaţiu.

Rod fluieră încetişor.

— Eşti sigur? Asta-nseamnă zece minute pentru detecţia noastră, alte zece minute până i-am fi detectat noi şi patruzeci de minute să se pregătească şi să se lanseze. Ce tip de navă se poate lansa în numai patruzeci de minute?

— Eu nu cunosc niciuna, se încruntă secundul. Marina *ar putea* face aşa ceva, dacă ar ţine permanent o navă în alertă, cu echipajul pregătit…

— Exact. Cred că spre noi se îndreaptă o navă de război. Ar fi bine să-l anunţi pe amiral şi apoi pe Horvath. Whitbread, fă-mi legătura cu Buckman!

— Ce s-a-ntâmplat? apăru chipul iritat al astrofizicianului.

— Am nevoie de tot ce poţi afla despre nava payeana. Imediat! În plus, ai vreo ipoteză despre acceleraţia ei destul de stranie?

Buckman studie cifrele trimise de Rod.

— Mi se pare simplu. S-a lansat de pe Pay-alfa ori de pe un satelit apropiat, la patruzeci de minute după sosirea noastră. Care-i problema?

— Dacă s-a lansat atât de rapid, este aproape sigur o navă militară. Ne-ar plăcea să credem contrariul…

— Crede ce vrei, căpitane, replică Buckman încruntat, dar matematica e clară. Fie s-a lansat după patruzeci de minute, fie… ei bine, dacă ar fi pornit de la vreo două milioane de kilometri din partea asta a lui Pay-alfa, ar fi beneficiat de mai mult timp… totuşi, nu cred.

— Nici eu. Vreau să examinezi complet problema. De la ce ipoteză am putea porni, ca să le acordăm mai mult timp pentru lansare?

— Să vedem… Nu prea sunt obişnuit să gândesc în termenii balisticii, ci mai degrabă în cei ai acceleraţiilor gravitaţionale. Deci… — Ochii astrofizicianului deveniră brusc goi, conferindu-i expresia unui idiot. — Trebuie să prevedem timp pentru viraj… Plus o acceleraţie mai mare a mecanismului de lansare, mult mai mare…

— Cât timp ar dura virajul?

— Câteva ore pentru fiecare oră pe care doreşti să le-o acorzi ca să se decidă, căpitane. Nu-ţi înţeleg dilema. De ce crezi că o navă de cercetare ştiinţifică nu s-ar putea lansa în patruzeci de minute? De ce să presupunem că-i o navă militară? La urma urmelor, *MacArthur* este atât navă militară, cât şi ştiinţifică, dar aţi avut nevoie de un timp inadmisibil de lung pentru lansare. Eu eram gata de câteva zile bune.

Rod întrerupsese legătura. „Îi rup gâtul ăla de pui golaş”, mârâi el în gând. „N-au decât să mă trimită în faţa curţii marţiale, dar voi pleda pentru circumstanţe atenuante. O să-i citez ca martori pe toţi cei care l-au cunoscut. *Imposibil să* mă condamne!” Apăsă câteva taste.

— Cargill, ce ai obţinut?

— Au lansat nava după patruzeci de minute.

— Deci este o navă militară.

— Aşa consideră şi amiralul. Horvath, însă, nu e convins.

— Nici eu nu sunt, dar trebuie să fim pregătiţi. De asemenea, trebuie să ştim despre payeni mai multe decât află oamenii lui Horvath de la pasagera noastră. Cargill, vreau să iei cuterul şi să porneşti spre asteroidul de unde a venit payeana. Acolo nu se distinge nici un semn de activitate şi vreau să ştiu ce făcea ea acolo. Poate că obţinem vreun indiciu.

18. STUPUL DE STÂNCĂ

Bury privi payenele înalte de treizeci de centimetri care se jucau înapoia plasei de sârmă.

— Muşcă? întrebă el.

— Deocamdată nu, răspunse Horvath. Nici chiar atunci când li s-au recoltat probe de sânge.

Bury era un personaj pe care ministrul nu-l putea înţelege; deşi se considera un bun psiholog, – după ce părăsise ştiinţa şi intrase în politică, fusese nevoit să se adapteze, şi încă repede –, nu putea pătrunde în profunzimile gândirii comerciantului. Zâmbetul blând al acestuia nu era decât o mască publică; dinapoia ei, distant şi lipsit de sentimente, le privea pe payene aidoma unui Dumnezeu care examinează o creaţie de a cărei reuşită nu este convins.

„Urâte mai sunt”, gândi Bury. „Ce porcărie! Ar fi complet inutile ca animale de casă, în afară de cazul când…” Se sili să înainteze şi introduse mâna printr-o fantă specială făcută în plasă, prin care payenele nu puteau trece.

— Înapoia urechii, îi sugeră Horvath.

— Mulţumesc.

Bury se întrebă dacă vreuna dintre creaturi avea să se apropie pentru a-i investiga mâna. Cea mai slăbuţă veni spre el şi o scarpină înapoia urechii, precaut, deoarece pavilionul era fragil şi delicat. Payeana părea că apreciază gestul.

„Ar fi nişte animale de casă oribile”, îşi spuse comerciantul, „dar s-ar putea vinde cu câteva miare bucata. O vreme… Până ce nu vor mai fi o noutate. Cel mai bine ar fi să le distribuim simultan pe toate planetele. Dacă s-ar înmulţi în captivitate şi le-am putea asigura hrana, şi dacă aş reuşi să le vând înainte ca oamenii să înceteze să le mai cumpere…”

— Pe barba lui Allah! Mi-a fuat ceasul!

— Le plac toate obiectele tehnice. Le-am dat deja o lanternă să se joace.

— Dă-o naibii de lanternă! Cum îmi iau ceasul înapoi? Pe barba… Cum i-a desfăcut cureaua?

— Întinde-te şi ia-l înapoi. Sau lasă-mă pe mine.

Horvath încercă, dar cuşca era prea mare şi payeana nu voia să renunţe la ceas. Bărbatul şovăi.

— N-aş vrea să le deranjez prea mult.

— Horvath, ceasul acela valorează opt sute de coroane! — Bury făcu o pauză şi reflectă cu glas tare: – La urma urmelor, reclama noastră afirmă că singurele şocuri care l-ar putea defecta l-ar ucide mai înainte pe purtătorul lui. Nu cred că-i poate face mare rău.

Payeana examina ceasul cu atenţie şi concentrare. Bury se întrebă dacă savanţii considerau captivantă atenţia aceea. Niciun animal de casă nu se comporta în felul ăsta. Nici chiar pisicile.

— Le înregistraţi video?

— Bineînţeles.

— Poate că firma mea ar fi interesată să achiziţioneze segmentul acesta, în scopuri publicitare.

„Asta-i una la mână”, îşi spuse comerciantul. O altă navă payeana se apropia de ei acum, iar Cargill pleca undeva cu cuterul. Evident, n-avea să poată obţine de la secund nici cea mai măruntă informaţie, însă acesta urma să fie însoţit de Buckman. Poate că nenumăratele cafele oferite astrofizicianului vor fi plătite acum…

În mod straniu, gândul acela îl întrista.

* * *

Cuterul era cel mai mare dintre vehiculele din puntea-hangar. Avea un fuzelaj a cărui suprafaţă superioară era plată şi se fixa de peretele hangarului. Se putea ajunge la el prin propriile sale ecluze din coridoarele lui *MacArthur,* deoarece de obicei puntea-hangar era menţinută sub vid.

Cuterul nu avea nici generator Langston, nici propulsie Alderson. Motoarele lui erau totuşi eficiente şi puternice, iar capacitatea de deplasare autonomă era considerabilă, chiar şi fără rezervoare suplimentare. Blindajul ablativ care-i proteja prova rezista la o pătrundere cu până la 20 km/s într-o atmosferă terestră, sau la mai multe asemenea pătrunderi, dacă viteza era sensibil redusă. Fusese proiectat pentru un echipaj de şase persoane, însă era posibil să transporte mai multe. Se putea deplasa între planetele aceluiaşi sistem, dar nu şi în spaţiul interstelar. Nenumărate descoperiri istorice fuseseră

realizate de vehicule spaţiale mult mai mici decât cuterul lui *MacArthur.*

La bordul lui locuiau acum şase bărbaţi. Unul dintre ei fusese evacuat pentru a-i face loc lui Crawford, când tunarul fusese evacuat din propria sa cabină de către o alienă cu trei braţe.

Văzându-i, Cargill zâmbi.

— O să-l iau pe Crawford, anunţă el, nu mi-ar plăcea să-l mut din nou. Lafferty va fi pilot. Trei puşcaşi… — Examină lista echipajului. — Plus Staley.

Sublocotenentul avea să fie fericit că i se oferea o ocazie să-şi dovedească priceperea; de altfel, era un tip stăpân pe sine, dacă primea ordine precise.

Interiorul cuterului era curat şi lustruit, însă pe peretele babord se zăreau dovezi ale straniilor reparaţii întreprinse de Sinclair, acolo unde laserele lui *Defiant* străbătuseră blindajul; avariile fuseseră însemnate, deşi cuterul se angajase în luptă de la o distanţă mare.

Cargill îşi aduse lucrurile în singura cabină existentă şi reexamină opţiunile de zbor. Pe distanţa respectivă, ar fi putut merge cu acceleraţie constantă de 3 g. Practic însă, putea folosi 1 g la dus şi 5 g la întors. Faptul că asteroidul nu avea o centrală de fuziune nu însemna că ar fost nelocuit.

Îşi reaminti viteza cu care payeana reasamblase automatul de cafea. Fără măcar să fi ştiut ce gust trebuia să aibă cafeaua! Oare să fi *depăşit* alienii tehnica fuziunii? Începu să îmbrace costumul presurizant mulat pe corp, făcut dintr-o ţesătură suficient de poroasă pentru a îngădui trecerea transpiraţiei; în acelaşi timp, poseda un sistem de control autoregulator al temperaturii şi îi permitea omului să iasă în spaţiul cosmic. Casca se fixa printr-un sistem de etanşare la nivelul gulerului. În cazul unor lupte, peste costum se îmbrăca un altul, blindat.

Ieşind în spaţiu, Cargill inspectă cuterul, fără să constate vreo urmă a unor avarii, – mai mult chiar, nici nu-şi dădu seama unde fuseseră întreprinse reparaţii. O parte a blindajului termic se afla sub bot, aidoma lamei unui excavator, dezvăluind cupola cabinei de comandă, ecranele frontale şi principala armă a aparatului, un tun laser.

Principala misiune militară a cuterelor în caz de război era cercetarea. Uneori, ele se furişau în urma atacurilor cu torpile

asupra unor nave inamice cu senzorii distruşi. Împotriva unor nave payene lipsite de Câmp, laserul acela avea să fie mai mult decât suficient.

Cargill verifică armamentul de la bord cu mai multă atenţie decât de obicei. Deja se temea de payeni. În privinţa aceasta, era aproape singurul... n-avea însă să rămână aşa.

* * *

A doua navă alienă era mai mare decât prima, totuşi estimările masei ei aveau un grad ridicat de aproximare, depinzând de acceleraţie (cunoscută), consum de combustibil (dedus din temperatura jetului propulsiv), temperatură de operare (dedusă din spectrul radiaţiilor, care înregistra un maximum în regiunea razelor-X nedure) şi eficienţă (pur şi simplu, necunoscută). Când totul fu însumat, rezultă o masă prea mică, corespunzând unei navete pentru trei oameni.

— Să nu uităm că ei nu sunt oameni, atrase atenţia Renner. Patru payeni au greutatea a doi oameni, însă le ajunge un spaţiu mai mic. Habar n-avem ce dotări au – echipamente, armamente sau blindaje. Se pare că pereţii subţiri nu-i sperie, iar asta le permite să aibă cabine mai mari...

— Bine, îl întrerupse Rod. Dacă nu ştii, recunoaşte, ca să nu mai pierdem vremea.

— Nu ştiu.

— Mulţumesc. Există ceva de care să fii *sigur?*

— Chiar dacă ţi se va părea curios, am o certitudine. Este vorba despre acceleraţie! Din clipa în care am observat nava, ea şi-a menţinut acceleraţia constantă, iar ăsta este un detaliu ciudat. De obicei, trebuie să mai reglezi propulsia, ca s-o păstrezi la eficienţă maximă, să corijezi erorile minore ale traiectoriei... şi chiar dacă n-ai inteveni deloc, tot ar apărea mici variaţii. Pentru ca valoarea acceleraţiei să fie atât de constantă, este necesar s-o corectezi în permanenţă.

— Este un semnal, rosti Rod, frecându-şi şaua nasului. Ne anunţă cu exactitate locul spre care se îndreaptă.

— Aşa-i. Ne spun că vin încoace şi ne anunţă să-i aşteptăm. — Pe chipul navigatorului apăru rânjetul lui mulţumit. — Ah, şi mai ştim ceva, căpitane! De când am depistat nava, secţiunea ei

transversală s-a redus. Probabil c-au abandonat nişte rezervoare de combustibil.

— Cum ai determinat secţiunea asta? Nu trebuie ca ţinta să tranziteze soarele?

— Ba da, însă aici îl ocultează pe Coalsack. Lumina dinspre Coalsack este suficientă ca să ne permită o estimare bună a secţiunii navei. N-ai observat culorile din Coalsack, căpitane?

— Ba da, răspunse Blaine, continuând să-şi frece nasul. Abandonarea de rezervoare de combustibil nu prea caracterizează o navă militară, aşa-i? Totuşi, nu reprezintă nicio garanţie… Evident este că se grăbeşte foarte tare.

* * *

Staley şi Buckman ocupau fotoliile din partea din spate a cabinei de comandă, care avea forma unui triunghi. Cuterul se desprinse cu acceleraţia de 1 g şi Staley privi Câmpul lui *MacArthur* închizându-se înapoia lor. Pe fundalul întunecat al lui Coalsack, crucişătorul devenise invizibil. Pur şi simplu nu se mai vedea decât spaţiul.

Jumătate din spaţiul acela era Coalsack, lipsit de stele, cu excepţia unui punct trandafiriu şi fierbinte, situat la câteva grade de marginea sa. Părea ca şi cum Universul s-ar fi sfârşit acolo. Horst se gândi chiar că aducea cu un zid.

— Fii atent! exclamă Buckman şi Staley tresări, luat prin surprindere. Pe Noua Scoţie, o mulţime de oameni îi spun Chipul Domnului. Idioţi superstiţioşi!

— Aşa-i, încuviinţă Staley, superstiţiile sunt nişte prostii.

— Din punctul ăsta, nu seamănă deloc cu o figură şi e de zece ori mai spectaculoasă! Îmi pare rău că n-o poate vedea şi cumnatu-meu. El este adeptul Bisericii Lui.

În semiîntunericul cabinei, Staley aprobă din nou din cap.

De pe oricare planetă colonizată, Coalsack se vedea ca o gaură neagră pe cer. Te puteai aşadar aştepta ca acolo să fie întuneric. Acum însă, pe măsură ce ochii i se acomodau, Staley zărea linii roşii strălucind în Coalsack, iar materia nebuloasei se distingea sub forma a nenumărate rânduri de perdele diafane, ori ca sângele lăţindu-se în apă. Cu cât privea mai mult, cu atât putea pătrunde mai în profunzime. Vârtejurile, volburile şi

configuraţiile de curgere puteau fi văzute pe o distanţă de ani-lumină în praful şi gazele rarefiate.

— Închipuieşte-ţi că tocmai eu am bafta unui cumnat luist! Am încercat să-i deschid ochii, vorbea Buckman revoltat, dar nici n-a vrut s-asculte.

— Nu cred c-am văzut vreodată un cer mai superb. Oare toată lumina vine de la Ochiul lui Murcheson?

— Pare imposibil, aşa-i? Noi am încercat să depistăm şi alte surse… stele fluorescente sau ultraviolete, ascunse în adâncul prafului. Dacă acolo ar fi existat vreun corp, ar fi trebuit să-l descoperim cu indicatorii masici. Nu, să ştii că nu-i chiar improbabil. La urma urmelor, Ochiul nu-i foarte departe de Coalsack.

— Doi ani-lumină, nu?

— Şi ce dacă? Dacă are cale liberă, lumina ajunge şi mai departe. — Dinţii astrofizicianului sclipiră în slabele scânteieri multicolore de pe consola de comandă. — Murcheson a ratat o ocazie uriaşă de a studia Coalsack, atunci când a avut posibilitatea. Sigur că da, el se găsea de cealaltă parte a Ochiului şi probabil că nici nu s-a aventurat la mare distanţă de punctul de ieşire din hiperspaţiu… iar ăsta-i norocul nostru! O oportunitate unică! O masă interstelară densă şi o supergigantă roşie chiar la marginea ei, ca s-o lumineze! Fii atent – priveşte acolo, unde curenţii curg spre vârtejul ăla! Parc-ar ar fi o bulboană, este? Dacă scumpul tău căpitan nu s-ar mai codi atât şi m-ar lăsa să accesez calculatorul navei, aş putea demonstra că-i o protostea aflată în procesul de acreţie! Sau că nu-i…

Temporar, rangul lui Buckman era superior celui al lui Staley, dar el rămânea un civil. Oricum, n-ar fi trebuit să comenteze acţiunile căpitanului.

— Calculatorul este utilizat în alte scopuri, vorbi sec Staley.

— Al naibii de multe, mormăi Buckman. — Privirea îi părea pierdută; sufletul îi plonjase în vălul imens de beznă luminată în roşu. — Pe de altă parte, s-ar putea să n-avem nevoie de el. Payenii trebuie să fi observat Coalsack pe toată durata istoriei lor – sute, poate mii de ani. Mai ales dacă au avut şi ei pseudoştiinţe de felul astrologiei. Dac-am putea să comunicăm cu ei…

— Să ştii că ne-am întrebat de ce eşti atât de doritor să ne

însoţeşti…

— Poftim? Ce-aţi crezut, că vin cu voi ca să văd amărâtul ăla de bolovan? Nu-mi pasă câtuşi de puţin la ce-l folosesc payenii, ci vreau să ştiu de ce sunt atât de aglomerate punctele troiene.

— Şi crezi că aici poţi găsi unele indicii?

— Poate… în compoziţia rocii. Cel puţin, aşa sper.

— Aici s-ar putea să-ţi fiu de folos, rosti Staley fără grabă. Sauron - sistemul meu natal – are o centură de asteroizi şi industrii miniere. De la unchii mei, am învăţat câte ceva despre minerit, ba chiar mă gândeam că voi deveni eu însumi miner.

Se opri brusc, aşteptând ca Buckman să abordeze un subiect care-i era neplăcut.

— Mă întreb ce se aşteaptă căpitanul să găsim acolo, reflectă astrofizicianul.

— Înainte de plecare, mi-a spus aşa: despre asteroidul ăla ştim un singur lucru – că un payean a fost interesat de el. Când vom afla motivul interesului, vom cunoaşte ceva despre payeni.

— Nu mare lucru…

Staley se destinse. Fie că Buckman nu ştia de ce Sauron avea o reputaţie proastă, fie… nu, despre tact nu putea fi vorba în cazul astrofizicianului.

* * *

Puiul payean se născu la cinci ore după ce cuterul plecase spre asteroid. Naşterea adusese extrem de mult cu cea a câinilor, mai ales dacă se lua în considerare faptul că mama nu avea nicio relaţie de rudenie cu caninele; ieşise un singur pui, cam de mărimea unui şobolan.

În ziua aceea, salonul fu extrem de populat; membrii echipajului, dar şi savanţii, ba chiar şi capelanul, găsiră felurite pretexte ca să se abată pe acolo.

— Ai văzut că braţul stâng inferior este mult mai mic? făcu Sally. Am avut dreptate, Jonathon. Aceste creaturi reprezintă o ramură a payenilor mari.

Cineva se gândi s-o aducă pe payeana adultă în salon, însă ea nu păru deloc interesată de pui, ci adresă câteva sunete celorlalte „surori mai mici”. Una scoase ceasul lui Bury de sub o pernă şi i-l întinse.

Pe cât posibil, Rod urmări activităţile din jurul puiului payean. Acesta părea extrem de dezvoltat pentru uh nou-născut; la câteva ore după naştere, ciugulea din varză şi părea capabil să umble, deşi maică-sa obişnuia să-l poarte cu ea, folosind un set de braţe; se deplasa rapid, deloc incomodată de povară.

Între timp, nava alienă se apropia, iar dacă acceleraţia ei suferise modificări, acestea nu fuseseră detectate de *MacArthur*.

— Vor ajunge aici peste şaptezeci de ore, îl anunţă Rod pe Cargill printr-un mesaj-laser. Vreau să vă întoarceţi peste şaizeci de ore. Nu-l lăsa pe Buckman să înceapă nimic ce nu poate termina în limita asta de timp. Dacă întâlniţi alieni, anunţă-mă imediat şi nu-ncerca să comunici cu ei decât dacă nu există alternativă.

— Am înţeles, căpitane.

— Dispoziţiile nu sunt ale mele, ci ale lui Kutuzov, care nu-i deloc încântat de expediţia asta. Mulţumeşte-te să cercetezi bolovanul şi întoarce-te.

„Bolovanul” se afla la treizeci de milioane de kilometri de *MacArthur,* ceea ce însemna douăzeci şi cinci de ore cu acceleraţia 1 g la dus şi tot atât la întors. Accelerând până la 4 g*,* puteau reduce timpul la jumătate. „Prea puţin”, se gândi Staley, „ca să merite să se supună unei acceleraţii atât de mari”.

— Am putea merge cu 1,5 g*,* îi propuse lui Cargill. Am ajunge ceva mai repede şi, în plus, din pricina oboselii, vom rămâne la locurile noastre, deci cabina n-ar mai părea ticsită.

— Excepţional, rosti Cargill cu entuziasm. O idee excepţională, Staley!

— O punem în aplicare?

— Nu.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că nu-mi plac acceleraţiile peste 1 g*.* Apoi, pentru că utilizăm un surplus de combustibil şi, dacă îl consumăm în exces, *MacArthur* va fi nevoit să pătrundă în giganta gazoasă, pentru a mai ajunge acasă. Niciodată să nu risipeşti combustibilul, Staley! Nu ştii când vei avea nevoie de fiecare picătură. În plus, este o idee tâmpită, iar ideile tâmpite sunt utile în cazurile desperate. Apelezi la ele când nu ţi-a mai rămas nimic de încercat. Dacă au succes, ele intră imediat în

Manualul Navigatorului. În caz contrar, urmezi întotdeauna Manualul, care nu-i decât o culegere de idei tâmpite ce au avut succes cândva. Cargill zâmbi văzând căutătura derutată a celuilalt.

— Să-ţi povestesc despre cea introdusă de *mine* în Manual… Pentru un sublocotenent, dăscăleala nu se termina niciodată. Într-o bună zi, Staley urma să aibă un rang şi o funcţie mai mare – dacă dovedea capacităţile necesare şi dacă supravieţuia. Secundul termină istorisirea şi privi ceasul.

— Cred că acum ar fi bine să tragi un pui de somn. Preiei comanda când începem decelerarea.

* * *

Din depărtare, asteroidul părea negru, neregulat şi poros. La fiecare treizeci şi una de ore, descria o rotaţie în jurul axei sale; ciudat de lent, după opinia lui Buckman. Nu se zărea niciun semn de activitate, nicio mişcare, radiaţie sau flux anormal de neutrini. Staley controla fluctuaţiile termice, fără să descopere vreuna.

— Cred că asta-i confirmarea, raportă el. Locul trebuie să fie pustiu. O formă de viată evoluată pe Pay-alfa ar fi avut nevoie de căldură, nu?

— Mda.

Cuterul se apropie. Punctuleţele ce determinaseră aspectul poros deveniră orificii, apoi găuri în toată regula, de diverse dimensiuni. În mod evident, fuseseră create de meteoriţi, însă de ce erau aşa multe?

— Ţi-am zis că punctele troiene erau ticsite, repetă încântat Buckman. Probabil că asteroidul traversează în mod regulat regiunea cea mai densă a norului troian… atât că… Cargill, dă-mi un prim-plan al craterului ăla mare.

Secundul crescu amplificarea cu două ordine de mărime şi ecranul fu pe jumătate acoperit de un puţ negru, înconjurat de alte deschideri mai mici.

— Nu se distinge o buză de crater, comentă Cargill.

— Ai sesizat şi tu, este? Chestia asta-i goală la interior. *De aceea* avea densitatea aşa de mică. Perfect, acum nu-i locuită, dar trebuie să fi fost cândva. Ba chiar s-au străduit să-i asigure o

rotaţie confortabilă. — Astrofizicianul se întoarse spre Cargill. — Trebuie să cercetăm tot interiorul.

— De acord, dar asta o va face un echipaj al Marinei.

— Pe toţi dracii, ăsta-i domeniul în care eu sunt expert!

— Sigur că da, însă eu răspund de securitatea echipajului. Lafferty, ocoleşte bolovanul.

Pe emisfera opusă a asteroidului se găsea un crater cu adevărat enorm.

— Plus altele mai mici... dar astea sunt realmente cratere, nu puţuri spre interior, observă Cargill. Ce părere ai, Buckman?

— Nu ştiu ce să zic... Să nu aibă o origine naturală?

— A fost deplasat! exclamă Staley.

— Asta mă gândeam şi eu, încuviinţă secundul. Asteroidul a fost deplasat cu ajutorul unor dispozitive termonucleare. Au fost detonate succesiv bombe într-un acelaşi crater, care să dirijeze suflul exploziilor. Procedeul nu-i o noutate. Staley, vezi care-i nivelul radioactivităţii!

Sublocotenentul reveni peste un minut.

— Nivel zero. Nici urmă de radiaţii.

— Chiar aşa?

Cargill se ridică şi verifică personal detectorul, apoi se încruntă.

— Aşa-i... Dacă s-au utilizat bombe, trebuie să fi fost al naibii de „curate”. Asta n-ar trebui însă să mă surprindă.

Cuterul continua să ocolească asteroidul.

— Acolo ar putea fi o ecluză, arătă Staley o proeminenţă stâncoasă, înconjurată de o pată portocalie-decolorată, care-i conferea aspectul unei ţinte de tir.

— Aşa-i, dar mă-ndoiesc că am putea s-o deschidem. Vom pătrunde printr-o gaură făcută de meteoriţi. Deşi... n-ar fi rău să-i aruncăm o privire. Lafferty, apropie-te!

* * *

În rapoarte, l-au denumit asteroidul Stupul. În interior, bolovanul era alcătuit din nenumărate camere cu mai mulţi pereţi, ale căror plafoane şi podele comunicau prin intermediul unor coridoare prea mici pentru oameni, ticsite de mumii asimetrice. Indiferent de ce miracole erau în stare constructorii

acelui loc, gravitaţia artificială nu se număra printre ele. Coridoarele mergeau în toate direcţiile; camerele mai mari aveau o mulţime de proeminenţe, care slujeau probabil drept mânere de prindere, puncte de ancorare a cablurilor de deplasare şi nişe pentru depozitare.

Mumiile pluteau la tot pasul, deshidratate şi zbârcite, cu gurile căscate. Înălţimea lor varia între un metru şi un metru şi jumătate. Staley selectă câteva şi le expedie la cuter.

Existau de asemenea maşinării, de neînţeles pentru oameni, toate încremenite de cementarea sub vid. Staley ordonă ca una dintre ele să fie smulsă din perete. O alesese pentru stranietate, nu pentru potenţiala utilizare; niciuna nu era completă.

— N-au metal în componenţă, raportă el. Volanţii sunt din piatră, iar alte componente aduc cu circuitele integrate – seamănă cu o ceramică presărată de impurităţi. Metalul este însă aproape inexistent.

Cutreierau absolut aleatoriu prin interiorul asteroidului. În cele din urmă, ajunseră în sala din mijloc; era gigantică, aidoma maşinii care o domina. Dinspre aceasta porneau cabluri ce puteau fi superconductori de forţă, care-l determinară pe Staley să considere că acolo se găsea sursa energetică a asteroidului; nici aici nu existau urme de radioactivitate.

Se strecurară prin trecerile înguste dintre blocurile incomprehensibile de piatră şi găsiră o cutie metalică mare.

— Tăiaţi-o, ordonă sublocotenentul.

Lafferty acţiona laserul. Ceilalţi se retraseră un pas şi priviră cum raza îngustă şi verzuie nici măcar nu zgâria suprafaţa argintie. „Ce se întâmpla cu energia laserului?” se gândi Staley. „Nu cumva o pompau chiar în cutia misterioasă?”

Simţi o uşoară căldură pe obraz şi aruncă o privire termometrului. Cutia răspândea o dogoare de jur împrejur. Când Lafferty dezactiva laserul, carcasa cutiei se răci rapid, însă menţinu aceeaşi temperatură în toate punctele.

„Un supraconductor termic!” Staley fluieră încetişor şi se întrebă dacă n-ar fi putut găsi undeva un eşantion mai mic. Încercă după aceea să utilizeze un cleşte asupra carcasei… şi aceasta se îndoi ca o simplă tinichea. Trăgând mai puternic, desprinse o fâşie. Toţi oamenii se apucară să tragă cu mâinile înmănuşate, smulgând foi mari.

Stupul, cu coridoarele sale strâmte şi curbe, era imposibil de cartografiat. Le venea greu să precizeze unde anume se aflau, totuşi marcară permanent locurile pe unde treceau, iar cu razele protonice măsurară distanţele prin pereţi.

Peste tot, pereţii coridoarelor aveau grosimea cojii de ou. Nu putea fi prea sigur să trăieşti în Stup.

Cu toate acestea, peretele de sub crater era gros de câţiva metri.

„Radiaţia”, îşi spuse Staley. Pesemne că existase radiaţie reziduală. Altfel, payenii ar fi săpat şi în peretele acela, aşa cum procedaseră cu ceilalţi, pentru a beneficia de un spaţiu cât mai mare pentru locuit.

Probabil că aici avusese loc o adevărată explozie demografică.

Pentru ca apoi ceva să-i ucidă pe toţi locuitorii.

Iar acum, nu mai exista nici urmă de radiaţie. Cu cât timp în urmă se petrecuse totul? Locul era presărat de găurile minimeteoriţilor; în pereţi, numărul lor era de ordinul zecilor. Cât timp trecuse de atunci?

Sublocotenentul privi gânditor micul şi greul artefact payean pe care Lafferty şi Sohl îl manipulau prin coridoare. Cementare sub vid… şi difuzia particulelor elementare pe o suprafaţă… Astea le-ar fi putut spune savanţilor din *MacArthur* de cât timp fusese abandonat asteroidul. El însă ştia deja jumătate de răspuns – *de foarte mult timp.*

19. POPULARITATEA CANALULUI 2

Capelanul David Hardy urmări alienele doar prin intermediul ecranelor, deoarece în felul acela nu se implica în nenumăratele speculaţii asupra payenilor. Pentru Horvath şi ceilalţi savanţi, problema era una de interes ştiinţific, dar pentru Hardy ea nu se limita la curiozitatea intelectuală. Sarcina lui era să determine dacă payenii erau umani; savanţii se întrebau doar dacă erau inteligenţi.

Desigur, o întrebare o preceda pe cealaltă. Era improbabil ca Dumnezeu să fi creat fiinţe cu suflete, dar fără inteligenţă; pe de altă parte, era destul de posibil ca El să fi creat fiinţe inteligente fără suflete, sau fiinţe a căror mântuire se realiza prin modalităţi cu totul diferite de ale oamenilor. Ei puteau fi chiar un soi de îngeri, deşi ar fi fost greu de imaginat nişte îngeri mai stranii. Capelanul schiţă o grimasă la gândul acela şi reveni cu ochii la ecrane. Payeana cea mare dormea.

Nici creaturile cele mici nu făceau deocamdată ceva interesant. Hardy nu trebuia să le urmărească permanent. Oricum, totul se înregistra holografic şi, în calitate de lingvist al navei, Hardy avea să fie informat dacă se petrecea ceva. Era deja sigur că acestea nu erau nici inteligente, nici umane.

Suspină adânc. „Ce este omul, ca să-l priveşti cu atâta grijă, Doamne? Şi de ce trebuie ca eu să aflu ce rol au payenii în planul Tău?” Cel puţin, asta era ceva simplu. Ghicirea intenţiilor lui Dumnezeu este una dintre cele mai vechi îndeletniciri din lume şi, teoretic, capelanul reprezenta cea mai potrivită persoană pentru aşa ceva; cu siguranţă, în Sectorul Trans-Coalsack nu-l întrecea nimeni.

Hardy fusese preot vreme de cincisprezece ani, apoi capelan în Marină pentru încă doisprezece ani, dar abia acum începea să considere că aceasta îi era menirea. La vârsta de treizeci şi cinci de ani, fusese profesor la Universitatea imperială de pe Sparta, ca expert în limbile vechi şi moderne, precum şi în acea artă esoterică numită arheologie lingvistică. Se simţise suficient de fericit cercetând originile recent descoperitelor colonii pământene, uitate de secole. Studiindu-le graiurile şi cuvintele pentru obiecte obişnuite, el îşi dădea seama din care parte a spaţiului veniseră primii colonişti. De obicei, putea indica

planeta, ba chiar şi oraşul.

Singurul lucru care nu-i plăcuse la universitate fuseseră studenţii. Nu fusese o persoană prea religioasă, până ce soţia lui nu murise în urma unei asolizări forţate; apoi, – nu era sigur nici acum în ce fel se petrecuseră lucrurile, – episcopul venise să-l vadă, Hardy îşi examinase îndelung şi atent viaţa… şi intrase la seminar. După hirotonisire, prima însărcinare căpătată fusese un dezastruos turneu în calitate de preot studenţesc. Nu repurtase succes şi-şi dăduse seama că nu era făcut pentru o parohie. Pe de altă parte, Marina avea nevoie de capelani, iar lingviştii erau mereu utili…

Acum, la cincizeci şi doi de ani, stătea în faţa unui display, privind nişte monştri cu patru braţe care se jucau cu verze. Pe masă, în stânga lui se afla un careu de cuvinte încrucişate latineşti şi Hardy îi aruncă o privire. *Domine, non_____ sum…*

— *Dignis,* evident, chicoti el.

Exact ceea ce spusese, când cardinalul îi atribuise misiunea de a însoţi expediţia spre Pay. „Doamne, nu sunt vrednic…”

— Niciunul dintre noi nu este, Hardy, replicase cardinalul. Nu suntem însă vrednici nici de preoţie, iar asta-i o afirmaţie mai gravă decât misiunea de investigare a unor alieni.

— Da, sfinţia voastră.

Acum, privi din nou careul de cuvinte încrucişate. Pe moment, părea mai interesant decât alienii.

* * *

Rod n-ar fi avut aceeaşi părere, dar el nu dispunea de atâta timp liber precum capelanul ca să privească micuţele creaturi jucându-se. Avea multe de făcut, însă deocamdată putea neglija îndatoririle imediate. Intercomul începu să bâzâie insistent şi payenele dispărură de pe ecran, fiind înlocuite de faţa rotundă a transmisionistului.

— Căpitane, ministrul Horvath insistă să-ţi vorbească.

— Fă-mi legătura, oftă Rod.

Ca de obicei, maniera lui Horvath era un model de cordialitate oficială. Se obişnuise probabil să-i accepte pe oamenii pe care nu-şi putea îngădui să-i displacă făţiş.

— Bună dimineaţa, căpitane! Am obţinut primele imagini ale

navei aliene şi m-am gândit că te-ar putea interesa.

— Mulţumesc. Care-i parola?

— Încă n-au fost codificate. Le am chiar aici.

Imaginea se diviza pe verticală; într-o parte se afla chipul ministrului, iar în cealaltă o umbră înceţoşată. Aceasta era lungă şi îngustă, cu un capăt mai lat decât celălalt, şi aparent translucidă. Capătul îngust se sfârşea printr-un ac prelung.

— Imaginea a fost recepţionată în momentul când a început decelerarea. Am mărit-o şi am eliminat paraziţii, însă nu vom benficia de imagini mai bune până nu va ajunge lângă noi.

„Normal”, se gândi Rod. Pentru decelerare, nava aliena se întorsese cu jetul propulsor spre *MacArthur.*

— Bănuim că acul este propulsia cu fuziune. (Un indicator luminos îl descrise pe imagine.) Cât despre formaţiunile din partea anterioară… Să-ţi arăt distribuţia densităţilor.

Modelul navei, creat pe baza densităţilor, arăta o umbră întunecată de forma unui creion, înconjurată de un şir de inele mult mai mari, aproape invizibile.

— Vezi? Are un nucleu rigid, utilizat la lansare. Bănuim ce conţine: motorul de fuziune şi cabina echipajului cu echipamente de regenerare pentru aer şi apă. Am presupus că a fost lansată cu o acceleraţie foarte mare prin intermediul unui accelerator liniar.

— Inelele ce sunt?

— Probabil rezervoare gonflabile de combustibil. După câte vezi, unele sunt goale acum. Poate că au fost păstrate ca spaţiu de locuit. Fără îndoială, altele au fost abandonate.

— Mda… — Rod examină imaginea şi în cele din urmă rosti: – Este imposibil ca rezervoarele astea să fi fost pe navă în momentul lansării.

— Exact. Au fost lansate separat, probabil la o acceleraţie mai mare, deoarece nu aveau pasageri.

— Tot cu un accelerator liniar? Nu mi se par metalice.

— M-m-m… nu, într-adevăr.

— Combustibilul *trebuie* să fie hidrogen, nu? Atunci, cum au fost lansate?

— N… nu ştim. — Horvath şovăi din nou. — Este posibil să fi avut un miez metalic, care să fi fost apoi abandonat.

— Mda. Bine, mulţumesc.

Rod căzu pe gânduri, apoi trimise imaginea pe intercom. Aproape totul se expedia acolo; pe *MacArthur,* intercomul slujea ca bibliotecă, centru de divertisment şi mijloc de comunicaţii. În pauzele dintre alarme sau în timpul unei bătălii, un canal al intercomului putea prezenta... orice. Pachete de divertismente, turnee de şah, jocuri de spatbal între campionii carturilor, o piesă de teatru, dacă echipajul beneficia de *chiar* aşa de mult timp liber - şi uneori beneficia, în timpul misiunilor de blocadă.

Bineînţeles, nava alienă constituia principalul subiect de conversaţie şi în salonul ofiţerilor.

— În covrigii ăia sunt nişte umbre care se mişcă, observă Sinclair.

— Pasageri sau mobilier, mormăi Renner. Asta-nseamnă că primele patru secţiuni cel puţin sunt folosite ca spaţiu de locuit. Ar putea fi *mulţi* payeni.

— Mai ales, rosti Rod intrând pe uşă, dacă pot sta atât de înghesuiţi ca pe nava miner.

Făcu semn să i se aducă o cafea.

— Câte unul pentru fiecare om de pe *MacArthur,* făcu Renner. Noroc că avem mult spaţiu suplimentar, nu?

Rod se strâmbă, iar Sinclair păru gata să desfăşoare un meci de box pe durata a cincisprezece reprize cu navigatorul-şef, care să fie transmis în direct pe intercom.

— Sandy, tu ce părere ai de ipoteza lui Horvath? întrebă Renner. Mie mi se pare aiurea să lansezi rezervoare gonflabile cu miez metalic. N-ar fi fost preferabile învelişurile metalice exterioare? Ar fi oferit un suport structural mai bun. Numai dacă...

— Dacă? făcu Sinclair, dar Renner tăcu.

— La ce te-ai gândit? se interesă Rod.

— Nimic important. Realmente, ceva prea fantezist. Ar trebui să fiu mai practic în idei.

— Spune!

Navigatorul era nou venit în Marină, dar învăţase să recunoască tonul acela.

— Mă gândeam că, la anumite temperaturi şi presiuni, hidrogenul este metalic. Dacă rezervoarele alea ar fi *cu adevărat* presurizate, prin hidrogen s-ar putea transmite curent electric... însă ar fi nevoie de nişte presiuni de ordinul celor

existente în miezul unei gigante gazoase.

— Renner, doar nu crezi *realmente…*

— Nu, în niciun caz, căpitane! Doar mi-a trecut, aşa, prin minte.

* * *

Ideea stranie a navigatorului-şef îl obseda pe Sinclair chiar şi în timpul următorului cart. În mod obişnuit, inginerii nu făceau de cart pe punte, însă mecanicii terminaseră revizia sistemelor de întreţinere a vieţii şi Sinclair dorise să le testeze. În loc să ţină ofiţerul de cart îmbrăcat în costum spaţial, deoarece puntea trebuia vidată, inginerul-şef preluase el schimbul respectiv.

Revizia fusese executată perfect, ca întotdeauna, şi, dezbrăcat de costum, Sinclair se relaxa în fotoliul de comandă privind payenele. Cea mare tocmai terminase de remontat plafoniera cabinei lui Crawford, care avea acum o lumină mai difuză şi roşiatică, şi scurta patul, ca să câştige aproape un metru pătrat de spaţiu de lucru. Sinclair o admira; era iscusită şi sigură pe sine, aidoma celor mai pricepuţi mecanici pe care-i cunoscuse el vreodată. „Savanţii n-au decât să se certe între ei”, îşi spuse bărbatul, „dar fiinţa asta e fără doar şi poate *inteligentă.”*

Pe canalul 2, creaturile cele mici se jucau. Oamenii se uitau la ele chiar mai mult decât la payeana cea mare şi Bury, uitându-se cum toţi le priveau, zâmbea satisfăcut.

Canalul 2 captă atenţia lui Sinclair, care-şi luă ochii de la payeana mare, apoi sări brusc din fotoliu. Creaturile se angajaseră într-un act sexual.

— Scoateţi asta de pe intercom! ordonă el imediat. Transmisionistul păru îndurerat, însă decupla videocamera şi canalul 2 îşi încetă emisia. Peste câteva clipe, Renner apăru pe punte.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat cu intercomul?

— Cu intercomul nu s-a întâmplat nimic, replică sec Sinclair.

— Ba da. Nu mai are semnal.

— Eu am ordonat asta, se foi Sinclair. Renner rânji larg.

— Cine crezi că ar fi obiectat la… programul ăla?

— În niciun caz nu putem difuza aşa ceva pe nava asta… şi cu

un capelan la bord! Ca să nu mai vorbesc de femeie…

Femeia cu pricina urmărise de asemenea canalul 2, iar când transmisiunea se întrerupsese, Sally lăsase furculiţa şi părăsise sala de mese. După aceea, o luase practic la fugă, ignorând privirile celor pe lângă care trecea. Gâfâia când ajunsese în salon... unde creaturile erau tot în *flagrante delicto. Răma*se lângă cuşcă şi le privi apoape un minut. După aceea, rosti fără se adreseze cuiva anume:

— Ultima dată când au fost examinate, ambele erau femele… Nimeni nu comentă.

— Şi-au schimbat sexul! exclamă ea. Fac pariu că sarcina declanşează asta. Domnule Horvath, ce părere ai?

— Pare plauzibil, răspunse încet ministrul. De fapt… Sunt aproape sigur că cea de deasupra e mama puiului.

Începu să se bâlbâie şi roşi vizibil.

— Dumnezeule, şopti Sally.

Abia atunci înţelesese ce impresie lăsase. Plecase în fugă din sala de mese imediat după întreruperea legăturii… Ajunsese aici gâfâind… în general, societăţile Trans-Coalsack dezvoltaseră un puritanism intens, iar ea, care făcea parte din aristocraţia imperială, venise în goană pentru a vedea doi alieni care făceau dragoste…

Ar fi vrut să strige, să explice. „Nu-nţelegeţi cât este de important? Transformarea sexului trebuie să fie valabilă pentru toţi payenii. Ea le afectează modul de viaţă, personalităţile, istoria… Ea demonstrează că payenii tineri devin aproape independenţi la vârste incredibil de fragede… Oare puiul a fost deja înţărcat, sau mama – acum mascul - secretă lapte şi după schimbarea sexului? Asta va afecta totul în privinţa payenilor, totul. D*e aceea*, m-am grăbit…”

În loc să pronunţe vreun cuvânt, se întoarse pe călcâie şi părăsi cabina.

20. CARTUL DE NOAPTE

În mod surprinzător, dormitorul era tăcut. Cu trei locotenenţi înghesuiţi între şase sublocotenenţi, de obicei era o scenă de haos. Potter suspină mulţumit văzând că toţi adormiseră, cu excepţia lui Whitbread. În ciuda tachinărilor sale permanente, Jonathon era unul dintre amicii lui Potter de la bordul lui *MacArthur.*

— Cum merge cu astronomia? întrebă Whitbread în şoaptă, stând răstignit pe spate în hamac.

— E ca la balamuc. Credeam c-o să fie mai bine după descoperirea lui Pay-alfa, dar m-am înşelat.

— Mda. Totuşi, cartografierea unei planete este o simplă chestiune de rutină pentru Marină.

— Nu zic că n-o fi aşa, dar pentru mine este prima ieşire în spaţiu. Eu trebuie să fac aproape toate observaţiile, iar ei discută nişte ipoteze pe care nu le înţeleg. Crezi că asta-i o scoală bună?

— Da.

— Mulţumesc.

— Să ştii că nicăieri nu-i mai amuzant. Ce-aţi aflat până acum?

— Destule… Planeta are un satelit natural, aşa că a fost simplu să-i calculăm masa. Gravitaţia la suprafaţă este de 0,87 g.

— Exact valoarea cu care accelera naveta payeana. Nicio surpriză până aici.

— Surprizele apar în atmosferă, continuă Potter surescitat. Am localizat şi centrele locuite. Neutrini, coloane turbulente de aer deasupra centralelor de fuziune, electromagnetism… tipii sunt peste tot, pe fiecare continent, ba chiar şi pe oceane. Este o planetă *realmente* ticsită. — Învăţat cu Noua Scoţie, unde densitatea populaţiei era foarte scăzută, Potter era impresionat. — Am făcut şi o hartă. Când am plecat eu, trecuseră la realizarea unui glob. Vrei să-l vezi?

— Bineînţeles.

Whitbread se ridică din plasa hamacului şi amândoi coborâră două punţi, în regatul civililor. Majoritatea savanţilor lucrau în sectoarele cu gravitaţie relativ ridicată de lângă suprafaţa

exterioară a navei, dar dormeau în apropierea axei acesteia.

Globul, cu diametrul de o sută douăzeci de centimetri, fusese instalat într-o cabină utilizată de astronomi. În misiunile de luptă, compartimentul respectiv era ocupat de echipele care verificau avariile şi-l foloseau ca atelier pentru reparaţiile de urgenţă ale unor ansamble.

Planeta fusese cartografiată complet, cu excepţia polului sud, iar globul era înclinat axial corespunzător. Prin telescoapele lui *MacArthur* se văzuse o imagine asemănătoare altor planete tip-Terra: întinderi de diverse nuanţe de albastru pătate cu alb, deşerturi roşii şi vârfuri alburii de munţi. Înregistrările fuseseră făcute la diferite ore şi pe diverse lungimi de undă, astfel că plafonul de nori nu ascundea prea mult din suprafaţă. Centrele industriale, însemnate cu puncte aurii, erau presărate pe tot globul.

Whitbread examina macheta cu atenţie, în vreme ce Potter turnă cafea din termosul lui Buckman. Dintr-un motiv necunoscut, astrofizicianul avea întotdeauna cea mai bună cafea din navă… cel puţin, cea mai bună la care aveau acces sublocotenenţii.

— Potter, explică-mi şi mie, de ce am senzaţia că planeta asta seamănă cu Marte?

— Habar n-am. Ce este Marte?

— A patra planetă a soarelui Terrei. N-ai absolvit Academia de la New Annapolis?

— Ai uitat că sunt din Trans-Coalsack?

— Până la urmă, tot acolo vei ajunge, mormăi Whitbread, deşi acum instruirea recruţilor coloniali este mai superficială. Păcat… Poate că-ţi va putea aranja ceva căpitanul. Cea mai amuzantă este ultima misiune de antrenament, când trebuie să calculezi un minim de combustibil pentru o amartizare forţată, pentru ca după aceea s-o execuţi cu rezervoarele *goale.* Trebuie să te foloseşti de frânarea atmosferică şi, pentru că atmosfera e-al dracu' de rarefiată, aproape că dai cu burta de sol ca să poţi profita de ea.

— Chiar că pare amuzant! Păcat că în ziua respectivă aveam programare la dentist…

Whitbread continuă să privească globul, sorbind din cafea.

— Chestia asta mă obsedează, Gavin. Realmente mă

obsedează. Haide să-ntrebăm pe altcineva…

— Cargill nu s-a întors încă de la Stup.

În calitate de secund, Cargill răspundea de instruirea sublocotenenţilor, în plus, avea cu tinerii o răbdare pe care n-o aveau ceilalţi locotenenţi.

— Poate mai e cineva treaz, sugeră Whitbread.

Porniră spre punte şi se întâlniră cu Renner, a cărui bărbie era acoperită cu resturi de spumă de ras. Nu-l auziră blestemând fiindcă acum trebuia să împartă o chiuvetă cu alţi nouă ofiţeri.

Whitbread îi explică problema sa.

— Mi se pare că seamănă perfect cu Marte, dar nu-mi dau seama care poate fi motivul.

— Habar n-am, ridică navigatorul din umeri. N-am fost niciodată în preajma Soarelui. (Navele comerciale nu aveau motive să depăşească orbita lui Neptun, deşi, în calitatea lui de origine a omenirii, Sistemul Solar era un punct central de transfer spre alte sisteme mai importante.) Pe de altă parte, n-am auzit niciodată ceva bun despre Marte. De ce-i atât de importantă?

— Nu ştiu. Probabil că nu-i.

— Totuşi, se pare că aşa crezi. Whitbread nu răspunse.

— În legătură cu Pay-alfa, există totuşi un amănunt aparte. Pare similară oricărei planete din Imperiu, atât doar că… Sau asta-i doar fiindcă ştiu că-i populată de alieni monstruoşi? Uite ce-i, peste cinci minute mă aşteaptă căpitanul să bem un păhărel. Staţi să-mi iau vestonul şi puteţi veni şi voi. Să-l întrebăm pe el.

Renner intră în dormitor înainte ca Whitbread şi Potter să poată reacţiona. Potter îşi privi acuzator tovarăşul. Oare în ce bucluc îi băgase?

Navigatorul îi conduse pe scăriţe spre turnul de gravitaţie ridicată, unde se afla cabina de monitorizare a căpitanului. Un puşcaş plictisit stătea la un birou în anticameră. Whitbread îl recunoscu; din alambicul cu vid al sergentului Maloney, aflat undeva la prova faţă de camera torpilelor babord, provenea cel mai bun whisky irlandez din Flotă. Pe Maloney îl interesa calitatea, nu cantitatea.

— Sigur că da, încuviinţă Blaine, adu-i pe sublocotenenţi. Oricum, până la revenirea cuterului, nu sunt multe de făcut.

Haideţi, domnilor. Vin, cafea, sau ceva mai tare?

Whitbread şi Potter optară pentru sherry, deşi Potter ar fi preferat scotch, cu care se obişnuise de la vârsta de unsprezece ani. Se aşezară pe scăunele pliante ce se montau în suporţii aflaţi la tot pasul în cabină. Display-urile de observaţie erau activate şi Câmpul deconectat, aşa că silueta masivă a lui *MacArthur se* întindea deasupra lor. Blaine observă privirile agitate ale sublocotenenţilor şi surâse. Toţi păţeau aşa când o zăreau întâia oară.

— Care-i problema? întrebă Rod şi Whitbread îi explică.

— Am înţeles. Potter, vrei să afişezi globul acela pe intercom? — Mulţumesc. Căpitanul studie imaginea pe ecran. — Hm-m-m… O planetă cu aspect normal. Culorile sunt însă cumva bizare. Norii mi se par… murdari. Nu-i surprinzător. În atmosferă există o mulţime de impurităţi. Ar trebui să ştii ce sunt astea, Whitbread.

— Da… murdării…

— Exact. Heliul este însă cel care-l înnebuneşte pe Buckman. Mă întreb dac-a găsit vreo soluţie. A avut la dispoziţie câteva zile. La naiba, *chiar* că seamănă cu Marte. Dar de ce?

Sublocotenentul ridică din umeri. De acum, regreta că abordase subiectul.

— Contururile se disting greu. Întotdeauna se întâmplă aşa.

Cu un aer absent, Rod îşi luă cafeaua şi whisky-ul irlandez şi se apropie de ecranul intercomului. În mod oficial, el nu ştia care era provenienţa băuturii. Kelley şi puşcaşii se asigurau însă ca Blaine să aibă permanent barul garnisit. Lui Cziller îi plăcea şliboviţa, iar *asta* pusese la grea încercare imaginaţia lui Maloney.

Rod urmări cu degetul conturul unei mări micuţe.

— Nu poţi deosebi uscatul de apă, totuşi norii aduc cu nişte formaţiuni permanente… — îşi plimbă din nou degetul pe ecran. — Marea asta-i aproape perfect circulară.

— La fel şi asta, arătă Renner un inel vag de insule, mult mai larg decât cel studiat de căpitan. Cât despre asta… poţi vedea numai o parte a arcului.

De data aceasta se referea la o formaţiune de pe uscat – un semicerc de coline scunde.

— *Toate* sunt cercuri, anunţă Rod. Exact ca pe Marte. Asta-i!

Marte a traversat vreme de miliarde de ani centura de asteroizi a Sistemului Solar. Pe de altă parte, în sistemul ăsta nu există chiar aşa mulţi asteroizi, ca să nu mai amintesc amănuntul că toţi sunt grupaţi în punctele troiene.

— Totuşi, majoritatea cercurilor par cam mici pentru aşa ceva, observă Potter.

— Este adevărat…

— Atunci, ce ar putea însemna? întrebă Whitbread.

— Un alt mister pentru Buckman, concluziona căpitanul. O să se dea în vânt după aşa ceva. Acum însă aş dori să ne folosim timpul în mod mai constructiv. Mă bucur că i-ai adus şi pe tineri, Renner. Nu cred că amândoi ştiţi să jucaţi bridge…

Întâmplător, amândoi ştiau, dar Whitbread avu un ghinion ieşit din comun. Pierdu solda pe o zi.

* * *

Revenirea cuterului puse capăt jocului. Cargill se prezentă imediat la căpitan, pentru a-i raporta felul în care se desfăşurase expediţia. Adusese cu el două mecanisme payene incomprehensibile, care tocmai erau descărcate pe puntea-hangar, şi o foaie ruptă dintr-un metal auriu, pe care o mânuia cu mănuşi groase. Rod le mulţumi lui Renner şi sublocotenenţilor pentru partidă şi ei pricepură aluzia destul de directă, deşi lui Whitbread i-ar fi plăcut sa mai rămână.

— Eu mă duc la culcare, anunţă Potter. Numai dacă…

— Ce?

— N-ar fi interesant dacă Crawford ar vedea starea în care se găseşte fosta lui cabină? întrebă Potter răutăcios.

Un rânjet se lăţi pe chipul lui Whitbread.

— Da, da, încuviinţă el. Ar fi chiar foarte interesant. Hai repede! Spectacolul merita într-adevăr toţi banii. Sublocotenenţii nu erau singuri pe puntea-hangar, când pe display apărură imagini transmise în direct din fosta cabină a tunarului-şef.

Crawford nu-i dezamăgi câtuşi de puţin. Dacă prietenii nu l-ar fi reţinut, ar fi fost în stare de xenocid, prima asemenea crimă din istoria omului. Blestemă atât de violent şi ameninţător, încât scandalul ajunse până la urechile căpitanului, iar ca urmare

Crawford intră direct în cart.

Buckman îl trase de mânecă pe Potter şi se grăbi spre laboratorul de astronomie, convins că tânărul îl adusese în pragul haosului. Fu plăcut surprins de ceea ce văzu, ca şi de cafeaua care-l aştepta. Termosul cu pricina era *întotdeauna* plin şi Buckman se învăţase cu el. Ştia că, de fapt, era mâna lui Bury.

La mai puţin de jumătate de oră de la revenirea cuterului, Bury află despre foaia de metal auriu. Obiectul părea straniu… şi putea să aibă o valoare importantă. Acelaşi lucru se putea afirma şi despre anticele maşinării payene. Ar fi fost cu adevărat interesant dacă ar fi putut obţine acces la calculatorul cuterului, însă talentele lui Nabil nu erau chiar atât de extinse.

În cele din urmă, trebuia să recurgă la o cafea şi o conversaţie cu Buckman, totuşi momentul acela putea întârzia. Nava payeana urma să sosească a doua zi. Fără doar şi poate, expediţia avea să fie una cu rezultate extrem de fructuoase, iar imbecilii din Marină credeau că-l pedepsesc ţinându-l departe de afacerile lui curente! Era adevărat, fără prezenţa şi supravegherea sa, afacerile n-aveau să se dezvolte, însă nici să înregistreze prea mari pierderi; iar apoi, cu cele aflate aici, Autoneticii Imperiali puteau deveni cea mai puternică firmă din Asociaţia Comercianţilor Imperiali. Dacă militarii credeau că ACI le pricinuia necazuri acum, nici prin cap nu le trecea ce avea să se întâmple când va fi controlată de Horace Bury! Bărbatul rânji în barbă. Zărindu-i expresia, Nabil se crispa nervos şi se strădui să treacă nebăgat în seamă.

Pe puntea-hangar, Whitbread fusese pus la treabă alături de toţi cei care veniseră să caşte gura la descărcarea cuterului. Cargill adusese din Stup o mulţime de obiecte ce trebuiau despachetate. Sublocotenentul fu îndeajuns de ingenios ca să se ofere s-o ajute pe Sally, înainte ca secundul să-i dea altă însărcinare.

Descărcau schelete şi mumii pentru laboratorul de antropologie - payeni mici de dimensiunile unor păpuşi pentru copii, foarte fragili, asemănători celor din salonul sublocotenenţilor. Alte schelete, despre care Staley spunea că existau din abundenţă în Stup, erau de aceeaşi mărime cu payeana miner.

— Ha! exclamă Sally.

Tocmai despachetau altă mumie.

— Poftim?

— Uită-te la ăsta! E leit cel din naveta capturată lângă Cal. Nu crezi? Unghiul de înclinare al frunţii este altul, dar mi se pare firesc să fi trimis spre Noua Caledonie unul dintre exponenţii cei mai inteligenţi ai rasei lor. Pentru ei, însemna tot un prim contact cu alienii.

Era o mumie înaltă de numai un metru, cu cap mic şi palme mari, fragile. Toate degetele lungi de la cele trei mâini erau rupte. Cargill găsise şi o mână mumificată, diferită de tot ceea ce văzuseră până atunci – avea oase drepte, groase şi puternice, cu articulaţii mari.

— Să fie vorba despre artrită? se încruntă Sally.

O puseră într-un container separat şi trecură la următoarea ladă, în care se aflau resturile unei labe de picior. Aceasta avea o proeminenţă mică şi ascuţită pe călcâi, iar partea frontală era dură precum copita unui cal şi relativ ascuţită, neaducând deloc cu picioarele payenilor întâlniţi până atunci.

— Mutaţii? murmură tânăra şi se întoarse către Staley. Ziceai că nu mai există urme de radiaţii?

— Absolut niciuna, deşi cândva concentraţia radiaţiilor trebuie să fi fost a naibii de mare.

Sally se înfiora.

— Mă întreb despre cât timp este vorba, reflectă ea. Milenii? Ar depinde de cantitatea de radiaţii degajată de bombele cu care au propulsat asteroidul, nu?

— Da, însă e imposibil de stabilit o dată precisă, răspunse Staley. Totuşi, locul acela mi s-a *părut* foarte, foarte vechi. Am avut aceeaşi senzaţie ca în piramidele de pe Pământ. Atât doar că Stupul mi s-a părut şi mai vechi.

— Mda… Părerile nu sunt însă dovezi, Horst.

— Ştiu, dar locul era *foarte* vechi. Sunt sigur..

* * *

Analiza descoperirilor trebuia să mai aştepte. Simpla descărcare a cuterului şi clasarea aproximativă durase mai bine de un cart, şi toţi se simţeau istoviţi. La 1:30, Sally şi Staley

plecară spre cabinele lor. Whitbread rămase singur.

Băuse prea multă cafea în timpul partidelor de bridge şi nu se simţea deloc obosit. Avea să se culce mai târziu. Nava payeana ajungea lângă *MacArthur* abia peste nouă ore, şi până atunci putea trage un pui de somn.

Noaptea, luminile se reduceau la jumătate pe coridoarele lui *MacArthur,* aproape pustii acum, cu toate uşile cabinelor închise. Nu se mai auzeau glasurile care în timpul zilei răsunau din toate părţile, suprapunându-se, astfel încât nu se mai putea distinge nimic clar.

Dăinuia însă încordarea mereu existentă într-o navă militară; *Macarthur* n-avea să cunoască relaxarea cât timp se afla într-un sistem străin şi necunoscut. Lângă ea, în spaţiu, invizibil, cu ecranele protectoare activate şi cu echipajul de gardă în carturi duble, se afla uriaşul fuzelaj cilindric al lui *Lenin.* Fără să vrea, sublocotenentul se gândi la uriaşele tunuri-laser de acolo; multe dintre ele erau aţintite chiar acum asupra lui *MacArthur.*

Tânărului îi plăceau carturile de noapte. Spaţiul de mişcare era mai mare, nu te înghesuiai la tot pasul şi aveai parte de intimitate. Nu era singurul individ treaz din navă – mai existau cei din carturi sau savanţii noctambuli –, însă acum toţi păreau că dorm. Ar fi putut să mai urmărească niţeluş creaturile cele mici pe intercom, să citească ceva şi apoi să plece la culcare. Unul dintre avantajele carturilor de noapte era că existau laboratoare pustii în care te puteai instala.

Videocamera din salonul payenelor mici fusese decuplată; Whitbread se strâmbă o clipă, după care, rânjind larg, porni într-acolo.

Ca să recunoaştem, se aştepta să găsească cele două creaturi payene angajate în alt act sexual. La urma urmelor, o distracţie mai bună nu avea la ora aceea.

Deschise uşa… şi ceva îi ţâşni printre picioare, ca un fulger galben-brun. Părinţii lui Whitbread avuseseră câini şi tânărul dobândise din copilărie anumite reflexe legate de animale. Sări imediat înapoi, trânti uşa, împiedicând să mai iasă ceva dinăuntru, apoi privi pe coridor.

Văzu creatura destul de limpede cu o clipă înainte de a dispărea spre cantina echipajului. Era una dintre payene, iar forma de pe umerii ei trebuia să fie puiul.

Probabil că cealaltă se găsea tot în salon. Pentru o clipă, sublocotenentul şovăi. În tinereţe, prinsese câinii deoarece îi urmărise *imediat.* Acum, payeana se afla undeva în sala de mese, dar nu-l cunoştea pe Whitbread, nu fusese antrenată să-i asculte comenzile vocale şi – la naiba! — *nu era un câine.* Tânărul căzu pe gânduri. N-avea să fie deloc amuzant. Se apropie de primul intercom şi anunţă ofiţerul de cart.

* * *

— Iisuse! exclamă Crawford. Bu-u-un, aşadar spui că una dintre ele a rămas în salon. Eşti sigur?

— Nu, n-am intrat ca să verific, dar n-am văzut decât una ieşind.

— Să nu intri! Stai lângă uşă şi nu permite nimănui accesul. Trebuie să-l anunţ pe căpitan.

Crawford se strâmbă, prea puţin încântat. Pe căpitan îl puteau apuca pandaliile dacă-l trezea în toiul nopţii, însă ordinele subliniau că orice activităţi neobişnuite ale alienilor îi trebuiau aduse imediat la cunoştinţă.

Rod era unul dintre oamenii fericiţi care se pot deştepta instantaneu, fără să aibă nevoie de perioade de acomodare. Ascultă cu atenţie relatarea tunarului.

— Perfect, trimite doi puşcaşi să-l înlocuiască pe Whitbread, care să se prezinte la raport. Vreau să-l aud ce are de zis. O grupă de puşcaşi să-i scoale pe bucătari şi să înceapă cercetarea cambuzei şi a sălii de mese. — Închise ochii, adunându-şi gândurile. — Accesul în salonul payenelor mici este strict interzis până la venirea lui Horvath.

Întrerupse convorbirea şi se gândi pe cine trebuia să sune. Bineînţeles, pe Horvath… dar şi pe amiral. Deşi poate că ar fi fost mai bine să amâne al doilea apel, până afla exact ce anume se întâmplase. Evident, amânarea nu putea fi prea lungă. Îşi îmbrăcă vestonul, apoi îl apelă pe ministru.

— Au *scăpat?* Cum?

Horvath *nu* făcea parte dintre oamenii fericiţi. Ochii îi păreau răni săpate pe faţă. Părul rar îi stătea zbârlit în toate direcţiile. Plescăi din gură, evident nemulţumit de gustul simţit.

— Nu ştim, explică răbdător Rod. Videocamera era

deconectată. Unul dintre ofiţerii mei se dusese să cerceteze.

„Oricum, asta va fi versiunea oficială. Să dea dracii dacă voi lăsa nişte civili să-i frece ridichea puştiului! Dac-o va încasa de la cineva, doar eu voi fi acela.”

— Domnule ministru, am câştiga timp dacă ai putea veni imediat la salon.

Coridorul de acces spre salon era ticsit: Horvath, într-un halat mototolit, de mătase roşie, patru puşcaşi, Leyton – ajutorul ofiţerului de cart –, Whitbread şi Sally într-un capot gros, dar vioaie şi cu părul strâns într-o eşarfă. Doi bucătari şi un sergent de la intendenţă căutau payeana şi mormăiau nemulţumiţi, în vreme ce zăngăneau tigăile din bucătărie, iar alţi puşcaşi priveau în jur neajutoraţi.

— Am trântit uşa, povestea Whitbread, şi m-am uitat pe coridor. *Este* posibil ca a doua să fi fugit în direcţia cealaltă…

— Totuşi, crezi că se găseşte înăuntru.

— Da.’

— Bun, haide să vedem dacă putem intra, fără să iasă.

— Muşcă? întrebă un caporal. Poate c-ar fi bine să luăm nişte mănuşi de protecţie.

— Nu-i nevoie, îi asigură Horvath. Până acum, n-au muşcat pe nimeni.

— Am înţeles, încuviinţă caporalul.

— Aşa ziceau şi despre şobolanii-de-stup, mormăi un puşcaş, însă nimeni nu-l băgă în seamă.

Şase bărbaţi şi o femeie formară un semicerc în jurul lui Horvath, care se pregăti să deschidă uşa. Erau încordaţi şi încruntaţi, iar puşcaşii aţintiseră armele, gata de orice. Pentru prima dată, Rod simţi că-l încearcă un hohot imens de râs. Izbuti să se abţină. Însă biata creatură micuţă…

Horvath intră iute în salon. Nimic nu ieşi dinăuntru. Ceilalţi aşteptară.

— Gata, strigă ministrul dinăuntru. Am văzut-o. Intraţi – pe rând. Este sub masă.

Creatura îi privi strecurându-se pe uşă, unul câte unul, şi înconjurând-o. Dacă aştepta un moment prielnic, acesta nu se ivi. Când uşa fu definitiv închisă şi şapte bărbaţi şi o femeie îi înconjurară refugiul, ieşi de acolo. Sally o luă în braţe.

— Mica de tine, o alintă. Payeana privi în jur, evident speriată.

Whitbread examina ceea ce mai rămăsese din videocameră. Cumva, fusese scurtcircuitată; metalul şi plasticul se topiseră şi curseseră pe podea, degajând o duhoare pe care instalaţia de climatizare încă n-o îndepărtase. Se topise şi plasa de sârmă dinapoia videocamerei, lăsând o gaură largă. Rod se apropie, pentru a vedea mai bine ce se întâmplase.

— Sally, întrebă el, crezi că pot fi într-atât de inteligenţi încât să *premediteze* asta?

— În niciun caz! răspunseră simultan fata şi Horvath.

— Creierul este prea mic, explică ministrul.

— Aha, făcu Whitbread, fără să uite că videocamera fusese în interiorul plasei.

Doi genişti sudară o plasă nouă peste gaură şi Sally puse creatura în cuşcă. Fu adusă altă videocamera, pe care de data aceasta o montară în exteriorul plasei. Nimeni nu făcu niciun comentariu.

Căutarea continuă pe toată durata cartului, dar mama cu puiul nu fură găsiţi. Încercară să solicite ajutorul payeanei mari, dar, în mod evident, ea nu înţelegea despre ce era vorba sau nu era interesată. În cele din urmă, Rod reveni în cabina sa, ca să mai prindă câteva ore de somn. Când se trezi, creaturile tot nu fuseseră descoperite.

— Am putea trimite nevăstuicile după ele, sugeră Cargill în timpul micului dejun.

Unul dintre tunari venise pe navă cu două nevăstuici, pe care le folosea ca să stârpească şoarecii din teugă. Animalele erau extrem de eficiente în privinţa aceasta.

— Le-ar putea ucide! se împotrivi Sally. Payenele astea mici nu sunt periculoase, în niciun caz nu mai periculoase decât nişte şoareci. Nu le putem omorî!

— Dacă nu le găsim foarte repede, amiralul o să mă omoare *pe mine,* mârâi Rod, însă acceptă.

Căutarea continuă, iar căpitanul urcă pe punte.

— Fă-mi legătura cu amiralul, îi ceru lui Staley.

Peste câteva clipe, chipul colţuros şi bărbos al lui Kutuzov apăru pe ecran. Amiralul se afla pe puntea de comandă şi sorbea ceai dintr-un pahar. Gândindu-se bine, Rod îşi dădu seama că ori de câte ori discutase cu el, amiralul se aflase pe punte. Când naiba dormea? Fără să mai piardă timpul, raportă

dispariţia celor două aliene.

— Tot nu ştii ce sunt ele, căpitane?

— Nu, deşi există câteva teorii. Cea mai populară este că între ele şi payeni există o relaţie similară celei dintre oameni şi maimuţe.

— Foarte interesant! Teoriile respective explică şi ce căutau maimuţele în nava minerei? Sau de ce a adus ea două maimuţe la bordul navei dumitale *militare?* N-am observat ca noi să fi avut la bord maimuţe, căpitane Blaine.

— Nu, amirale.

— Nava payeana soseşte peste trei ore şi creaturile au evadat azi-noapte. Interesantă coincidenţă, nu? Părerea mea este că ele sunt spioni.

— Spioni?!

— Exact. Ţi s-a spus că nu sunt inteligente. Poate că-i adevărat; dar dacă deţin capacităţi de memorare? Nu mi s-ar părea imposibil. Mi-ai povestit despre aptitudinile tehnice ale alienei mari. Ea le-a ordonat celor mici să restituie ceasul comerciantului. Căpitane, în niciun caz alienilor adulţi nu li se va permite contactul cu creaturile evadate. Ai înţeles?

— Da, amirale.

— Vrei să ştii motivul? Dacă există cea mai mică şansă ca să se afle secretele propulsiei şi Câmpului protector…

— Stiu, şi voi da dispoziţiile cuvenite.

— Ai grijă s-o faci, căpitane!

Rod rămase o vreme privind ecranul gol, după care se întoarse spre Cargill.

— Jack, tu ai servit cândva sub comanda amiralului, nu? Dincolo de imaginea lui legendară, ce fel de om este?

— Când era căpitan, eu de-abia îmi începusem cariera ca sublocotenent, răspunse Cargill. N-aş putea spune că am avut relaţii prea strânse. Un lucru era sigur - îl respectam toţi. Este cel mai dur ofiţer din Marină şi nu iartă pe nimeni pentru o greşeală, mai ales pe sine însuşi. Dacă însă-i rost de bătălii spaţiale, ai avea mai multe şanse să revii întreg acasă cu ţarul la comandă.

— Aşa auzisem şi eu. A câştigat mai multe bătălii decât oricare alt militar activ, dar este înspăimântător de dur.

— Aşa-i… — Cargill îl privi atent pe Rod. Fuseseră amândoi

colegi până nu cu mult timp în urmă şi putea discuta cu el mai relaxat decât cu un comandant mai vârstnic. — Tu n-ai fost niciodată pe Sf. Ekaterina, nu-i asa?

— Nu.

— Avem câţiva băieţi de acolo. Pe *Lenin* sunt mai mulţi, bineînţeles. Căpitane, în Marină există un procentaj nefiresc de mare de persoane de pe Sf. Ekaterina. Cunoşti motivul?

—Vag…

— Au fost introduşi de elementele ruseşti din vechea flotă Codominion. Când flota CD a părăsit Sistemul Solar, ruşii şi-au lăsat femeile şi copiii pe Sf. Ekaterina. În Războaiele Formării, ei au fost puternic afectaţi. După aceea, s-au declanşat Războaiele Secesiunii, când Sauron a lovit Sf. Ekaterina fără avertisment. Planeta a rămas totuşi loială…

— Ca şi Noua Scoţie.

— Exact, încuviinţă Cargill. Loialişti fanatici ai Imperiului. Aveau destule motive să fie aşa, dacă ţinem seama de istoria lor. Singura pace pe care au cunoscut-o vreodată a fost pe timpul când Imperiul era puternic.

Rod aprobă din cap şi reveni spre ecran. Exista o modalitate prin care-l putea mulţumi pe amiral.

— Staley, anunţă-l pe Kelley să trimită toţi puşcaşii în căutarea creaturilor evadate. Au dispoziţie să tragă, dar nu să ucidă. Şi eliberează nevăstuicile în zona cantinei.

21. AMBASADORII

Deşi nava payeana ajunsese în faza finală a apropierii, detaliile ei rămâneau ascunse de jetul propulsiei. *MacArthur* aştepta, cu ecranele protectoare activate. La o sută de kilometri depărtare, *Lenin* urmărea totul cu atenţie.

— La posturile de luptă, rosti încetişor Rod.

Staley prinse mânerul mare şi roşu al cărui vârf era îndreptat spre „Alertă 2” şi-l roti în sensul acelor de ceasornic. Soneriile de alarmă răsunară în toată nava.

— Atenţiune, atenţiune! Alarmă generală! Tot echipajul la posturile de luptă. Alertă maximă!

Ofiţerii şi soldaţii se repeziră la posturile de luptă – tunari, transmisionişti, torpilori şi puşcaşi. Mecanicii, bucătarii şi magazionerii îşi ocupară locurile în echipele de intervenţie rapidă pentru remedierea avariilor. Infirmierii se răspândiră în punctele de prim-ajutor din navă, toţi în linişte şi fără întârziere. Cziller îi lăsase lui Rod un echipaj bine instruit, care nu-şi pierduse nimic din deprinderi.

— *Transmisiunile pregătite de alertă,* anunţă transmisionistul de pe punte. Nu făcea altceva decât să repete ceea ce i se comunica, şi pe toată nava cuvintele îi erau ascultate cu sfinţenie, dar dispoziţiile nu-i aparţineau. Repeta ordine care aveau s-o trimită pe *MacArthur* în hiperspaţiu, să atace cu tunurile-laser, cu torpilele sau rachetele, ori să se retragă de pe câmpul de luptă, şi anunţa rezultate pe care Rod le ştia probabil deja de la instrumentele şi display-urile sale. Nu avea iniţiative, totuşi nava era comandată prin intermediul său. Era un robot atotputernic şi lipsit de minte.

— *Artileria pregătită de alertă.*

— *Puşcaşii pregătiţi de alertă.*

— Staley, ordonă Rod, puşcaşii din schimbul doi să continue căutarea alienilor.

— *Intervenţiile pregătite de alertă.*

Nava payeana decelera spre *MacArthur,* cu jetul de fuziune distingându-se ca o văpaie orbitoare pe ecrane. Rod privea încordat.

— Sandy, se interesă el, cât putem rezista la jetul ăla?

— Nu-i foarte fierbinte, raportă Sinclair. Câmpul nu va avea

niciun fel de probleme, cel puţin timp de douăzeci de minute. Jetul nu-i focalizat, aşa că nu vor exista puncte fierbinţi.

Căpitanul încuviinţă din cap. Ajunsese la aceeaşi concluzie, însă era înţelept să verifice ori de câte ori se putea. Privi lumina care sporea constant.

— Pare destul de paşnică, observă el. Chiar dacă este o navă militară.

— Nu cred că-s militari. (Renner părea extrem de relaxat. Chiar dacă payenii ar fi atacat, el avea să fie mai degrabă un spectator decât un participant.) Cel puţin, au avut grijă să nu ne lovească direct cu flacăra jetului. Este un gest de care trebuie ţinut seama.

— Pe dracu! Flacăra aia *se lăţeşte.* O parte din ea pătrunde în Câmpul nostru şi ei pot vedea cum se comportă protecţiile noastre.

— Nu mă gândisem la asta…

— Puşcaşii raportează civili în coridoare, puntea B, compartimentul 20.

— Fir-ar a dracu'! zbieră Rod. Ăia-s astronomii. Degajaţi coridoarele!

— Probabil că-i Buckman, rânji navigatorul. Să vezi ce probleme o să le facă, până-l bagă-n cabină…

— Aşa-i. Staley, zi-le puşcaşilor că dacă Buckman face gălăgie să-l pună să bată pas de defilare până-n cabina lui.

Fără să vrea, Whitbread se pomeni zâmbind. *MacArthur* nu se mai rotea în jurul propriei sale axe, aşa că se aflau în imponderabilitate. Cum s-ar fi putut bate pas de defilare în asemenea condiţii?

— Torpilele pregătite de alertă. Torpilele încărcate şi armate.

— Un bucătar spune că ar fi văzut o creatură dintr-alea mici, anunţă Staley. Puşcaşii au pornit într-acolo.

Nava alienă se apropie tot mai mult, cu jetul propulsiei ca o văpaie albă. Rod se gândi că manevra cu foarte multă precizie. Deceleraţia nu se modificase deloc. În mod evident, payenii aveau perfectă încredere în *tot* echipamentul lor – propulsii, calculatoare, senzori…

— Sala motoarelor pregătită de alertă. Câmpul la capacitate maximă.

— Puşcaşii l-au dus pe Buckman în cabina lui, spuse Staley. Îl

avem pe intercom pe Horvath, care are de făcut o plângere.

— Înregistreaz-o tu, Staley, dar să fie succint.

— Artileria raportează: Toate bateriile fixate pe vehiculul alien şi în urmărire permanentă.

MacArthur era în stare de alertă generală. În toată nava, echipajul aştepta la posturile de luptă. Echipamentele neesenţiale din preajma pereţilor exteriori fuseseră expediate sub punţi.

Turnul care conţinea cabina de monitorizare a căpitanului era ca o protuberantă pe fuzelajul crucişătorului, aidoma unui gând întârziat. Din motive de gravitaţie determinată de rotaţia în jurul axei, se afla convenabil de departe de axă, dar în cazul unei bătălii ar fi fost primul obiectiv distrus. Cabina lui Rod era acum o cochilie goală, biroul de lucru şi echipamentele mai importante fiind de mult evacuate într-unul dintre sectoarele de repaus şi divertisment, aflate la gravitaţie zero.

Fiecare compartiment nefolosit din centrul navei era acum ticsit, în vreme ce punţile dinspre exterior erau goale, pentru a nu împiedica acţiunile echipelor de intervenţie.

Iar nava payeană se apropia rapid. Continua să nu se distingă decât ca o lumină puternică, un jet de fuziune desfăcându-se în evantai şi revărsându-se peste Câmpul Langston al lui *MacArthur.*

— Artileria raportează: Nava alienă decelerează la 0,87 g.

— Nicio surpriză până aici, murmură Renner.

Lumina spori, acoperind întregul ecran… apoi păli. În clipa următoare, nava alienă lunecă pe lângă crucişător, iar flacăra propulsiei fu dezactivată.

Parcă pătrunsese într-un doc invizibil, programat cu şase zile în urmă. Apoi, rămase imobilă. Rod zări umbre mişcându-se în inelele bombate de la prova.

Renner pufni, emiţând un sunet neplăcut. Chipul i se schimonosi.

— Cascadori blestemaţi!

— Poftim?!

— Scuze, căpitane! A fost manevra cea mai incredibilă despre care am auzit vreodată. Dacă cineva mi-ar fi povestit-o, l-aş fi numit mincinos sfruntat. Cine se cred? — Renner era cu adevărat furios. — Orice navigator aspirant care ar încerca aşa

ceva ar zbura imediat din şcoală – dacă ar mai supravieţui…

Rod încuviinţă din cap. Pilotul payean nu prevăzuse nici cea mai mică marjă de siguranţă. Şi…

— Am greşit. E imposibil să fie o navă militară. *Priveşte*!

— Mda, e mai fragilă ca o libelulă. Aş putea s-o fac praf cu mâinile goale. Căpitanul reflectă câteva clipe, apoi ordonă:

— Solicită voluntari pentru primul contact cu nava – un singur om cu un scuter, neînarmat. Şi… menţinem alerta maximă.

* * *

Numărul de voluntari a fost impresionant. Evident, sublocotenentul Whitbread era unul dintre ei. Iar Whitbread mai participase la o misiune de acelaşi gen.

Acum aştepta în scuter. Privea prin vizorul de plastic polarizat al căştii spre uşile hangarului ce se deschideau lent.

Mai făcuse o dată ceva similar. Minera payeana nu-l ucisese, nu? Suprafaţa neagră din faţa lui se undui. Brusc, stelele apărură printr-o deschidere a Câmpului.

— E suficient de mare, îl auzi pe Cargill în cască. Poţi porni, Whitbread. Dă-i drumul şi baftă!

Whitbread activă jeturile. Scuterul se ridică şi ieşi în spaţiul înstelat, sub strălucirea îndepărtată a Ochiului lui Murcheson. Înapoia sa, Câmpul se închise. Whitbread rămăsese izolat în exterior.

MacArthur se contura precis, ca o regiune de un negru imposibil. Sublocotenentul îi dădu ocol fără grabă. Pay sclipi puternic dinapoia marginii întunecate, urmată de nava aliena.

Whitbread nu se pripi. Nava creştea încetişor în dimensiuni. Zona ei centrală era subţire ca o suliţă, iar pe părţi se distingeau echipamente funcţionale – chepenguri, senzori, antene… era greu de precizat. O singură aripioară pătrată şi neagră se înălţa din apropierea liniei mediane; probabil o suprafaţă de schimb de căldură.

În interiorul toroizilor largi şi translucizi ce înconjurau nava se puteau vedea siluete mişcătoare. Erau îndeajuns de clare pentru a trezi oroare: forme vag umane, incredibil de diforme.

Patru toroizi populaţi de umbre.

— Îşi folosesc rezervoarele de combustibil drept cabine de

locuit, raportă Whitbread. E imposibil să mai revină acasă fără ajutorul nostru.

— Eşti sigur? se auzi glasul căpitanului.

— Cât se poate de sigur. Poate că au şi un rezervor intern, însă nu poate fi prea mare.

Scuterul ajunsese la vehiculul alien. Whitbread încetini lin şi se opri chiar lângă rezervoarele transformate în cabine. Îşi deschise uşa ecluzei.

Imediat, o deschizătură ovală apăru în apropierea capătului „prova” al miezului metalic. În cadrul uşii stătea un payean într-un costum transparent. Alienul aştepta.

— Solicit permisiunea de a părăsi scuterul, rosti sublocotenentul.

— Se acordă. Raportează ori de câte ori este util şi posibil. În rest, foloseşte-ţi iniţiativa. Puşcaşii sunt pregătiţi, aşa că nu ţipa după ajutor decât dacă-i *realmente* cazul. Vor veni extrem de rapid. Acum - baftă!

Vocea lui Cargill fu înlocuită de cea a căpitanului.

— Nu-ţi asuma riscuri prea mari, Whitbread. Ţine minte că vreau să te întorci cu un raport complet.

— Am înţeles, căpitane.

Payeanul se dădu graţios la o parte din calea sa, când tânărul se apropie de ecluză; cu mâna stângă se ţinea de un inel care ieşea din fuzelaj.

— E *imposibil să* fi plecat de pe un corp cu atmosferă, rosti Whitbread în laringofon, are tot felul de excrescenţe pe exterior…

Se opri în faţa deschizăturii ovale şi încuviinţă din cap spre alienul care surâdea aparent blajin. Doar pe jumătate ironic, vorbi oficial:

— Solicit permisiunea de a sui la bord.

Alienul se înclină din mijloc – sau poate că fusese un gest de încuviinţare mult exagerat? Articulaţia din spinarea sa se găsea sub umeri. Indică nava cu cele două braţe drepte.

Ecluza era mică şi strâmtă, pe măsura payenilor. Whitbread descoperi trei butoane afundate într-o plasă de panglici argintii. Probabil circuite… Payeanul îi remarcă şovăiala, după care se întinse pe lângă el şi apăsă un buton, apoi altul.

* * *

Medyatoarea stătea în vid, aşteptând ca ecluza să-şi încheie ciclul. Era uimită de structura stranie a intrusului, de simetria şi articularea bizară a osaturii sale. În mod limpede, nu era înrudit cu nicio formă de viaţă cunoscută. Iar nava apăruse în ceea ce medyatoarea considera ca fiind punctul Eddie Nebunu'.

O surprindea şi mai mult incapacitatea lui de a desluşi singur modul de operare a ecluzei.

Aceasta ar fi trebuit să se numere printre însuşirile unui medyator. Trebuia să fie inteligent. Nu era adevărat? Sau alienii ar fi trimis mai întâi un animal? Nu, cu siguranţă nu; în orice cultură, aşa ceva ar fi fost o insultă de moarte.

Ecluza se deschise. Ea intră şi porni ciclul. Intrusul aştepta în coridor, umplându-l, aidoma unui dop în gâtul unei sticle. Medyatoarea îşi scoase fără grabă învelişul presurizat, rămânând complet goală. Alien aşa cum era, intrusul o putea considera o războynică. Trebuia să-i arate că nu era înarmată.

Îl conduse spre secţiunile mai spaţioase. Creatura mare şi stângace avea probleme cu deplasarea. Nu se adapta bine la imponderabilitate. Se opri, ca să privească prin panourile-ferestre spre diverse secţiuni ale navei, şi examină mecanismele pe care cafenyii le instalaseră pe coridor... de ce ar fi procedat aşa o fiinţă inteligentă?

Medyatoarea ar fi preferat să tragă creatura după ea, însă gestul ar fi putut fi considerat o agresiune. Trebuia să evite aşa ceva cu orice preţ.

Pentru moment, avea s-o *trateze ca pe un stăpyn.*

* * *

Exista o cabină de accelerare; douăzeci şi şase de cuşete contorsionate dispuse pe verticală în trei coloane, aparent toate semănând cu patul transformat al lui Crawford, totuşi nu chiar identice. Payeanul se deplasa în faţa lui, graţios ca un delfin. Blana sa scurtă era o configuraţie aleatorie de dungi curbe cafenii şi albe, întrerupte de patru pete albe la subsuori şi între coapse. Sublocotenentului i se părea foarte frumoasă. Acum se oprise să-l aştepte... aparent nerăbdător.

Whitbread încercă să nu se gândească la mediul în care se găsea, la faptul că era practic întemniţat. Coridorul era îngust şi puţin luminat, alimentându-i claustrofobia. Examină o serie de cuve conectate prin pompe – posibil un sistem de răcire pentru hidrogenul combustibil. Probabil că se afla în legătură cu aripioara neagră de la exterior.

Payeanul fu scăldat în raze de lumină.

Uşa era mare chiar şi pentru Whitbread. Dincolo de deschizătura ei se zărea o lumină slabă, aidoma celei dinaintea unei furtuni. Tânărul intră în ceea ce trebuia să fie unul dintre toroizi. Imediat fu înconjurat de alieni.

Toţi erau identici. Şablonul aparent aleatoriu de cafeniu şi alb se repeta pe blana fiecăruia. Cel puţin o duzină de chipuri asimetrice şi zâmbitoare formară un cerc în jurul lui, la o distanţă politicoasă. Discutau între ei cu glasuri ascuţite şi repezi.

Vocile se întrerupseră brusc. Un payean se apropie de Whitbread şi articula câteva fraze scurte, care puteau fi în graiuri diferite, deşi pentru sublocotenent erau la fel de neinteligibile.

El înălţă din umeri cu un gest teatral şi întinse palmele înainte.

Payeanul îi repetă mişcarea pe loc, cu o precizie incredibilă. Whitbread nu mai rezistă. Se aplecă, apăsându-şi cu braţele abdomenul, râzând în hohote răguşite.

— Gata, gata, Whitbread, se auzi glasul sobru şi metalic al lui Rod în urechea sa, şi noi suntem foarte amuzaţi. Întrebarea este…

— Sunt în direct pe intercom, căpitane?

— Întrebarea este: Ce cred payenii că faci tu?

— Am înţeles, căpitane. Braţul ăla al treilea m-a făcut să râd în halul ăsta. — Whitbread se potolise. — Este momentul să încep spectacolul de striptease. Aş dori să fiu scos de pe intercom…

Afişajul din dreptul bărbiei era bineînţeles galben. Toxine cu efect lent; dar acum n-avea să le respire. Inspiră profund, dezetanşeiză şi scoase casca. Continuând să-şi ţină respiraţia, scoase dintr-un buzunar exterior al costumului tubul de plonjor acvatic şi-i introduse muştiucul între dinţi. Deschise valva de

oxigen; funcţiona perfect.

Fără grabă, porni să se dezbrace. Mai întâi, salopeta largă şi bufantă care conţinea aparatura electronică a costumului şi echipamentele de întreţinere a vieţii. După aceea, desfăcu benzile cu arici ce acopereau fermoarele, deschizând costumul presurizant. Fermoarele se întindeau în lungul membrelor şi pe piept; fără ele, ar fi avut nevoie de câteva ore să scoată sau să îmbrace costumul mulat perfect pe corp. Fibrele elastice urmau fiecare curbă a muşchilor săi, deoarece trebuiau să-l împiedice să explodeze în condiţii de vid; graţie lor, propria sa piele era, se putea spune, costumul presurizat, iar glandele constituiau sistemul de reglare a temperaturii.

Buteliile de oxigen pluteau în faţa lui în imponderabilitate, pe când se străduia să se dezbrace. Payenii se mişcau foarte lent, iar unul dintre ei - cafeniu, fără dungi, ce semăna cu minera de la bordul lui *MacArthur* - veni să-l ajute.

Cu ajutorul adezivului multifuncţional din trusa de scule, Whitbread încercă să-şi fixeze casca de peretele din plastic transparent. În mod surprinzător, nu reuşi. Payeanul cafeniu observă imediat problema, scoase de undeva un tub cu care atinse casca şi aceasta se lipi instantaneu de perete. Sublocotenentul orienta videocamera spre el şi prinse restul costumului alături.

Nişte oameni s-ar fi înşiruit toţi cu capetele în aceeaşi direcţie, definind mai întâi „sus” şi „jos” pentru a putea discuta confortabil. Payenii erau orientaţi în toate direcţiile. În mod limpede, nu le păsa prea mult. Aşteptau, zâmbitori.

Whitbread continuă să se dezbrace până rămase în pielea goală.

Payenii se apropiară ca să-l examineze.

Cafeniul părea bizar printre celelalte exemplare alb-cafenii. Era mai scund, avea palmele ceva mai mari, iar capul său părea de asemenea cumva diferit; din câte îşi putea da seama Whitbread, era identic cu minera. Ceilalţi semănau cu payeanul mort din naveta cu velă solară.

Cafeniul îi examina costumul şi părea că meştereşte ceva la trusa cu scule, dar ceilalţi îl pipăiau pe tânăr, testându-i muşchii şi articulaţiile, căutând locurile în care atingerile determinau reacţii reflexe de tresărire.

Doi îi examinau dinţii pe care-i ţinea încleştaţi. Alţii îi pipăiau oasele cu degetele: coastele, şira spinării, craniul, pelvisul, labele picioarelor. Îi palpară mâinile şi traseră de degete în modalităţi dureroase. Deşi nu erau câtuşi de puţin brutali, întreaga examinare era extrem de neplăcută.

Discuţiile dintre ei sporiseră în intensitate. Unele sunete erau atât de acute, încât erau fluierături şi ţipete aproape inaudibile, însă înapoia lor existau tonuri melodioase. O frazare anume părea că se repetă constant într-un tenor înalt. Apoi, cu toţii se strânseră îndărătul sublocotenentului, privindu-i şira spinării. Erau extrem de surescitaţi de conformaţia ei. Un payean veni în faţa lui şi îi făcu semn, apoi se aplecă înainte şi înapoi. Articulaţiile i se profilau de parcă spinarea i-ar fi fost ruptă în două locuri. Spectacolul era neplăcut, însă Whitbread pricepu ce voiau de la el. Se ghemui în poziţie fetală, se destinse, apoi se ghemui din nou. O duzină de mâini aliene îi pipăiră coloana vertebrală.

Deodată, se retraseră cu toţii. Unul se apropie şi păru să-l invite pe Whitbread să-i examineze anatomia. Tânărul scutură din cap şi, cu un gest deliberat, întoarse capul în direcţia opusă. Aceasta avea să fie treaba savanţilor.

Îşi luă casca şi vorbi în microfon:

— Nu ştiu ce să fac în continuare, căpitane. Să încerc să revin cu câţiva la bordul lui *MacArthur?*

Glasul lui Rod era tensionat.

— În niciun caz. Poţi ieşi din nava lor?

— Dacă este nevoie, cred că da.

— Aş prefera s-o faci. Raportează-mi pe o frecvenţă sigură.

— Am… înţeles, căpitane.

Whitbread îşi arătă casca payenilor, apoi indică ecluza. Cel care-l condusese în interiorul navei încuviinţă din cap. Ajutat de payeanul cafeniu, sublocotenentul îşi îmbrăcă din nou costumul şi îşi fixă casca. Un alb-cafeniu îl conduse la ecluză.

Nu găsi niciun loc potrivit pentru a-şi prinde cordonul ombilical al costumului dar, după o privire scurtă, escorta lui lipi un cârlig cu ochi de suprafaţa navei. Pentru o clipă, Whitbread simţi o strângere de inimă; elementul acela de fixare nu părea deloc rezistent. Imediat după aceea se încruntă – unde era inelul de care payeanul se ţinuse când el intrase în navă. De ce

dispăruse?

La urma urmelor, era prea puţin important. *MacArthur* se găsea destul de aproape. Dacă avea să se rupă cârligul, îl puteau recupera cu alt scuter. Se împinse lin în fuzelajul navei, până ce se depărtă în spaţiu, apoi se alinie spre singura antenă ce ieşea din cochilia perfect neagră care învelea crucişătorul. După aceea, atinse cu bărbia tasta *Securitate.*

O rază subţire de lumină coerentă îi ţâşni din cască. Alta veni dinspre *MacArthur,* ghidându-se după a sa, şi atinse un receptor suplimentar al costumului.

— Frecvenţă sigură, raportă tânărul permiţându-şi un ton surprins şi uşor iritat. „La urma urmelor”, se gândi el „am *şi eu* dreptul să-mi expun părerea, nu?”

Căpitanul îi răspunse imediat.

— Whitbread, această măsură de securitate nu-i dictată în niciun caz de un puseu de paranoia. Actualmente, payenii nu ne înţeleg limbajul, dar pot înregistra conversaţiile pentru a le analiza ulterior, după ce vor învăţa anglica. Ai priceput?

— Da, căpitane.

Într-adevăr, nu se gândise la asta.

— Problema este că nu mai putem accepta niciun payean la bordul lui *MacArthur* până nu soluţionăm cazul creaturilor evadate, dar în acelaşi timp nu trebuie să le dăm de înţeles că avem o asemenea problemă. Clar?

— Da, căpitane.

— Perfect. Acum, că ai spart gheaţa, ca să zic aşa, voi trimite cuterul cu savanţi. Alte comentarii?

— Mm-m-m… Da, căpitane. Mai întâi, la bord există doi copii, i-am văzut ţinându-se de spinările adulţilor. Sunt mai mari decât specimenele noastre şi au culorile specifice adulţilor.

— Mi se par dovezi ale unor intenţii paşnice, comentă Rod. Altceva?

— Ei bine, n-am avut ocazia să-i număr, dar sunt în jur de douăzeci şi trei alb-cafenii şi doi cafenii - genul minerei de pe asteroid. Ambii copii erau cu cafenii. Chiar m-am întrebat care ar fi motivul…

— Sper ca în cele din urmă să ne poată spune chiar ei. Perfect, trimit cuterul cu savanţi. Renner, eşti pe fază?

— Da, căpitane.

— Stabileşte un curs. *MacArthur* se îndepărtează la cincizeci de kilometri de nava payeana. Nu ştiu cum vor reacţiona payenii la deplasarea noastră, dar vom pleca după ce cuterul ajunge acolo.

— Îndepărtăm nava, căpitane? exclamă navigatorul.

— Exact.

Urmă o tăcere prelungă.

— În regulă, capitulă Rod, o să vă explic. Amiralul este foarte îngrijorat din cauza payenelor mici. Crede că ar putea transmite detalii despre crucişător. Am primit ordin ca ele să nu intre în contact cu niciun payean adult, iar un kilometru mi se pare o distanţă foarte mică.

Tăcerea continuă.

— Asta a fost tot. Mulţumesc, Whitbread. Staley, anunţă-l pe Hardy că se poate îmbarca.

* * *

„De acum, eşti pe cont propriu”, gândi capelanul. Era un bărbat rotofei, cu ochi visători şi păr roşu care de-abia începuse să se grizoneze.

Exceptând slujbele duminicale, optase în mod deliberat să rămână în cabina sa aproape pe toată durata drumului.

Nu era un individ neprietenos. Oricine putea veni la el, ca să bea o cafea, un păhărel, să joace o partidă de şah sau, pur şi simplu, pentru a sta de vorbă, şi mulţi chiar o făceau. Atât doar că nu-i plăceau mulţimile; nu putea ajunge la sufletul fiecărei persoane.

De asemenea, îşi păstra înclinaţia profesională de a nu-şi discuta activitatea cu amatorii şi de a nu publica rezultate, până nu deţinea suficiente dovezi. „Asta”, se gândea acum, „ar fi fost imposibil în circumstanţele actuale. Şi *ce* erau alienii? în mod evident, erau dotaţi cu conştiinţă. Şi tot în mod evident, ocupau un loc în planul divin al Universului. Dar care anume?”

Soldaţii îi aduseră echipamentul la bordul cuterului. O bibliotecă de benzi, câteva teancuri de cărţi pentru copii, câteva lucrări de referinţă (nu multe, deoarece calculatorul cuterului îl putea accesa pe cel din *MacArthur,* Hardy continua să iubească slova scrisă, deşi cărţile erau atât de puţin practice). Apoi două

display-uri cu traductori sonori, analizori de frecvenţe, filtre electronice pentru modelarea sunetelor, care puteau ridica sau coborî intonaţia, modifica timbrul şi accentul. Încercase să-şi care singur instrumentele, însă Cargill se împotrivise. Puşcaşii erau experţi în operaţiunile de încărcare - descărcare şi temerile lui Hardy referitoare la eventuale stricăciuni prin manipulare erau mult mai mici decât ale lor; în caz că spărgeau ceva, aveau de-a face cu Kelley.

Capelanul se întâlni în ecluză cu Sally. Nici fata nu venise cu mâinile în buzunare. Dacă ar fi fost după ea, ar fi luat *totul,* până şi oasele şi mumiile din Stup, dar căpitanul nu-i acceptase decât hologramele respective; chiar şi acelea nu trebuiau arătate până ce Sally nu avea să afle atitudinea payenilor faţă de jefuitorii de morminte. După cum descrisese Cargill Stupul, payenii nu aveau rituri funerare, ceea ce părea absurd. Până şi oamenii primitivi avuseseră rituri funerare.

Nu o putea lua nici pe payeana miner sau pe cea mică rămasă, care redevenise femelă. Nevăstuicile şi puşcaşii continuau să caute cealaltă creatură şi puiul (oare *de ce* acesta nu fugise cu mama sa?). Sally se întrebă dacă scandalul pe care-l stârnise în legătură cu ordinul lui Rod adresat puşcaşilor fusese responsabil pentru uşurinţa cu care obţinuse un loc în cuter. Ştia că nu fusese tocmai corectă cu căpitanul, care trebuia să urmeze instrucţiunile amiralului, totuşi nu era deloc bine! Acele fiinţe n-aveau să facă rău nimănui. Doar un paranoic se putea teme de ele.

Merse împreună cu capelanul în salonul cuterului, unde Horvath se instalase deja. Ei trei urmau să fie primii savanţi care aveau să intre în nava alienă şi tânăra se simţea de-a dreptul surescitată. Avea să afle atât de multe!

Un antropolog, – de acum, se considera pe deplin calificată în domeniul respectiv şi, cu siguranţă, nu exista nimeni care s-o contrazică –, un lingvist şi Horvath, care fusese un fizician competent înainte de a se dedica administraţiei. Ministrul era singurul inutil din grup, însă rangul îi permitea să obţină locul, dacă-l solicita. Sally nu credea că acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre ea, cu toate că jumătate dintre savanţii din *MacArthur* erau de altă părere.

Trei savanţi, un boţman, doi tehnicieni şi Whitbread. Niciun

puşcaş şi nicio armă la bord. Surescitarea aproape că acoperea teama care se ridica undeva, înlăuntrul ei. Bineînţeles că trebuiau să fie neînarmaţi; totuşi, s-ar fi simţit mai liniştită dacă i-ar fi însoţit şi Rod. Aşa ceva era însă imposibil…

Ulterior, aveau să mai vină şi alţii. Buckman, cu un milion de întrebări, o dată ce Hardy descifra problema comunicării… Biologii… Un ofiţer al marinei, probabil Crawford, care să studieze armamentul payean… Un inginer… O mulţime, dar nu şi căpitanul. Era improbabil ca amiralul să-i permită lui Rod să părăsească nava, indiferent cât de paşnici aveau să se dovedească payenii.

Brusc, Sally se simţi cuprinsă de dorul de casă. Pe Sparta, ea avea un cămin, Charing Close, iar capitala se găsea la numai câteva minute depărtare. Sparta era centrul civilizaţiei… totuşi, fata părea că-şi dusese existenţa doar în vehicule spaţiale, din ce în ce mai mici, plus un lagăr de concentrare, ca variaţie. Când absolvise universitatea, Sally luase o hotărâre: avea să fie pe picioarele ei, nu ornamentul necesar carierei unui bărbat. În clipa de faţă însă, ar fi fost destule de spus în favoarea ornamentului, mai ales pentru un anumit bărbat, numai că… Nu! Trebuia să aibă propria ei carieră.

La un capăt al salonului se afla un fotoliu de acceleraţie pentru cazurile de necesitate şi o consolă de comandă curbă. Se găseau pe puntea de dare a focului – halal salon! Existau totuşi cuşete şi măsuţe pliante pentru jocuri şi servitul mesei.

— Ai mai fost în cuterul acesta? întrebă Horvath.

— Poftim? replică Sally neatentă.

— Am întrebat dacă ai mai fost în cuterul acesta. La tot pasul există suporţi şi amplasamente de arme. Armamentul a fost demontat, însă au rămas destule dovezi. Ca să nu mai amintesc de torpile – le-au scos de aici, dar au lăsat lansatoarele. Ce soi de navă ambasador mai este asta?

Hardy ridică privirea, smuls dintr-o reverie personală.

— Dumneata ce-ai fi făcut în locul căpitanului?

— Aş fi utilizat o navetă neînarmată.

— Nu există aşa ceva. Cel puţin, niciuna în care să ne putem desfăşura activitatea. Ai fi observat lucrul acesta dacă ai mai fi coborât uneori pe puntea-hangar.

Slujbele se ţineau pe puntea-hangar şi Horvath nu participase

la niciuna. Desigur, opţiunea îi aparţinea, totuşi nu stricase să-i reamintească.

— Este în mod evident o navă de pe care a fost demontat armamentul!

Capelanul încuviinţă din cap.

— Mai devreme sau mai târziu, payenii ne vor descoperi secretul. Suntem o specie războinică, Anthony. Acest lucru face parte din natura noastră. Chiar aşa stând lucrurile, sosim într-o navetă de luptă complet dezarmată. Nu crezi că mesajul este evident pentru payeni?

— Nu trebuie uitat că acest contact are o deosebită importanţă pentru Imperiu!

Hardy nu putu decât să-l aprobe. Ministrul avea dreptate, deşi capelanul suspecta că din motive cu totul eronate.

Simţiră o zguduitură uşoară şi cuterul porni. De pe punte, Rod îl privi pe display-uri şi simţi o frustrare neajutorată. Din clipa în care cuterul avea să se alinieze cu vasul payean, una dintre bateriile lui Crawford urma să fie aţintită asupra lui… iar Sally se găsea la bordul unui vehicul fragil şi dezarmat.

Planul iniţial prevăzuse venirea alienilor la bordul lui *MacArthur,* dar acest lucru devenise imposibil până nu descopereau payenele evadate. Rod era destul de mulţumit că nava lui nu va fi gazda acestor creaturi. „Am învăţat să privesc totul prin ochi de paranoic”, se gândi. „Ca amiralul.”

Între timp, fugarele parcă intraseră în pământ, Sally nu-i mai adresase un cuvânt şi toţi ceilalţi erau cu nervii întinşi la maximum.

— Pot prelua comanda, căpitane, îl anunţă Renner.

— Perfect.

Soneriile de alarmă răsunară şi *MacArthur se* îndepărtă încetişor de nava aliena, de cuter şi de Sally.

22. JOCURI DE CUVINTE

Duşul era un sac de plastic cu apă şi săpun lichid, în care intrai şi pe care-l etanşai sub bărbie. Whitbread folosi o perie cu mâner lung pentru a se freca peste tot; avea senzaţia de mâncărime pe toată pielea. Cât de plăcut era să te întinzi şi să-ţi relaxezi muşchii! Nava payeana era extrem de strâmtă, aproape sufocantă.

După ce se spălă meticulos, se alătură celorlalţi în salon.

Capelanul, Horvath şi Sally, purtând încălţăminte cu talpă adezivă, stăteau toţi cu capetele orientate în aceeaşi direcţie. Până atunci, sublocotenentul n-ar fi sesizat un astfel de amănunt.

— Domnule ministru, rosti el cu un ton oficial, începând din clipa aceasta sunt la dispoziţia dumitale.

— Perfect, domnule… Whitbread.

Horvath amuţi. Avea un aer îngrijorat, la fel ca toţi ceilalţi. Hardy vorbi cu un efort vizibil:

— Realitatea este că niciunul dintre noi nu ştie cum să procedeze în continuare. Până acum, n-am mai contactat *alieni.*

— Sunt prietenoşi, zise Whitbread. Doreau să discute.

— Povesteşte-ne cum a fost, interveni Horvath.

Tânărul încercă s-o facă. Vorbi despre locuri strâmte şi generatoare de cârcei, până se intra în toroidele de plastic… fragile… aminti că era inutil să încerci să-i deosebeşti pe payeni între ei; doar cei cafenii difereau oarecum de alb-cafenii.

— Nu sunt înarmaţi, le spuse. Am petrecut trei ore explorându-le nava. Nu există niciun loc unde să fi putut ascunde nişte arme mari.

— Ai avut impresia că ar fi evitat anumite sectoare?

— N-nu.

— Nu pari foarte sigur, observă imediat Horvath.

— Este vorba despre altceva, domnule ministru. Tocmai mi-am amintit de „magazia de scule”. Am ajuns într-o cameră pur şi simplu ticsită de scule – pe pereţi, pe podea şi pe tavan. Pe doi pereţi se găseau obiecte relativ banale: burghie manuale, ferăstraie cu mânere stranii, şurubelniţe… Lucruri pe care le puteam recunoaşte. Am văzut nişte cuie şi ceva ce aducea cu un ciocan cu capul mare. Parcă ar fi fost atelierul unui pasionat

de lăcătuşerie. Erau însă şi alte scule, foarte complicate, despre care nu mi-am dat seama ce ar putea fi.

Nava alienă se zărea dincolo de hubloul de la prova. În interiorul ei se mişcau umbre neumane. Sally le privi, în timp ce Horvath insistă:

— Susţii aşadar că alienii *nu* te-ar fi îndrumat pe anumite trasee?

— Nu cred că au evitat ceva, dimpotrivă, cred că m-au condus *deliberat* spre magazia de scule. Nu cunosc motivul, dar am senzaţia că a fost un test de inteligenţă. În cazul ăsta, mă tem că l-am ratat.

— Singurul payean pe care l-am interogat până acum, spuse Hardy, nu înţelege nici măcar gesturile cele mai simple. Acum dumneata susţii că ai fost supus unor teste de inteligenţă…

— Plus interpretarea gesturilor! Le înţeleg incredibil de rapid. Da, domnule capelan. Sunt *diferiţi.* Aţi văzut toţi imaginile…

Hardy îşi răsuci o şuviţă a părului roşcat şi rar în jurul unui deget noduros şi trase încetişor de ea.

— Cele transmise de videocameră? Mda. Părerea mea este că avem de-a face cu două categorii de payeni. Una este formată din savanţi idioţi, care nu vorbesc. Cealaltă – din indivizi care… vorbesc, încheie el cu un ton jalnic. Îşi dădu seama că se trăgea de păr şi coborî repede mâna. Sper că putem învăţa să le răspundem.

„Le este teamă”, îşi dădu seama Whitbread. „Mai ales lui Sally. Ba chiar şi capelanului, care niciodată nu-i tulburat de nimic. Se tem să facă prima mişcare.”

— Alte impresii? continuă Hardy.

— Cred că nava a fost special concepută pentru imponderabilitate. Peste tot există benzi tip arici. Acelaşi lucru îl demonstrează şi mobilierul gonflabil. Există, de asemenea, coridoare scurte care fac legătura între toroizi şi care au lăţimea acestora. Pe durata accelerărilor, ele ar putea fi extrem de periculoase.

— Ciudat, reflectă Horvath. Nava a accelerat până acum patru ore.

— Exact, de aceea cred că sunt structuri recente.

— Lucrul acesta ne dezvăluie şi un alt aspect, interveni capelanul. Am văzut cu toţii că payenilor nu le păsa în ce fel

erau orientaţi când te-au examinat. Ca şi cum ar fi fost *adaptaţi* imponderabilităţii. Ca şi când ar fi *evoluat* în imponderabilitate.

— Asta-i imposibil! protestă Sally. Imposibil, dar… ai dreptate, domnule Hardy! Oamenii se orientează *întotdeauna.* Până şi puşcaşii veterani care şi-au petrecut toată viaţa în spaţiu. Pe de altă parte, nimeni nu poate evolua în imponderabilitate.

— O rasă suficient de veche ar putea. Gândeşte-te apoi la braţele asimetrice. Un progres evoluţionist? N-ar fi rău să ţinem seama de ipoteza aceasta când vom sta de vorbă cu payenii.

„Dacă vom *putea* sta de vorbă cu ei”, adăugă el în gând.

— Au fost înnebuniţi de conformaţia coloanei mele vertebrale, îşi aminti Whitbread. Ca şi când n-ar mai fi văzut aşa ceva. — Făcu o pauză, apoi continuă: – Nu ştiu dacă vi s-a spus. M-am dezbrăcat ca să mă poată studia. Mi s-a părut normal ca ei să… ştie cu ce au de-a face, încheie tânărul, evitând să privească spre Sally.

— Să stii că nu râd, zise ea repede, ba voi proceda la fel.

— Poftim?!

Sally îşi alese cuvintele cu grijă, amintindu-şi prejudecăţile provinciale şi rămânând cu ochii în podea.

— Indiferent ce ar intenţiona căpitanul Blaine şi amiralul Kutuzov să le ascundă payenilor, existenţa a două sexe umane nu este o taină. Au tot dreptul să ştie cum suntem alcătuiţi, iar eu sunt unica femeie de la bordul lui *MacArthur.*

— Dar eşti nepoata senatorului Fowler! Fetei îi fu imposibil să-şi stăpânească râsul.

— N-o să le spunem chestia asta. — Se ridică imediat. — Lafferty, îi dăm drumul. — Reveni apoi spre sublocotenent, cu ţinuta mândră a unei lady imperiale care nu dădea niciun semn că s-ar fi aflat în imponderabilitate. — Mulţumesc pentru grijă, Jonathon. Domnule capelan, când te anunţ, porneşti.

Părăsi salonul. După câteva minute bune, Whitbread rosti:

— Tocmai mă întrebam de ce erau toţi atât de tensionaţi… Fără să-l privească, Horvath murmură:

— Ea a insistat.

* * *

Când ajunse, Sally apelă cuterul. Acelaşi payean care-l

aşteptase pe Whitbread, sau unul identic, o conduse la bord, înclinându-se respectuos. Videocamera scuterului transmise imaginea şi capelanul se aplecă brusc în faţă.

— Seamănă foarte mult cu gestul pe care l-ai făcut dumneata, Whitbread. Este un mim excelent.

Peste câteva minute, Sally îi apelă din nou, însă numai cu semnal audio. Se afla într-un toroid.

— De jur împrejurul meu se află payeni. Mulţi au instrumente. Manuale, aş zice. Jonathon, au…

— Când am fost eu, n-aveau nimic în mâini. Cum arată instrumentele acelea?

— Unul pare o videocamera pe jumătate demontată, iar altul are un ecran ca de osciloscop. —Tăcu puţin, apoi anunţă: - începe. Pe curând!

Vreme de douăzeci de minute, nimeni nu ştiu nimic despre Sally Fowler. Cei trei bărbaţi se foiră, cu ochii aţintiţi asupra unui ecran de intercom gol.

Când se auzi în cele din urmă, glasul fetei era animat.

— Gata, domnilor, puteţi veni!

— I-am dat drumul.

Hardy se desprinse din centuri şi pluti, descriind un arc lent spre ecluza cuterului. Şi vocea lui fusese animată – de uşurare. Aşteptarea se încheiase.

* * *

În jurul lui Rod se desfăşura obişnuitul tumult de activităţi de pe punte, cu savanţii privind display-urile principale, iar ofiţerii de cart controlând deplasarea de cincizeci de kilometri a lui *MacArthur.* Ca să aibă o ocupaţie, Rod îi ceruse lui Staley să ruleze simularea unui atac al puşcaşilor asupra navei payene. Evident, era o simplă ipoteză teoretică, totuşi îi era de folos căpitanului, ca să nu se mai gândească la ceea ce se petrecea la bordul navei aliene. Apelul lui Horvath fu de aceea binevenit, iar Rod răspunse cu o cordialitate entuziastă.

— Salutare, domnule ministru! Cum merge treaba? Horvath aproape că zâmbea.

— Foarte bine, mulţumesc, căpitane. Domnul Hardy a plecat spre lady Sally. L-am trimis şi pe omul vostru, Whitbread.

— Perfect…

Rod simţi încordarea dureroasă, în locul unde i se stabilise ca un nod, între omoplaţi. Deci Sally nu putuse fi oprită…

— Căpitane, Whitbread a pomenit de o „magazie de scule” la bordul navei aliene. El crede c-a fost supus unui test privind capacitatea de folosire a uneltelor. Mă cam surprinde faptul că payenii ne pot judeca pe toţi în funcţie de capacitatea respectivă.

— Este totuşi posibil. Construirea şi utilizarea uneltelor este o…

— Da, da, căpitane, dar noi nu suntem constructori de unelte! Avem la bord un lingvist, un antropolog, un administrator – eu – şi câţiva militari din Marină. S-a întors roata, căpitane! Ne-am străduit prea mult să aflăm ceva despre payeni, iar nu ca să-i impresionăm cu inteligenţa *noastră.*

Rod căzu pe gânduri.

— Ar fi navele în sine… dar cred că ai dreptate. Vă voi trimite pe cineva. Este imposibil să n-avem la bord o persoană care să se poată descurca la un asemenea test.

După ce Horvath dispăru de pe ecran, Rod atinse o tastă a intercomului.

— Kelley, poţi renunţa la schimbul doi de puşcaşi.

— Am înţeles, căpitane.

Chipul tunarului nu dovedea nici urmă de emoţie, dar căpitanul ştia cât de lipsită de confort era uniforma de luptă. Întreaga forţă de asalt din *MacArthur* aştepta echipată, în stare de alertă generală, pe puntea-hangar.

După aceea, Rod îl apelă pe Sinclair.

— Sandy, am o problemă mai specială. Avem nevoie de un individ care se pricepe la tehnică şi este de acord să meargă în nava payeană. Dacă-mi indici nişte nume, o să solicit un voluntar.

— Nu-ţi mai bate capul, mă duc chiar eu.

— Tu? exclamă surprins Rod.

— De ce nu? Nu sunt priceput la tehnică? Nu pot repara orice obiect care a funcţionat vreodată? Băieţii mei pot avea grijă de *MacArthur,* i-am instruit bine. N-o să-mi simţi lipsa…

— Stai o clipă, Sandy!

— Care-i treaba?

— Oricine care ar trece cu succes un test ar cunoaşte amănunte despre Câmp şi generator, nu-i aşa? în plus, cred că nici amiralul n-ar fi de acord să pleci.

— Nu există altul la bord care să afle *totul* despre nava alienă, căpitane.

— Mda… bine, ia aprobarea medicului-şef şi mai dă-mi un nume. Pe cine să trimit, dacă tu nu poţi?

— Pe Jacks, pe Leigh Battson sau pe oricare dintre băieţii mei, mai puţin pe „Degeţele” Mencikov.

— Mencikov? Nu-i genistul care a salvat şase oameni ce rămăseseră zăvorâţi în camera torpilelor de la pupa, în timpul bătăliei cu *Defiant?*

— Ba da. Tot el ţi-a reparat şi duşul, cu două săptămâni înainte de bătălie.

— Aha! Bine, Sandy, mulţumesc.

Închise şi privi puntea. Nu avea, realmente, aproape nimic de făcut. Ecranele arătau nava payeana în centrul reticulelor principalelor guri de foc de pe *MacArthur,* nava lui se găsea în siguranţă, în afara razei de acţiune a alienilor, dar acum lui Sally aveau să i se alăture Hardy şi Whitbread… Se întoarse către Staley.

— Ultima simulare a fost excelentă. Acum încearcă un plan de salvare, presupunând că doar jumătate dintre puşcaşi sunt în alertă de luptă.

* * *

Sally auzise când Hardy şi Whitbread fuseseră conduşi la bordul navei payene, însă de-abia ridicase ochii când bărbaţii apăruseră. Avusese timp să se îmbrace, deşi acest lucru aproape o deranjase; în lumina slabă şi filtrată a lui Pay îşi trecea mâinile peste corpul unui alb-cafeniu, îndoindu-i articulaţiile cotului şi umărului, şi pipăindu-i muşchii, în vreme ce dicta monoton în laringofon:

— Concluzia mea este că sunt altă subspecie, dar strâns înrudită cu cafeniii, poate chiar într-atât încât să se poată împerechea între ei. Va trebui să le examinăm ADN-ul, la întoarcerea pe Noua Scoţie, unde există aparatură pentru aşa ceva. Poate că payenii ştiu despre ce-i vorba, totuşi trebuie să

fim atenţi cu privire la întrebările pe care le vom pune, până nu le aflăm tabuurile. În mod evident, nu există discriminări sexuale de tipul celor din Imperiu, ba chiar predominanţa femelelor este remarcabilă. Un cafeniu este mascul şi îngrijeşte ambii pui. Puii sunt înţărcaţi – cel puţin, n-am observat să existe vreo femelă care să-i alăpteze. Ipoteza mea este că, spre deosebire de omenire, după Războaiele Secesiunii, aici nu este cazul unei lipse de mame ori de purtătoare de copii, şi astfel nu există un mecanism cultural de supra-protecţie, aşa cum mai dăinuie în Imperiu. N-am formulat nicio ipoteză în legătură cu faptul că alb-cafeniii nu au pui, deşi este posibil ca payenii imaturi pe care-i observ să fi fost procreaţi de alb-cafenii, iar cafeniii să aibă doar rolul unor educatori pentru copii. Se poate vorbi cu siguranţă despre o predilecţie a cafeniilor de a rezolva toate problemele tehnice. Diferenţa dintre cele două tipuri este distinctă, totuşi nu impresionantă. Cafeniii au mâinile mai mari şi mai bine dezvoltate, iar înclinarea frunţii le este mai accentuată. Cafeniii sunt mai mici. Întrebare: Care este mai evoluat ca manipulator de unelte? Alb-cafeniii au o capacitate cerebrală ceva mai mare, iar cafeniii au mâini mai bune. Toţi alb-cafeniii pe care i-am văzut până acum sunt femele, în vreme ce cafeniii sunt de ambele sexe – să fie ceva accidental, un indiciu asupra culturii lor, sau ceva de natură biologică? Sfârşitul înregistrării. Bun sosit la bord, domnilor!

— Ceva probleme? se interesase Whitbread.

Capul fetei se găsea în interiorul unui balon de plastic, etanşat în jurul gâtului, care aducea mult cu un duş portabil al Marinei; în mod evident, Sally nu era obişnuită cu filtrele nazale. Balonul îi deforma uşor glasul.

— Niciuna. În urma… partidei de striptease, am aflat la fel de multe ca şi ei. Ce urmează?

Lecţiile de limbaj.

Exista un cuvânt: *Fyunch (clic).* Când capelanul arătase spre sine şi spusese „David”, payeana la care privea îşi răsucise braţul drept inferior în acelaşi gest şi spusese „Fyunch (clic)”, plescăind din limbă pentru clic-ul final.

Perfect! Sally însă observase:

— Cred că şi payeana mea avea acelaşi nume.

— Vrei să spui că am discutat cu acelaşi alien?

— Nu, nu cred asta. În plus, *ştiu* că fyunch (clic) – pronunţase cu grijă, plescăind la rândul ei din limbă, dar apoi strică totul izbucnind într-un râs nestăvilit – nu este cuvântul pentru payean. Am încercat asta.

Hardy se încruntase.

— Poate că pentru urechile noastre toate numele proprii sună la fel. Sau poate că acesta este cuvântul pentru *braţ,* încheie el serios.

Exista chiar o povestire clasică despre aşa ceva, atât de veche încât provenea, probabil, din zilele preatomice. Capelanul se întorsese către alt payean, se indică pe sine şi rosti:

— Fyunch (clic)?

Accentul îi fusese aproape perfect şi nici nu chicotise.

— Nu, răspunsese payeanul.

— Asta au învăţat repede, comentase Sally.

Whitbread încercase şi el. Plutise printre payeni, arătând spre sine şi spunând: „Fyunch (clic)?” Obţinuse patru răspunsuri *Nu* perfect articulate, înainte ca un payean răsturnat cu capul în jos să-l atingă pe genunchi şi să spună:

— Fyunch (clic)? Da.

Concluzia: existau trei payeni care spuseseră „Fyunch (clic)” oamenilor. Fiecare altui om, dar nu celorlalţi. Ce însemna asta?

— Ar putea însemna „Sunt atribuit ţie”, sugerase Whitbread.

— Este o ipoteză, încuviinţase Hardy.

O ipoteză destul de bună, însă datele erau insuficiente – oare puştiul făcuse o presupunere norocoasă?

Payenii roiau în jurul lor. Unele dintre instrumentele pe care le aveau puteau fi videocamere sau alte mijloace de înregistrare. Altele scoteau sunete, când vorbeau oamenii; din altele ieşeau benzi, sau descriau linii portocalii sinuoase pe ecrane micuţe. Payenii fuseseră interesaţi de echipamentul lui Hardy, mai ales masculul cafeniu mut, care demontase osciloscopul capelanului şi-l montase imediat la loc, sub ochii acestuia. Imaginile pe osciloscop păruseră mai luminoase iar comenzile de reglaj deveniseră mai fine. Interesant… Nu trebuia uitat că doar cafeniii se ocupau de partea tehnică.

Lecţiile de limbaj deveniseră un efort de grup. Acum, învăţarea anglicii se transformase într-un soi de joc. Se indica un obiect şi se rostea denumirea lui, iar payenii şi-o reaminteau în

nouăzeci la sută din cazuri. Hardy era încântat.

Payenii continuau să manevreze cu propriile lor instrumente, reglându-le sau, uneori, întinzându-le unui cafeniu cu un potop de ciripituri fluierate. Domeniul acoperit de glasurile lor era uluitor; într-o clipă, treceau de la bas la tenor. Hardy bănuia că înălţimea sunetelor făcea parte din limbaj.

Capelanul deveni conştient de trecerea timpului. Stomaculjui era un gol uriaş ale cărui plângeri le ignoră cu un dispreţ absent. În jurul nasului, unde se fixa filtrul respirator, îi apăruseră rosături. Ochii îi lăcrimau din pricina atmosferei payene care se strecurase pe sub ochelari, în ciuda marginilor lor etanşe, şi bărbatul regreta că nu optase pentru o cască sau un balon de plastic. Observă că Pay era un punct strălucitor şi difuz, care se deplasa lent dincolo de peretele curb şi transparent. Aerul uscat pe care-l respira îl deshidrata lent.

Înregistră toate acele detalii ca pe nişte semne ale treceri timpului şi le ignoră. Era cuprins de un soi de bucurie. David Hardy îşi îndeplineia misiunea vieţii.

În ciuda singularităţii situaţiei, capelanul decisese să se limiteze la lingvistica tradiţională. *Mână, faţă, urechi* şi *degete* ridicară probleme fără precedent! Află că pentru duzina de degete ale braţelor drepte exista un nume colectiv, iar cele trei degete groase de la mâna stângă aveau alt nume. Urechea avea două denumiri, în funcţie de poziţia ei, verticală sau orizontală. Pentru *faţă* nu exista un nume, deşi payenii pricepuseră imediat termenul anglican şi păreau să-l considere o inovaţie meritorie.

Capelanul crezuse că muşchii i se adaptaseră la imponderabilitate, dar acum începuseră să-l doară. Nu puse senzaţia pe seama oboselii. Nu ştia unde dispăruse Sally, iar acest lucru nu-l neliniştea. Era o dovadă a faptului că-i acceptase pe Sally şi pe payeni ca fiindu-i colegi, dar şi un semn al epuizării sale. Hardy se considera un individ lipsit de prejudecăţi, însă ceea ce Sally ar fi denumit „supraprotejarea femeii” era prea adânc înrădăcinată în cultura Imperiului, mai ales în Marina celibatară.

Abia când leşină, fu convins să revină la cuter.

* * *

Cina fu simplă şi după aceea se grăbiră să facă schimb de observaţii. Din fericire, ceilalţi îl lăsaseră singur până ce terminase de mâncat, Horvath fiind cel mai atent în a respecta masa tuturor, deşi în mod evident ardea de curiozitate. Cu toate că tacâmurile şi vesela erau concepute pentru condiţii de imponderabilitate, niciun savant nu era obişnuit cu perioade atât de prelungite de absenţă a gravitaţiei, iar mâncatul necesita obiceiuri noi, ce puteau fi deprinse doar prin concentrare. Finalmente, Hardy îngădui unui membru al echipajului să-i ia tava din poală şi ridică ochii. Trei chipuri nerăbdătoare îi transmiseră prin telepatie un milion de întrebări.

— Învaţă anglica destul de bine, anunţă capelanul. Din păcate, nu pot spune acelaşi lucru şi despre progresul meu.

— Se străduiesc, completă Whitbread. Când le spui un cuvânt, îl folosesc, mereu şi mereu, testându-l în propoziţii, încercându-l pe tot ceea ce le mai arăţi – n-am mai întâlnit aşa ceva!

— Asta pentru că nu l-ai cunoscut pe domnul Hardy, comentă Sally. Tehnica respectivă ne-a fost predată la universitate, însă, recunosc, nu sunt o expertă în întrebuinţarea ei.

— Este mai greu de folosit de către tineri, zise Hardy întinzându-şi membrele pentru a le destinde. —îşi satisfăcuse foamea şi acum trebuia să recunoască, stânjenit, că payenii se dovedeau mai pricepuţi decât el. — De obicei, tinerii nu au răbdare pentru lingvistică. În cazul nostru însă, elanul dumitale este util, fiindcă payenii îţi direcţionează eforturile cu profesionalism. Apropo, Jonathon, unde ai fost?

— Mi-am dus fyunch (clic)-ul în exteriorul navei, ca să-i arăt scuterul, în nava payeana nu mai aveam obiecte noi pe care să i le arăt şi nici nu doream să vin cu el aici. Îl pot aduce pe viitor?

— Sigur că da, încuviinţă Horvath. Am discutat cu căpitanul Blaine, care a spus că lasă asta pe seama aprecierii noastre. El consideră că în cuter nu există secrete. Eu însă parcă aş dori să conferim momentului un aer mai aparte – ce părere aveţi de o mică ceremonie? La urma urmelor, exceptând-o pe mineră, payenii n-au mai văzut interiorul vreunei nave omeneşti.

— Venirea noastră la bordul lor n-au tratat-o ca pe un eveniment deosebit, ridică din umeri Hardy. Ar fi bine de ţinut totuşi minte că, dacă nu cumva întreaga rasă payeana este

excepţional de talentată lingvistic – o ipoteză pe care o resping din capul locului –, ei au avut parte de echivalentul unei ceremonii înainte de a decola de pe planeta lor. Au prevăzut un echipaj de lingvişti. Nu aş fi surprins să aflăm că fyunch (clic)-ii noştri reprezintă echivalentul payean al unor profesori emeriţi.

Whitbread clătină din cap. Ceilalţi îl priviră şi, în cele din urmă, tânărul vorbi. În sinea lui se simţea destul de încântat întrucât concepuse o tehnică prin care un sublocotenent lipsit de experienţă îşi putea întrerupe interlocutorii.

— Nava alienă a părăsit planeta payeana la numai câteva *ore* - poate chiar mai puţin de o oră - după ce *MacArthur* a apărut în sistemul lor. Când să fi avut timp să adune specialişti?

— Nu ştiusem asta, murmură Hardy. Totuşi, ei *trebuie* să fie un fel de specialişti. Ce utilitate ar avea asemenea capacităţi lingvistice excepţionale în rândul unei populaţii obişnuite? Iar adjectivul „excepţional” nu este deloc exagerat. Cu toate acestea, am reuşit să-i surprindem… sau vouă nu vi s-a părut?

— Dar ce-i cu magazia de scule? întrebă Sally. Mi se pare că aşa o numiţi, deşi nu cred că mi-aş fi dat seama, dacă Jonathon nu mi-ar fi oferit primul indiciu. M-au dus acolo, imediat după ce am plecat de lângă dumneata, domnule Hardy, şi nu mi s-au părut surprinşi. Am observat însă că dumneata ai zăbovit mai mult timp decât mine!

— Ce ai făcut înăuntru?

— Absolut nimic. M-am uitat la toate gadgeturile de pe pereţi… apropo, cred că acele clame cu care erau fixate n-ar fi putut rezista la acceleraţii mari. Sunt *sigură* că *a*u construit încăperea respectivă după ce au ajuns aici. Oricum, deoarece nu exista nimic care să pot pricepe, n-am insistat.

Hardy îşi apropie palmele într-un gest de rugă, apoi ridică ochii stânjenit. Căpătase acest obicei cu mult înainte de a fi fost hirotonisit şi nu se mai putea dezbăra de el; indica însă concentrare, nu implorareia divinităţii.

— N-ai făcut nimic, totuşi ei n-au fost surprinşi de asta. — Căzu din nou pe gânduri. — Pe de altă parte, eu am rămas destul de mult acolo, am întrebat denumirile multor scule şi fyunch (clic)-ul meu a părut foarte surprins. Este posibil să-i fi interpretat eronat emoţiile, dar cred realmente că interesul meu pentru instrumentar i-a tulburat.

— Ai încercat să foloseşti vreo sculă? întrebă Whitbread.
— Nu. Dumneata?
— Păi… eu am pus mâna pe câteva…
— Au fost surprinşi sau interesaţi de gestul respectiv?
— Oricum, mă priveau permanent, ridică din umeri tânărul. Nu, n-am sesizat nimic deosebit.
— Mda. — Hardy îşi alipi din nou palmele, dar acum nu mai fu conştient de gest. — Este limpede că încăperea aceea are un rol anume în ochii lor, care se reflectă prin interesul pe care-l dovedim faţă de ea. Mă îndoiesc totuşi că vom şti despre ce-i vorba, până ce căpitanul Blaine nu ne trimite un expert. Se ştie cine va veni?
Horvath încuviinţă din cap.
— Inginerul-şef Sinclair.
— Aoleu! mormăi fără să vrea Whitbread şi ceilalţi îl priviră nedumeriţi. Tânărul surâse stingherit: Dacă payenii au fost nesiguri în privinţa *dumitale,* domnule ministru, ce se vor face când vor auzi accentul lui Sinclair?

* * *

Bărbaţii ce fac parte din echipajul unei nave militare nu trebuie să-şi menţină o greutate corporală optimă. În lungile perioade de inactivitate, cei cărora le place să mănânce îşi trec vremea înfulecând. Inevitabil, se îngraşă. Totuşi, cei care îşi dedică vieţile unei cauze - adică majoritatea celor care vor rămâne în Marină – nu sunt obsedaţi de mâncare. Ea nu se numără printre preocupările lor.
Stând ţeapăn pe marginea patului pentru investigaţii fizice, Sandy Sinclair privea drept înainte; îi era imposibil să se uite în ochii altcuiva, dacă el însuşi era gol-puşcă. Era un bărbat înalt şi slab, ai cărui muşchi aţoşi erau mult mai puternici decât păreau. Putea fi definit ca un individ mijlociu care căpătase un schelet cu câteva măsuri prea mare.
O treime din pielea sa era constituită din grefe. Schijele metalice ale unei explozii îi lăsaseră o cicatrice trandafirie peste coaste, iar flăcările şi picăturile de metal topit făcuseră restul. O bătălie spaţială lasă arsuri… Cu condiţia să scapi cu viaţă.
Medicul care-l examina avea douăzeci şi trei de ani şi era plin

de voioşie.

— Zi aşa – douăzeci şi patru de ani de serviciu? Ai trecut prin ceva bătălii, nu?

— Dacă serveşti atâta vreme în Marină, capeţi destule cicatrice ca s-o dovedeşti, se răsti Sinclair.

— Cred, cred. Oricum, pentru anii dumitale, ai o formă fizică excelentă. Cred c-ai putea rezista la o lună de imponderabilitate, totuşi zic să nu riscăm şi să te readucem de două ori pe săptămână la bordul lui *MacArthur.* Nu mai trebuie să-ţi reamintesc că în imponderabilitate exerciţiile fizice sunt obligatorii pentru menţinerea unei stări generale optime.

* * *

A doua zi, Rod apelă cuterul de câteva ori, dar abia spre seară putu să discute cu altcineva în afară de pilot. Până şi Horvath plecase pe nava payeană.

Capelanul era vlăguit, dar triumfător, cu un surâs lăţit pe chip şi pungi vinete sub ochi.

— Pentru mine este o lecţie de umilinţă, căpitane, începu el. Sunt mult mai pricepuţi decât mine… cel puţin, în privinţa lingvisticii. Am decis că modalitatea cea mai rapidă de a le deprinde limba este să-i învăţăm pe ei anglica. Fără ajutorul calculatorului, niciun om nu le va putea vorbi graiul… sau graiurile.

— De acord, ar fi nevoie de o orchestră întreagă – am ascultat câteva dintre înregistrările voastre. De fapt, altceva n-am prea auzit de la voi.

Hardy surâse.

— Scuze, căpitane, ne vom strădui să raportăm mai des. Apropo, domnul Horvath conduce chiar acum prin cuter un grup de payeni. Par foarte interesaţi mai ales de propulsie. Cafeniul ar vrea s-o demonteze, dar pilotul nu i-a permis. Ziceai că pe nava asta nu există secrete…

— Nu. Totuşi, mi se pare prematur să le îngăduim să-şi bage nasul în sursa noastră energetică. Ce a raportat Sinclair?

— Nu ştiu, răspunse Hardy cu o privire derutată. A stat toată ziua în magazia de scule şi încă nu s-a întors.

Blaine îşi frecă şaua nasului. Căpăta informaţiile dorite, totuşi

ar fi dorit să discute cu altcineva, nu cu capelanul.

— Ă-ă-ă, câţi payeni sunt în cuter?

— Patru, câte unul pentru fiecare - eu, domnul Horvath, lady Sally şi domnul Whitbread. Se pare că ne-au fost atribuiţi în calitate de ghizi.

— Patru…

Rod încerca să se obişnuiască cu ideea. Cuterul nu era o navă activă, totuşi provenea de pe un crucişător al Maiestăţii Sale, iar ideea unui grup de alieni la bordul… prostii! Horvath era conştient de riscurile pe care şi le asumase.

— Numai patru? Sinclair nu are un „ghid”?

— În mod ciudat - nu. Mai mulţi payeni îl privesc lucrând în magazia de scule, dar nu i-a fost atribuit unul anume.

— Nici boţmanul sau tehnicienii n-au ghizi?

— Nu. — Hardy căzu pe gânduri o clipă. — Curios, nu, căpitane? Aparent, l-au clasificat pe Sinclair în grupul celor neimportanţi.

— Poate că nu le place Marina.

Capelanul ridică din umeri, după care vorbi încetişor:

— Căpitane, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i invităm la bordul lui *MacArthur.*

— Mă tem că nici nu poate fi vorba despre aşa ceva.

— Ei bine, oftă celălalt, de aceea am şi abordat subiectul, ca să-l putem lămuri. Ei ne-au dovedit că au încredere în noi. Pe nava lor nu există nici măcar un centimetru cub pe care să nu-l fi văzut sau chiar testat cu aparatele. Whitbread poate confirma că la bord nu există nici urmă de arme. În cele din urmă, payenii vor începe să se întrebe ce secrete le ascundem.

— Îţi voi spune imediat. Mai întâi – există în jur vreun payean care să poată auzi discuţia noastră?

— Nu. Oricum, încă n-au învăţat anglica *atât* de bine.

— Nu uita c-o *vor* învăţa şi nu uita că există aparatură de înregistrare. Capelane, dumneata ai o problemă, – payenii şi Creaţia –, iar Imperiul are alta. Multă vreme, s-a vorbit despre Marii înţelepţi Galactici care vor apărea şi vor decide dacă-i vor lăsa pe oameni să li se alăture, aşa-i? Acum însă ne confruntăm exact cu reversul situaţiei. Trebuie să decidem dacă le vom îngădui payenilor să-şi părăsească sistemul, iar până atunci nu vrem ca ei să vadă generatoarele de Câmp Langston,

generatorul Alderson, armamentul nostru… nici măcar care-i spaţiul locuibil din *MacArthur.* În felul acesta, am divulga prea multe din potenţialul nostru. Avem destule de ascuns şi le vom ascunde.

— Îi priveşti ca pe nişte potenţiali duşmani…

— Este alta dintre deciziile pe care nu le luăm noi, capelane. În plus, doresc să aflu câteva răspunsuri înainte de a hotărî dacă payenii ne sunt prieteni cu adevărat.

Rod privi pe lângă Hardy, undeva în gol. „îmi pare rău, însă hotărârile nu le iau eu”, se gândi. „Deşi, finalmente, mi se va cere părerea, măcar ca viitor marchiz de Crucis.”

Ştiuse că se va ajunge la acest subiect, că avea să se revină la el, şi era pregătit.

— Mai întâi, de ce ne-au trimis o navă de pe Pay-alfa? De ce nu din roiul troian? Este mult mai aproape.

— O să-i întreb cu prima ocazie.

— În al doilea rând, de ce patru payeni? Poate că nu-i important, dar vreau să ştiu de ce au atribuit câte unul fiecărui savant, unul lui Whitbread, dar niciunul membrilor echipajului?

— N-au greşit, aşa-i? Au atribuit ghizi celor patru persoane cele mai interesate de a-i învăţa…

— Exact! De unde au ştiut? De exemplu, cum au putut şti că la bord se va găsi Horvath? Iar a treia întrebare este ce construiesc *acum?*

— Bine, căpitane.

Hardy păru deprimat, totuşi nu furios. Oricum, ar fi fost mai greu de refuzat decât Horvath… pe de o parte, fiindcă era confesorul lui Rod. Iar căpitanul era absolut sigur că subiectul va fi redeschis.

23. ELIZA NU SE LASĂ PRINSĂ

În săptămânile ce au urmat, *MacArthur se* transformă într-un furnicar ce fremăta de activitate. Toţi savanţii se năpusteau asupra datelor primite de pe cuter şi toţi doreau asistenţă *imediată* din partea Marinei. Exista apoi problema creaturilor evadate, care luase aspectul unui joc în care *MacArthur* pierdea. Se făcuseră până şi pariuri că ambele muriseră, dar nu fusese descoperit niciun cadavru. Rod era neliniştit, însă realmente nu avea altă opţiune.

Aprobase folosirea uniformelor normale în timpul carturilor; cuterul nu era ameninţat în niciun fel şi era ridicol să păstreze o duzină de oameni în inconfortabilele costume de luptă. Pe de altă parte, dublă posturile de monitorizare a spaţiului din jurul crucişătorului, însă nimeni nu încercă să se apropie, să evadeze ori să trimită mesaje. Între timp, biologii se contraziceau vehement în privinţa psihologiei şi fiziologiei payenilor, secţia de astronomie continua să cartografieze Pay-alfa, Buckman suduia pe oricine ar fi încercat să-i utilizeze echipamentele astronomice, iar Rod se străduia ca nava lui supraaglomerată să-şi desfăşoare activitatea fără frecuşuri. Stima sa faţă de Horvath creştea cu fiecare dintre ocaziile în care era nevoit să medieze o dispută între savanţi,

La bordul cuterului, activitatea se desfăşura la fel de frenetic. Sinclair fusese dus imediat la bordul navei payene. Abia după trei zile, o alb-cafenie începuse să-l urmărească pe inginerul-şef, şi era o payeana neaşteptat de tăcută. Spre deosebire de ceilalţi care-i însoţeau pe oameni, părea interesată de maşinăriile din cuter. Sinclair şi fyunch(clic)-ul său petrecuseră multe ore în nava alienă, scotocind prin colţuri şi examinând totul.

— Puştiul avea dreptate în legătură cu magazia de scule, îi explicase Sinclair căpitanului într-unul dintre rapoartele zilnice. Aduce cu testele de inteligenţă nonverbale concepute de cei de la resurse umane pentru noii recruţi. Unele scule au mici probleme şi eu trebuie să le repar.

— Ce fel de probleme?

Amintindu-şi, Sinclair chicotise încetişor. Ar fi fost cam dificil să-i explice căpitanului motivele. Ciocanul cu capul mare te lovea peste degete de fiecare dată când îl foloseai. Trebuia

ajustat. Laserul se încălzea prea rapid… iar aceea fusese una dintre problemele dificile. Genera frecvenţa incorectă de lumină. Sinclair îl reparase, dublând frecvenţa – cumva. Cu ocazia respectivă, învăţase despre minilasere mai multe lucruri decât ştiuse vreodată. Fuseseră şi alte teste similare.

— Sunt pricepuţi, căpitane. Trebuie să fii inteligent ca să construieşti nişte chestii d-astea, fără să deconspiri prea multe. Totuşi, nu mă pot opri să aflu detalii despre nava lor. De acum, cred că pot reproiecta navetele noastre pentru a le conferi o eficienţă mai mare. Sau aş putea câştiga milioane de coroane, proiectând nave-miner.

— Treci în rezervă când ne-ntoarcem, Sandy? întrebase Rod, grăbindu-se să surâdă larg, ca să arate că fusese o glumă.

În a doua săptămână, Rod Blaine căpătase un fyunch (clic).

Fusese atât buimăcit, cât şi măgulit. Payeana semăna leit cu toate celelalte: alb-cafenie şi cu un zâmbet blajin pe faţa asimetrică, ce se ridica atât de puţin deasupra podelei încât Rod ar fi putut s-o mângâie pe creştet… dacă ar fi fost vreodată cu adevărat în prezenţa ei, ceea ce nu se întâmplă.

De fiecare dată când apela cuterul, ea se afla acolo, întotdeauna încântată să-l vadă şi să vorbească cu el. De fiecare dată, vorbea mai bine anglica. Schimbau câteva cuvinte, şi asta era tot. Rod nu avea *timp* şi nici nevoie de un fyunch (clic). Învăţarea graiului payean nu era misiunea lui – după progresul înregistrat, nu era misiunea *nimănui* - şi vedea aliena doar prin intermediul legăturii audio-video. La ce putea sluji un ghid pe care n-avea să-l întâlnească niciodată în carne şi oase?

— Se pare că ei te consideră o persoană importantă, fusese replica inexpresivă a lui Hardy.

Era măgulitor să se gândească la asta, în vreme ce administra balamucul adăpostit în *MacArthur.* Iar aliena nu se plângea niciodată de nimic.

* * *

Activitatea frenetică din luna respectivă îl afectă prea puţin pe Bury. El nu primise nicio veste de la cuter şi nici nu avea cu ce să contribuie la cercetările ştiinţifice. Foarte atent la orice zvonuri, întotdeauna utile, aştepta ştiri care să se filtreze până

la el prin intermediul bârfelor, dar avu prea puţin succes. Informaţiile de la cuter păreau că se opresc la nivelul punţii de comandă şi, cu excepţia lui Buckman, comerciantul nu avea alţi prieteni printre savanţi. Rod oprise practica afişării tuturor datelor pe intercom. Pentru prima dată de când părăsise New Chicago, Bury se simţea întemniţat.

Senzaţia îl stingherea într-o măsură mai mare decât ar fi trebuit, deşi era îndeajuns de introspectiv ca să cunoască motivul. Toată viaţa încercase să-şi controleze mediul înconjurător cât putea de mult: fie că fusese vorba despre o planetă, despre o regiune întinsă pe ani-lumină şi decenii… sau despre un crucişător al Marinei. Echipajul îl trata ca pe un musafir, însă nu ca pe un stăpân; iar acolo unde nu era stăpân, era prizonier.

În plus, pierdea bani. Undeva, în sectoarele cu acces restrictiv ale lui *MacArthur,* unde nu puteau pătrunde decât şefii echipelor de cercetare, savanţii studiau materialul auriu adus din Stup. Fuseseră necesare câteva săptămâni de eforturi pentru a afla zvonul că putea fi un supraconductor termic.

Un asemenea material ar fi fost nepreţuit, şi Bury ştia că trebuia să pună mâna pe o mostră. Ştia chiar şi cum ar fi putut proceda, totuşi se sili să nu acţioneze. Nu încă! Momentul optim avea să fie înaintea andocării în Noua Scoţie. Acolo aveau să existe nave, indiferent de preţ – nu doar dintre cele care îl recunoşteau în mod deschis ca proprietar, ci şi cel puţin una dintre celelalte. Până atunci, trebuia să asculte atent, să afle, să afle ce altceva trebuia să ia cu el la plecarea din *MacArthur.*

Avea câteva rapoarte despre Stup pe care trebuia să le confrunte, încercase chiar să obţină informaţii de la Buckman, însă rezultatele fuseseră mai degrabă amuzante decât profitabile.

— Dă-l încolo de Stup! exclamase astrofizicianul. A fost *adus* acolo. Nu-i de absolut niciun folos. Stupul n-are nicio legătură cu formarea aglomerărilor din punctele troiene, iar payenii i-au alterat în asemenea măsură structura internă încât nu se mai poate spune absolut *nimic* despre roca iniţială…

Clar! Payenii puteau însă realiza supraconductori termici. Nu trebuiau apoi uitate creaturile cele mici. Bury fusese fascinat de căutarea evadatelor. Evident, majoritatea echipajului ţinea în

taină cu ele; doreau ca payeana şi puiul, Eliza, să nu fie prinse. Iar ele se ţineau tare. Mâncarea continua să dispară din locuri neaşteptate – cabine, săli de mese, dar niciodată din cambuză. Nevăstuicile nu puteau adulmeca niciun miros căruia să-i ia urma. „Cum au putut să stabilească aceste fiinţe un armistiţiu cu nevăstuicile?” se întreba comerciantul. Desigur, alienii erau… alieni, totuşi nevăstuicile nu avuseseră dificultăţi în a le lua urma în acea primă noapte.

Pe de o parte, pe Bury îl încânta vânătoarea. Învăţase lecţia: o astfel de creatură era mai greu de prins decât de păstrat. Dacă se aştepta să vândă multe, ar fi fost recomandabil să le închidă în cuşti perfect sigure. Se punea după aceea chestiunea achiziţiei unei perechi prăsitoare. Pe de altă parte, cu cât payenele rămâneau mai multă vreme în libertate, cu atât scădeau şansele lui Bury de a convinge Marina că erau animale domestice prietenoase care nu făceau probleme.

Era totuşi amuzant să-i vezi pe militari puşi în dificultate. Bury ţinea cu ambele părţi şi aştepta răbdător, iar săptămânile trecură.

* * *

În vreme ce cei şase fyunch (clic) dormeau în cuter, restul payenilor lucrau de zor. Interiorul navei aliene se schimba ca prin farmec; diferea de fiecare dată când oamenii intrau în ea. Sinclair şi Whitbread o vizitau chiar periodic, pentru a se asigura că nu se construiau arme, deşi nu era sigur că le-ar fi putut recunoaşte.

Într-o zi, Horvath şi Hardy trecură pe la cabina de monitorizare a căpitanului, după ce petrecuseră o oră în sala de gimnastică din *MacArthur.*

— Payenii au trimis o navă-cisternă, anunţă Horvath. A fost lansată cam în acelaşi timp cu nava lor, de un accelerator linear, dar pe o orbită de consum minim. Ar trebui să ajungă peste două săptămâni.

— Deci despre asta era vorba… — Rod şi ofiţerii săi îşi făcuseră destule griji din pricina obiectului spaţial care se apropia fără grabă de poziţia lor. — Dacă aveaţi cunoştinţă de ea, trebuia să ne fi anunţat mai din timp. Oricum, vor fi nevoiţi

s-o intercepteze. Hm-m-m… Mă întreb dacă n-ar putea s-o facă una dintre navetele noastre. Credeţi că ne-ar permite?

— Nu văd de ce s-ar opune, răspunse capelanul, dar oricum o să-i întreb. Avem însă altă problemă, căpitane…

Rod ştia că avea să urmeze ceva delicat. Horvath îl punea pe Hardy să solicite toate lucrurile pe care el le-ar fi putut refuza.

— Payenii doresc să construiască o joncţiune presurizată între nava lor şi cuter, spuse capelanul şi Horvath continuă:

— Este vorba despre o structură temporară de care realmente avem nevoie. Sigur că da, este numai o ipoteză, dar am ajuns să considerăm că pentru ei toate structurile au un caracter exclusiv temporar. Probabil că au avut cuşete pentru acceleraţii înalte, pe care le-au folosit în momentul decolării, dar acum au dispărut. Au ajuns aici fără fărâmă de combustibil cu care să revină pe planetă. Aproape sigur, în cele trei ore scurse după ce au ajuns lângă noi, şi-au readaptat sistemul de întreţinere a vieţii pentru condiţii de imponderabilitate.

— „Şi el se va preschimba în ţărână”, parafrază inspirat Hardy. Ei nu sunt însă deloc deranjaţi de ideea construirii şi distrugerii perpetue. Ba chiar se pare că le place.

— Oricum este o diferenţă majoră faţă de psihologia umană, recunoscu ministrul. Poate că un payean nu va încerca niciodată să conceapă ceva cu caracter permanent. În cazul acesta, ei n-ar avea cum să deţină ceva similar piramidelor sau Sfinxului…

— Pe mine nu mă-ncântă ideea conectării navelor.

— Căpitane, dar *avem nevoie* de aşa ceva. Ne deplasăm aproape permanent între ele şi n-o putem face decât prin intermediul scuterului. În plus, payenii au început deja lucrul din partea lor…

— Aş vrea să vă atrag atenţia că dacă cele două nave vor fi conectate, toţi cei de la bordul cuterului se vor găsi la mâna payenilor!

Horvath părea zguduit de o asemenea idee.

— Căpitane, sunt sigur că ne putem încrede în alieni. Am înregistrat progrese remarcabile.

— Să nu uităm, adăugă sec Hardy, că ne aflăm şi *acum* la mâna lor. Situaţia a fost inevitabilă din capul locului. *MacArthur* şi *Lenin* reprezintă protecţia noastră. Dacă două nave militare nu-i sperie… oricum, noi eram conştienţi de situaţie când am

acceptat rolul acesta.
Rod încleşta maxilarele. Cuterul putea fi sacrificat, dar nu şi oamenii de la bordul lui. Sinclair, Sally, Horvath, capelanul – oamenii cei mai valoroşi din *MacArthur* locuiau în cuter. Totuşi, Hardy avea dreptate. Cu toţii puteau fi ucişi în orice clipă, singurul risc fiind răzbunarea Marinei.
— Bine, încuviinţă el, pot s-o facă.
Joncţiunea presurizată nu avea să sporească primejdia.

* * *

Construcţia începu imediat după aprobarea căpitanului. Un tub din metal subţire, cu articulaţii flexibile, se extinse din fuzelajul navei payene, şerpuind ca o fiinţă vie. Payenii roiau în jurul lui, în costume cu aspect extrem de fragil. Văzuţi prin hublourile cuterului, păreau aproape oameni… aproape.
Ochii lui Sally lăcrimau din cauza efortului de a privi. Lumina exterioară era stranie – o lucire palidă dinspre Pay, umbre negre din spaţiu şi ocazionale raze orbitoare de lumină artificială, totul reflectat de suprafaţa curbă şi scânteietoare din metal. Perspectiva era anormală şi simţea că o apucă migrena.
— Mă tot întreb de unde îşi procură metalul, reflectă Whitbread. — Venise lângă fată, aşa cum proceda de obicei, când erau în pauze. — Nici prima dată când am intrat în nava lor şi nici acum n-am zărit absolut nicio magazie. Probabil că-şi demontează realmente interiorul.
— Nu m-ar mira, aprobă ea.
După cină, se strânseră cu toţii în faţa ecranului frontal, ţinând în mâini flacoane de ceai sau cafea. Payenii nu suportau cafeaua, dar se învăţaseră cu ceai şi cacao. Om, payean, om, payean – erau aliniaţi în faţa ecranului pe bancheta în formă de potcoavă. Fyunch (clic)-ii deprinseseră obiceiul omenesc de a-şi îndrepta cu toţii capetele în aceeaşi direcţie.
— Uite ce repede lucrează, continuă Sally, creşte văzând cu ochii. — Privi din nou printre gene; avea impresia că mulţi payeni lucrau hăt departe, înapoia celorlalţi. — Cel însemnat cu dungi portocalii trebuie să fie un cafeniu. Probabil că el conduce lucrările, nu credeţi?
— Mie mi se pare că el lucrează cel mai mult, remarcă

Sinclair.

— Firesc, zise Hardy. Dacă este atât de expert încât să dea ordine, trebuie să fie capabil să facă totul mai bine decât ceilalţi, nu? — Se frecă la ochi. — Am înnebunit eu, sau unii payeni sunt mai mici?

— Aşa pare, încuviinţă Sally.

Whitbread îi privi cu atenţie pe constructorii joncţiunii. Unii payeni păreau să lucreze mult *înapoia* navei aliene… până când trei trecură prin faţa ei.

— A încercat cineva să-i privească prin telescop? întrebă el. Lafferty, ne poţi proiecta imaginea?

Pe ecranul telescopului, adevărul fu şocant de clar. Unii lucrători payeni erau micuţi, putând să se strecoare prin orice crăpături. În plus, aveau câte patru braţe.

— Le folosiţi adesea ca lucrători pe… creaturile acelea? îşi întrebă Sally fyunch (clic)-ul.

— Da. Sunt foarte utile. În nava voastră nu există… creaturi similare?

Aliena părea surprinsă. Dintre toţi payenii, fyunch (clic)-ul lui Sally lăsa impresia că era cel mai frecvent surprins de oameni.

— Crezi că Rod va fi îngrijorat?

— Dar ce sunt? se interesă fata, ignorând întrebarea payeanei.

— Sunt… lucrători… animale utile. Te surprinde că sunt mici? Deci, ale voastre sunt mari?

— Da, da, răspunse Sally cu un aer absent. — Se întoarse către ceilalţi. — Aş vrea să văd… animalele astea mai de aproape. Mai vine cineva?

Whitbread se îmbrăca deja în costum, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

* * *

— Fyunch (clic), zise aliena.

— Pe toţi dracii! explodă Rod. Tu ai ajuns acum secretara?

Aliena vorbi fără grabă, străduindu-se să pronunţe cât mai corect. Gramatica nu-i era perfectă, însă cunoştinţele în privinţa expresiilor şi a inflexiunilor îl surprindeau pe căpitan de fiecare dată când o auzea.

— De ce nu? Vorbesc destul de bine. Pot reţine un mesaj. Pot folosi recorderul. N-am mare lucru de făcut când tu eşti ocupat.

— N-am ce face în privinţa asta.

— Ştiu. — Cu o undă de mulţumire, aliena adăugă: – Am surprins un soldat.

— La naiba, m-ai surprins *pe mine!* Cine-i pe-acolo?

— Boţmanul Lafferty. Toţi ceilalţi oameni sunt absenţi. Au plecat să se uite la… tunel. Când va fi gata, soldaţii nu vor trebui să meargă cu ei atunci când vor vrea să viziteze cealaltă navă. Pot să transmit vreun mesaj?

— Nu, mulţumesc. O să revin mai târziu.

— Sally ar trebui să se întoarcă destul de repede. Tu ce mai faci? Cum merge treaba în *MacArthur?*

— Bine.

— Întotdeauna eşti foarte rezervat când vorbeşti despre navă. Îmi bag cumva nasul în secretele Marinei? Pe mine nu nava mă interesează, Rod. Eu sunt fyunch (clic) pentru tine. Asta înseamnă mai mult decât un simplu *ghid.*

Payeana făcu un gest ciudat. Rod o mai văzuse procedând în felul acela, atunci când era nemulţumită sau tulburată.

— Dar ce înseamnă fyunch (clic)?

— Am fost atribuită ţie. Tu eşti un proiect, o lucrare, şi eu trebuie să aflu tot ce poate fi cunoscut despre tine. Trebuie să devin expertă în tine, Lord Rod Blaine, iar tu vei deveni pentru mine un domeniu de cercetare. Nu nava ta uriaşă, rigidă şi prost concepută mă interesează, ci atitudinile tale vizavi de ea şi de cei de la bord, gradul de control asupra lor, interesul pe care-l ai faţă de binele lor şi toate celelalte.

Cum ar fi procedat Kutuzov în cazul ăsta? Ar fi întrerupt legătura? La dracu'!

— Nimănui nu-i place să fie ţinut sub observaţie. Oricine s-ar simţi oarecum incomodat dacă ar fi studiat în felul acesta.

— Bănuisem că aşa veţi gândi. Totuşi, Rod, vă aflaţi aici ca să ne studiaţi pe noi, corect? În mod reciproc, noi avem dreptul să vă studiem pe voi.

— Aveţi dreptul ăsta, încuviinţă bărbatul cu un ton destul de reţinut, însă dacă cineva devine stânjenit în vreme ce discuţi cu el, probabil că ăsta-i motivul.

— Pe toţi dracii! făcu payeana. Sunteţi primele fiinţe

inteligente pe care le-am întâlnit, fără nicio legătură de rudenie cu noi. De ce te-ai aştepta să te simţi destins în prezenţa noastră?

Cu degetul arătător al braţului drept superior, îşi frecă porţiunea plată din mijlocul feţei, apoi cobori rapid mâna, parcă stânjenită. Era acelaşi gest pe care-l făcuse căpitanul cu puţin timp înainte.

Pe fundal se auziră zgomote şi payeana spuse:

— Doar o clipă, Rod. Aha, sunt Sally şi Whitbread. — Glasul ei crescu în intensitate. — Sally? Căpitanul…

Dispăru de pe ecran şi locul îi fu ocupat de antropoloagă.

— Bună ziua, căpitane, rosti Sally, cu un zâmbet oarecum forţat. Ce noutăţi ai?

— Din partea mea, doar chestiile de rutină. Ce se-ntâmplă pe la voi?

— Rod, îmi pari neliniştit. Este o experienţă stranie, nu-i aşa? Nu te teme, ea nu ne poate auzi acum.

— Dumnezeule… Nu-s sigur dacă-mi face plăcere ca un alien să-mi citească gândurile în felul ăsta. Deşi nu cred că ne citesc cu adevărat gândurile.

— Ei susţin că nu, iar uneori le interpretează greşit. — îşi trecu o mână prin părul răvăşit, poate din pricina faptului că tocmai îşi scosese casca de la costumul spaţial. — Complet greşit! La început, fyunch (clic)-ul lui Sinclair n-a vrut să vorbească cu el. Îl considera un cafeniu – adică, ştii, un simplu meseriaş fără minte. Apropo, ai găsit fugarele?

Subiectul respectiv era unul pe care amândoi învăţaseră să-l evite, aşa că Rod se întrebă de ce-l abordase tocmai acum.

— În privinţa lor, nu avem absolut niciun indiciu. Este foarte posibil să fi murit în vreun ungher, unde nu le putem găsi. O mai avem doar pe cea rămasă în salon. Şi, pentru că tot veni vorba, poate data viitoare când vii în *MacArthur,* treci pe la ea. Mi se pare bolnavă.

Fata încuviinţă din cap.

— O să vin chiar mâine. Rod, tu ai privit echipa de lucrători alieni din spaţiu?

— Nu prea. Mi se pare că au terminat joncţiunea, nu?

— Da… Ştii ce folosesc ca mână de lucru? Creaturi din cele mici instruite!

Căpitanul privi mut ecranul.

Sally se uită repede în stânga şi în dreapta.

— Creaturi mici instruite, în costume presurizate! Nici măcar nu ştiusem că au aşa ceva la bord. Probabil că se ascund când intrăm noi. Însă nu sunt altceva decât animale – i-am întrebat.

— Animale… — „Dumnezeule! Ce va zice Kutuzov?” – Sally, subiectul e foarte important. Nu poţi veni diseară, ca să mă informezi în detaliu? Tu şi oricine mai ştie ceva în privinţa asta.

— Sigur că da. Sinclair se află chiar acum în spaţiu şi le priveşte. E pur şi simplu fantastic cât de bine sunt instruite. Şi se pot strecura în locuri unde nu ajung decât sculele articulate sau fibrele de sticlă.

— Îmi dau seama. Sally, spune-mi adevărul. Există cea mai mică şansă ca aceste fiinţe să fie inteligente?

— Nu. Sunt doar instruite, dresate… nu-mi dau seama care poate fi termenul exact.

— Doar instruite… „iar dacă cele evadate mai trăiesc, au explorat deja *MacArthur* de la pupa la prova.” Spune-mi, în clipa asta mă poate auzi vreun alien?

— Nu, mi-am pus căştile şi nu le-am îngăduit să-şi bage nasurile în echipamentele noastre.

— Din câte vă puteţi da seama… Sally, ascultă-mă atentă, apoi doresc să vorbesc cu toţi cei din cuter, pe rând. A pomenit vreunul dintre voi ceva – chiar cel mai mic cuvinţel – despre faptul că în *MacArthur* se află în libertate nişte creaturi de acest tip?

— Nu. Ne-ai prevenit chiar tu să n-o facem. Rod, ce s-a-ntâmplat? „Ce s-a-ntâmplat?!”

— Pentru Dumnezeu, *nu* spuneţi nimic despre payenele evadate. Trimite-i şi pe ceilalţi şi le voi repeta acelaşi lucru. Diseară vreau să ne întâlnim cu toţii, cu excepţia echipajului cuterului. Este momentul să trecem în revistă toate cunoştinţele despre payeni, fiindcă mâine dimineaţă trebuie să-i raportez amiralului. — Bărbatul părea palid la faţă. —Cred că mai pot întârzia până atunci.

— Sigur că poţi, zâmbi ea cât mai liniştitor, însă fără a reuşi pe deplin. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe Rod atât de îngrijorat şi asta o tulbura. O să venim peste vreo oră. Îi las locul acum lui Whitbread şi, te rog, nu-ţi mai face atâtea griji…

24. CAFENIII

Salonul ofiţerilor din *MacArthur* era ticsit. Toate scaunele din jurul mesei fuseseră ocupate de ofiţeri şi savanţi, iar alţii se înşiruiseră pe perimetrul încăperii. Pe unul dintre pereţi fusese instalat un display mare, iar stewardul distribuia cafele la toată lumea. Toţi flecăreau destinşi, cu excepţia lui Sally care-şi amintea chipul răvăşit al lui Rod şi îi era imposibil să se alăture celorlalţi.

Ofiţerii se ridicară în picioare când Rod intră. Unii savanţi se ridicară şi ei, alţii se prefăcură că nu-l văd pe căpitan, iar câţiva îl priviră deliberat, exploatându-şi statutul de civili. Rod mormăi:

— Pe loc repaus!

După aceea, îşi ocupă locul din capul mesei şi se aşeză încetişor. Lui Sally i se păru că arăta chiar si mai îngrijorat.

— Kelley?

— Da, căpitane!

— Încăperea aceasta este sigură?

— În măsura în care s-a putut, căpitane. Patru puşcaşi la uşă, şi am examinat personal sistemul de ventilaţie.

— Ce-i asta? întrebă Horvath. De cine ar trebui să ne ferim?

— De toţi… şi toate care nu sunt prezente aici. — Rod îl privi pe ministru cu ochi care erau în acelaşi timp poruncitori şi rugători. —Trebuie să vă anunţ că tot ce se va discuta acum va fi clasificat „Strict Secret”. Cunoaşte toată lumea dispoziţiile imperiale privind transmiterea neautorizată de informaţii secrete?

Se auzi un murmur general de aprobare. Brusc, atmosfera de voioşie dispăruse.

— Opinii împotrivă? Să se consemneze că nu există. Domnule ministru, am înţeles că în urmă cu trei ore s-a descoperit că creaturile cele mici sunt animale dresate, capabile de lucrări tehnice desfăşurate sub comandă centralizată. Este adevărat?

— Da, sigur că da. A fost cu adevărat o surpriză! Implicaţiile sunt extraordinare – dacă am putea învăţa să le controlăm, ar constitui o amplificare incredibilă a capacităţilor noastre.

Rod încuviinţă absent.

— Există cineva care a ştiut lucrul acesta anterior? Există posibilitatea ca să fi dedus anterior această realitate?

Din vacarmul ce urmă nu se desprinse nicio aprobare.

— Să se consemneze că nu există, rosti apăsat Rod.

— Unde să se consemneze? se enervă Horvath. Şi de ce este o problemă atât de acută?

— Domnule ministru, această întrunire este înregistrată şi autentificată, întrucât poate constitui mărturie în faţa Curţii Marţiale. Este posibilă implicarea mea într-un proces. Limpede?

— Cum... Dumnezeule! icni Sally. Curtea Marţială?! De ce?

— Sub acuzaţia de înaltă trădare, răspunse Rod. Observ că majoritatea ofiţerilor mei au înţeles. Lady şi domnilor, avem ordine stricte, primite direct de la vicerege, de a nu dezvălui niciun fel de date despre tehnologia militară a Imperiului, şi mai cu seamă de a feri Câmpul Langston şi generatorul Alderson de investigaţiile payenilor. În ultimele săptămâni, în nava mea se află în libertate animale capabile să înţeleagă tehnologia şi chiar s-o transmită altor payeni. *Acum* înţelegeţi?

— Da. — Horvath nu părea alarmat, însă căzu pe gânduri. — De aceea este asigurată securitatea încăperii... Căpitane, chiar crezi că acele făpturi ne pot înţelege discuţiile?

— Este posibil ca ele să le memoreze şi să le reproducă. Întrebarea este: Mai sunt ele în viaţă? Kelley?

— Căpitane, nu am descoperit niciun semn al prezenţei lor. Proviziile de alimente n-au fost atinse, nevăstuicile n-au găsit nimic, în afară de şoareci, iar eu cred că fugarele au murit.

Blaine îşi frecă şaua nasului, apoi îşi retrase iute mâna.

— Ai auzit vreodată la bordul acestei nave denumirea de „cafenii”? Chipul lui Kelley nu arătă nici măcar un semn de surprindere. Mai exact, rămase complet inexpresiv.

— „Cafenii”, căpitane?

— Rod, ai înnebunit? exclamă Sally.

Toţi o priviră, direct sau cu coada ochiului, iar unii păreau încruntaţi. „Dumnezeule”, se gândi fata, „am făcut o gafă! Mulţi ştiu despre ce-i vorba...”

— Repet, „cafenii”. Ai auzit vreodată această denumire?

— Nu în mod oficial, căpitane. Se pare că, în ultima vreme, unii soldaţi par să creadă în existenţa unor spiriduşi, dar nu mi s-a părut ceva alarmant.

Totuşi, Kelley părea derutat. Auzise ceva, nu raportase şi acum căpitanul, căpitanul *lui,* putea avea necazuri din această

pricină…

— Altcineva? întrebă Rod.

— Ă-ă-ă… eu, căpitane.

Vorbise Potter, aproape nevăzut îndărătul a doi biologi.

— Da, sublocotenent Potter?

— În timpul cartului meu, câţiva soldaţi spuneau că dacă laşi ceva de mâncare – resturi, firimituri, orice – pe coridoare sau sub hamacul tău, împreună cu ceva defect, vei găsi obiectul reparat.

Potter se foi stânjenit de pe un picior pe celălalt. În mod evident, i se părea că raporta o prostie.

— Unul dintre ei spunea că asta-i opera „cafeniilor”. Mie mi s-a părut un fel de glumă…

Spusele lui Potter fură confirmate de o serie de alte destăinuiri. Până şi savanţii beneficiaseră de ajutorul „cafeniilor” nevăzuţi. Existaseră mai multe cazuri, şi dintre cele mai diverse: microscoape cu focalizări superioare celor mai recente modele produse de Leica Optical, o veioză de banc, cizme şi bocanci modelaţi practic pe piciorul proprietarului… în clipa aceea, Rod interveni din nou:

— Kelley! Câţi dintre puşcaşii tăi au armele individualizate, ca tine şi Renner?

— Ă-ă-ă… nu ştiu, căpitane.

— Văd una chiar aici. Polizawsky, de unde ai arma asta? Puşcaşul începu să se bâlbâie. Nu era obişnuit să discute direct cu ofiţerii, cu atât mai puţin cu căpitanul, şi *în niciun caz cu* căpitanul furios.

— Păi… să vedeţi, dom’ căpitan, mi-am lăsat arma şi ceva de mâncare pe hamac şi dimineaţa era gata. Aşa cum mi-au zis ceilalţi…

— Nu ai considerat asta ca fiind un lucru neobişnuit, care trebuia raportat lui Kelley?

— Ă-ă-ă… dom’ căpitan, şi alţii… ştiţi, ne-am gândit că poate… ă-ă-ă… dom’ doctor vorbea despre halucinaţii în spaţiu şi… ă-ă-ă… noi…

— Iar dacă raportaţi cazurile, eu aş fi pus capăt aiurelii ăsteia, îl întrerupse Rod.

La dracu’! Cum avea să explice cele întâmplate? Că fusese prea ocupat cu aplanarea conflictelor dintre savanţi? Faptul ca

atare rămânea, îşi neglijase îndatoririle specifice Marinei – si care fusese rezultatul?

— Nu se exagerează puţin? întrebă Horvath. La urma urmelor, căpitane, ordinele viceregelui au fost formulate înainte ca noi să ştim mare lucru despre payeni. Acum este clar că nu sunt periculoşi, şi în niciun caz ostili.

— Domnule ministru, sugerezi să anulăm o dispoziţie imperială? Horvath păru amuzat de ideea respectivă şi un surâs i se lăţi pe chip.

— În niciun caz, replică el, nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva! Vreau doar să spun că dacă, şi când – mai exact, când, pentru că, realmente, este inevitabil – politica aceasta va fi modificată, discuţia noastră de acum va părea ridicolă. Ba chiar puerilă.

— La naiba, explodă Sinclair, nu aşa se vorbeşte cu căpitanul!

— Uşurel, Sandy, interveni Cargill. Domnule ministru, bănuiesc că n-ai fost niciodată implicat în activitatea militară de informaţii şi contra-informaţii. Vezi dumneata, în privinţa aceasta noi trebuie să reacţionăm vizavi de capacităţi, nu de intenţii. Dacă un duşman potenţial îţi *poate* face ceva rău, trebuie să fii pregătit pentru asta, indiferent de ceea ce crezi că *intenţionează* el să facă.

— Exact, aprobă Rod. — în sinea sa, salutase intervenţia secundului; Sinclair continua să clocotească şi n-ar fi trebuit prea mult ca să reacţioneze din nou cu violenţă. — Prin urmare, mai întâi trebuie să aflăm care este potenţialul acelor creaturi. Din câte am văzut cu ocazia construirii joncţiunii, plus din alte informaţii despre „cafenii”, acesta mi se pare destul de ridicat.

— Totuşi, insistă Sally, nu sunt decât animale. — îşi mută privirea de la chipul înfuriat al inginerului-şef, la rânjetul ironic al lui Horvath şi la expresia îngrijorată a lui Blaine. — Cred că nu-i limpede… Capacitatea lor de utilizare a uneltelor este, sigur că da, *deosebită*, însă lipsită de orice legătură cu *inteligenţa.* Au capul prea mic. Cu cât au nevoie de mai multe celule cerebrale pentru această dexteritate tehnică, cu atât trebuie să renunţe la alte trăsături. Practic, sunt lipsite de miros şi de gust. Sunt destul de mioape. Posedă un simţ al limbajului mai rudimentar decât cel al cimpanzeilor. Percepţia spaţială le este bună şi pot fi instruite, însă nu creează unelte, ci doar repară sau modifică

obiecte. Inteligenţă?! Ce fiinţă inteligentă ar fi modelat mânerul unei periuţe de dinţi ca să se potrivească perfect cu mâna utilizatorului, ca în cazul lui Battson? Cât despre posibilitatea de a ne spiona – cum ar putea s-o facă? Nu le-a putut instrui nimeni în direcţia asta. Să nu uităm că au fost luate absolut aleatoriu din nava-miner.

Fata privi din nou în jur, încercând să-şi dea seama dacă era aprobată.

— Am şi eu o întrebare, se auzi vocea lui Blevins, medicul veterinar care fusese recrutat de pe Noua Scoţie. Credeţi că fugarele mai sunt vii? Payeana mea este pe moarte şi nu pot face nimic ca s-o salvez. Deteriorarea glandelor… acumulare de toxine în ţesuturi… toate simptomele îmbătrânirii.

— Aş vrea să pot crede asta, clătină Rod din cap, însă prin navă circulă prea multe poveşti despre cafenii. Înainte de întrunirea aceasta, am discutat şi cu alţi ofiţeri şi situaţia este identică pe toate punţile. Iniţial, nimeni n-a dorit să raporteze cele întâmplate, pentru că ar fi fost considerat nebun. Ulterior, cafeniii s-au dovedit prea utili ca să se renunţe la ei. Dar, în ciuda legendelor irlandeze ale lui Kelley, pe navele Marinei n-au existat niciodată spiriduşi - aşadar, trebuie să fie payenele mici.

Mai multă vreme, domni tăcerea, întreruptă în cele din urmă de Horvath.

— După părerea mea, căpitane, existenţa cafeniilor este benefică.

— Ha! — Era limpede că Rod avea o părere foarte clară în privinţa respectivă. — Benefică sau nu, imediat după această întrunire, vom steriliza nava. Sinclair, ai dispus evacuarea punţii - hangar?

— Da, căpitane.

— Atunci, poţi să-ncepi. Videaz-o şi asigură-te că toate compartimentele interioare sunt deschise. Vreau ca pe puntea aceea să nu mai existe nimic *viu.* Cargill, carturile să fie în costume de luptă, iar în costume să nu se adăpostească *nimic* altceva! Restul gândiţi-vă ce echipamente aveţi care nu rezistă vidului. După sterilizarea puriţii-hangar, puşcaşii vă vor escorta acolo şi vom depresuriza restul navei. Trebuie să punem definitiv capăt afacerii cu cafeniii.

— Dar…

— Asta-i o tâmpenie!
— Mi se vor *distruge* culturile…
— Tâmpiţii ăştia de militari întotdeauna…
— Poate să facă asta?
— Am înţeles, căpitane!
— Cine dracu' se crede ca să…
— Linişte! răcni Kelley amuţind vacarmul general.
— Căpitane, vorbi Sally, este realmente necesar să fii atât de crud? Rod ridică din umeri.
— Mi se par şi mie foarte drăgălaşe, dar asta-i lipsit de importanţă. Oricum, dacă n-o fac eu, o va ordona amiralul. Suntem cu toţii de acord că aceste creaturi nu sunt spioni?
— Că nu spionează în mod deliberat, preciza Renner. Căpitane, cunoşti incidentul cu minicompul?
— Nu.
— Payeana mare a demontat minicompul lui lady Fowler. Şi l-a remontat, iar acum funcţionează perfect.
— Bun, se strâmbă căpitanul, dar îmi vorbeşti despre payeana mare.
— Care poate dialoga cu cele mici! Ea le-a obligat să-i restituie ceasul lui Bury.
— Am alertat echipajul, anunţă Cargill de lângă intercom, fără să precizez despre ce-i vorba. Se crede că-i un exerciţiu de alarmă.
— Perfect! Vorbind acum serios, care sunt obiecţiunile privind distrugerea acestor creaturi? Payeana mare face aceleaşi lucruri şi dacă, aşa cum spuneţi, nu sunt decât animale, nu le nimicim specia. Nu-i vom deranja deloc pe payenii mari. De acord?
— N-nu, începu Sally, deşi… Rod clătină decis din cap.
— Există o mulţime de argumente în favoarea distrugerii lor şi încă n-am auzit vreunul în favoarea păstrării lor. Consider, prin urmare, cazul închis.
— Mi se pare exagerat, căpitane, interveni Horvath. Ce anume protejăm?
— În mod direct, generatorul Alderson. În mod indirect, întregul Imperiu. Nu doresc să fiu întrebat de ce cred că Imperiul trebuie protejat de payeni. Nu am un răspuns în privinţa asta, ci pur şi simplu aşa… simt.
— Tăinuirea generatorului Alderson e zadarnică, anunţă

Renner, cu rânjetul lui strâmb, şi toţi din încăpere se întoarseră spre el. Îl au *deja.*

— Poftim?! Cum?’

— Cine-i trădătorul? sări în picioare Sinclair. Cine-i nemernicul?

— Staţi, staţi, nu vă pripiţi! Căpitane, repet - ei au *deja* generatorul Alderson. Am aflat asta abia acum o oră. Totul este înregistrat şi se poate viziona.

Se apropie de o consolă de comandă şi pe display-ul mare se derulară rapid o serie de imagini, până ce navigatorul le găsi pe cele căutate. Se răsuci către ceilalţi.

— Este plăcut să fii în centrul atenţiei, începu el pe un ton vesel, apoi îl abandonă, zărind încruntătura lui Rod. Este vorba despre o conversaţie între mine şi... ă-ă-ă, payeana mea. Pentru a vedea totul, voi diviza ecranul.

Atinse o serie de taste şi pe ecran apărură Renner, pe puntea lui *MacArthur,* şi fyunch (clic)-ul său, în nava-ambasador payeana.

— Puteaţi veni de oriunde, zise fyunch (clic), dar cel mai probabil este că veniţi de la o stea apropiată, ca... mai simplu ar fi să ţi-o arăt. — Înapoia alienei apărură imagini stelare şi ea indică cu braţul drept superior spre Noua Caledonie. — Pentru că aţi apărut în locul acela din spaţiu, ştim că deţineţi o propulsie instantanee.

Imaginea lui Renner se aplecă în faţă.

— Pentru că am apărut „în locul acela din spaţiu”? repetă el.

— Da. Aţi apărut exact în... — Payeana păru că nu-şi găseşte cuvântul potrivit. — Renner, trebuie să-ţi povestesc despre un erou legendar.

— Dă-i drumul, încuviinţă imaginea navigatorului şi-şi luă o cafea.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, îi vom spune Eddie Nebunu’. Este un... uneori este ca mine, şi alteori este un cafeniu, un savant idiot, întotdeauna face prostii, din motive cât se poate de raţionale. Face mereu şi mereu aceleaşi lucruri, care întotdeauna provoacă dezastre, dar el nu învaţă niciodată.

În salonul din *MacArthur se* auziră şoapte.

— De pildă? întrebă imaginea lui Renner. Fyunch (clic)-ul căzu pe gânduri, apoi spuse:

— Când un oraş se întinde şi se populează în asemenea măsură încât se află în pericolul colapsului imediat… când mâncarea şi apa potabilă de-abia ajung pentru toţi, şi toată lumea trebuie să muncească întruna ca să păstreze situaţia constantă… când toate vehiculele sunt folosite exclusiv pentru transportul produselor strict necesare şi nu mai rămâne niciunul care să poată evacua locuitorii în caz de urgenţă… ei bine, în momentul acela, Eddie Nebunu' declanşează greva gunoierilor, pentru condiţii mai bune de muncă.

În salon răsunară chicote, iar imaginea navigatorului rânji şi încuviinţă:

— Genul ăsta de individ îmi este familiar. Zi mai departe!

— Ei bine, există o propulsie Eddie Nebunu'. Ea duce la dispariţia navelor.

— Minunat.

— Teoretic, ar trebui să fie o propulsie instantanee, cheia de acces în Univers, dar practic navele dispar pentru totdeauna. Propulsia a fost descoperită, construită şi testată de multe ori, şi de fiecare dată navele au dispărut definitiv cu toţi cei de la bord – însă, atenţie, numai dacă e utilizată corect. Nava trebuie să se găsească într-un anumit loc, dificil de localizat precis, iar echipamentele trebuie să facă exact ceea ce au postulat teoreticienii… altfel nu se-ntâmplă nimic.

Acum râdeau ambii Renner.

— Am înţeles. Prin urmare, noi am apărut în punctul Eddie Nebunu', iar voi aţi dedus că am soluţionat secretul propulsiei Eddie Nebunu'.

— Exact.

— Atunci, ce suntem noi?

Aliena îşi îndepărtă buzele într-un surâs, ce semăna în mod tulburător cu botul deschis al unui rechin, dar în acelaşi timp şi cu zâmbetul unui om… Navigatorul mai lăsă imaginea câteva clipe pe ecran, apoi o anulă.

După o tăcere prelungă, Sinclair vorbi primul:

— Ei bine, mie mi se pare limpede. Au generatorul Alderson, dar nu şi Câmpul Langston.

— De ce crezi asta? întrebă Horvath.

Toţi încercară să-i explice simultan, dar basul inginerului-şef răzbătu cu uşurinţă prin hărmălaie.

— Navele lor dispar, dar numai în punctul corect, da? Ele nu se mai întorc însă niciodată, deoarece la ieşirea în spaţiul normal nimeresc în steaua roşie. E cât se poate de simplu!

— Aha, încuviinţă trist Horvath. Iar acolo nu sunt protejate de nimic… La urma urmelor, este interiorul unei stele.

— Şi payeana spunea că au încercat de nu ştiu câte ori, se înfiora Sally. Pe de altă parte, Renner, niciunul dintre ceilalţi payeni n-a pomenit nimic de astronavigaţie. Fyunch (clic)-ul *meu* a amintit despre „Eddie Nebunu’”, dar numai ca despre o legendă străveche.

— Al *meu,* adăugă Sinclair, mi-a zis că Eddie Nebunu’ era un inginer care se folosea întotdeauna de promisiunile viitorului ca să soluţioneze problemele prezente.

— Alte detalii? întrebă Rod, privind în jurul mesei.

— Ei bine, începu Hardy stânjenit şi roşu la faţă, fyunch (clic)-ul meu spune că Eddie Nebunu’ întemeiază secte religioase, cu precepte bizare, foarte raţionale şi cu totul necuvenite.

— Ajunge, spuse căpitanul. Se pare că sunt singurul al cărui fyunch (clic) n-a amintit de Eddie Nebunu’. — Câteva clipe, afişă un aer gânditor. — Suntem aşadar de acord cu toţii că payenii deţin propulsia, dar nu şi Câmpul?

Încuviinţară în tăcere. Horvath îşi frecă lobul urechii, apoi rosti:

— Acum, amintindu-mi istoria descoperirii lui Langston, nu-i de mirare că payenii nu au Câmpul. Mă miră până şi faptul că au construit generatorul, deşi principiile lui *pot* fi deduse din date astrofizice. Câmpul însă a fost descoperit pur şi simplu accidental.

— Dar acum, când ei stiu că există, ce se poate întâmpla? întrebă Rod.

— Nu… nu ştiu, recunoscu Horvath.

Tăcerea care se lăsă asupra salonului era una de rău augur. Sally o întrerupse printr-un hohot de râs.

— Sunteţi atât de gravi cu toţii! exclamă ea. Să presupunem că ar deţine atât generatorul, cât şi Câmpul. Ce s-ar întâmpla? Payenii populează o singură planetă şi nu sunt ostili, dar chiar dacă ar fi, credeţi că ar constitui o ameninţare pentru Imperiu? Căpitane, ce ar putea face *Lenin* chiar acum, şi singur, dacă amiralul Kutuzov ar da ordinul cuvenit?

Tensiunea se destramă şi toţi zâmbiră. Evident, antropoloaga avea dreptate. Payenii nu aveau nici măcar nave militare. Nu deţineau Câmpul, şi chiar dacă l-ar fi inventat, când să fi învăţat tacticile războiului spaţial? Sărmanii payeni paşnici, cu ce puteau ei ameninţa Imperiul Omului?

Cargill era singurul care nu zâmbea şi, când vorbi, tonul lui fu extrem de serios:

— Nu ştiu, lady Fowler, şi aş dori realmente să fi ştiut.

* * *

Bury auzise de întrunire, dar nu fusese invitat. Acum, înainte de terminarea ei, un puşcaş îi ciocăni la uşă şi politicos, însă extrem de ferm, îi ceru să-l urmeze. Nu-i spuse unde aveau să meargă şi, după o vreme, deveni evident că nu primise ordin în această privinţă.

— Şeful a spus să rămân cu dumneavoastră şi să fiu pregătit să vă duc alături de ceilalţi.

Comerciantul îl examină cu o privire vicleană. Ce ar fi fost în stare puşcaşul să facă pentru o sută de mii de coroane? Nu era totuşi necesar să încerce să-l mituiască. Nu deocamdată… Cu siguranţă, Blaine nu se pregătea să-l execute. Pentru o clipă, Bury simţi un fior de nelinişte. Oare izbutiseră să-l determine pe Stone să vorbească, pe Noul Chicago?

Pe Allah, nimeni nu era în siguranţă… Absurd! Chiar dacă Stone ar fi mărturisit totul, *MacArthur* şi Imperiul nu puteau comunica. Aici erau pur şi simplu izolaţi de restul Universului colonizat.

— Trebuie să rămâi cu mine, repetă el, dar unde vom merge în cele din urmă?

— Vă voi spune atunci când voi fi anunţat, domnule Bury.

— Să mergem atunci în laboratorul doctorului Buckman. De ce nu? Acolo vom sta mai confortabil…

Soldatul şovăi un moment, apoi încuviinţă.

— Să mergem.

Bury îşi găsi amicul furios.

— Să ambalez tot ce nu poate rezista vidului, mormăia Buckman, aşa, fără niciun motiv! Uite câte sunt!

Arătă exasperat spre instrumentele lui împrăştiate prin tot

laboratorul; deja împachetase destule în cutii şi saci de plastic etanşi.

Ordine lipsite de sens, un paznic permanent… comerciantul se simţi cuprins de încordare; redevenise prizonier? Avu nevoie de destul timp până să-l calmeze pe Buckman. În cele din urmă, acesta se trânti pe un scaun şi-şi turnă o ceaşcă de cafea.

— Nu te-am prea văzut în ultima vreme, spuse el. Ai fost ocupat?

— Dimpotrivă, în nava asta n-am mare lucru de făcut. Nimeni nu-mi zice ce se-ntâmplă, murmură Bury, căutând să se stăpânească. De ce trebuie să iei măsuri de protecţie împotriva vidului?

— Habar n-am! Mi s-a spus doar că trebuie să-o fac! Am încercat să-l întreb pe căpitan – e-n conferinţă. Am încercat să mă plâng lui Horvath – şi el e-n conferinţă! Dacă nu-i poţi găsi când ai nevoie de ei, la ce mai sunt buni?

De pe coridor răsunară bufnituri; se deplasau obiecte masive. Despre ce putea fi vorba? Uneori, navele erau evacuate ca să stârpească şoarecii…

Asta era! Voiau să ucidă creaturile cele mici! Allah fie lăudat, acţionase la timp. Bury surâse larg şi uşurat. Căpătase o idee mai precisă asupra valorii acestora din seara când lăsase o cutie cu baclava lângă vizorul deschis al costumului său spaţial. Fusese cât p-aci să piardă totul.

— Ce se mai aude cu asteroizii din punctele troiene? îl întrebă pe astrofizician.

Buckman păru surprins, apoi izbucni în râs.

— Nu m-am mai gândit la ei de peste o lună. Acum studiem Coalsack-ul.

— Da?

— Am descoperit acolo o masă… probabil o protostea. Şi o sursă de infraroşii. Configuraţiile curenţilor din Coalsack sunt fantastice. Ca şi cum gazele şi praful ar fi vâscoase… evident, se comportă aşa din pricina câmpurilor magnetice. Învăţăm nişte chestii extraordinare despre dinamica norilor de praf. Când mă gândesc cât timp am irosit cu punctele alea troiene… deşi totul era atât de banal!

— Banal? M-ai făcut realmente curios.

— Da? Stai să-ţi arăt.

Buckman se apropie de intercom şi introduse o serie de cifre. Nu se petrecu însă nimic.

— Ciudat... Vreun tâmpit trebuie să fi pus o parolă de restricţie, închise ochii, căzu pe gânduri si bătu alt cod. Pe ecran apărură imagini.

— Aha! Uite!

Asteroizi care se rostogoleau, înceţoşaţi şi tremurători. Unii asimetrici, alţii aproape sferici, mulţi presăraţi de cratere.

— Îmi pare rău în privinţa calităţii... Vezi ce-am descoperit?

— Nu prea. Sau...

Pe toţi asteroizii exista cel puţin un crater. Văzu trei asteroizi lungi şi înguşti... fiecare cu câte un crater adânc la un capăt. Unul dintre ei era de forma unui rinichi, cu craterul în partea concavă. Toţi asteroizii din seria respectivă de imagini aveau câte un crater mare, al cărui centru părea coliniar cu centrul masic.

Bury se simţi încântat şi în acelaşi timp uşor speriat.

— Da, cred că am înţeles. Toţi asteroizii ăştia au fost deplasaţi în mod artificial, de aceea nu v-au mai interesat.

— Bineînţeles! Când te gândeşti că eu mă aşteptasem să descopăr un nou principiu cosmic...

Buckman ridică din umeri şi sorbi cafeaua.

— Ai spus cuiva despre asta?

— Lui Horvath. De ce – crezi că el a pus parola de restricţie?

— S-ar putea... Cam câtă energie crezi că ar fi necesară pentru deplasarea maselor astea de piatră?

— Habar n-am. În tot cazul, destul de multă. De fapt... — ochii astrofizicianului scânteiară – pare o problemă interesantă. O să-ţi spun la ce rezultat am ajuns, dar mai întâi să se termine idioţenia asta.

Reîncepu să-şi ambaleze instrumetele.

Bury rămase locului, privind în gol. Pe neaşteptate, fu străbătut de un fior.

25. PAYEANA CĂPITANULUI

— Amirale, apreciez grija dumitale pentru securitatea Imperiului, spuse Horvath. — Dădu din cap cu un aer extrem de serios spre figura de pe ecranul punţii lui *MacArthur.* — Da, da. Realitatea însă este că ori acceptăm invitaţia payenilor, ori ne putem întoarce acasă. Aici nu mai avem ce afla.

— Blaine, dumneata eşti de acord cu asta? întrebă Kutuzov inexpresiv.

— Amirale, ridică din umeri Rod, trebuie să ţin seama de sfatul oamenilor de ştiinţă. Ei spun că de la distanţa asta nu mai putem afla absolut nimic nou.

— Prin urmare, eşti de acord s-o duci pe *MacArthur* pe orbita lui Pay-alfa? Asta recomanzi? Asta doreşti să se consemneze?

— Da, amirale. Sau asta, sau plecăm acasă, dar nu cred că ştim destule despre payeni ca să plecăm.

Kutuzov inspiră prelung şi profund, iar buzele i se subţiară.

— Amirale, îi reaminti Horvath, dumneata ai o misiune, iar eu am alta. Este foarte bine că protejezi Imperiul împotriva improbabilei ameninţări pe care o reprezintă payenii, însă eu trebuie să exploatez ceea ce putem afla de la ştiinţa şi tehnologia payeana. Iar astea, te asigur, nu-s fleacuri. Sunt atât de avansaţi în unele privinţe, încât… ei bine, n-am cuvinte să descriu realizările lor, asta-i.

— Exact! — Kutuzov sublinie cuvântul izbind cu pumnii în braţele fotoliului de comandă. — Au o tehnologie care ne depăşeşte. Ne vorbesc limba, iar dumneata spui că noi n-o vom putea vorbi niciodată pe a lor. Cunosc efectul Alderson, iar acum ştiu şi de existenţa Câmpului Langston. Domnule ministru, poate că ar fi bine să plecăm acasă. Acum!

— Dar…

— Pe de altă parte, continuă Kutuzov, nu aş dori să duc un război cu aceşti payeni, fără să ştiu mai multe despre ei. Ce defensivă planetară au? Cine îi guvernează? Constat că, în ciuda cercetărilor oamenilor dumitale, nu poţi răspunde la aceste întrebări. Nu ştii nici măcar cine este comandantul navei lor ambasador.

— Cât se poate de adevărat, încuviinţă energic Horvath. Este o situaţie foarte bizară. Uneori, cred realmente că ei n-au un

comandant. Pe de altă parte, alteori, se pare că apelează la navă pentru instrucţiuni… în plus, mai există şi problema sexului.

— Domnule ministru, nu poţi fi mai direct?

— Ba da, încuviinţă celălalt iritat. Sunt cât se poate de direct. De când au sosit, toţi alb-cafeniii au fost femele. În plus, femela cafenie a rămas însărcinata şi a născut un pui alb-cafeniu. Acum ea este mascul.

— Cunosc cazuri de modificare a sexului la alieni. Nu este posibil ca un alb-cafeniu să fi fost mascul până cu puţin înainte de sosirea navei-ambasador?

— Ne-am pus şi noi întrebarea aceasta. Pare însă mai plauzibil că alb-cafeniile nu s-au înmulţit din pricina unei probleme demografice. Ele rămân femele… poate că sunt chiar metişi, deoarece o cafenie este mama uneia. Să fie vorba despre împerecheri între cafenii şi altceva? Ipoteza aceasta ar presupune ca acel „altceva” să se găsească la bordul navei-ambasador.

— La bordul navei lor există un amiral, rosti Kutuzov apăsat. La fel ca în cazul nostru. O ştiam. Ce le spuneţi când întreabă despre mine?

Rod auzi un pufnet îndărătul lui şi bănui că fusese Renner.

— Cât mai puţin posibil, răspunse el. Doar că primim ordinele de la *Lenin.* Nu cred că ei cunosc numele dumitale, amirale… nici măcar nu ştiu dacă ordinele ne vin din partea unui om sau a unui consiliu.

— Doar atât? — Kutuzov fu cât p-aci să surâdă. — Cam la fel cu ceea ce cunoaşteţi despre comanda lor, nu? O să vedeţi că au un amiral la bordul navei ăleia, iar el a decis că doreşte să fiţi mai aproape de planeta lor. Întrebarea se pune: Voi afla mai multe dacă vă las să mergeţi acolo, decât va afla el aducându-vă unde doreşte?

Horvath se întoarse cu spatele la ecran şi trimise o căutătură imploratoare spre ceruri. Cum să trateze cu un asemenea individ?

— Ce se aude în legătură cu creaturile acelea mici? întrebă Kutuzov. Continuă să existe alieni în libertate prin crucişătorul *MacArthur* al Maiestăţii Sale Imperiale?

Rod se înfiora înaintea sarcasmului făţiş.

— Nu, amirale. Am evacuat puntea-hangar şi am vidat-o. După aceea am transferat tot personalul şi civilii pe *MacArthur* în puntea-hangar şi am vidat restul navei. Am făcut o fumigaţie cu cifogene în sere, am trimis monoxid de carbon prin toată tubulatura, am revidat nava şi am repetat procedura pe puntea-hangar. Creaturile sunt moarte. Avem corpurile… douăzeci şi trei, mai exact, deşi unul dintre ele a fost găsit abia ieri.

— Nu mai există niciun semn că ar exista cafenii sau şoareci?

— Nu, amirale. Şoarecii şi payenele sunt morţi. A murit de asemenea şi cealaltă creatură, pe care o ţineam în cuşcă. Veterinarul bănuieşte că a murit de bătrâneţe.

— Aşadar**,** problema este soluţionată, mormăi Kutuzov. Care-i situaţia alienei adulte pe care o aveţi la bord?

— Este bolnavă, cu aceleaşi simptome pe care le-a avut cea mică.

— Aceasta e altă problemă, interveni prompt Horvath. Am vrut să-i întreb pe payeni ce putem face pentru minera bolnavă, însă căpitanul Blaine nu m-a lăsat s-o fac fără aprobarea dumitale.

Amiralul întinse mâna în afara cadrului videocamerei. Când o readuse, ţinea un pahar de ceai în care suflă zgomotos.

— Ceilalţi ştiu că avem această… mineră la bord?

— Da, încuviinţă Horvath, şi când Kutuzov se încruntă, adăugă iute: Se pare c-au ştiut-o din capul locului. Sunt sigur că niciunul dintre noi nu le-a spus-o.

— Aşadar, ştiu… Au întrebat de mineră? Au cerut s-o vadă?

— Nu, n-au cerut, răspunse ministrul pe un ton ce trăda scepticismul. De fapt, n-au arătat nici cel mai mic interes faţă de ea, tot aşa cum nu i-au preocupat nici creaturile cele mici – ai văzut imaginile cu payenii evacuând nava lor, amirale? Şi ei trebuie să le omoare, probabil că se-nmulţesc ca iepurii. — Se opri şi se încruntă, căzând pe gânduri. —Oricum, vreau să-i întreb ce se poate face în cazul minerei bolnave. N-o putem lăsa să moară aşa.

— Poate c-ar fi mai bine pentru toţi, reflectă amiralul. Bine, domnule ministru. Întreabă-i. Recunoscând că nu ştim care-i regimul optim pentru payeni, nu văd ce secrete ale Imperiului am putea destăinui. Dacă însă ei doresc să vadă minera, îi veţi refuza. Dacă va fi realmente necesar, minera va muri – tragic şi

pe neaşteptate, în urma unui accident, dar va muri. Este un ordin, ai înţeles, căpitane Blaine? Nu va discuta cu alţi payeni, nici acum şi nici altă dată.

— Am înţeles, amirale.

Rod rămase impasibil în fotoliul său, întrebându-se: „Oare îi dau dreptate? Ar fi trebuit să fiu şocat, însă…”

— Ţinând seama de aceste circumstanţe, domnule ministru, mai doreşti să-i întrebi pe payeni?

— Da… oricum, nu mă aşteptam la altceva din partea dumitale. Revin acum la principala problemă: payenii ne-au invitat să ne plasăm pe orbită în jurul planetei lor. Văd că motivele invitaţiei stârnesc o mulţime de interpretări. Eu unul cred că ei doresc realmente să dezvolte relaţii comerciale şi diplomatice, şi aceasta pare de altfel modalitatea firească de a stabili relaţii. Nu întrezăresc alte intenţii. Dumneata, desigur, ai o teorie proprie…

Kutuzov izbucni în râs. Hohotea profund, din toată inima.

— Domnule ministru, este foarte posibil să gândesc la fel ca dumneata, însă asta n-are nici cea mai mică importanţă. Misiunea mea este să asigur securitatea Imperiului. Convingerile personale n-au relevanţă. Perfect, făcu el înăsprindu-şi din nou expresia. Căpitane, îţi dau mână liberă în aprecierea situaţiei, dar în prealabil vei arma sistemele de autodistrugere ale navei. Sper că-ţi dai seama că nu putem îngădui ca *MacArthur să* cadă în mâinile payenilor.

— Da, amirale.

— În cazul acesta, poţi începe deplasarea. *Lenin* te va urma. Vei transmite permanent orice date noi. Dacă nava îţi va fi ameninţată, nu voi încerca să vă vin în ajutor, decât dacă *Lenin* nu va fi periclitată. Prioritatea mea este să revin cu informaţii, în caz extrem chiar şi despre felul cum aţi pierit. Domnule ministru, se întoarse spre Horvath, în aceste circumstanţe mai doreşti să mergi spre Pay-alfa?

— Bineînţeles. Amiralul ridică din umeri.

— Porneşte, căpitane! Ai undă verde.

* * *

Remorcherele lui *MacArthur* recuperaseră un cilindru cât

jumătate din nava-ambasador. Avea un design extrem de simplu: o carcasă dură şi groasă din material plastic, cu valve la capete, conţinând hidrogen lichid. Acum fusese fixat pe nava payeana, îndărătul toroizilor pentru locuit. Miezul subţire şi dens al navei, care avea rolul de a dirija fluxul de plasmă pentru propulsia prin fuziune, fusese de asemenea modificat, deviat mult în lateral, pentru a direcţiona impulsul prin noul centru masic. Nava era mult înclinată spre înapoi faţă de propulsie, aidoma unei femei micuţe, dar cu o sarcină voluminoasă, care încearcă să-şi păstreze echilibrul în timpul mersului.

Payenii – alb-cafenii, dirijaţi de un cafeniu – lucrau de zor, demontând joncţiunea presurizată, topind şi remodelând materialele în platforme inelare de susţinere a toroizilor fragili. Alţii lucrau în navă, iar printre ei se jucau trei forme micuţe alb-cafenii. Din nou, interiorul se preschimba ca prin farmec. Mobilierul pentru imponderabilitate fusese modificat. Podelele erau înclinate, perpendiculare faţă de noua direcţie a impulsului.

În cuter nu se mai găsea acum niciun payean; toţi lucrau, dar menţineau contactul. Membrii echipajului dădeau câte o mână de ajutor în nava-ambasador, la acţiuni simple, ce nu necesitau calificare.

Whitbread şi Potter se aflau în cabina de acceleraţie, deplasând paturile pentru a face loc la trei cuşete mai mici. Munca respectivă nu implica decât operaţiuni simple de sudură, însă necesita forţă fizică. Transpiraţia se acumulase în broboane în interiorul filtrelor respiratorii şi le şiroia pe piele.

— Mă întreb, rosti Potter, ce senzaţie olfactivă înregistrează payenii în prezenţa noastră. Să-mi spui dacă ţi se pare o întrebare insultătoare…

— Îmi vine cam greu să precizez, răspunse payeana sa. Misiunea mea este să înţeleg totul despre fyunch (clic)-ul meu şi poate că m-am adaptat prea bine. Mirosul de transpiraţie curată nu m-ar deranja, nici chiar dacă n-aţi fi lucrat pentru noi. De ce zâmbeşti, domnule Whitbread?

— Scuză-mă… De vină este accentul tău.

— Ce accent? întrebă nedumerit Potter.

Whitbread şi payeana lui izbucniră în râs în acelaşi timp.

— Ai acelaşi accent ca Potter, care provine de pe Noua Scoţie, explică Whitbread.

— Mai există şi un alt aspect amuzant, continuă payeana sa. Înainte, voi aveaţi dificultăţi în a ne deosebi între noi.

— Iar acum este pe dos, chicoti Whitbread. Trebuie să număr braţele, ca să văd dacă stau de vorbă cu Renner sau cu payeana lui. Gavin, ia ajută-mă aici! Cât despre payeana căpitanului Blaine… abia iau „pe loc repaus”, când ea spune ceva şi – pac! — sar în poziţie de drepţi. Dă ordine de parcă ar fi comandanta cuterului, iar noi ne conformăm, apoi ea zice „O clipă, domnule” şi ne ordonă s-o scuzăm. Este foarte derutant.

— Totuşi, vorbi payeana lui Whitbread, uneori mă-ntreb dacă v-am descifrat cu adevărat. Doar pentru că te pot imita nu înseamnă că te pot înţelege…

— Asta-i tehnica noastră standard, veche de când munţii, şi funcţionează, interveni payeana lui Potter. Ce altceva am putea face?

— Pur şi simplu mă întrebam cu glas tare. *Oamenii* aceştia deţin atât de multe talente… Nu putem cuprinde toate capacităţile voastre, Whitbread. Vouă vi se pare simplu să comanzi şi să fii comandat. Cum le puteţi face pe amândouă? Sunteţi pricepuţi în manipularea uneltelor…

— Şi voi sunteţi pricepuţi, zise bărbatul cu o formulare extrem de săracă.

— Dar noi obosim repede. Sunteţi capabili să mai munciţi, nu? Noi nu suntem.

— Hm-m…

— Nu ne pricepem nici la luptă… în sfârşit, ajunge cu asta. Ne jucăm rolul pentru a vă înţelege, însă fiecare dintre voi pare să joace o mie de roluri. Este foarte dificil pentru nişte omuleţi verzi oneşti şi muncitori.

— Cine ţi-a spus de „omuleţii verzi”? exclamă Whitbread.

— Domnul Renner, cine altul? Am considerat expresia ca fiind un compliment… mai precis, faptul că s-a încrezut în simţul umorului meu.

— Dacă aude Horvath, este în stare să-l omoare. Ar trebui să fim foarte precauţi în relaţiile cu alienii. Să nu încălcăm unele tabuuri…

— Horvath…, repetă Potter. Mi-am adus aminte că el voia să vă întrebăm ceva. Ştiţi că la bordul lui *MacArthur avem* o cafenie?

— Da. O mineră. Nava ei a vizitat *MacArthur,* după care a revenit acasă pustie. Era evident că a rămas la voi.

— Este bolnavă, urmă Potter, şi situaţia i se înrăutăţeşte. Medicul Blevins spune că prezintă simptomele unei boli de natură alimentară, dar n-a putut s-o ajute cu nimic. Aveţi idee ce-i lipseşte?

Whitbread se gândi că ştia de ce Horvath n-o întrebase pe propria sa payeana despre cafenie; dacă payenii cereau s-o vadă pe mineră, trebuiau refuzaţi, aşa cum ordonase chiar amiralul. Horvath considera dispoziţia respectivă o imbecilitate şi n-ar fi putut-o justifica. Whitbread şi Potter nici nu trebuiau să încerce s-o facă. Erau militari, iar ordinele nu se comentau.

Întrucât payenele nu răspunseră imediat, Whitbread rosti:

— Biologii au încercat o mulţime de lucruri: alimente noi, analiza sucurilor digestive, raze X, pentru a vedea dacă nu are tumori… Au modificat până şi compoziţia atmosferei din cabina ei, conform celei de pe Pay-alfa. Nimic n-a avut succes. Este abătută, scânceşte, zace în majoritatea timpului… A slăbit şi năpârleşte.

— N-aveţi idee ce i s-ar fi putut întâmpla? întrebă payeana lui Whitbread cu un glas neaşteptat de inexpresiv.

— Nu.

Payenele se priviră între ele, cumva straniu şi neliniştitor. Păreau identice acum, plutind pe jumătate ghemuite, ancorate de mânerele din pereţi – aceleaşi poziţii, aceleaşi desene pe blăni, aceleaşi surâsuri vagi. Identităţile individuale nu se întrezăreau acum. Poate că *într-adevăr* nu era decât o atitudine specifică…

— O să vă dăm nişte alimente, vorbi brusc payeana lui Potter. Este posibil să fi apreciat corect şi de vină să fie nutriţia.

Ambele payene plecară şi cea a lui Whitbread reveni aproape imediat, cu o pungă de plastic presurizată, conţinând grăunţe, fructe de mărimea unor prune şi o bucată de carne roşie.

— Fierbeţi carnea, înmuiaţi grăunţele, şi fructele daţi-i-le crude, zise ea. De asemenea, testaţi ionizarea aerului din cabină.

Îi conduse spre ieşire.

Sublocotenenţii urcară într-un scuter şi porniră spre nava lor.

— S-au comportat foarte ciudat, medita Potter. Mi-e imposibil

să nu cred că s-a petrecut ceva important…

— Mda.

— Dar ce anume?

— Poate au crezut că am abuzat de cafenie. Poate că s-au întrebat de ce n-o aducem la ei. Sau, poate, dimpotrivă: au fost şocate că ne facem atâtea griji pentru o simplă cafenie.

— Sau poate că erau doar obosite, iar noi ne-am imaginat fel de fel…

Potter activă jeturile de frânare, pentru a încetini.

— Gavin, priveşte înapoi!

— Nu pot acum, trebuie să fiu atent la comenzi. După ce andocă, tânărul se întoarse şi se uită.

În exteriorul navei-ambasador lucraseră peste o duzină de payeni. În mod clar, ranforsările toroizilor nu fuseseră terminate… însă toţi payenii se îndreptau spre ecluza de acces a navei.

* * *

Medyatorii curseră ca un şuvoi în toroid, ricoşând lent din pereţi în graba lor de a face loc celor din urmă. Majoritatea dovedeau că erau, într-un fel sau altul, fyunch (clic) ai alienilor. Aveau tendinţa de a-şi utiliza mai puţin braţul drept inferior şi de a se orienta cu capetele în aceeaşi direcţie.

Stăpyna era albă. Smocurile de blană de la subsuori şi dintre picioare erau lungi şi mătăsoase, ca blana unei pisici de Angora. După ce se adunară cu toţii, stăpyna se întoarse către payeana lui Whitbread şi spuse:

— Vorbeşte!

Payeana povesti episodul cu sublocotenenţii.

— Sunt sigură că vorbeau cu toată seriozitatea, încheie ea.

— Eşti de aceaşi părere? se întoarse stăpyna către payeana lui Potter.

— Da.

Urmă o agitaţie dublată de şoapte, unele în graiurile payene, alte în anglică, trădând panica. Amuţiră toate, când stăpyna întrebă:

— Ce le-aţi spus?

— Că boala se poate datora unor deficienţe nutritive…

Imediat se auziră râsete şocant de omeneşti, dar numai printre medyatoarele cărora li se atribuiseră fyunch (clic).

— ... şi le-am oferit alimente pentru ingyneră. Desigur, n-o vor ajuta deloc.

— Au fost păcăliţi?

— E greu de spus. Nu suntem pricepute să minţim în faţă, nu-i specialitatea noastră.

În toroid se iscară din nou murmure. Stăpyna le tolera o vreme, apoi rosti:

— Ce poate-nsemna asta? Vorbiţi!

— Nu pot fi atât de diferiţi de noi, răspunse cineva. Obişnuiesc să se lupte în războaie. Am prins aluzii la planete complet distruse.

Fu întrerupt de altă payeana. În felul cum se mişca exista ceva graţios, de femelă umană, care i se părea grotesc stăpynei.

— Credem că ştim ce anume îi face pe oameni să lupte. Majoritatea animalelor de pe planeta noastră şi de pe ale lor deţin un reflex de capitulare care-i opreşte pe membrii unei specii să se ucidă între ei. Oamenii folosesc armele instinctiv. Reflexul de capitulare este prea lent.

— La fel s-a petrecut şi cu noi cândva, interveni o a treia. Evoluţia hibrizilor medyatori a încheiat etapa respectivă. Vrei să spui că oamenii nu au medyatori?

— Nu au nimic care să fie conceput şi crescut pentru comunicare şi negociere între potenţiali duşmani, răspunse payeana lui Sally. Sunt amatori din toate punctele de vedere şi de aceea nu excelează în absolut nimic din ceea ce fac. Negocierile lor sunt realizate de amatori. Când negocierile eşuează, recurg la lupte.

— Sunt amatori şi când joacă rolul stăpynilor, încuviinţă altcineva, atingându-şi cu un gest scurt centrul feţei. Sunt stăpyni pe rând. În navele lor militare, intercalează puşcaşi între prova şi pupa, pentru eventualitatea în care cei de la pupa vor să preia conducerea navei. Pe de altă parte, când vorbeşte cu Lenin, *căpitanul Blaine ascultă ca un cafeniu. Este dificil să fii fyunch (clic)-ul unui stăpyn care nu-i tot timpul stăpyn.*

— De acord, spuse payeana lui Whitbread. Al meu nu este un stăpyn, dar va fi într-o bună zi.

— Ingynera noastră, zise cineva, a constatat că uneltele lor trebuie mult îmbunătăţite. Nu există totuşi nicio castă în care să-l încadrăm pe Hardy…

— Ajunge! zise stăpyna şi toţi se opriră din vorbit. Grija noastră este mult mai concretă. Ce aţi aflat despre obiceiurile lor de împerechere?

— Nu ne-au spus nimic şi va fi dificil să aflăm. La bord se pare că există o singură femelă.

— O singură *femelă?*

— Din câte am putut afla.

— Restul sunt neutri sau în majoritate neutri?

— Se pare că nu sunt, totuşi femela nu a rămas gravidă de când am sosit noi.

— Trebuie să aflăm mai multe, zise stăpyna, dar în acelaşi timp trebuie să tăinuim. Întrebaţi ca din întâmplare. Formulaţi întrebarea foarte atent, pentru a dezvălui cât mai puţine lucruri. Dacă ceea ce bănuim este adevărat… poate fi adevărat?

— Întreaga evoluţie dezminte aşa ceva, spuse un glas. Indivizii care supravieţuiesc pentru a procrea trebuie să poarte genele următoarei generaţii. Atunci, cum…?

— Sunt alieni, nu uitaţi asta, le atrase atenţia payeana lui Whitbread.

— Trebuie să aflăm. Alegeţi pe unul dintre voi şi formulaţi întrebarea. Apoi alegeţi omul pe care-l veţi întreba. Restul trebuie să evite subiectul, dacă alienii nu-l abordează ei.

— Eu cred că nu trebuie să ascundem nimic. — Payeana îşi atinse centrul feţei, parcă pentru a se asigura că totul era în regulă. — Sunt alieni. Pot fi şansa cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Cu ajutorul lor, am putea întrerupe străvechiul şablon al Ciclurilor.

Stăpyna îşi manifestă surprinderea.

— Veţi tăinui diferenţa crucială dintre Om şi noi. Nu trebuie s-o afle.

— Eu zic că nu trebuie să procedăm aşa! strigă cealaltă. Ascultă-mă! Ei au modalităţile lor proprii… rezolvă probleme, întotdeauna… — Ceilalţi începură se se strângă în jurul ei. — Nu, ascultaţi-mă! Trebuie să mă ascultaţi!

— Eddie Nebunu', rosti stăpyna pe un ton de surpriză. Izolaţi-o, în siguranţă, dar confort. Vom avea nevoie de ştiinţa ei.

Fyunch (clic)-ului ei nu trebuie să-i fie atribuit altcineva, deoarece stresul a înnebunit-o.

* * *

Rod lăsase cuterul să pornească înaintea lui *MacArthur* spre Pay-alfa cu o acceleraţie de 0,87 g. Era extrem de conştient de faptul că *MacArthur* continua să rămână o navă militară alienă capabilă să distrugă jumătate din planeta payenilor, şi nu-i plăcea să se gândească la armele ce puteau fi aţintite asupra ei de către payeni cu nervii întinşi la maximum. Dorise ca nava-ambasador să ajungă prima… desigur, nu se putea şti dacă ar fi fost de un real folos, totuşi reprezenta o posibilitate.

Acum, cuterul era aproape pustiu. Personalul ştiinţific revenise pe *MacArthur,* introducând volume uriaşe de date în calculatorul navei, verificând, codificând şi raportând rezultatele căpitanului, pentru a fi transmise spre *Lenin.* Bineînţeles, ar fi putut raporta în mod direct, dar ierarhia militară era intermediarul. Momentele servirii meselor şi jocurile de bridge din *MacArthur* se transformau regulat în controverse ştiinţifice agitate.

Toţi erau preocupaţi de minera cafenie. Situaţia acesteia se înrăutăţise şi ea nu privise cu mai mult entuziasm alimentele ce-i fuseseră trimise de payeni. Era frustrant, iar Blevins încercase nenumărate teste, fără niciun rezultat. Creaturile cele mici prosperaseră şi se înmulţiseră prin navă, iar veterinarul se întreba dacă nu cumva consumaseră ceva neaşteptat – poate comburant de la torpile sau izolaţie de cabluri. Îi oferi alienei o multitudine de substanţe dintre cele mai diverse, însă vederea ei slăbi treptat, blana năpârli în smocuri şi biata fiinţă schelălăia tot mai des. Într-o bună zi, se opri din mâncat. A doua zi era moartă.

Horvath turbase de furie.

Rod considerase că se cuvenea să anunţe nava-ambasador. Alb-cafenia cu zâmbet blajin care răspunse apelului putea să fi fost a lui Horvath, deşi căpitanului i-ar fi fost greu să explice în ce fel simţise asta.

— Fyunch (clic)-ul meu este disponibil? o întrebă.

Payeana lui Horvath îi transmitea întotdeauna o stare de

stânjeneală.

— Mă tem că nu, căpitane.

— Nu-i nimic. V-am apelat ca să vă anunţăm că a decedat cafenia pe care o aveam la bord. Nu ştiu cât de mult înseamnă asta pentru voi, dar noi ne-am dat toată silinţa s-o ţinem în viaţă. Întregul personal ştiinţific din *MacArthur* s-a străduit s-o trateze.

— Sunt convinsă, căpitane. Nu este important. Ne puteţi da corpul? Rod căzu o clipă pe gânduri.

— Mă tem că nu.

Habar n-avea ce puteau afla payenii de la cadavrul unei aliene care nu comunicase deloc cu ei când trăise, dar pesemne că se molipsise de la Kutuzov. Dacă sub blană existau microtatuaje…? Pe de altă parte, de ce payenii nu manifestau mai multă grijă faţă de cafenie? În niciun caz nu-i putea întreba asta. Mai bine să fie mulţumit că nu erau tulburaţi de refuzul lui.

— Transmite fyunch (clic)-ului meu salutări.

— Am şi eu o veste proastă, spuse payeana lui Horvath. Căpitane, nu mai ai un fyunch (clic). A înnebunit.

— Poftim?! — Rod se simţi mai şocat decât s-ar fi aşteptat. A înnebunit? De ce? Cum?

— Nu cred că-ţi poţi da seama ce stres a însemnat pentru ea. Există payeni care dau ordine şi payeni care fac şi repară unelte. Noi nu aparţinem nici uneia dintre aceste categorii – noi comunicăm. Ne putem identifica, fără greutate, cu cineva care dă ordine – dar cu un *alien* care dă ordine? A fost prea mult pentru ea. A… cum se spune? Temenul vostru este „răzvrătire”. Noi nu avem un termen. Se află în siguranţă, dar este izolată şi pentru ea ar fi cel mai bine să nu mai discute niciodată cu alieni.

— Mulţumesc, şopti Rod.

Privi imaginea zâmbetului blajin dispărând de pe ecran şi timp de cinci minute nu se clinti. În cele din urmă, suspină şi începu să dicteze un raport către *Lenin.* Lucră singur şi încercă senzaţia că pierduse o parte din fiinţa lui şi că o aştepta să se întoarcă.

26. PAY-ALFA

PAY-ALFA. Planetă puţin locuită din sectorul Trans-Coalsack, situată la aproximativ 10 parseci de Noua Caledonie, Capitala sectorului. Primara planetei: pitică galbenă din clasa G2, cunoscută sub porecla „Payul din Ochiul lui Murcheson” (vezi), *sau Pay. Masa: 0,91 mase solare; luminozitate: 0,78 luminozitate solară.*

Atmosferă toxică, respirabilă cu ajutorul filtrelor comerciale sau militare standard. Contraindicată persoanelor cu probleme cardiace sau pulmonare. Compoziţie: oxigen 16%, azot 79,4%, bioxid de carbon 2,9%, heliu 1%, hidrocarburi complexe (inclusiv cetone) 0,7%.

Gravitaţia: 0,78 standard. Raza planetară: 0,84 standard; masa: 0,57 standard, indicând o densitate normală. Perioada de revoluţie: 0,937 ani standard, adică 8 750 005 ore. Axa planetei înclinată cu 18°, cu o semiaxă majoră de 0,93 U.A. (137 milioane km). Temperaturi scăzute, poli nelocuiţi şi acoperiţi de calote glaciare. Regiunile ecuatoriale şi tropicale temperate până la fierbinţi. Ziua locală: 27,33 ore standard.

Un singur satelit natural, mic şi apropiat de planetă. Asteroid la origine, având pe faţa nevăzută craterul caracteristic planetoidelor din sistemul Pay. Pe el se află generatorul de fuziune şi centrala energetică, sursele vitale pentru civilizaţia de pe Pay-alfa.

Topografie: 50% apă, fără a include întinsele calote polare. Relief neted pe majoritatea uscatului. Lanţuri muntoase joase şi puternic erodate. Puţine păduri. Terenuri arabile cultivate intensiv.

Caracteristicile cele mai evidente sunt formaţiunile circulare vizibile peste tot. Cele mai mici sunt foarte erodate şi aproape imposibil de depistat; cele mai mari pot fi distinse doar de pe orbită.

Deşi caracteristicile fizice ale lui Pay-alfa prezintă un anumit interes, mai ales pentru ecologiştii preocupaţi de efectele vieţii inteligente asupra planetografiei, interesul principal este legat de payeni…

* * *

Două mininavete se apropiară de cuter şi siluetele în costume suiră la bord. După ce oamenii şi payenii îl verificară, militarii îl predară uşuraţi sublocotenenţilor şi reveniră pe *MacArthur.* Sublocotenenţii îşi ocupară nerăbdători fotoliile din cabina de comandă şi examinară peisajul de dedesubt.

— Vă anunţ că toate contactele cu voi se vor desfăşura prin intermediul acestei nave, îi spuse Whitbread payenei sale. Ne pare rău, dar nu vă putem invita la bordul lui *MacArthur.*

Payeana ridică din umeri cu un gest extrem de omenesc, pentru a-şi exprima opinia în legătură cu ordinele. Obedienţa n-o frământa nici pe ea şi nici pe om.

— Când veţi pleca, ce veţi face cu cuterul?

— Este un cadou, răspunse tânărul. Poate că-l veţi dori pentru un muzeu… Căpitanul *doreşte* să ştiţi unele lucruri despre noi.

— Iar pe altele doreşte să le tăinuiască. Firesc.

De pe orbită, planeta era numai cercuri: mări, lacuri, arcul unui lanţ muntos, linia unui fluviu, un golf… Un cerc era puternic erodat şi mascat de o pădure. Probabil că n-ar fi fost detectabil, dacă n-ar fi intersectat un lanţ de munţi, fărâmând coloana vertebrală a unui continent, tot aşa cum talpa unui om turteşte un şarpe peste care calcă. Mai departe, o mare de dimensiunile Mării Negre avea chiar în centru o insulă plată.

— Probabil că magma a irupt când asteroidul a străpuns scoarţa, reflectă Whitbread. Îţi dai seama ce *zgomot* trebuie să se fi produs?

Payeana lui încuviinţă din cap.

— Nu-i de mirare că aţi mutat toţi asteroizii în punctele troiene. Acesta a fost motivul, nu?

— Nu ştiu. Arhivele noastre nu deţin mărturii chiar atât de vechi. Bănuiesc că, adunaţi laolaltă, asteroizii trebuie să fi fost mai uşor de exploatat, şi acolo ar fi fost mai uşor de stabilit o civilizaţie.

Sublocotenentul îşi reaminti că în Stup nu existase nici urmă de radioactivitate.

— Cu cât timp în urmă s-a petrecut asta?

— Oho, cu cel puţin zece mii de ani. Whitbread, ce vârstă au documentele voastre cele mai vechi?

— Nu ştiu… Ar trebui să-ntreb pe cineva.

Tânărul privi în jos. Traversau terminatorul[5] – care era o serie de arce. Faţa întunecată a planetei scânteia, etalând o galaxie de oraşe. Probabil că Pământul arătase la fel în timpul Codominionului, însă lumile Imperiului nu fuseseră niciodată atât de populate.

— Priveşte în faţă, acolo! — Payeana indică sclipirea unui jet lângă marginea discului planetei. — Aceea este nava de transfer. Acum vă putem arăta lumea noastră.

— Cred că civilizaţie voastră ne întrece mult ca vechime…

* * *

Echipamentele ştiinţifice şi lucrurile personale ale lui Sally erau împachetate şi pregătite în salonul cuterului, iar minuscula ei cabină părea pustie acum. Fata stătea lângă un hublou şi privea săgeata argintie care se apropia de *MacArthur.* Payeana ei nu se uita.

— Hm-m-m… aş avea o întrebare cam indiscretă, vorbi fyunch (clic)-ul lui Sally.

Antropoloaga se întoarse cu spatele la hublou. În exterior, nava payeana încetinise şi din crucişător ieşise o navetă care se îndrepta către ea.

— Spune!

— Cum procedezi, dacă nu doreşti să ai copii?

— Dumnezeule! exclamă Sally, apoi izbucni în râs.

Era singura femeie între aproape o mie de bărbaţi… şi încă într-o societate cu orientare masculină. Ştiuse aspectul acesta dinainte de fi pornit în expediţie, totuşi îi lipseau pălăvrăgelile cu alte fete. Bârfele despre căsătorii, copii, gospodărie şi scandaluri – toate făceau parte din viaţa civilizată. Până nu trecuse prin revolta de pe Noul Chicago, nu avusese habar cât de mare era partea respectivă, iar acum parcă-i simţea şi mai mult lipsa. Uneori, în desperare de cauză, schimbase reţete cu bucătarii de pe *MacArthur,* totuşi, pe o distanţă de ani-lumină, singura minte orientată spre feminitate era… fyunch (clic)-ul ei.

— Fyunch (clic), o readuse la realitate aliena. N-aş fi abordat subiectul, dar credeam că ar trebui să ştiu – la bordul lui

5 Linia de demarcaţie între zona luminată de soare şi zona aflată în umbră a lunii sau a unei planete. (n. Trad.)

MacArthur, ai copii?

— Cine eu? Nu! — Sally chicoti din nou. — Nici măcar nu sunt măritată.

— Măritată?

Fata explică ce însemna căsătoria, străduindu-se să nu uite niciuna dintre premisele esenţiale. Uneori, îi venea greu să-şi reamintească faptul că payeana era o aliena.

— Probabil că ţi se pare foarte straniu…, încheie ea.

— „Haide, haide, n-o să v-ascund nimic”, cum ar spune domnul Renner. (Imitaţia fusese perfectă, inclusiv în privinţa gesturilor.) Cred într-adevăr că obiceiurile voastre sunt bizare şi, ţinând seama de diferenţele fiziologice, mă-ndoiesc că vom adopta multe dintre ele.

— Ei bine… da, aşa-i.

— Dar te căsătoreşti ca să creşti copii! Cine-i creşte pe copiii născuţi în afara căsătoriei?

— Există instituţii de binefacere, se încruntă Sally.

Era imposibil să-şi ascundă neplăcerea faţă de subiect.

— Înţeleg atunci că *tu* n-ai fost…. Payeana făcu o pauză plină de delicateţe.

— Nu, sigur că nu.

— Cum de nu? Nu te întreb *de* ce, ci *cum?*

— Ei bine… ştii că bărbaţii şi femeile trebuie să întreţină relaţii sexuale pentru a procrea copii, la fel ca voi… V-am examinat destul de amănunţit.

— Prin urmare, dacă nu eşti căsătorită, nu…?

— În principiu, nu, dar există pilule pe care o femeie le poate înghiţi dacă-i plac bărbaţii şi nu doreşte să dea naştere unor copii.

— Pilule? Pe ce bază acţionează? Hormonal?

Payeana părea interesată, chiar dacă era oarecum detaşată.

— Exact.

Avuseseră mai demult o discuţie despre hormoni. Fiziologia payenilor utiliza de asemenea stimulehţi chimici, însă având cu totul alte compoziţii.

— Însă o femeie la locul ei nu le foloseşte, sugeră aliena.

— Nu.

— Tu când te vei mărita?

— Când o să găsesc bărbatul corespunzător. — Sally căzu pe

gânduri, şovăi apoi adăugă: – Poate că l-am găsit deja.

„Atât doar că tâmpitul pare să se fi însurat deja cu nava lui”, încheie în gând.

— Atunci, de ce nu te măriţi cu el? Fata izbucni în râs.

— Nu vreau să mă pripesc. Există o vorbă: „Căsătorie grăbită, căinţă nesfârşită.” Mă pot mărita oricând. — Obiectivitatea o făcu să precizeze: – Mă rog, oricând în următorii cinci ani. Dacă nu, o să ajung fată bătrână.

— Fată *bătrână?*

— Ceva ce oamenilor li se pare anormal. Auzi, se interesă ea curioasă, cum procedează o payeana dacă nu doreşte copii?

— Noi nu întreţinem relaţii sexuale, veni răspunsul prompt.

Cu un zăngănit aproape neauzit, naveta payeana atinse cuterul.

* * *

Naveta aducea cu un vârf teşit de săgeată acoperit cu material ablativ. Cabina pilotului era o bulă mare şi transparentă, iar hublouri nu existau. Când Sally şi payeana ei ajunseră la sas, fata tresări zărindu-l pe Bury în faţa ei.

— Cobori pe Pay, domnule comerciant?

— Da, lady.

Bărbatul părea la fel de surprins de întâlnire. Intră în tubul-joncţiune dintre nave şi descoperi că payenii folosiseră un vechi truc al Marinei - capătul de destinaţie avea o presiune puţin mai mică, aşa că pasagerii erau atraşi într-acolo şi nu trebuiau să facă niciun efort de deplasare. Interiorul era surprinzător de larg şi exista loc suficient pentru toţi: Renner, Sally, Hardy – Bury se întrebă dacă aveau să-l trimită în fiecare duminică pe *MacArthur,* pentru slujbă –, Horvath, Whitbread şi Staley, doi soldaţi necunoscuţi, plus şase alieni. Cu un amuzament care-i masca doar parţial teama, observă şi cum fuseseră dispuse locurile: rânduri de fotolii pentru oameni, dublate de locuri pentru payeni. După ce se aşezară şi-şi prinseră centurile, comerciantul văzu că unul dintre oameni nu avea unde să stea.

În clipa aceea, Horvath avansă şi trecu în cabina de comandă, aşezându-se lângă pilotul cafeniu. Bury stătea în rândul din faţă, format numai din două locuri… şi un payean se instală lângă el.

Un nod de spaimă i se sui în gâtlej. Allah fie milostiv, Allah este Unul… *Nu*! N-av*ea d*e ce să se teamă şi nu întreprinsese nimic periculos.

Totuşi, era acolo, şi alienul stătea lângă el, în vreme ce pe *MacArthur* un simplu accident îi putea conduce pe ofiţerii navei la descoperirea costumului său spaţial.

Costumul spaţial este obiectul cel mai personal pe care-l poate deţine un om care călătoreşte prin spaţiu. Este mult mai intim decât o pipă, sau o periuţă de dinţi. Cu toate acestea, şi alţii îşi lăsaseră costumele în seama dibăciei cafeniilor nevăzuţi. Pe durata lungii călătorii spre Pay-alfa, Sinclair examinase modificările făcute de aceştia.

Prin intermediul lui Nabil, Bury aflase că micile creaturi dublaseră eficienţa sistemelor de reciclare. Sinclair restituise costumele proprietarilor… şi începuse să modifice în chip similar costumele ofiţerilor.

Actualmente, una dintre buteliile de oxigen ale costumului lui Bury era falsă. Conţinea o jumătate de litru de aer presurizat şi două payene mici în anabioză. Riscurile erau imense: putea să fie prins, creaturile puteau muri în urma medicaţiei care determina încetinirea funcţiilor vitale sau poate, într-o bună zi, Bury însuşit ar fi avut nevoie de aerul care nu mai exista în butelia respectivă. Întotdeauna, comerciantul fusese gata să-şi asume riscuri pentru un profit considerabil.

Când fusese apelat, fusese sigur că-l descoperiseră. Chipul unui soldat apăruse pe ecranul din cabina lui, spusese „Sunteţi căutat, domnule Bury”, rânjise răutăcios şi dispăruse. Înainte de a se fi putut întreba despre ce putea fi vorba, Bury se trezise privind un alien.

— Fyunch (clic), rostise alienul. — Aplecase capul şi umărul înspre el. — Pari derutat. Sunt sigur, totuşi, că termenul îţi este cunoscut.

Bury îşi revenise rapid.

— Bineînţeles. Nu ştiam însă că am fost studiat de un payean. Ideea respectivă nu-l încânta absolut deloc.

— Nu, domnule Bury, abia ţi-am fost atribuit. Te-ai gândit cumva la posibilitatea de a veni pe Pay-alfa?

— Nu, şi mă-ndoiesc că aş fi lăsat să părăsesc nava.

— Căpitanul Blaine ţi-a acordat permisiunea, dacă doreşti s-o

faci. Domnule Bury, am aprecia realmente opiniile dumitale referitoare la posibilităţile de comerţ între Pay şi Imperiu. Ambele părţi ar avea de câştigat.

Asta era! Pe barba Profetului, o asemenea oportunitate… Bury acceptase imediat. Nabil îi putea păzi pe cafeniii ascunşi.

Acum însă, îmbarcat în naveta de asolizare, îi venea greu să-şi stăpânească temerile. Privi alienul de alături.

— Eu sunt fyunch (clic)-ul domnului Horvath, se prezentă acesta. Nu trebuie să fii încordat. Navetele sunt excelente.

— Aha, încuviinţă comerciantul destinzându-se.

Partea cu adevărat primejdioasă avea să vină mult mai târziu. De acum, Nabil pitise butelia falsă printre alte sute de butelii de oxigen în ecluza principală din *MacArthur,* iar acolo avea să se găsească în siguranţă. Neîndoios, nava alienă era superioară oricăror vehicule omeneşti similare, fie şi numai pentru că payenii doreau să evite orice pericol pentru ambasadorii omenirii. Totuşi, nu coborârea spre planetă era cauza temerii aceleia care îi urca prin gâtlej, până ce aproape îi putu simţi gustul pătrunzător şi metalic…

Se simţi o zguduitură uşoară. Coborârea începuse.

* * *

Spre surprinderea generală, drumul fu lipsit de spectaculozitate. Existară câteva modificări ocazionale de gravitaţie, însă nicio turbulenţă, în trei ocazii separate, simţiră *clic-uri* aproape subliminale, cumva similare celor produse de un tren de asolizare ieşind din fuzelaj… apoi o senzaţie de rulare. Naveta se oprise.

Ieşiră într-o incintă presurizată. Aerul era respirabil, dar inodor, şi nu puteau vedea decât structura mare şi gonflată din jurul lor. Se întoarseră spre navetă şi o examinară cu atenţie.

Acum avea aripile depliate şi semăna cu un planor. Muchiile vârfului de săgeată se desfăcuseră într-o multitudine incredibilă de aripioare şi flapsuri.

— A fost un zbor extraordinar, spuse Horvath jovial, alăturându-li-se. Întregul aparat îşi schimbă forma. Nu există articulaţii ale aripilor… flapsurile ies ca şi cum ar fi vii. Duzele jeturilor se deschid şi se închid aidoma unor guri! Păcat că nu le-

aţi văzut. Dacă Sinclair va coborî vreodată pe planetă, va trebui să-i oprim un loc lângă geam, chicoti el, fără să bage în seamă încruntăturile celorlalţi.

O ecluză pneumatică se deschise în capătul opus al incintei şi din ea apărură trei alb-cafenii. Bury simţi din nou ghemul de spaimă, când alienii se separară, doi pornind spre soldaţi, iar celălalt venind direct la el.

— Fyunch (clic), rosti payeanul. Comerciantul îşi simţi gura iască.

— Nu te teme, urmă payeanul, nu-ţi pot citi gândurile.

Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l spună dacă dorea ca Bury să se relaxeze.

— Mi s-a spus că asta-i profesiunea voastră. Payeanul râse.

— Este, dar n-o putem *practica.* Nu pot şti decât ceea ce-mi vei arăta tu.

Lui Bury nu i se părea că ar fi vorbit ca el. Probabil că-i studiase pe oameni în general, şi doar atât.

— Eşti mascul, remarcă el.

— Sunt tânăr. Până au ajuns la *MacArthur,* ceilalţi au devenit femele. Domnule Bury, afară avem vehicule şi, relativ aproape, există un loc unde vei fi găzduit. După ce ne vei vizita oraşul, vom putea discuta şi despre afaceri.

Îi prinse braţul în două mici braţe drepte, a căror atingere era stranie. Bury îngădui să fie condus spre ecluză.

„Nu te teme, nu-ţi pot citi gândurile”, îi spusese, citindu-i gândurile. Se zvonea că pe multe planete redescoperite ale primului Imperiu ar fi existat telepaţi, cititori de minţi, totuşi niciunul nu fusese certificat - slavă milei lui Allah! Creatura aceasta pretindea că n-ar fi fost telepată… şi aparţinea unei rase total străine… Atingerea ei nu fusese respingătoare, deşi indivizilor din societatea lui Bury nu le plăcea să fie atinşi. El însă cunoscuse prea multe civilizaţii străine ca să mai fie îngrijorat de prejudecăţile sale copilăreşti. Acest payean era însă straniu de liniştitor, iar Bury nu auzise de fyunch (clic)-ul nimănui *care să acţio*neze în felul acela. Încerca oare să-l calmeze?

Nimic nu l-ar fi putut ispiti, decât speranţa unui profit – a unuia nelimitat, obţinut din simpla privire în jur. Nici chiar terraformarea planetelor Noii Caledonii întreprinsă de primul

Imperiu nu implicase resursele energetice şi forţa industrială care deplasase asteroizii în punctele troiene, Pay-beta.

— Un bun produs comercial, spunea payeanul, trebuie să nu fie voluminos. Ar trebui să putem găsi produse care aici lipsesc, dar în Imperiu abundă, sau invers. Anticipez un profit excepţional de pe urma vizitei voastre…

Se alăturară celorlalţi în ecluză. Prin ferestrele mari, se putea vedea câmpul de asolizare.

— Cascadorii naibii! mormăi Renner şi, când Bury îl privi întrebător, explică: Oraşul e de jur împrejur şi nu există nici măcar un metru de spaţiu de siguranţă.

Comerciantul aprobă tăcut. În jurul micuţului aerodrom se ridicau zgârie-nori, înalţi şi paralelipipedici, aproape atingându-se, cu doar o singură fâşie de teren verde ieşind din oraş spre est. Un eventual accident la asolizare ar fi însemnat un dezastru… însă payenii nu construiau navete ca să se prăbuşească.

Îi aşteptau trei vehicule de sol, similare unor limuzine, două pentru pasageri şi unul pentru bagaje, iar în fiecare dintre ele locurile pentru oameni ocupau două treimi de spaţiu. Bury încuviinţă gânditor din cap. Pe payeni nu-i deranja să stea înghesuiţi. Imediat după ce se aşezară, şoferii cafenii porniră. Vehiculele mergeau silenţios, degajând o impresie de forţă lină, fără cea mai mică vibraţie. Motoarele se găseau în butucii anvelopelor înalte, exact ca la maşinile din Imperiu.

Clădiri înalte şi deloc atractive se înălţau deasupra lor, acoperind aproape complet cerul. Străzile erau late, dar foarte aglomerate, iar payenii şofau nebuneşte. Vehicule minuscule urmau traiectorii riscante, trecând la câţiva centimetri unul de celălalt. Traficul nu era tocmai silenţios. Se auzea un permanent zumzet grav, care putea proveni din zgomotul cumulat al sutelor de motoare, întrerupt la răstimpuri de rafale ascuţite de sunete neinteligibile, ce puteau fi echivalentul unor înjurături.

După ce izbutiră să nu se mai crispeze înaintea fiecărei posibile coliziuni, oamenii observară că toţi ceilalţi şoferi erau de asemenea cafenii. Majoritatea vehiculelor aveau câte un pasager, uneori un alb-cafeniu, iar adesea câte un payean complet alb. Albii erau mai dezvoltaţi decât alb-cafeniii, iar blana lor arăta extrem de îngrijită şi mătăsoasă – în plus, ei erau

cei care vociferau, în vreme ce şoferii îşi vedeau tăcuţi de treabă.

Horvath se întoarse spre oamenii aflaţi pe locurile dinapoia lui.

— Când am coborât cu naveta, am privit atent clădirile astea şi toate au câte o grădină în vârf. Ei bine, domnule Renner, eşti mulţumit că ai venit? Ne aşteptam la un ofiţer de Marină, dar în niciun caz la dumneata.

— Alegerea mea este cât se poate de rezonabilă, replică navigatorul. După cum s-a exprimat căpitanul, sunt persoana cea mai disponibilă de la bord. O vreme, nu va mai trebui să estimez traiectorii de zbor.

— De aceea te-au trimis? întrebă Sally.

— Nu. Cred că ceea ce l-a convins cu adevărat pe căpitan a fost modul în care am urlat şi am ameninţat cu sinuciderea prin oprirea deliberată a respiraţiei. Se pare că a înţeles că doream să cobor neapărat pe planetă. Şi am făcut-o.

Se aplecă înainte în scaunul său, poziţia lui amintindu-i fetei de un câine ce scoate capul pe fereastra automobilului în care călătoreşte.

De-abia acum observau pasarelele ce se întindeau la etajul întâi al clădirilor, însă îi distingeau destul de greu pe pietonii care circulau pe acolo. Mulţi albi, alb-cafenii… dar şi alţii.

Ceva înalt şi simetric apăru ca un gigant printre albi. Trebuia să fi avut cel puţin trei metri înălţime, cu un cap mic şi lipsit de urechi, părând cumva afundat sub panta musculară a umerilor. Purta sub fiecare braţ câte o cutie voluminoasă. Mergea ca o forţă implacabilă, cu pas egal şi de neoprit.

— Ce-i *asta?* întrebă Potter.

— Muncytor, replică payeana lui Sally. Hamal. Nu foarte inteligent… Renner reuşi să mai distingă şi alt individ, de culoare stacojiu-roşcat, ce părea să fi fost muiat în sânge. Avea mărimea propriei sale payene, însă capul îi era mai mic şi, când ridică şi flexă mâinile drepte, arătă nişte degete atât de lungi şi delicate încât navigatorul se gândi imediat la păianjenii din jungla amazoniană. Atinse umărul fyunch (clic)-ului său şi i-l arătă:

— Şi acela?

— Medyc. După cum v-aţi dat deja seama, noi suntem o rasă

foarte variată. Ca să spun aşa, toţi aceştia sunt înrudiţi…

— Aha. Şi albii?

— Ei dau porunci. La bordul navei noastre exista unul, aşa cum sunt sigură că ştiţi.

— Mda, bănuiserăm.

Mai exact, ţarul o bănuise. Oare în legătură cu ce altceva mai avusese dreptate?

— Ce părere aveţi despre arhitectura noastră?

— E urâtă, răspunse Renner. Tipul industrial hidos. Ştiam că ideile voastre asupra frumuseţii vor diferi de ale noastre, totuşi… răspunde-mi cinstit: *aveţi* un *s*tandard de frumuseţe?

— Nu-ţi voi ascunde nimic. Avem, dar nu seamănă cu al vostru. Pe de altă parte, eu nu înţeleg ce văd oamenii în arcade şi coloane…

— Simbolism freudian, replică scurt navigatorul şi Sally pufni.

— Asta repetă şi fyunch (clic)-ul lui Horvath, zise payeana lui Renner, însă n-am auzit niciodată o explicaţie clară. Dar despre vehiculele noastre, ce credeţi?

Limuzinele difereau radical de aparatele cu două locuri ce goneau pe lângă ei. Nu existau două care să semene între ele; aparent, payenii nu descoperiseră avantajele standardizării. Toate însă erau micuţe, aducând cu o pereche de motociclete alipite, în vreme ce oamenii călătoreau în vehicule aerodinamice lungi, având caroserii cu linii curbe şi sclipind de lustruială.

— Sunt minunate, zise Sally. Le-aţi conceput special pentru noi?

— Da, încuviinţă payeana ei. Am estimat bine?

— Perfect. Suntem extrem de măguliţi. Trebuie să fi cheltuit destul pentru… pentru…

Glasul i se stinse. Renner se întoarse în direcţia în care privea fata şi icni.

Asemenea castele existaseră în Alpii tirolezi ai Pământului. Se mai aflau şi acum acolo, nu fuseseră niciodată bombardate, dar navigatorul văzuse doar copii ale lor, pe alte planete. Acum, printre clădirile paralelipipedice ale oraşului payean, se înălţa un castel de basm, cu turnuri înalte şi graţioase. Într-un colţ, un minaret zvelt era înconjurat de un balconaş cu aspect fragil.

— *Asta* ce mai e? întrebă Renner.

— Aici veţi locui, răspunse payeana lui Sally. Este presurizat şi

autonom, cu garaj şi vehicule la dispoziţia voastră.

În tăcerea admirativă care urmă, se auzi glasul lui Bury:

— Sunteţi gazdele cele mai incredibile.

* * *

Din capul locului, îl denumiră Castelul. În mod evident, fusese conceput şi construit exclusiv pentru ei şi era îndeajuns de spaţios ca să adăpostească aproximativ treizeci de persoane. Frumuseţea şi luxul erau în tradiţia celor de pe Sparta… cu câteva note discordante.

Whitbread, Staley, Sally, Hardy şi Horvath… erau bine educaţi. Îşi stăpâniră cu fermitate chicotele când fyunch (clic)-ii lor îi conduseră în odăile respective. Militarii, Jackson şi Weiss, fură atât de impresionaţi încât amuţiră şi se temură să nu facă vreo remarcă prostească. Iar poporul lui Bury avusese tradiţii rigide în privinţa ospitalităţii; în afara obiceiurilor levantine, comerciantul le considera pe toate celelalte stranii.

Conaţionalii lui Renner respectau sinceritatea, ceea ce, descoperise bărbatul, uşura viaţa tuturor. Nu însă şi în Marină. În Marină, el învăţase să-şi ţină gura. Din fericire, fyunch (clic)-ul său avea convingeri similare.

Navigatorul inspecta camera ce-i fusese repartizată. Un pat dublu, un dulap pentru haine, o debara mare, o canapea şi o măsuţă – toate aducând vag cu pliantele hotelurilor pe care le arătase payenilor. Era de cinci ori mai mare decât cabina sa din *MacArthur.*

— Loc să dai din coate! exclamă el încântat. — Adulmecă atent aerul, fără să simtă niciun iz. — Filtrele voastre atmosferice sunt excelente.

— Mulţumesc. Cât despre locul de dat din coate – payeana sa îşi mişcă simultan toate coatele –, cred că am avea mai multă nevoie decât voi.

Fereastra acoperea complet un perete, din podea până la tavan. Oraşul se ridica deasupra bărbatului şi majoritatea clădirilor vizibile erau mai înalte decât Castelul. Renner se pomeni privind direct în lungul unei străzi, către un superb apus de soare alcătuit dintr-un număr incredibil de nuanţe de roşu. Pe nivelul pietonal se zăreau gonind o sumedenie de punctuleţe

colorate, în majoritate roşii şi cafenii, dar şi multe albe. Navigatorul privi panorama un timp, apoi reveni către odaie.

Lângă căpătâiul patului, se găsea o nişă conţinând un dulap şi două mobile stranii pe care le recunoscu însă imediat. Semănau cu ceea ce făcuse minera cu patul din cabina lui Crawford.

— Două?

— Ne va fi repartizată o cafenie.

— Aş dori să te învăţ un cuvânt nou. Se numeşte „intimitate” şi se referă la nevoia oamenilor…

— Ştim despre intimitate. — Payeana fu surprinsă. — Doar nu sugerezi că ar trebui să se aplice între un om şi fyunch (clic)-ul lui?

Renner încuviinţă cu un aer solemn.

— Dar… dar… Renner, n-ai niciun fel de respect pentru tradiţie?

— Nu?

— Nu! La dracu’, bine. Vom instala o uşă aici. Cu încuietoare?

— Îmhâm. Aş putea adăuga că şi restul colegilor mei simt probabil la fel, indiferent dac-o mărturisesc sau nu.

Patul, canapeaua şi măsuţa nu prezentau niciuna dintre familiarele de acum inovaţii payene. Salteaua era puţin prea tare, dar - ce naiba! Renner aruncă o privire în camera de baie şi izbucni în râs. Closetul era unul pentru imponderabilitate, uşor modificat faţă de cele din cuter; avea un mâner de evacuare în forma unui cap de câine din aur. Cada era… stranie.

— Trebuie să încerc cada aia, zise el.

— Spune-mi exact ce crezi. Am văzut imagini ale unor căzi în pliantele tale, însă ni s-au părut ridicole, ţinând seama de anatomia voastră.

— Aşa-i. Nimeni n-a proiectat niciodată vreo cadă reuşită. Apropo de pliante, în ele nu figurau closete, aşa-i?

— Nu – ne-a surprins si pe noi omisiunea asta.

— Mda.

Renner începu să deseneze. Când termină, payeana întrebă:

— Câtă apă este necesară?

— Destul de multă. Prea multă pentru ca modelul să fie adoptat în vehiculele spaţiale.

— Bine, o să vedem ce putem face în privinţa asta.

— Încă ceva: este bine să montaţi o altă uşă între camera de

baie şi domitor.

— *Tot* pentru intimitate?

— Da.

* * *

În seara aceea, cina semănă întrucâtva cu un dineu oficial din reşedinţa lui Sally de pe Sparta, însă unele detalii erau bizare. Servitorii – silenţioşi, atenţi, politicoşi, dirijaţi de payeana lui Horvath – erau muncytori înalţi de un metru şi jumătate. Mâncarea provenea din cambuza lui *MacArthur,* cu excepţia unui aperitiv, un fruct similar pepenelui, îndulcit cu un sirop galben.

— Vă garantăm că nu-i toxic, zise payeana lui Renner Am găsit câteva alimente absolut sigure şi continuăm să căutăm. În privinţa gustului însă, pot exista păreri contradictorii.

Siropul se combina cu gustul acrişor al pepenelui, transformându-l în ceva cu totul delicios.

— Ne-ar interesa produsul acesta, spuse Bury, mai exact seminţele, nu fructul în sine. Este dificil de cultivat?

— Nu, totuşi necesită o atenţie aparte, răspunse payenul său. Veţi putea analiza solul în care creşte. Ai găsit şi alte produse ce ar merita testate?

Comerciantul se încruntă şi-şi privi farfuria. Nimeni nu părea să fi remarcat vesela. Era din aur: farfuriile, tacâmurile, până şi cupele pentru vin, deşi păreau făcute din cristalul cel mai fin. Totuşi, *nu* putea fi aur, deoarece nu conduceau căldura, şi erau simple copii ale ustensilelor de plastic din cuter, având până şi marca stanţată pe spate.

Toţi aşteptau un răspuns. Posibilităţile comerciale aveau să afecteze profund relaţia dintre Pay şi Imperiu.

— Pe drumul spre Castel, am încercat să descopăr obiectele voastre de lux. N-am văzut niciunul, exceptându-le pe cele destinate evident oamenilor. Poate că nu le-am recunoscut…

— Cunosc cuvântul, dar noi ne ocupăm prea puţin de obiectele de lux. Noi – vorbesc, desigur, în numele celor care ordonă – punem un accent mai mare pe putere, pe teritoriu, pe menţinerea unei Case şi a unei dinastii. Ne preocupăm de asigurarea unui statut corespunzător în viaţă pentru copiii

noştri.

Bury reţinu informaţia „vorbesc în numele celor care ordonă”. Discuta cu un slujitor. Ba nu! Cu un intermediar. Nu trebuia să uite asta şi se întrebă cât de ferme puteau fi promisiunile fyunch (clic)-ului. Surâse şi rosti:

— Păcat! Obiectele de lux se vând bine. Cred că vei înţelege problema mea în găsirea unor mărfuri de schimb, când îţi voi spune că n-ar fi deloc profitabil, de pildă, să cumpărăm aur de la voi.

— Mă gândisem la asta. Trebuie să vedem dacă putem găsi ceva mai valoros.

— Poate nişte opere de artă?

— Artă?

— Lasă-mă pe mine, interveni payeana lui Renner.

Începu să vorbească foarte rapid într-un grai ascuţit şi modulat, timp de aproape douăzeci de secunde, după care privi spre oameni.

— Mă scuzaţi, dar aşa a fost mai repede.

— Aşa-i, aprobă payenul lui Bury. Să înţeleg că te interesează lucrări originale?

— Pe cât posibil.

— Bineînţeles. Pentru noi, o copie este la fel de bună ca originalul. Avem multe muzee şi o să aranjez o vizită.

Se dovedi că toţi oamenii erau interesaţi de muzee.

* * *

Când reveni de la cină, Whitbread aproape că izbucni în râs, văzând uşa ce apăruse la camera sa de baie. Payeana observă şi explică imediat:

— Domnul Renner a precizat câteva aspecte legate de intimitate. Arătă cu degetul mare spre altă uşă, care izola acum dormitorul de nişa ce conţinea patul ei.

— Aia nu era absolut necesară, făcu sublocotenentul, care nu era obişnuit să doarmă singur. Dacă s-ar fi trezit în toiul nopţii, cu cine ar fi pălăvrăgit până să readoarmă?

Cineva bătu la uşă. Era unul dintre soldaţi, Weiss – de pe Tăblie –, îşi reaminti Whitbread.

— Sublocotenente, spuse acesta, putem discuta între patru

ochi?

— Sigur că da, încuviinţă payeana lui Whitbread şi se retrase în alcovul ei.

Alienii se obişnuiseră rapid cu conceptul de intimitate. Whitbread îi făcu semn soldatului să intre.

— Avem un fel de problemă, începu Weiss. Mă refer la mine şi la Jackson. Ştii bine că am venit aici ca să fim de folos, să ducem bagaje, să facem curăţenie – chestii din astea.

— Aşa-i, iar acum nu mai aveţi ce face. Fiecare dintre noi a primit câte un ingyner.

— Nu-i doar atât, sublocotenente. Jackson şi cu mine am primit de asemenea câte o cafenie. Şi, şi…

— Fyunch (clic)-uri.

— Da.

— Ei bine, există anumite aspecte pe care trebuie să le păstraţi confidenţiale.

Ambii soldaţi erau cazaţi pe puntea-hangar şi oricum nu cunoşteau prea multe despre tehnologia Câmpului.

— Ştim asta, sublocotenente. Nu trebuie să pomenim nimic despre războaiele în care am luptat, despre armamentul lui *MacArthur* sau despre propulsie.

— Perfect! Atunci, vă puteţi considera în permisie. Călătoriţi la clasa întâi, cu un servitor şi un ghid băştinaş. Distraţi-vă! Nu spuneţi nimic pentru care ţarul v-ar lua gâtul, nu vă sfiiţi să întrebaţi despre cartierul felinarelor roşii şi nu vă faceţi griji în legătură cu cheltuielile. Distraţi-vă şi rugaţi-vă să nu fiţi expediaţi înapoi cu următoarea navetă.

— Am înţeles, sublocotenente, încuviinţă Weiss şi rânji brusc. Ştii ceva? De-asta m-am înrolat în Marină. Lumi ciudate… Aşa ne-au promis cei de la biroul de recrutare.

— „Cetăţi de aur îndepărtate…” Şi eu tot de-asta am făcut-o.

După plecarea soldatului, Whitbread rămase lângă fereastră. Oraşul sclipea cu un milion de lumini. Majoritatea maşinilor micuţe dispăruseră, însă pe străzi era un furnicar de camioane uriaşe şi tăcute. Cumva, pietonii îşi încetiniseră ritmul. Whitbread observă ceva uriaş şi fusiform care gonea printre albi, de parcă aceştia ar fi stat locului. Ocoli un muncytor uriaş şi dispăru.

27. TURUL ORAŞULUI

Renner se deşteptase înainte de zori. În vreme ce se îmbăiase în cada cu un design remarcabil, payenii îi aleseseră şi îi pregătiseră hainele. Bărbatul nu comentă alegerea lor. Se va conforma; poate că ei aveau să fie singurii servitori de care putea să se bucure vreodată. Arma îi fusese aşezată alături de haine şi, după ce se gândi pe îndelete, navigatorul o puse în toc, sub sacoul croit dintr-o ţesătură necunoscută, scânteietoare. N-ar fi dorit să ia arma cu el, totuşi regulile rămâneau reguli…

Ceilalţi coborâseră deja pentru micul dejun şi priveau pe fereastra care se întindea pe toată suprafaţa peretelui. Zorii arătau precum asfinţitul, în toate nuanţele de roşu. Pe Pay-alfa, ziua era cu câteva ore prea lungă. Seara se culcau mai târziu, dormeau mai mult noaptea, totuşi erau treji în zori de zi.

Dejunul se compunea din ouă fierte; semănau remarcabil de bine cu ouăle adevărate, numai că erau mult mai mari, iar interiorul părea deja făcut omletă şi conţinea în centru o vişină. Lui Renner i se spuse că vişina nu merita mâncată, şi el nu încercă s-o facă.

— Muzeul se află foarte aproape de aici. — Payeana lui Horvath îşi frecă energic palmele. — Haideţi să mergem pe jos. Bănuiesc că veţi dori haine groase, nu?

Alienii aveau toţi aceeaşi problemă: care pereche de mâini s-o utilizeze pentru a imita gesturile omeneşti? Renner se aştepta ca payeana lui Jackson s-o ia razna complet – soldatul era stângaci.

Plecară pe jos. Un vânt răcoros îi biciui de după colţul clădirii. Soarele era mare şi palid; la ora aceea din zi, îl puteai privi direct. La doi metri sub tălpile lor, roiau vehicule micuţe. Izul aerului de pe Pay-alfa se insinua prin filtrele căştilor, la fel ca şi zumzetul slab al maşinilor şi rafalele scurte ale glasurilor payene.

Oamenii trecură prin mulţimi de payeni de toate culorile – şi fură ignoraţi. Apoi, un grup de pietoni cu blăni albe apăru de după un colţ şi zăbovi pentru a-i examina. Albii discutară între ei pe tonuri muzicale şi-i priviră curioşi.

Bury părea stingherit şi se strădui să rămână în mijlocul grupului. Renner decise că bărbatului nu-i plăcea să fie privit; el

însuşi era cercetat de o albă evident însărcinată, al cărei pântece foarte proeminent se ridica mult deasupra complexei articulaţii principale din spinarea ei. Renner îi zâmbi, apoi se aşeză pe vine şi se întoarse cu spatele spre ea. Fyunch (clic)-ul lui cântă ceva pe tonuri joase şi albii se apropiară, după care o jumătate de duzină îşi plimbară mâinile micuţe peste vertebrele omului.

— Aşa! făcu Renner. Niţel mai jos. Acum scărpinaţi-mă puţin mai la dreapta… Ah-h-h!

După ce albii îşi terminară treaba, Renner iuţi pasul ca să ajungă grupul din urmă. Payeana sa fu nevoită să alerge.

— Sper că nu voi deprinde lipsa ta de respect, comentă ea.

— De ce?

— După ce veţi pleca, noi vom primi alte atribuţii. Nu, nu te speria! Dacă tu poţi mulţumi Marina, nici eu nu voi avea necazuri cu cei care dau ordine.

Navigatorului i se păru că simte o umbră de melancolie în glasul alien, dar nu putea fi sigur. În plus, încă nu învăţase expresiile faciale ale payenilor.

Muzeul se zărea de acum în faţa lor. Ca şi alte clădiri, avea formă paralelipipedică, însă faţada era din sticlă sau dintr-un material similar.

— Avem multe locuri care se potrivesc termenului vostru de „muzeu”, explica payeana lui Horvath, atât în oraşul acesta, cât şi în altele. Cel pe care-l vom vizita acum este cel mai aproape de Castel şi e specializat în pictură şi sculptură.

Un gigant se înălţă deasupra lor – un corp de trei metri, la care trebuia adăugat încă un metru, cât avea povara pe care o purta pe cap. Era o femelă, înţelese Renner, observând proeminenţa prelungă din partea de sus a abdomenului. Ochii erau însă de animal, lipsiţi de conştiinţă; îi ajunse din urmă şi-i depăşi fără să încetinească.

— Se pare că sarcina nu încetineşte payenele, comentă navigatorul.

Umeri şi capete alb-cafenii se întoarseră către el.

— Bineînţeles că nu, răspunse payeana sa. De ce ar face-o? Sally interveni, încercând să explice cât de neajutorate erau femeile gravide.

— Acesta-i unul dintre motivele pentru care avem predilecţia

dezvoltării de societăţi cu orientare masculină. În plus…
Când ajunseră la muzeu, ea încă nu terminase de expus problemele sarcinii şi naşterii.

* * *

Pragul de sus al uşii îi ajungea lui Renner în dreptul nasului. Plafoanele erau mai înalte; îi atingeau creştetul capului. Horvath fu nevoit să-şi plece capul.
Lumina era prea galbenă.
Tablourile erau fixate prea jos.
Condiţiile de vizionare nu erau ideale. În plus, înseşi culorile tablourilor erau nelalocul lor. Horvath şi payeana sa discutară animat, după ce aliena înţelese că pentru oameni combinaţia dintre albastru şi galben are ca rezultat culoarea verde. Ochiul payean avea o structură mai degrabă similară unui ochi de caracatiţă – un glob, o retină adaptabilă şi nervi receptori; difereau însă celulele receptoare.
Totuşi, tablourile avură un anume impact. În sala principală – cu plafoane înalte de trei metri şi cu pereţi acoperiţi de tablouri –, grupul se opri în faţa unei scene de stradă. Un alb-cafeniu suise pe o maşină şi, aparent, cuvânta în faţa unei mulţimi de cafenii şi alb-cafenii, în vreme ce înapoia lui cerul ardea în roşul amurgului. Toate feţele purtau aceeaşi expresie de surâs plat, însă Renner simţi o undă de violenţă şi examina imaginea mai îndeaproape. În mâinile stângi, mulţi alieni purtau unelte, multe fiind rupte. Oraşul era de fapt incendiat.
— Se intitulează „Întoarceţi-vă la treabă”, explică payeana lui Sally. Veţi vedea că tema Eddie Nebunu’ reapare constant.
Trecu mai departe, înainte ca oamenii să-i fi putut cere detalii.
Următorul tablou prezenta un semi-payean, înalt şi slab, cu cap mic şi picioare lungi. Ieşea dintr-o pădure şi alerga spre privitor. Răsuflarea i se zărea în urmă, precum un fuior de fum alburiu. Fyunch (clic)-ul lui Hardy le spuse că era „Purtătorul de mesaje”.
În continuare, altă scenă de exterior: vreo zece cafenii şi albi mâncând la lumina unui foc uriaş de tabără. În jurul lor sclipeau roşietici ochi de animale. Întregul peisaj era roşu-întunecat, iar deasupra Ochiul lui Murcheson strălucea pe fundalul lui

Coalsack.

— Privindu-i, nu puteţi spune ce gândesc şi ce simt, nu-i aşa? Ne-am temut de asta, zise payeana lui Horvath. Comunicare non-verbală… Semnalele sunt diferite în cazul nostru.

— Bănuiesc că aşa stau lucrurile, încuviinţă Bury. Tablourile s-ar putea vinde, însă fără un succes deosebit. Ar fi considerate simple curiozităţi… deşi sunt destul de valoroase, ţinând seama de imensul potenţial de piaţă şi de sursa limitată. Pe de altă parte, ele nu comunică nimic oamenilor. Cine le-a pictat?

— Acesta-i destul de vechi. După cum se vede, a fost pictat direct pe perete şi…

— Dar ce fel de payean l-a realizat? Un alb-cafeniu?

Printre payeni se auziră râsete nepoliticoase şi fyunch (clic)-ul comerciantului răspunse:

— Nu vei vedea niciodată o operă de artă care să nu fi fost făcută de un alb-cafeniu. Specialitatea noastră este comunicarea, iar arta înseamnă comunicare.

— Albii n-au niciodată nimic de spus?

— Ba da, însă pentru ei vobesc medyatorii. Noi traducem, noi comunicăm. Multe dintre aceste tablouri sunt argumentări exprimate vizual.

Renner observă că Weiss nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Ai ceva de comentat? îl întrebă în şoaptă.

— Sublocotenente, îşi frecă soldatul bărbia, din şcoala generală n-am mai intrat într-un muzeu… dar unele tablouri nu sunt pictate doar aşa… de plăcere, ca să fie frumoase?

— Hm-m…

În toate sălile, zăriseră doar două portrete, ambele prezentând busturi de alb-cafenii. Probabil că exprimarea sentimentelor payene se realiza prin limbajul corpului, nu al feţei. Portretele acelea erau luminate bizar, iar braţele le erau strâmbate în chip straniu. Lui Renner i se păreau nişte personaje malefice.

— Rele? Nici vorbă! exclamă payeana lui. Acela a determinat construirea navetei Eddie Nebunu’, iar acesta a conceput un limbaj universal – cu mult timp în urmă.

— Nu se mai utilizează?

— Mai puţin. Bineînţeles, s-a fragmentat. Aşa se-ntâmplă cu graiurile. Sinclair, Potter şi Bury nu vorbesc exact aceeaşi limbă

ca tine. Uneori, sunetele sunt similare, dar semnalele nonverbale diferă foarte mult.

Navigatorul îl ajunse din urmă pe Weiss, înainte de a pătrunde în sala sculpturilor.

— Ai avut dreptate. În Imperiu, există tablouri care n-au alt rol decât acela de a fi frumoase. Aici însă, teoria asta nu-i valabilă. Ai constatat diferenţa? Nu există niciun peisaj în care să nu fie un payean care să *facă* ceva. Portretele sunt aproape inexistente, iar singurele pe care le-am văzut erau distorsionate. De fapt, *totul* este distorsionat. — Se răsuci spre fyunch (clic)-ul său. — N-am dreptate? Tablourile pe care ni le-aţi arătat… pictate înainte de a inventa aparatul foto, nu erau reprezentări exacte.

— Renner, ştii câtă muncă este necesară pentru realizarea unui tablou?

— N-am încercat niciodată să pictez, dar îmi dau seama…

— Crezi atunci că cineva s-ar chinui într-atât, dacă n-ar avea ceva de spus?

— Ce credeţi despre un tablou intitulat „Munţii frumoşi”? sugeră Weiss.

Payeana lui Renner ridică din umeri.

* * *

Statuile erau mai acceptabile decât tablourile. Nu interveneau diferenţe în culori şi iluminare. Majoritatea prezentau payeni, dar erau mai mult decât simple copii după natură. Un şir de payeni de staturi tot mai mici, un muncytor, trei albi, nouă cafenii şi douăzeci şi şapte de creaturi mici, toate realizate în marmură albă. Bury le privi inexpresiv şi comentă:

— Mi se pare că aş avea nevoie de comentarii şi interpretări pentru fiecare, înainte de a le putea vinde cuiva. Sau chiar înainte de a le oferi drept cadouri.

— Inevitabil, spuse payenul său. De pildă, acesta ilustrează o religie din secolul trecut. Sufletul părintelui se divide şi devine copiii, apoi nepoţii, şi tot aşa la nesfârşit.

Un grup de payeni sculptaţi în gresie roşie. Aveau degete lungi şi subţiri, prea multe la mâna stângă, iar braţul stâng era comparativ mai mic. Medyci? Erau ucişi de un fir de sticlă verde,

care-i secera – un laser mânuit de cineva care nu apărea în compoziţie. Payenii fură reticenţi în a oferi multe detalii.

— Un episod neplăcut din istorie, zise fyunch (clic)-ul comerciantului şi cu asta încheie discuţia.

Alt grup statuar arăta o luptă între câţiva albi din marmură şi o duzină de payeni aparţinând unui tip necunoscut, sculptaţi în gresie roşie. Cei din urmă erau zvelţi şi degajau un aer ameninţător, având parcă mai mulţi dinţi şi gheare. În centrul încleştării se afla o maşinărie stranie.

— Pe de altă parte, asta e interesantă, comentă payeana lui Renner. În mod tradiţional, un medyator - unul aparţinând tipului nostru – poate rechiziţiona orice mijloc de transport de care are nevoie, de la oricare dintre cei ce iau decizii. Cu mult timp în urmă, un medyator şi-a folosit autoritatea pentru a ordona realizarea unei maşini a timpului. V-o pot arăta, dacă doriţi, dar va trebui să mergem în capătul celălalt al continentului.

— O maşină a timpului care funcţionează?

— Nu, Jonathon, n-a mai fost terminată. Stăpynul lui s-a ruinat, încercând s-o construiască.

— Păcat…

— Nici măcar n-a fost testat prototipul, poate că teoria în sine este incorectă.

Maşina semăna cu un ciclotron micuţ dotat cu o cabină… de fapt, aducea mult cu un generator de Câmp Langston.

— Foarte interesant mi se pare faptul că puteţi rechiziţiona oricând orice mijloc de transport, zise navigatorul.

— Este firesc. Talentul nostru îl reprezintă comunicarea, însă sarcina noastră majoră este oprirea conflictelor, a luptelor. Sally ne-a povestit despre… problemele voastre, să le zicem rasiale, care implică utilizarea armelor, ca şi despre reflexul de capitulare. Noi, medyatorii, am reuşit să depăşim fundătura asta. Le putem explica altora punctele de vedere ale părţii opuse. Uneori, noncomunicarea poate atinge dimensiuni primejdioase – de obicei, imediat înaintea unui război, prin unul dintre acele accidente statistice care vă fac să credeţi în coincidenţe. Dacă unul dintre noi poate dispune imediat de un mijloc de transport - sau măcar unul de comunicare la distanţă -, războiul devine improbabil.

Oamenii se priviră între ei cu expresii înmărmurite.

— Fo-o-arte frumos, comentă Renner. Mă întrebam dacă n-o s-o rechiziţionaţi pe *MacArthur*...

— Din punct de vedere teoretic, al tradiţiei şi legii, da. Practic însă - termină cu glumele!

— Bine. Ce sunt creaturile care se luptă în jurul maşinii?

— Demoni legendari, explică payenul lui Bury, care apără structura realităţii.

Renner îşi aminti o serie de tablouri spaniole străvechi, datând din timpul ciumei care devastatase Europa Evului Mediu; picturi în care cei vii erau atacaţi de morţii readuşi la viaţă. Puse alături de payenii albi, creaturile din gresie roşie aveau acelaşi aspect de emaciere, dublat de o răutate aproape tangibilă.

— Dar de ce o maşină a timpului?

— Medyatorul considera că un anumit incident din istorie se petrecuse din pricina unei lipse de comunicare. — Fyunch (clic)-ul lui Renner înălţă din umeri; mai precis din braţe, deoarece payenii nu puteau ridica umerii. — Eddie Nebunu'! Aşa a fost şi cu naveta Eddie Nebunu'. Poate că-n cazul ei s-a lucrat ceva mai mult. Un privitor al cerului – un meteorolog, dar care era priceput şi în alte domenii – a găsit dovezi că pe planeta unei stele apropiate ar exista viaţă. Imediat, acest medyator Eddie Nebunu' a vrut s-o contacteze. A angajat capitaluri şi energii uriaşe, îndeajuns ca să afecteze întreaga civilizaţie. A construit o navetă propulsată de o velă solară şi de o baterie de tunuri-laser...

— Povestea asta mi se pare extrem de familiară.

— Firesc! De fapt, naveta Eddie Nebunu' a fost lansată spre Noua Caledonie mult mai târziu, şi cu alt pilot. Am presupus că datorită ei ne-aţi descoperit.

— Deci a funcţionat. Din nefericire, echipajul era mort, dar a ajuns până la noi. Atunci, de ce-i mai spui naveta „Eddie Nebunu'"? Bine, bine, nu contează, încheie navigatorul văzând că payeana lui chicotea.

* * *

În afara muzeului îi aşteptau două limuzine, iar o scară fusese construită până la nivelul stradal. Maşinuţe cu două locuri

vâjâiau în jurul obstacolului, fără să încetinească şi fără să provoace accidente.

Staley se opri la piciorul scării.

— Renner! Ia priveşte!

Un vehicul oprise chiar lângă o clădire mare, fără ferestre; nu existau trotuare. Şoferul cafeniu şi pasagerul său cu blană albă coborâseră, iar albul dispăruse după colţul clădirii. Cafeniul acţiona două manete camuflate în partea de faţă a maşinii, apoi împinse cu putere în partea laterală a vehiculului. Acesta se strânse, aidoma unui acordeon, reducându-şi lăţimea la numai o jumătate de metru. Cafeniul îi întoarse spatele şi se grăbi după payeanul alb.

— Se pliază!

— Bineînţeles, aprobă fyunch (clic)-ul lui Renner. Altfel nu vă daţi seama ce blocaje de circulaţie s-ar petrece? Haideţi, suiţi-vă în maşini.

Oamenii se conformară, iar navigatorul comentă:

— Eu unul nu m-aş sui într-o minicapcană din alea nici pentru toţi banii lui Bury.

— Dar sunt cât se poate de sigure, protestă payeana lui. Mai exact, nu *maşina* este sigură, ci *şoferul.* În primul rând, cafeniii nu au ceea ce se numeşte instinct teritorial. În al doilea rând, îşi meşteresc încontinuu maşinile, aşa încât niciodată nu se va defecta nimic!

Limuzina porni; imediat, îndărătul lor apărură nişte cafenii, care începură să demonteze scara.

Clădirile din jur continuau să fie aceleaşi blocuri paralelipipedice, iar străzile o reţea rectilinie. Pentru Horvath, oraşul era în mod evident o aşezare construită conform unui proiect prealabil, nu una care să se fi dezvoltat în mod natural. Cineva îi trasase proiectul, apoi fusese înălţată de la zero. Oare toate oraşele erau la fel? Nu demonstrau nimic din impulsul de inovare al cafeniilor.

Ultima afirmaţie nu era chiar adevărată. Chiar dacă elementele fundamentale se dovedeau rigide, existau alte direcţii de manifestare a originalităţii – de pildă, iluminatul stradal. În unele locuri, era asigurat de benzi electroluminiscente late, dispuse pe clădiri. În alte părţi, existau obiecte asemănătoare unor baloane plutitoare, pe care însă

vântul nu le clintea din loc. Se mai zăreau tuburi paralele cu strada, pe marginile sau pe centrul ei; ba chiar, în unele locuri, în timpul zilei nu se putea vedea nimic.

Apoi vehiculele ca nişte cutii... se deosebeau în modalităţi subtile, prin designul farurilor, prin urmele reparaţiilor sau prin felul în care se pliau după parcare.

— Am ajuns, anunţă payeana lui Horvath când se opriră. Aici este grădina zoologică, mai exact „Rezervaţia Formelor Naturale”. Veţi vedea că a fost construită mai degrabă pentru confortul ocupanţilor ei decât pentru cel al spectatorilor.

Oamenii priviră derutaţi în jur. Erau înconjuraţi de aceleaşi clădiri înalte şi paralelipipedice. Nicăieri nu exista vreun spaţiu deschis.

— În stânga noastră! Clădirea, domnilor, clădirea! Există vreo lege care să împiedice amplasarea unei grădini zoologice într-o clădire?

Grădina zoologică avea cinci etaje, cu plafoane neobişnuit de înalte pentru payeni. Realmente, înălţimea lor era dificil de precizat; păreau că se ridică până la cer. La parter exista un cer azuriu, cu norişori plutind şi un soare puţin trecut de amiază.

Străbătură o junglă sufocantă al cărei caracter se modifica pe măsură ce înaintau. Animalele nu puteau ajunge la ei, dar era dificil să desluşească ce anume le oprea. În niciun caz nu păreau conştiente de faptul că ar fi fost închise într-o cuşcă.

Întâlniră un copac asemănător unui gigantic bici cu nouă cozi; mânerul era înfipt în sol, iar cozile răsucite în jurul trunchiului erau acoperite cu ciorchini de frunze rotunde. Sub el stătea un animal aducând cu un payean uriaş. Braţele sale drepte se terminau prin gheare ascuţite, iar dintre buze îi ieşeau colţi răsuciţi în sus.

— A fost o variantă a tipului muncytor, explică payeana lui Horvath, însă n-a fost niciodată domesticit satisfăcător. Se poate vedea, de altfel.

— Ambienturile acestea artificiale sunt uluitoare! exclamă ministrul. N-am mai văzut niciodată ceva de calitatea lor. De ce n-aţi construit, totuşi, o parte a grădinii sub cerul liber? De ce să realizezi un ambient, când el există deja?

— Nu cunosc motivele pentru care a fost aleasă soluţia aceasta, dar se pare că şi-a atins scopul.

Etajul unu era un deşert de nisip arid cu aer uscat şi agreabil, cerul bleu-deschis întunecându-se spre galben-cafeniu la orizont. Din nisip se ridicau plante cărnoase fără ţepi. Unele avea forma unor nuferi groşi. Pe multe se zăreau urme de colţi. Vizitatorii găsiră şi animalul care lăsase urmele acelea, o creatură aducând cu un castor alb, fără blană, cu dinţi pătraţi şi proeminenţi. Îi privi trecând, fără să reacţioneze în vreun fel.

La etajul doi ploua. Fulgerele scânteiau la depărtări aparent de kilometri. Oamenii renunţară să mai intre, deoarece nu aveau cu ce se feri de ploaie. Payenii fură pe jumătate furioşi, pe jumătate plini de regrete şi scuze. Nu-şi dăduseră seama că ploaia i-ar fi putut afecta pe alţii; lor le plăcea.

— Asemenea probleme se vor repeta, prezise payeana lui Whitbread. Vă studiem, dar nu vă cunoaştem. Păcat că n-o să puteţi vedea nişte plante dintre cele mai interesante. Poate în altă zi, când vom opri ploaia…

Etajul trei nu prezenta un peisaj sălbatic; pe nişte îndepărtate coline iluzorii se zăreau căsuţe rotunde. Fructe roşii şi vineţii creşteau în copăceii cu formă de umbrelă, având coroane de frunze aidoma unor discuri plate şi verzi. Sub unul se afla o pereche de proto-payeni. Erau micuţi, rotofei şi durdulii, iar braţele lor drepte păreau atrofiate. Îi priviră cu ochi trişti pe oameni, apoi unul se întinse după un fruct vineţiu. Braţul lui stâng de-abia îl ajunse.

— Alt membru nereuşit al rasei noastre, spuse payeana lui Horvath. Actualmente, există doar în rezervaţiile de forme naturale.

Părea că dorea să-i grăbească să treacă mai departe. Găsiră altă pereche în mijlocul unui răzor de pepeni, de tipul celor pe care îi mâncaseră la micul dejun, după cum recunoscu Hardy.

Într-un peisaj asemănător unei stepe uriaşe, o turmă de copitate cu păr miţos păştea indiferentă – cu excepţia uneia, care stătea de pază, întorcându-se mereu cu ochii spre turişti.

— Eşti dezamăgit, rosti un glas dinapoia lui Whitbread. De ce? Sublocotenentul se răsuci surprins.

— Dezamăgit? Nu! Este fascinant.

— Atunci am greşit eu, spuse payeana sa. Cred că aş dori să schimb câteva cuvinte cu domnul Renner. Vrei să participi?

Grupul se răzleţise oarecum. Aici nu exista posibilitatea să te

rătăceşti şi toţi se bucurau de senzaţia ierbii sub tălpi; firele erau verzi, lungi şi spiralate, mai elastice decât cele de pe o peluză obişnuită, aducând mai degrabă cu mochetele vii din locuinţele aristocraţilor şi comercianţilor bogaţi.

Renner îi privi amabil pe cei doi apropiindu-se.

— Da?

— Domnule Renner, am senzaţia că sunteţi uşor dezamăgit de grădina noastră zoologică.

Whitbread se strâmbă, dar navigatorul se încruntă.

— Mda… şi am căutat să găsesc o explicaţie. N-ar trebui să mă simt aşa. Este o întreagă planetă alienă, rezumată pentru înţelegerea noastră. Whitbread, tu simţi la fel?

Fără să vrea, tânărul încuviinţă din cap.

— Aha, asta-i! O planetă alienă, rezumată pentru înţelegerea noastră, da? Câte grădini zoologice ai vizitat tu, pe câte planete?

— Şase, inclusiv Pământul.

— Şi toate semănau cu asta, însă iluzia nu era la fel de bună. Noi ne aşteptaserăm la ceva de cu totul alt ordin, dar nu – este pur şi simplu o altă planetă aliena, exceptându-i pe payenii inteligenţi.

— Pare logic, încuviinţă fyunch (clic)-ul lui Whitbread. — Glasul îi sună uşor melancolic şi oamenii îşi amintiră că payenii nu călcaseră pe alte planete. — Păcat, totuşi! Staley se distrează copios. La fel şi Sally cu Hardy, dar ei sunt profesionişti.

Adevăratul şoc se petrecu la următorul etaj. Horvath coborî primul din ascensor şi încremeni. Se găsea pe o stradă.

— Cred c-am greşit… uşa, mormăi el, simţind pentru o clipă că o luase razna.

Oraşul era pustiu. Pe străzi se zăreau maşini, însă epave, multe dovedind urme de incendiere. Câteva clădiri se năruiseră, acoperind caldarâmul cu mormane de sfărâmături. O masă neagră, mişcătoare, ciripi în direcţia lui, apoi se îndepărtă, dispărând în gaura neagră ce se căsca spre subsolul unei case.

Ministrul simţi că pielea i se face ca de găină. Când o mână aliena îi atinse cotul, tresări fără să vrea şi icni.

— Ce s-a întâmplat? Voi nu aveţi animale care să fi evoluat şi să se fi adaptat pentru traiul în oraşe?

— Nu.
— Doar şobolani, interveni Sally, plus specii de păduchi şi purici care trăiesc exclusiv pe corpul oamenilor. Cred însă că astea sunt toate.
— Noi avem destul de multe, zise payeana lui Horvath. Poate că reuşim să vă arătăm câteva… deşi sunt sperioase.
Din depărtare, micile animale negre nu se puteau deosebi de şoareci. Hardy fotografie un roi care fugea să se adăpostească; spera ca ulterior să poată amplifica imaginea. Exista apoi un animal mare, mai degrabă plat, aproape invizibil până ce ajunseră chiar în faţa sa. Avea culoarea şi desenul peretelui de cărămidă pe care se agăţase.
— Ca un cameleon, observă Sally, după care fu nevoită să explice ce erau cameleonii.
— Uitaţi încă unul, rosti payeana ei, arătând altul de culoarea betonului, lipit de un zid sur. Nu-ncercaţi să-l tulburaţi, are dinţi.
— Cum se hrănesc?
— Cu plante din grădinile de pe terase, deşi pot consuma şi carne. Există apoi insectivore…
Îi conduse până la o „terasă” aflată la doi metri deasupra nivelului stradal, unde se găseau pomişori fructiferi, plante sălbăticite şi un biped micuţ, fără braţe, care propulsa o limbă încolăcită, lungă de peste un metru. Părea că gura îi era umplută cu alune.
La etajul cinci îi întâmpină un frig muşcător. Cerul avea cenuşiul plumbului. Fulgii zburau în rafale peste infinitatea unei tundre îngheţate. Hardy ar fi dorit să mai rămână, deoarece în iadul acela geros existau destule forme de viaţă – tufişuri şi arbori pitici, care creşteau prin crăpăturile gheţii, o creatură mare şi indiferentă care-i ignoră, apoi un iepure ce ţopăia pe nişte labe late ca nişte rachete pentru zăpadă, cu urechi mari şi rotunde, aidoma unor antene parabolice, dar care era lipsit de labele anterioare. Aproape că fură siliţi să recurgă la forţă pentru a-l scoate pe Hardy, însă înăuntru ar fi degerat cu siguranţă.

* * *

La Castel îi aştepta cina: alimente din cambuza lui *MacArthur*

şi felii dintr-un cactus payean verde şi plat, care atingea diametrul de trei sferturi de metru şi o grosime de vreo trei centimetri. Gelatina roşie din interior avea aproape gustul cărnii. Lui Renner îi plăcu, dar ceilalţi nu-l putură atinge. În schimb, înfulecară restul mâncării ca nişte oameni lihniţi, vorbind animat între îmbucături. Probabil că foamea era pricinuită de ziua mai lungă.

— Noi, vorbi payeana lui Renner, bănuim ce anume ar dori să vadă un turist într-un oraş necunoscut – mai precis, ştim ce prezentaţi voi în filmele voastre de călătorie. Muzee… Sediul guvernului… Monumente… Construcţii arhitectonice deosebite… Eventual magazine şi localuri de noapte, dar în primul rând felul în care trăiesc localnicii. — Făcu un gest de dezaprobare. — Noi a trebuit să omitem unele dintre astea. Nu avem localuri de noapte. O cantitate mică de alcool nu ne afectează în niciun fel, iar o cantitate prea mare ne ucide. Veţi avea posibilitatea să ne auziţi muzica, dar, cu toată sinceritatea, nu cred c-o să vă placă.

Pentru noi, guvernul înseamnă discuţiile medyatorilor - ele pot avea loc oriunde. Cei care iau decizii locuiesc unde le place şi în general se consideră legaţi de acordurile la care au ajuns medyatorii lor. O să vedeţi unele dintre monumentele noastre. Cât despre felul în care trăim, l-aţi studiat deja de un timp.

— Dar cum trăieşte un alb? întrebă Hardy, fără să izbutească să-şi înăbuşească un căscat sonor.

— Are dreptate, interveni payeana sa. Ar trebui să vizitaţi reşedinţa unei familii de stăpyni. Poate că reuşim să obţinem aprobare…

Începu să vorbească în grai alien rapid şi ascuţit. Ceilalţi căzură pe gânduri şi payeana lui Sally încuviinţă:

— Ar trebui să fie posibil. Vom vedea… Deocamdată, aş zice să mergem cu toţii la culcare.

Diferenţa de durată a zilei îi afectase pe oameni. Horvath şi Hardy, căscând de zor şi frecându-se la ochi, părură la început surprinşi, apoi îşi cerură scuze şi se retraseră. Bury nu părea obosit şi navigatorul se întrebă ce durată avea ziua pe planeta lui natală. El unul avea destulă experienţă în spaţiu ca să se adapteze oricărui orar.

Cu toate acestea, grupul se destrăma. Sally le ură noapte bună şi porni pe scară, clătinându-se vizibil. Renner propuse să

cânte ceva, nu căpătă niciun răspuns, şi părăsi salonul.

De pe coridor, o scară în spirală urca spre turn. Ajuns în vârful ei, Renner coti pe un alt coridor, necunoscut, urmându-şi curiozitatea. Când ajunse în faţa unei ecluze pneumatice, îşi dădu seama că trecând prin ea ar fi ajuns pe balconul circular; nu avea însă chef să testeze atmosfera lui Pay-alfa. Fu curios dacă balconul avea vreun scop funcţional… după care se gândi că semăna cu un inel cuprinzând un deget subţire şi se întrebă dacă payenii făceau aluzii la simbolismul freudian.

Poate că da. Coborî spre odaia lui.

* * *

La început, crezu că greşise camera. Culorile ce o decorau erau izbitoare – portocaliu şi negru, cu totul diferit de nuanţele brun-şters de dimineaţă. Totuşi, costumul presurizant de pe perete îi aparţinea, aşa cum o dovedeau însemnele de pe piept. Privi în jur, căutând să decidă dacă schimbarea îi plăcea.

Părea de altfel singura… ba nu, era şi mai cald. În noaptea trecută, fusese destul de frig. Fulgerat de o idee, traversă încăperea şi controla alcovul payenei. Da, acolo era rece.

Fyunch (clic)-ul lui se rezemă de uşorul uşii, privindu-l cu obişnuitul surâs vag. Renner rânji, stingherit, totuşi îşi urmă inspecţia.

În baie… closetul era diferit. Aducea perfect cu schiţa pe care o făcuse. Ba nu, în el nu mai exista apă! Şi nu avea nici mâner de golire a rezervorului!

La naiba, exista o singură modalitate prin care se putea testa un closet!

Când privi, vasul sclipea de curăţenie. Turnă un pahar de apă înăuntru şi văzu cum lichidul curge, făra să lase o picătură. Interiorul era o suprafaţă lipsită de frecare!

„Trebuie să-i povestesc despre asta lui Bury”, decise navigatorul. Pe corpurile lipsite de atmosferă existau baze locuite, precum şi planete unde apa era la mare preţ sau nu era suficientă energie pentru reciclarea ei. Mâine… Acum se simţea prea somnoros.

* * *

Perioada de rotaţie a Levantului era de 28 ore şi 40,2 minute. Bury se adaptase destul de bine zilei standard din *MacArthur,* însă întotdeauna era mai uşor să te adaptezi unei zile mai lungi, nu uneia mai scurte.

Aşteptă în vreme ce fyunch (clic)-ul său trimise o cafenie să aducă nişte cafea. Îi ducea dorul lui Nabil... şi se întrebă dacă şi cafenia avea unele dintre talentele lui Nabil. Deja subestimase considerabil puterea alb-cafeniilor. Se părea că payenul său putea rechiziţiona orice vehicul de pe planetă, chiar dacă nici măcar nu fusese construit, ca maşina timpului; cu toate acestea, lucra ca intermediar pentru altcineva pe care Bury încă nu-l văzuse. Situaţia era destul de complexă.

Cafenia reveni cu o cafetieră şi cu alt recipient, din care turnă un lichid maro-deschis, lipsit de aburi.

— Toxic? Foarte probabil, încuviinţă fyunch (clic)-ul. Ai putea fi afectat de poluanţi sau de bacterii. Este apă din exterior.

Bury nu avea obiceiul să treacă direct la afaceri. Simţea că un comerciant care dovedeşte prea mult interes poate fi păcăiit cu uşurinţă. Nu era conştient de miile de ani de tradiţie ce-i consolidau opinia. De aceea, el şi payenul vorbiră despre multe. „De ghete, de vapoare... de ce-au purceii aripioare”[6], cită el şi identifică apoi toate obiectele, spre evidentul interes al alienului. Acesta era mai cu seamă pasionat de diversele forme de guvernare ale oamenilor.

— Nu cred, îi zise, că ar trebui să citesc opera acestui Lewis Carrol[7] până ce nu voi cunoaşte mult mai multe despre cultura omenească.

În cele din urmă, Bury reveni la subiectul articolelor de lux.

— În principiu, sunt de acord cu ele, zise payenul. Dacă merg bine, articolele de lux şi-ar scoate banii pur şi simplu prin reducerea costului de transport. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul propulsiei voastre Eddie Nebunu’. Practic însă, între noi există unele deosebiri.

Levantinul se gândise deja la câteva.

— Care anume? întrebă el.

---

6 Citat din *Alice în Ţara oglinzilor* de Lewis Carroll. (n. Trad.)

7 Lewis Carroll, pseudonimul lui Charles Lutwidge Dogson (1832-1898), scriitor şi matematician englez, (n. Trad.)

— Cafeaua… Ceaiul… Vinul… Presupun că te ocupi şi de vin, nu?

— Religia mea interzice vinul.

Indirect, Bury se ocupa cu transportul de vinuri între planete, totuşi nu-i venea să creadă că payenii erau interesaţi de comerţul cu vin.

— Nu contează. Noi nu putem tolera alcoolul şi nu ne place gustul cafelei. Probabil că acelaşi lucru se aplică şi altor produse de lux, deşi ar merita să fie testate.

— Deci, în sine, voi nu tranzacţionaţi produsele de lux.

— Nu. Puterea asupra altora… siguranţa… durabilitatea tradiţiilor şi dinastiilor… de obicei, vorbim în numele celor care dau ordine. Pentru ei, tranzacţionăm toate astea, dar şi problemele diplomatice. Comercializăm bunuri gospodăreşti, opere de artă… Ce părere ai despre realizările noastre în acest domeniu?

— S-ar vinde la preţ bun, până ce ar deveni comune. Cred însă că ne-ar interesa mai degrabă ideile şi proiectele.

— Cam ce anume?

— Closetul fără frecare – şi principiul aferent… Diverşii super-conductori, pe care-i fabricaţi mai eficient decât noi… Am găsit o mostră într-un asteroid. O puteţi duplica?

— Sunt sigur că nişte cafenii vor descoperi o modalitate. — Payenul flutură nepăsător din mână. — în privinţa asta, n-ar fi nicio problemă. Voi înşivă aveţi multe de oferit. De pildă, terenuri. Am dori să achiziţionăm teren pentru ambasada noastră.

„Probabil că terenul pentru ambasadă le-ar fi oferit gratuit”, se gândi Bury. Pentru alieni însă, terenurile aveau realmente o valoare uriaşă; fără oameni, ei n-ar fi putut beneficia niciodată de mai mult decât aveau în clipa respectivă. De asemenea, ar fi avut nevoie de terenuri pentru ei înşişi; planeta le era realmente ticsită. Bury văzuse de pe orbită luminile oraşelor – un câmp de scântei în jurul oceanelor întunecate.

— Teren, încuviinţă el, şi cereale. Există soiuri de cereale care cresc în condiţiile oferite de soarele vostru. Ştim că unele dintre ele sunt comestibile pentru voi. Poate că aici vor da randament mai mare decât plantele voastre. Alimentele în sine nu pot fi transportate profitabil, dar în privinţa seminţelor lucrurile stau

altfel.

— Poate că aveţi şi idei pe care să ni le vindeţi.

— Nu ştiu… Inventivitatea voastră este uriaşă şi admirabilă. Payenul flutură din nou din mână.

— Mulţumesc, totuşi n-am făcut tot ceea ce se poate face. De exemplu, avem propria noastră propulsie Eddie Nebunu', însă generatorul de câmp de forţă care protejează…

— Dacă voi fi executat, îl veţi pierde pe singurul comerciant din sistemul ăsta.

— Pe Allah… vreau să zic, chiar atât de inflexibile sunt autorităţile voastre în păstrarea anumitor secrete?

— Poate că-şi vor schimba comportamentul după ce vă vor cunoaşte mai bine. În plus, nu sunt fizician.

— Mda… N-am epuizat însă subiectul artei. Artiştii noştri au mână liberă şi acces imediat la materiale, cât despre supraveghere, ea este aproape inexistentă. În principiu, schimburile artistice între Pay şi Imperiu ar facilita comunicarea. Până acum, n-am căutat să atingem o minte alienă prin intermediul artelor noastre.

— Cărţile şi benzile educaţionale ale capelanului Hardy conţin multe opere de artă.

— Trebuie să le studiem. — Payenul lui Bury sorbi gânditor din lichidul murdar. — Am discutat despre cafea şi vin… Asociaţii mei au sesizat la oameni o – cum să-i spun? — puternică tendinţă culturală în legătură cu subiectul vinului.

— Da, este adevărat. Se discută mult despre locul de origine, data fabricaţiei, etichetele, capacitatea de transport în stare de imponderabilitate, ce tip de vin se potriveşte la o anumită mâncare… — Bury schiţă o grimasă. Am asistat la asemenea conversaţii, însă nu mă pricep în direcţia asta. — Din punctul meu de vedere, este enervant şi costisitor ca unele dintre navele mele să fie nevoite să se deplaseze cu acceleraţie constantă, pur şi simplu pentru ca vinul dintr-o sticlă să nu se amestece cu propriile sale sedimente. Nu-nţeleg de ce nu se poate efectua o centrifugare la destinaţie.

— Un alt subiect ar fi cafeaua. Toţi oamenii beau cafea. Soiurile de cafea variază în funcţie de genetică, sol, climat şi metoda de prăjire. Ştiu asta deoarece ţi-am văzut proviziile.

— La bordul lui *MacArthur* am şi mai multe soiuri. Da… se

poate vorbi despre varietate şi în rândul băutorilor de cafea. Există unele diferenţe culturale. Pe o planetă populată de urmaşi ai coloniştilor nord-americani, aşa cum este Tăblia, nimeni n-ar atinge băutura uleioasă care se preferă pe Noul Paris, iar cafeaua de pe Levant ar fi considerată prea dulce si prea tare.

— Aha!

— Ai auzit cumva de soiul Jamaica Blue Mountain? Creşte chiar pe Pământ, pe o insulă mare care n-a fost niciodată bombardată, iar mutaţiile i-au fost atent îndepărtate în secolele de după prăbuşirea Codominionului. Este o cafea care nu poate fi cumpărată. Navele Marinei o transportă la palatul imperial de pe Sparta.

— Ce gust are?

— După cum ţi-am spus, este rezervată pentru familia… — Bury ezită. — Perfect! Mă cunoşti într-adevăr prea bine. N-aş mai plăti niciodată preţul respectiv, dar n-o regret.

— Cei din Marină te subapreciază, fiindcă nu eşti cunoscător de vinuri. — Payenul lui Bury nu părea să zâmbească; chipul său inexpresiv era unul de comerciant, semănând leit cu al levantinului. — Evident, e o prostie din partea lor. Dacă ar şti câte se pot învăţa despre cafea…

— Si ce propui?

— Ai provizii la bord. Învaţă-i despre cafea. Foloseşte-te pentru asta de propriile tale provizii.

— Proviziile mele n-ar rezista nicio săptămână printre ofiţerii unui crucişător!

— Le-ai demonstra o similitudine între cultura ta şi a lor. Sau nu-ţi place ideea asta? Nu, Bury, nu-ţi citesc gândurile. Îi deteşti pe cei din Marină şi tinzi să exagerezi diferenţele existente între voi. Poate că şi ei gândesc la fel.

— Nu-ţi citesc gândurile…

Bury îşi stăvili furia ce creştea în el… şi în clipa aceea, înţelese. Ştiu de ce alienul repeta frecvent propoziţia respectivă. Pentru a-l deruta. Era, la urma urmelor, o situaţie de negociere.

Surâse larg.

— O săptămână de bunăvoinţă… Ei bine, când vom reveni pe orbită, voi încerca să pun în practică propunerea ta. Allah ştie că au multe de învăţat despre cafea. Poate că le-aş putea spune şi

cum să-şi folosească mai bine automatele.

28. KAFFEE KLATSCH

Rod şi Sally se găseau în cabina de monitorizare a căpitanului. Ecranele intercom erau decuplate, iar panoul de stare de deasupra consolei lui Rod arăta o configuraţie regulată de luminiţe verzi. Bărbatul îşi întinse picioarele lungi şi sorbi din pahar.

— Ştii că, de când am plecat de pe Noua Caledonie, acesta-i primul moment în care am rămas singuri? Nu-i rău deloc.

Ea zâmbi şovăitor.

— N-avem însă mult timp la dispoziţie – payenii ne aşteptă şi am de dictat o mulţime de rapoarte… Cât mai putem rămâne în sistemul Pay?

— Asta decide amiralul, ridică Rod din umeri. Viceregele dorea să ne întoarcem cât mai repede cu putinţă, dar Horvath vrea să aflăm mai multe. Eu sunt de aceeaşi părere. *Încă* nu avem nimic semnificativ de raportat! Nu *ştim* dacă payenii reprezintă sau nu o ameninţare la adresa Imperiului.

— Rod Blaine, ai de gând să încetezi să te mai comporţi ca un ofiţer al Marinei şi să redevii tu însuţi? Nu există nici cea mai infimă dovadă că payenii ar fi ostili. N-am zărit nici urmă de arme, războaie sau altceva de genul ăsta…

— Ştiu, recunoscu acru căpitanul, şi asta mă nelinişteşte. Sally, tu ai auzit vreodată de o civilizaţie umană care să nu aibă soldaţi?

— Nu, dar payenii nu sunt oameni.

— Nici furnicile nu sunt, dar ele au soldaţi… Poate că ai dreptate, m-am molipsit de la Kutuzov. Apropo de Kutuzov, doreşte rapoarte mai frecvente. Ştiai că toate datele se transmit spre *Lenin*, neprelucrate, în mai puţin de o oră de la receptare? Le-am trimis chiar şi eşantioane din artefactele payene, precum şi unele obiecte modificate de cafenii…

Fata izbucni în râs. Pentru o clipă, bărbatul păru jignit, apoi i se alătură.

— Lartă-mă, Rod! Ştiu că trebuie să fi fost greu să-i spui ţarului că ai cafenii liberi prin navă – dar *a fost* amuzant!

— Mda, amuzant. Oricum, trimitem tot ce putem către *Lenin* şi, dacă crezi că *eu* sunt paranoic, atunci află că amiralul a cerut ca totul să fie inspectat în spaţiu, apoi introdus în containere

umplute cu cifogene care sunt ţinute *în spaţiu!* Cred că se teme de contaminare.

Intercomul bâzâi.

— La dracu'!

Se răsuci către ecran şi-l activă.

— Căpitane, capelanul Hardy, navigatorul Renner şi câţiva savanţi doresc să vă vorbească, anunţă puşcaşul care asigura paza cabinei.

Rod suspină şi privi neajutorat spre fată.

— Lasă-i să intre, apoi cheamă stewardul. Bănuiesc că nu vor refuza un păhărel.

Nu refuzară. În cele din urmă, încăpură cu toţii în cabina micuţă. Rod le strânse mâna tuturor celor care coborâseră pe Pay-alfa, apoi luă un teanc de hârtii de pe birou.

— Prima întrebare: Aveţi nevoie să fiţi însoţiţi de oameni ai Marinei? înţeleg că n-au nimic de făcut.

— Prezenţa lor nu stinghereşte pe nimeni, răspunse Horvath, însă în locul lor ar putea veni alţi oameni de ştiinţă.

— Răspunsul ar fi aşadar „nu”. Perfect! Domnule ministru, dumneata vei decide cine îi va înlocui. Următoarea întrebare: Aveţi nevoie de puşcaşi?

— Dumnezeule, în niciun caz, protestă Sally. — Privi iute spre Horvath, care încuviinţă tăcut. — Căpitane, payenii sunt atât de departe de ideea ostilităţii, încât au construit Castelul pentru noi. Este superb! De ce nu poţi coborî să-l vezi tu însuţi?

— Ordinele amiralului, râse strâmb Rod. În plus, nu pot permite nici unui ofiţer care cunoaşte principiile Câmpului Langston să coboare pe planeta alienilor. În privinţa asta, aprobă el din cap, sunt de acord cu amiralul – dacă veţi avea nevoie de ajutor, doi puşcaşi nu vor însemna mare lucru… iar a-i lăsa pe payeni să pună fyunch (clic)-ii pe doi luptători nu-i deloc o idee bună. În felul acesta, ajung la punctul următor. Domnule ministru, prezenţa lui Renner vă este de vreun folos? Poate că ar trebui să-i cer să părăsească odaia, înainte de a-mi răspunde.

— Prostii! Domnul Renner a fost extrem de util. Căpitane, restricţiile dumitale se aplică şi oamenilor mei? Mi se interzice să iau un – să zicem – fizician pe Pay-alfa?

— Da.

— Domnul Buckman se pregătise să coboare. Payenii au

studiat Ochiul lui Murcheson şi Coalsack timp de… de cât timp, domnule Potter?

Sublocotenentul se foi stânjenit înainte de a răspunde.

— De mii de ani, domnule ministru. Atât că…

— Ce anume?

— În observaţiile întreprinse de ei există unele discontinuităţi. Payenii nu au pomenit de ele, dar Buckman afirmă că sunt evidente. Părerea mea este că, uneori, ei îşi pierd interesul faţă de astronomie, însă Buckman nu poate înţelege aşa ceva.

— Sunt sigur, râse Rod. Cât de importante sunt observaţiile acelea, Potter?

— Pentru astrofizica pot fi foarte importante. Payenii au observat supergiganta pe tot parcursul istoriei lor, văzând-o cum traversează Coalsack-ul. Va deveni supernovă, apoi o gaură neagră – iar ei spun că ştiu când se va întâmpla asta.

Whitbread izbucni în râs. Toţi se răsuciră spre el şi tânărul se stăpâni cu greu.

— Mă scuzaţi, dar am fost de faţă când Gavin i-a spus-o lui Buckman. Payenii afirmă că Ochiul va exploda la 27 aprilie, anul 2774020, între 4-4:30 dimineaţa. Am crezut că Buckman era gata să facă apoplexie. După aceea, a început să calculeze el însuşi. A avut nevoie de treizeci de ore…

— Şi a fost pe punctul de a-şi ucide fyunch (clic)-ul din cauza asta, surâse’Sally. A solicitat-o pe payeana domnului ministru să-i traducă, atunci când a lui a cedat.

— Da, însă a aflat că momentul era corect. — Whitbread îşi drese vocea şi imită glasul sec al astrofizicianului: – „Al naibii de corect, Potter! Am aparatul matematic şi observaţiile ca s-o demonstrez.”

— Ai început să-ţi dezvolţi un talent actoricesc, Whitbread, comentă Cargill. Păcat că nu dovedeşti un progres similar şi în arta astro-navigaţiei. Căpitane, mi se pare că Buckman poate căpăta aici tot ceea ce-i trebuie pentru cercetări. Nu văd niciun motiv pentru care să coboare pe planetă.

— De acord. Domnule ministru, răspunsul este „nu”. În plus, doreşti *cu adevărat să* petreci o săptămână alături de Buckman? Nu-i nevoie să răspunzi, adăugă el repede. Pe cine vei lua?

Horvath se încruntă o clipă, apoi răspunse:

— Cred că pe de Vandalia.

— Sigur că da, aprobă Sally imediat. Ne *trebuie* un geolog. Am încercat să sap şi să extrag eşantioane de roci, însă n-am aflat nimic despre formarea planetei. Nu există decât ruine clădite din ruine şi mai vechi.

— Vrei să zici că n-au roci? se încruntă Cargill.

— Ba da, domnule secund. Granit, bazalt… însă nu se găsesc acolo unde au apărut prin formarea planetei. Toate au fost *folosite* - la construcţia zidurilor, acoperişurilor sau pardoselilor. Am găsit nişte carote într-un muzeu, dar nu pot înţelege mare lucru din ele.

— Stai puţin, interveni Rod. Vrei să spui că dacă te duci undeva, la întâmplare, şi te apuci să sapi, nu găseşti decât ruine de oraşe? Chiar şi pe un ogor?

— N-am avut timp pentru foarte multe săpături, însă oriunde am săpat am găsit altceva dedesubt. Pur şi simplu, nu ştiam când să mă opresc. Căpitane, am găsit un oraş aducând cu New York-ul anului 2000 sub un pâlc de bordeie din cărămizi de lut ars, lipsite de canalizare. Bănuiesc că a existat o civilizaţie care a colapsat cu vreo două milenii în urmă.

— Asta ar explica hiatusurile din observaţiile astronomice. Totuşi, par suficient de inteligenţi… de ce ar fi îngăduit prăbuşirea unei civilizaţii?

Horvath ridică din umeri, iar Sally se grăbi să răspundă:

— Eu am o teorie. *Nu* s-ar putea să fi fost vorba despre elementele toxice din atmosferă? în timpul Codominionului, pe Pământ a existat o problemă legată de poluarea cauzată de motoarele cu ardere internă. Poate că payenii au avut o civilizaţie bazată pe combustibilii fosili, care s-au epuizat. N-ar fi posibil ca ei să fi revenit la o epocă a fierului, înainte ca să ajungă la energia prin fuziune şi la fizica plasmei? Au prea puţine zăcăminte de minereuri radioactive.

— Aşadar, aprobă Rod, un geolog ar putea fi de folos… iar prezenţa lui pe sol este mai utilă decât cea a lui Buckman. De acord, domnule ministru?

Bărbatul încuviinţă încruntat.

— Vreau, totuşi, să precizez că nu agreez interferenţa Marinei în activitatea noastră. Spune-i şi dumneata, domnule capelan. Să înceteze imixtiunea aceasta.

Din locul său aflat în spate, de unde ascultase cu atenţie,

lingvistul ridică fruntea uimit.

— Ei bine, începu el, cred că un geolog ar fi mult mai util pe sol decât un astrofizician. Căpitane, mă găsesc într-o postură delicată. În calitate de om de ştiinţă, nu pot fi de acord cu toate restricţiile ce ne limitează contactul cu payenii. Ca reprezentant al Bisericii, misiunea mea este imposibilă. Iar ca ofiţer de Marină… trebuie să accept ordinele amiralului.

Toată lumea amuţi şi-l privi cu surprindere.

— Mă uluieşti, domnule capelan, rosti Horvath. Ai observat cea mai neînsemnată dovadă de activitate războinică pe Pay-alfa?

Hardy îşi încrucişa degetele fără grabă şi rosti peste vârfurile lor:

— Nu, şi tocmai asta mă îngrijorează. Ştim că payenii *au* războaie - clasa medyatorilor a evoluat, poate în mod dirijat, pentru a le pune capăt. Nu cred că ei au izbutit de fiecare dată. Atunci, de ce-şi ascund armele de privirile noastre? Răspunsul evident ar fi: din acelaşi motiv pentru care noi procedăm aşa. Totuşi, fiţi atenţi – noi nu ascundem faptul că *avem* arme, ba nici chiar natura lor generală. Atunci, ei de ce procedează aşa?

— Poate că le este ruşine de ele, răspunse Sally şi se strâmbă văzând expresia de pe chipul lui Rod. De fapt, n-am vrut să spun *chiar* asta, totuşi civilizaţia lor este mai veche decât a noastră şi poate că se simt stânjeniţi de trecutul lor violent.

— Poate că da, admise Hardy şi-şi adulmecă speculativ coniacul, sau poate că nu. Am senzaţia că payenii ascund ceva important şi că o fac – ca să mă exprim aşa – chiar sub nasul nostru.

Se lăsă o tăcere prelungă. Horvath pufni sonor şi după o vreme vorbi:

— Şi cum ar putea s-o facă, domnule capelan? Guvernarea lor constă din negocieri neoficiale între reprezentanţii clasei celor care dau ordine. Fiecare oraş pare aproape autonom. Pay-alfa nu are un guvern planetar, iar dumneata crezi că ar putea conspira împotriva noastră! Nu mi se pare rezonabil.

Hardy ridică din nou din umeri.

— Din cele ce am văzut, domnule ministru, ai desigur dreptate. Nu pot totuşi scăpa de senzaţia că ne ascund ceva.

— Ne-au arătat totul, insistă Horvath, până şi casele celor

care dau ordine, unde de obicei nu primesc vizitatori.

— Tocmai asta îmi povestea Sally înainte de a fi venit voi, interveni repede căpitanul. Sunt fascinat – cum trăieşte clasa conducătoare payeană? Ca şi aristocraţia imperială?

— Pe aproape, tună Horvath, pe care cele două martini îl făcuseră mai tolerant. Există multe similitudini, deşi, faţă de noi, payenii au cu totul altă concepţie asupra obiectelor de lux. Altele se regăsesc însă şi la ei. Pământurile, servitorii… chestii din astea.

Ministrul mai trase o duşcă şi începu să dezvolte subiectul.

— Am vizitat două familii. Una locuia într-un zgârie-nori de lângă Castel. Părea să controleze întreaga clădire: magazinele, iluminatul, sute de cafenii, roşii şi muncytori, plus… oho, zeci de alte caste. Cealaltă familie însă, a agricultorilor, aducea mult cu cea a unui baron feudal. Lucrătorii locuiau în şiruri lungi de clădiri între care se întindeau ogoarele. „Baronul” locuia în mijlocul tuturor.

Rod se gândi la reşedinţa propriei sale familii.

— Curtea Crucis era înconjurată de sate şi terenuri agricole… Evident, după Războaiele Secesiunii, satele, dar şi Curtea, au fost fortificate.

— Interesant că ai precizat asta, murmură Horvath. Şi „baronia” avea o fortificaţie paralelipipedică, cu un atriu mare în mijloc. De fapt, niciun zgârie-nori rezidenţial nu are ferestre la nivelurile inferioare şi toate au grădini mari pe terase. Era autonomă şi cu aspect cazon. Nu trebuie să raportăm şi impresiile personale amiralului, nu-i aşa? Va fi convins că am descoperit tendinţe militariste.

— Şi avem siguranţa că ar greşi? întrebă Cargill. Din câte am auzit, toţi cei care dau ordine au fortăreţe autonome, grădini pe terase, cafenii care să le repare toate maşinăriile… păcat că nu putem îmblânzi câţiva, ca să-l ajute pe Sinclair. — Secundul zări privirea înnegurată a lui Rod şi se grăbi să adauge: – Oricum, „baronul” părea să aibă şanse suplimentare, în ipoteza unui conflict, însă ambele reşedinţe mi s-au părut a fi aidoma unor fortăreţe. Ca, de altfel, toate celelalte reşedinţe payene despre care am auzit.

Horvath se străduise să se stăpânească, în vreme ce Sally căuta, fără succes, să-şi ascundă amuzamentul. În cele din

urmă, izbucni în râs.

— Domnule secund, payenii deţin energia prin fuziune şi zborul spaţial de *secole.* Dacă reşedinţele lor continuă să aibă aspectul unor fortăreţe, probabil că se datorează tradiţiei – nu există niciun alt ţel anume! Dumneata eşti expertul militar – cum poţi să crezi că asemenea construcţii te-ar putea ajuta împotriva armelor moderne?

Cargill nu răspunse, totuşi expresia lui dovedea că nu fusese convins.

— Spuneai că încearcă să-şi facă toate clădirile autonome? întrebă Rod. Chiar şi în oraş? Mi se pare *o prostie.* De apă tot vor avea nevoie.

— Plouă mult, interveni Renner. Cam trei zile din şase.

Căpitanul îi aruncă o privire care dădea de înţeles ca nu-l credea că poate vorbi serios.

— Ştiaţi că există payeni stângaci? urmă Renner. Totul este inversat. Două braţe stângi cu câte şase degete, un braţ drept masiv, iar proeminenţa capului în partea dreaptă.

— Am avut nevoie de o jumătate de oră ca să-mi dau seama, chicoti Whitbread. Noua payeană se comporta precum cea veche a lui Jackson. Probabil că fusese iniţiată.

— Stângaci, repeta Rod. De ce nu?

Cel puţin, schimbaseră subiectul. Stewarzii aduseră gustări şi toţi începură să mănânce. Când terminară, se făcuse deja ora plecării spre Pay-alfa.

— Mai rămâi puţin, Renner, zise Rod când navigatorul-şef se ridică. — Aşteptă până ieşiră toţi, cu excepţia lui Cargill. — Uite despre ce-i vorba. Am nevoie ca un ofiţer de-al meu să coboare pe planetă şi eşti singurul de care mă pot dispensa şi care în acelaşi timp se încadrează în restricţiile impuse de amiral. Chiar dacă n-ai alte arme decât pistolul şi nu vei avea la dispoziţie puşcaşi, aceasta este o expediţie militară şi dacă se întâmplă ceva – tu eşti şeful.

— Da, căpitane, încuviinţa Renner cu o privire derutată.

— Dacă ai fi nevoit să tragi într-un om sau într-un payen, crezi c-ai putea s-o faci?

— Da, căpitane.

— Ai răspuns foarte repede.

— Este o întrebare ia care am avut timp să mă gândesc de

când m-am înrolat în Marină. Dacă aş fi decis că nu pot trage în nimeni, aş fi făcut pe dracu-n patru ca să i-o spun căpitanului.

Rod aprobă din cap.

— Următoarea întrebare. Poţi recunoaşte necesitatea unei acţiuni militare la timp, ca să întreprinzi ceva? Chiar dacă ceea ce faci este lipsit de speranţă?

— Cred că da. Căpitane, pot schimba puţin subiectul? Trebuie să plec şi...

— Spune.

— Fyunch (clic)-ul dumitale a înnebunit.

— Stiu asta, replică rece căpitanul.

— Cred că ipoteticul fyunch (clic) al ţarului ar fi înnebunit mult mai repede. Cred că ai nevoie de singurul ofiţer de la bordul lui *MacArthur* care este cel mai puţin predispus spre gândirea de tip militar.

— Poţi pleca, Renner, şi multă baftă!

Navigatorul nu se strădui să-şi mascheze zâmbetul strâmb când părăsi cabina.

— Se va descurca, zise secundul.

— Sper, Jack. Auzi, tu crezi că maniera noastră *militară* a înnebunit-o pe payeana mea?

— În niciun caz.

— Atunci, ce anume?

— Căpitane, nu ştiu. De fapt, nu ştiu multe lucruri despre monstruleţii ăia. De un singur lucru *sunt sigur,* şi anume că ei învaţă mai multe despre noi decât viceversa.

— Haide, fii serios! îi duc pe ai noştri oriunde le-ar cere. Sally spune că sunt foarte cooperanţi şi nu ascund nimic. Tu ai fost mereu speriat de payeni, aşa-i? De ce?

— Nu ştiu. — Cargill îl privi cu atenţie pe Blaine şi decise că acesta nu-l acuza de laşitate. — Pur şi simplu, nu-mi place senzaţia generală. —Aruncă o privire spre minicompul său. E cazul să mă grăbesc, căpitane. Ar trebui să-l ajut pe Bury în chestia cu cafeaua.

— Jack, chiar doream să discutăm despre povestea cu Bury. Payenul lui locuieşte acum pe cuterul-ambasador. Despre ce discută?

— Păi... bănuiesc că negociază înţelegeri comerciale.

— Foarte adevărat, dar, pe de altă parte, Bury cunoaşte multe

lucruri legate de Imperiu. Economia, industria, dimensiunile generale ale Flotei, legăturile existente... practic, orice îţi vine în minte.

Secundul rânji.

— Nu şi-ar lăsa mâna dreaptă să ştie câte degete are cea stângă. Ce, crezi că i le va oferi payenului pe degeaba? În plus, m-am cam asigurat că nu va spune nimic din ceea ce tu n-ai dori s-o facă.

— Cum naiba ai procedat?

— I-am spus c-am împânzit cuterul de microfoane. — Surâsul lui Cargill se lăţi. — Bineînţeles, el ştie că nu putem asculta nonstop la toate microfoanele alea, dar...

Rod îi răspunse zâmbetului.

— M-aştept să ai succes. Perfect, atunci poţi să-i dai drumul cu Kaffee Klatsch – eşti sigur că nu te deranjează?

— Ce naiba, doar a fost ideea mea! Dacă Bury le poate arăta bucătarilor cum să prepare o cafea mai bună în timpul alarmelor de luptă, s-ar putea chiar să-mi schimb părerea despre el. De fapt, pentru ce-l ţinem prizonier pe navă?

— Prizonier? Cargill...

— Căpitane, tot echipajul ştie că prezenţa lui aici nu-i ceva curat. Se zvoneşte c-ar fi fost implicat în revolta de pe Noul Chicago şi că-l ţinem pentru a-l deferi Amiralităţii. Aşa-i, nu?

— Cuiva îi place să vorbească prea mult, Jack. Oricum, nu pot face niciun comentariu în această privinţă.

— Bineînţeles că nu, doar ai ordinele tale! Observ totuşi că n-ai negat nimic. Mie mi se pare că lucrurile se leagă. Taică-tău este mai bogat decât Bury... Mă-ntreb câţi din Marină s-ar lăsa mituiţi? Pe mine unul mă sperie faptul că avem prizonier un individ care poate cumpăra planete.

* * *

Cu o zi în urmă, conversaţia din timpul prânzului ajunsese cumva la subiectul cafelei şi Bury îşi pierduse obişnuita detaşare plictisită şi povestise pe îndelete. Vorbise despre celebrul sortiment Mocca-Java, care încă mai era cultivat în locuri ca Makassar, precum şi despre fericita combinaţie dintre Java pură şi *grua* distilată pe Lumea Prinţului Samual. Cunoştea istoria lui

Jamaica Blue Mountain, deşi, le spusese, nu şi gustul. Spre sfârşitul desertului, propusese o „degustare de cafea”, în maniera unei degustări de vinuri.

Fusese sfârşitul excelent al unui prânz excelent, cu Bury şi Nabil deplasându-se aidoma unor conspiratori printre conuri de filtrare, ibrice clocotind şi etichete scrise de mână. Toţi oaspeţii fuseseră amuzaţi şi asta contribuise cumva la o schimbare a imaginii comerciantului; anterior, fusese greu să-l considere drept un cunoscător, indiferent în ce domeniu.

— Secretul fundamental constă în a păstra recipientele impecabil de curate, spusese el. Uleiurile amare ale cafelei de ieri se vor acumula în componente, mai cu seamă în filtre.

Degustarea se încheiase cu oferta făcută de Bury de a inspecta a doua zi automatele de cafea din *MacArthur.* Cargill, pentru care cafeaua era la fel de vitală pe o navă de luptă ca şi torpilele, acceptase încântat. Acum îl privea pe comerciantul bărbos, care examină filtrul mare şi umplu cu atenţie o ceaşcă.

— Maşina e bine întreţinută, declară el. Foarte bine întreţinută. Perfect curată, iar reîncălzirea nu se face prea des. Pentru o cafea standard, este excelentă, domnule secund.

Surprins, Cargill îşi umplu şi el o ceaşcă şi gustă.

— Într-adevăr, este mult mai bună decât ce ni se serveşte la popotă! Bucătarii schimbară priviri furişe, iar Cargill le observă. Mai văzu şi altceva. Atinse cu vârful unui deget filtrul şi-l retrase, mânjit de o substanţă cafenie, unsuroasă.

Bury îi repetă gestul, mirosi vârful degetului şi-l puse pe limbă. Secundul procedă în acelaşi fel. Avea gustul tuturor cafelelor proaste pe care le băuse vreodată din teama de a nu adormi în timpul cartului. Se uită din nou spre automat şi rămase cu ochii la mânerul robinetului.

— Payenii, mârâi el. Demontaţi-I!

Maşinăria fu golită şi demontată – atât cât se putu. Unele subansamble, care fuseseră îmbinate bucată cu bucată, se transformaseră într-un singur bloc de metal, parcă topit. Totuşi, secretul automatului magic părea să fie permeabilitatea selectivă a sitei metalice, care filtra grăsimile mai vechi.

— Compania mea ar dori să achiziţioneze brevetul de invenţie de la Marină, spuse Bury.

— Noi am dori să-l putem cunoaşte, ca să-l vindem. Perfect -

Ziffren, de cât timp se-ntâmplă chestia asta?

— Nu ştiu, domnule secund, căzu pe gânduri bucătarul-şef. Poate de vreo două luni.

— *Dinainte* să sterilizăm nava şi să ucidem creaturile?

— Ă-ă-ă…, da, domnule secund.

Răspunsul fusese totuşi şovăitor şi Cargill părăsi popota încruntat.

29. CEASORNYCARII

Secundul se duse direct la cabina lui Rod.

— Cred că avem din nou cafenii, căpitane, începu el şi-i relată episodul.

— Ai vorbit cu Sinclair? La dracu’, pe amiral o să-l apuce pandaliile. Eşti sigur?

— Nu, căpitane, dar intenţionez să aflu. Sunt *sigur că* atunci când am dezinfectat nava, ne-am uitat peste tot. Unde s-ar fi putut ascunde?

— Asta-i o problemă pe care să ţi-o pui când vei şti sigur că avem din nou la bord asemenea creaturi. Ia-l pe inginerul-şef şi mai cercetează o dată nava. Iar de data asta, caută să fii sigur!

Rod reveni la display-urile intercom şi apelă toate informaţiile cunoscute despre payenii mici. Nu erau prea multe.

În oraşul Castelului, expediţia oamenilor văzuse mii de astfel de făpturi. Payeana lui Renner le numise „ceasornycari” şi spusese că erau un fel de ajutoare ale „ingynerilor” cafenii. Payenii mari pretindeau că ceasornycarii nu erau inteligenţi, dar că moşteneau capacitatea de a meşteri, plus instinctul payean tipic de obedienţă faţă de castele superioare. Ei trebuiau instruiţi, însă aceasta cădea în principal în sarcina ceasornycarilor adulţi. Ca şi alte caste subordonate, constituiau o formă de bogăţie, iar posibilitatea de a întreţine o reşedinţă mare, cu mulţi ceasornycari, ingyneri şi alte forme inferioare era unul dintre criteriile de apreciere a importanţei unui stăpyn. Aceasta din urmă era concluzia lui Hardy şi nu fusese definitiv confirmată.

După o oră, Cargill îl apelă pe căpitan.

— Există, rosti el încruntat. Convertizorul-adsorbitor de aer din puntea B… mai ţii minte obiectul ăla pe jumătate topit pe care l-a reparat Sandy?

— Da.

— Ei bine, nu mai atârnă pe coridor ca până acum. Sandy zice că-i imposibil să funcţioneze şi a-nceput să-l demonteze, dar eu m-am lămurit. Avem payeni la bord.

— Anunţă-i pe puşcaşi. Eu mă duc pe punte.

Cargill reveni la convertizor. Sinclair îi scosese capacul şi vorbea de unul singur, examinând piesele din interior.

Componentele se modificaseră. Capsularea fusese remodelată. Dispăruse cel de-al doilea filtru, instalat de Sinclair, iar filtrul rămas nu semăna cu nimic cunoscut. Dintr-o latură, o substanţă vâscoasă picura într-un sac de plastic umflat de gaze; materia vâscoasă era extrem de volatilă.

— Mda, murmură Sinclair. Plus toate celelalte semne caracteristice: îmbinările cu şuruburi topite laolaltă… piese lipsă…

— Deci e mâna cafeniilor?

— În mod sigur. Crezusem că le-am omorât pe toate acum câteva luni… iar conform graficului meu, convertizorul ăsta a avut revizia săptămâna trecută. Atunci era cât se poate de normal.

— Dar unde naiba se ascund?

— Eu aş zice să cercetăm puntea-hangar, înălţă din umeri Sinclair. E locul cel mai puţin frecventat din navă.

— Corect. — Cargill îl apelă din nou pe Rod. — Căpitane, mergem să cercetăm puntea-hangar… dar mă tem că situaţia e cât se poate de clară. La bordul navei există cafenii vii.

— Dă-i drumul, Jack. Eu trebuie să-l anunţ pe amiral. — Rod inspiră adânc şi strânse braţele fotoliului, ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă. — Faceţi-mi legătura cu *Lenin.*

Trăsăturile masive ale lui Kutuzov apărură pe ecran. Rod raportă totul fără să-şi tragă răsuflarea.

— Nu ştim câte sunt, încheie el. În clipa de faţă, ofiţerii mei le caută. Kutuzov încuviinţă din cap. Urmă o tăcere prelungă, în vreme ce amiralul fixă un punct aflat deasupra umărului stâng al lui Blaine.

— Căpitane, întrebă în cele din urmă, ai urmat ordinele mele referitoare la comunicaţii?

— Am monitorizat permanent emisiile din sau spre *MacArthur.* Nu s-a semnalat nimic.

— Nimic din ceea ce putem noi recepţiona, îl corectă Kutuzov. Este posibil ca aceste creaturi să fi comunicat cu alţi payeni. Dacă au comunicat, la bordul lui *MacArthur* nu mai există secrete. Dacă n-au comunicat… Căpitane, ordonă echipei de la sol să revină imediat pe *MacArthur.* În clipa în care va ajunge la bord, vei fi deja pregătit de plecare spre Noua Caledonie. Înţeles?

— Da, amirale.
— Ai altă părere?
Rod reflectă o clipă. Până atunci, nu se gândise decât la protestele vehemente pe care avea să le audă din partea lui Horvath şi a celorlalţi, când aveau să afle. În mod surprinzător, era de acord cu kutuzov.
— Nu. Mi se pare soluţia optimă. Dar dacă îi pot extermina pe intruşi?
— Poţi fi *sigur?* Nici dumneata, nici eu n-o putem şti cu siguranţă. După ce vom fi ieşit din acest sistem, vom putea demonta *MacArthur* bucată cu bucată, fără să ne mai temem că acele creaturi vor lua legătura cu celelalte. Atâta vreme cât rămânem aici, ameninţarea este permanentă şi reprezintă un risc pe care nu sunt pregătit să mi-l asum.
— Ce să le spun payenilor, amirale?
— Că la bordul lui *MacArthur a* izbucnit o epidemie şi suntem nevoiţi să revenim în Imperiu. Poţi spune că ai primit ordin din partea comandantului tău şi că n-ai alte detalii de oferit. Dacă vor fi necesare explicaţii ulterioare, Afacerile Externe vor avea timp să le pregătească. Deocamdată, aceasta este poziţia noastră.
Imaginea amiralului dispăru de pe ecran şi Rod se întoarse către ofiţerul de cart.
— Crawford, peste câteva ore pornim spre casă. Anunţă şefii de departamente şi apoi fă-mi legătura cu Renner, pe Pay-alfa!

* * *

O sonerie discretă bâzâi în Castel. Renner deschise ochii somnoros şi-şi văzu payeana în faţa ecranului intercom încastrat într-unul dintre motivele decorative ale peretelui.
— Căpitanul vrea să-ţi vorbească, zise aliena.
Navigatorul îşi privi minicompul. Pe *MacArthur* era amiază, dar în oraşul Castelului trecuse de miezul nopţii. Se sculă, frecându-se la ochi, şi se apropie de ecran. Expresia de pe chipul lui Rod îl trezi brusc.
— Da, căpitane?
— Avem o mică urgenţă la bord. Roagă payenii să trimită pe *MacArthur tot* personalul uman de pe planetă.

— Horvath nu va fi de acord să vină, răspunse navigatorul. Gândurile îi goneau nebuneşte prin cap. Ceva era foarte în neregulă şi, dacă el simţea asta, o puteau simţi şi alienii.

— Bănuiam şi eu, încuviinţă Rod, dar va trebui să asculte ordinul. Sarcina ta va fi să-l convingi.

— Am înţeles. Ce facem cu payenii noştri?

— Pot veni pe cuter cu voi, nu-i ceva chiar *atât* de serios. O simplă problemă de OC.

Renner avu nevoie de o secundă ca să-i cadă fisa, apoi redeveni imediat stăpân pe sine. Cel puţin, aşa spera el.

— În regulă, căpitane, îi dăm drumul.

Reveni la patul său şi se aşeză încetişor pe marginea acestuia, încălţându-se, se strădui să se gândească. Payenii nu puteau şti codurile Marinei – dar OC însemna prioritate militară maximă… iar Blaine fusese exagerat de nepăsător când o rostise.

„Perfect”, se gândi navigatorul. „Payenii ştiu că mă prefac. Este clar. S-a declanşat o situaţie de urgenţă militară, iar eu va trebui să scot oamenii de pe planetă fără ca alienii să-şi dea seama. Ceea ce înseamnă că ei *nu* ştiu nimic despre situaţia de urgenţă militară… iar asta-i lipsit de sens.”

— Fyunch (clic), îi reaminti payeana lui. Ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu, răspunse Renner absolut sincer.

— Şi nu vrei să ştii. Ai probleme?

— Nu ştiu nici asta. L-ai auzit pe căpitan. Spune-mi şi mie: cum îi pot strânge pe toţi ca să plecăm în toiul nopţii?

— Poţi lăsa asta în seama mea, spuse payeana.

* * *

În mod obişnuit, puntea-hangar era ţinută sub vid. Datorită imensităţii uşilor, anumite pierderi erau absolut inevitabile. Ulterior, Cargill avea să supravegheze în mod direct presurizarea compartimentului, dar deocamdată el şi Sinclair îşi desfăşurau inspecţia în condiţii de vid.

Când intrară, totul părea în ordine; nimic nu era nelalocul lui.

— Ia zi, întrebă secundul, ce-ai face tu, dacă ai fi o creatură din cele mici?

— Păi, aş pune navetele pe fuzelajul exterior şi aş folosi

puntea-hangar ca rezervor de combustibil.

— Există nave cu designul ăsta, însă ar însemna teribil de multă muncă.

Cargill avansa în hangar. Nu era sigur ce anume căuta şi nu ştiu niciodată de ce coborî privirea. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama ce era în neregulă.

Crăpătura care separa cele două uriaşe uşi dreptunghiulare de acces…

… nu mai exista.

Bărbatul privi în jur, uluit. Nu mai exista nimic. Uşile făceau parte integrantă din corpul navei. Motoarele lor de acţionare, fiecare în greutate de câteva tone, dispăruseră.

— Sandy?

— Da.

— Unde-s uşile?

— Păi nu stai pe ele… să fiu al dracu'! Nu-mi vine să cred!

— Ne-au închis înăuntru. De ce? Cum? Cum au putut lucra în vid? Sinclair alergă la ecluza pneumatică şi-i verifică panoul de control.

— Toate instrumentele indică funcţionare perfectă, anunţă el. Dacă fiinţele astea sunt în stare să le aranjeze şi pe ele, puteau avea compartimentul presurizat până cu o clipă înainte de sosirea noastră.

— Încearcă uşile, zise Cargill suindu-se pe una dintre nervurile retractabile.

— Conform indicaţiilor instrumentelor, uşile se deschid… se deschid… s-au deschis complet.

Sinclair se răsuci şi privi. Nimic. O suprafaţă metalică de culoare bej, având aceeaşi soliditate cu pereţii navei.

Îl auzi pe Cargill blestemând şi apoi îl văzu sărind de pe nervura retractabilă pe ceea ce fusese cândva uşa hangarului. După aceea îl văzu pe secund trecând prin podea, ca şi cum ar fi plonjat într-un lac.

* * *

Trebuiră să-l pescuiască pe Cargill din Câmpul Langston. Se afundase până la piept într-un nisip mişcător negru şi inform, şi continua să se afunde, cu picioarele aproape îngheţate şi cu

inima bătându-i foarte lent. Câmpul înghiţea orice energie generată de mişcare.

— Ar fi trebuit să-mi bag capul în el, zise secundul când îşi reveni. Aşa ne-nvaţă toate manualele. Să-mi întrerup funcţiile creierului înainte ca să-mi încetinească inima… Pe naiba! Cum să mai fi avut timp să gândesc în situaţia aia?

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Sinclair.

Cargill deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. Izbuti să se ridice în capul oaselor.

— N-am cuvinte să-ţi explic. A fost ca un fel de miracol. Parcă aş fi mers pe apă şi, brusc, cineva mi-ar fi anulat puterile miraculoase. Sandy, a fost realmente incredibil.

— Şi pentru mine a fost, când te-am văzut dispărând.

— Sunt convins. Ai văzut ce-au făcut, nu? Nemernicii ăia mici remodelează nava! Uşile n-au dispărut, dar acum navetele pot trece prin ele. În cazul unei situaţii excepţionale, nici măcar nu mai trebuie evacuată puntea-hangar.

— Trebuie să-l anunţ pe căpitan, rosti inginerul şi se întoarse spre intercom.

— Da’ unde dracu’ s-au ascuns? se răsti Cargill. — Sinclair şi mecanicii săi, care-l scoseseră din Câmp, îl priviră muţi. — Unde? Unde n-am căutat?

Continua să-şi simtă picioarele îngheţate şi le masă apăsat. Pe display putea zări expresia îngrijorată a lui Rod. Secundul se strădui să se ridice şi, în clipa aceea, soneriile de alertă începură să răsune prin navă.

— Atenţiune, atenţiune! Alarmă de luptă! Personalul se echipează în costume blindate. Puşcaşii se prezintă la puntea-hangar cu armament individual şi costume blindate.

— Bateriile! strigă Cargill.

— Ce spui? întrebă Sinclair.

— Tunurile, căpitane! N-am cercetat bateriile de tunuri! La dracu’, sunt un idiot şi jumătate, de ce nu s-a gândit nimeni la tunuri?

— Este posibil, încuviinţă Sinclair. Căpitane, solicit eliberarea nevăstuicilor.

— Prea târziu, răspunse Rod. Am verificat deja şi cuşca lor este găurită.

— La dracu’, mormăi Cargill aproape cu admiraţie. Fir-ar ei ai

dracului! — Se întoarse către puşcaşii care apăruseră în punte: – După mine! — Nu-i mai considera pe payenii mici animale domestice evadate din cuşti sau paraziţi. Din clipa asta, erau inamici infiltraţi la bord.

Se repeziră către bateria cea mai apropiată. Un soldat surprins sări în poziţie de drepţi, când secundul, inginerul-şef şi o grupă de puşcaşi în costume blindate se îngrămădiră în cabina lui de comandă.

Cargill privi pupitrul de control. Totul părea normal. Ezită, realmente temător, apoi deschise capacul de vizitare.

Lentilele şi inelele de focalizare dispăruseră din turela 3. Spaţiul interior colcăia de cafenii. Bărbatul se trase înapoi îngrozit… şi raza unui laser îi lovi costumul de luptă. Blestemă, înhaţă o butelie de cifogen de la puşcaşul cel mai apropiat şi o vârî sub capac, blocându-l. Nu era necesar să deschidă ventilul.

Butelia i se înfierbântă în mână, iar o rază laser o străpunse şi trecu pe lângă el. Când fâsâitul încetă, era înconjurat de o ceaţă gălbuie.

Spaţiul din turela 3 era plin de payeni mici morţi şi oase. Schelete de şoareci, piese electronice, cizme vechi… şi cafenii morţi.

— Au crescut o turmă de şoareci aici, răcni secundul. Dup-aia probabil că i-au depăşit în număr şi i-au mâncat pe toţi. S-au mâncat între ei…

— Şi celelalte baterii? întrebă Sinclair cu glas sugrumat. Ar fi bine să ne grăbim.

De pe coridorul exterior se auzi un răcnet. Tunarul care răspunsese de turela 3 căzu pe podea. O pată de un roşu-strălucitor i se lăţea pe şold.

— În ventilaţie! strigă el.

Un caporal smulse grătarul ventilaţiei. Blindajul costumului fumegă şi bărbatul sări îndărăt.

— M-a ciupit, pe Dumnezeul meu!

Privi fără să-şi creadă ochilor la găurica din umărul costumului; alţi trei puşcaşi începură să tragă cu laserele după o siluetă care dispăru rapid. O
sonerie de alarmă răsună altundeva în navă.

Cargill înhaţă intercomul cel mai apropiat.

— Căpitane…

— Ştiu, îl întrerupse imediat Rod. Acţiunea voastră i-a trezit la viaţă în toată nava. În mai mult de zece locuri au loc schimburi de focuri.

— Dumnezeule, ce facem?

— Trimite-ţi oamenii la turela 2 s-o cureţe, apoi ia legătura cu echipa de remediere avarii. — Se întoarse spre display-ul alăturat: – Alte instrucţiuni, amirale?

Puntea fremăta de activitate. Un pilot sări de la locul său şi se răsuci fulgerător, răcnind:

— Acolo!

Puşcaşul sentinelă îşi aţinti neajutorat arma modificată de cafenii.

— Nu deţii controlul navei, declară sec Kutuzov.

— Nu, amirale.

Fusese lucrul cel mai dificil pe care Rod trebuise să-l spună vreodată.

— Răniţi în coridorul 20, anunţă transmisionistul punţii.

— Sectorul savanţilor, încuviinţă căpitanul. Toţi puşcaşii disponibili să se deplaseze acolo şi să-i ajute pe civili să îmbrace costumele presurizate. Poate că dacă gazăm toată nava…

— Căpitane Blaine, principala noastră misiune este revenirea în Imperiu cu maximum de informaţii.

— Da…

— Ceea ce înseamnă că civilii de la bordul navei dumitale sunt mai importanţi decât un crucişător. Kutuzov vorbea calm, dar cu un dispreţ evident. Prioritatea următoare o au artefactele payene care încă n-au fost transferate pe *Lenin.* Ca atare, vei ordona evacuarea tuturor civililor din *MacArthur.* Navetele lui *Lenin* îi vor aştepta în exteriorul Câmpului nostru. Vor fi escortaţi de doi dintre ofiţerii dumitale de încredere. După aceea, vei pregăti toate artefactele payene pe care le consideri importante pentru a fi expediate aici. Poţi încerca să recâştigi controlul navei dumitale, atâta vreme cât ai executat cele două misiuni prioritare – dar o vei face iute, căpitane, deoarece de îndată ce nu vom mai putea comunica prin circuitul acesta protejat, o voi pulveriza pe *MacArthur.*

— Am înţeles, aprobă Rod inexpresiv.

— Mă bucur că am căzut de acord. — Chipul lui Kutuzov nu manifestase nici cea mai mică emoţie. — Baftă!

— Mai este problema cuterului…

— Cuterul va fi alertat de către noi. De pe nava dumitale nu se va mai efectua nicio transmisiune.

Rod privi în jurul punţii de comandă. Toţi puşcaşii aveau armele pregătite şi roteau capetele lent, alerţi la orice mişcare. Un pilot era aplecat asupra unui tovarăş căzut.

„Iisuse, mă pot încrede în intercom?” se întrebă Rod. Răcni ordine spre un curier şi ordonă să fie escortat de trei puşcaşi.

— Semnal de emisie dinspre cuter, căpitane, anunţă transmisionistul punţii.

— Nu răspunde, mârâi Rod. Bătălia pentru *MacArthur* continua.

30. COŞMARUL

La bordul cuterului se găseau o duzină de oameni şi doi alb-cafenii. Ceilalţi payeni se duseseră pe nava-ambasador, însă fyunch (clic)-ii lui Whitbread şi Sally rămăseseră în cuter.

— N-are rost, explicase payeana lui Whitbread. Noi îl vedem zilnic pe stăpyn.

Poate că avea un rost. Cuterul era ticsit, iar naveta de transfer a lui *MacArthur* încă nu sosise.

— De ce naiba-ntârzie? pufni Renner. Lafferty, apelează-i! Pilotul cuterului încercă, apoi se întoarse surprins spre navigator.

— Nu capăt niciun răspuns.

— Eşti sigur că transmiţătorul funcţionează?

— Acum o oră funcţiona perfect. Aha… avem semnal! Este de pe *Lenin.*

Pe display apăru chipul căpitanului Mihailov.

— Vă rog să le cereţi alienilor să părăsească nava, începu el. Payenii izbutiră să afişeze simultan o expresie de amuzament, surpriză şi de uşoară jignire. Plecară, uitându-se înapoi cu priviri întrebătoare. Whitbread ridică din umeri, dar nu şi Staley. După ce intrară în ecluză, Staley bloca uşa după ei. Pe display îşi făcu apariţia Kutuzov.

— Navigator Renner, spuse el, vei trimite personalul la bordul lui *Lenin.* Toţi veţi fi echipaţi cu costume presurizate şi o navetă va sosi imediat să vă preia. Civilii se vor deplasa cu ajutorul unui cablu de ghidare şi vor urma ordinele pilotului navetei. Buteliile de oxigen trebuie să le asigure o şedere de minim o oră în spaţiu. Până în momentul plecării, se interzice orice tentativă de contactare a lui *MacArthur.* Este clar?

Renner înghiţi un nod imens.

— Da, amirale.

— Până la alte dispoziţii, nu veţi mai primi alieni la bord.

— Şi ce să le spun?

— Că amiralul Kutuzov este un dement paranoic. Treci la îndeplinirea ordinelor!

Imaginea dispăru de pe display şi Renner privi în jur, palid.

— Acum, *el* citeşte gândurile…

— Kevin, ce se-ntâmplă aici? pufni Sally. Ne-ai sculat în toiul

nopţii, am plecat în graba mare, iar acum Rod nu mai comunică cu noi şi amiralul vrea să ne riscăm pielea şi să-i ofensăm pe payeni.

Vorbea ca o adevărată nepoată a senatorului Fowler, o lady imperială care încercase să coopereze cu Marina şi se săturase până peste cap de ea.

Horvath se arătă chiar şi mai indignat.

— Domnule navigator, eu nu accept aşa ceva! Nu intenţionez să mă echipez în costum!

— *Lenin* se deplasează spre *MacArthur,* anunţă Whitbread, care stătea lângă un hublou. Amiralul a înconjurat-o de navete… întind cabluri de ghidare.

Toţi se apropiară de hublouri, iar Lafferty afişă imaginile respective pe display-urile cabinei. După o vreme, siluete în costume spaţiale începură să se deplaseze pe cabluri spre navetele lui *Lenin,* care plecau pe măsură ce se umpleau cu pasageri.

— O abandonează pe *MacArthur,* rosti Staley uluit. — Se întoarse spre ceilalţi, cu o grimasă întipărită pe chip. — Iar una dintre navetele lui *Lenin* a pornit spre noi. Lady, trebuie să te grăbeşti. Nu cred că mai avem mult timp.

— V-am spus că nu plec nicăieri! insistă Horvath.

Staley îşi coborî mâna spre armă. Tensiunea crescu în cabină.

— Domnule ministru, vorbi încetişor Renner cu glas indiferent, vă amintiţi ordinele pe care viceregele le-a dat amiralului Kutuzov? Din câte ţin minte, *Lenin* urmează s-o distrugă pe *MacArthur* pentru ca payenii să nu pună mâna pe informaţii importante.

Horvath încercă să replice, dar părea că avea dificultăţi în a-şi controla muşchii feţei. În cele din urmă, porni fără un cuvânt spre vestiar. Sally îl urmă peste câteva clipe.

* * *

După demonstraţia cu cafeaua, Bury se retrăsese în cabina sa. Îi plăcea să lucreze noaptea până târziu şi să doarmă după prânz şi, cu toate că actualmente nu avea absolut nimic de făcut, îşi păstrase obiceiurile.

Fu deşteptat de soneriile de alarmă. Cineva le ordona

puşcaşilor să se echipeze pentru luptă. Comerciantul aşteptă, însă nimic altceva nu se întâmplă mult timp. După aceea, începu să simtă duhoarea. Îl sufoca de-a dreptul şi nu semăna cu absolut nimic din ceea ce simţise vreodată. O chintesenţă distilată de izuri de maşinării şi miasme omeneşti… şi sporea întruna.

Alte sonerii de alarmă, urmate de un anunţ:

— Pregătirea pentru vid! Tot personalul se echipează în costume presurizate. Personalul militar se echipează în costume blindate. Pregătirea pentru vid!

Nabil zbiera panicat.

— Tâmpitule, răcni Bury, ia-ţi costumul!

Se echipă gâfâind şi abia după ce respiră aer normal, ascultă anunţurile.

Vocile nu se auzeau aşa cum ar fi trebuit. Anunţurile nu erau transmise prin intercom, ci… erau strigate pe coridoare.

— Civilii abandonează nava! Tot personalul civil se pregăteşte să abandoneze nava!

„Chiar aşa?” Bury aproape că surâse. Era prima dată că se întâmpla una ca asta – să fi fost un exerciţiu de alarmă? Auzi alte zgomote confuze şi pe lângă cabină trecu tropăind o grupă de puşcaşi înarmaţi, în costume de luptă. Zâmbetul dispăru de pe chipul comerciantului, care privi în jur, întrebându-se ce obiecte ar fi putut salva.

Un ofiţer apăru pe coridorul cabinei şi începu să răcnească inutil de sonor. Civilii aveau să părăsească nava, ancoraţi de un cablu. Fiecare putea lua un bagaj de mână, dar era obligatoriu ca o mână să le rămână liberă.

Pe barba profetului! Ce putuse declanşa aşa ceva? Oare salvaseră metalul auriu din asteroid, supraconductorul termic? În mod clar, nu aveau să se ocupe de inestimabilul automat de cafea. Ce să încerce să ia cu el?

Gravitaţia din *MacArthur* se redusese sesizabil. Volanţii interiori fuseseră activaţi pentru a-i opri rotirea în jurul propriei axe. Bury acţionă rapid, adunând lucruri necesare oricărui călător, fără să ţină seama de preţul lor. Obiecte de lux mai putea cumpăra, dar…

Creaturile cele mici! Trebuia să ia butelia de oxigen din ecluza D. Şi dacă era trimis la altă ecluză?

Împachetă în graba cea mai mare. Două valize, dintre care una urma s-o care Nabil. Servitorul-asistent îşi revenise acum, când i se ordonase ce să facă, şi se mişca rapid. De pe coridor continuau să se audă strigăte confuze şi de câteva ori grupe de puşcaşi plutiră pe lângă uşa cabinei. Toţi erau înarmaţi şi purtau costume blindate.

Costumul lui Bury începuse să se umfle. Nava era depresurizată şi devenise clar că nu putea fi vorba despre un exerciţiu de alarmă. Unele echipamente ştiinţifice nu puteau rezista în condiţii de vid... şi nimeni nu intrase în cabina lui ca să-i verifice costumul. Marina n-ar fi riscat să pericliteze vieţile civililor într-un exerciţiu de alarmă.

Pe coridor apăru alt ofiţer şi Bury îi auzi glasul aspru vorbind precis şi calm. Nabil îl privi nedumerit şi comerciantul îi făcu semn să-şi activeze comunicatorul costumului.

— Tot personalul civil se va îndrepta către cea mai apropiată ecluză de evacuare babord, anunţa vocea inexpresivă. Tonul acela caracteriza personalul Marinei în situaţiile de criză şi-l convinse definitiv pe Bury. *Evacuarea civililor se va efectua numai prin ecluzele babord. Dacă nu sunteţi sigur în privinţa localizării, întrebaţi orice ofiţer sau soldat. Vă rugăm, evitaţi graba şi înghesuiala. Este timp pentru evacuarea întregului personal.*

Babordul? Perfect! În mod inteligent, Nabil ascunsese butelia falsă în ecluza *cea mai apropiată.* Slavă lui Allah, aceasta era amplasată la babord. Îi făcu semn servitorului şi începu să se deplaseze, folosindu-se de mânerele din pereţi. Nabil se mişca mult mai graţios; avusese timp suficient ca să exerseze de când erau la bordul lui *MacArthur.*

Pe coridor se aflau o mulţime de oameni derutaţi. Îndărătul său, Bury văzu o grupă de puşcaşi ivindu-se brusc, întorcârâdu-se şi trăgând în direcţia din care apăruseră. Li se răspunse în acelaşi fel şi sângele strălucitor ţâşni, formând globuleţe tot mai mici, pe măsură ce pluteau prin navă. Luminile pâlpâiră.

Un sergent pluti prin coridor şi se interpuse în spatele lor.

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul! murmură el. Binecuvântaţi fie puşcaşii!

— În cine trag? întrebă Bury.

— În creaturile alea mici, mârâi sergentul. Dacă pătrund în

coridorul ăsta, grăbiţi-vă cât puteţi, domnule. Nenorocitele au arme.

— Cafeniii? holbă ochii comerciantul, nevenindu-i să creadă. Cafeniii?

— Da, domnule, suntem invadaţi de bestiile alea mici. Au modificat convertizoarele de aer, ca să fie în avantajul lor… Nu vă opriţi, domnule, vă rog! Puşcaşii nu vor rezista prea mult.

Bury se deplasă rapid, prinzându-se de mânere, plutind spre capătul coridorului, unde fu prins cu abilitate de un tehnician care-i schimbă direcţia cu nouăzeci de grade. Cafeniii? Dar fuseseră stârpiţi din navă…

În faţa ecluzei se afla un grup numeros; alţi civili veneau mereu, inclusiv personalul non-combatant din Marină. Bury îşi croi drum cu coatele şi cu genunchii spre chesonul cu butelii de oxigen. Aha, butelia lui se afla tot acolo! O scoase şi i-o întinse lui Nabil, care i-o fixă pe costum.

— Nu va fi necesară, domnule, i se adresă un ofiţer.

Bury îşi dădu seama că-l auzise direct, nu prin intermediul receptorului din cască. Aici exista atmosferă, presiune… totuşi, ei nu trecuseră prin uşi de etanşare. Cafeniii! Construiseră bariera de presiune invizibilă pe care o avusese minera pe nava ei. Trebuia neapărat să pună mâna pe invenţia aceea!

— Pentru siguranţă, mormăi el un răspuns, iar ofiţerul înălţă din umeri şi făcu semn unei perechi să intre în ecluză.

După aceea veni rândul comerciantului.

Ecluza îşi efectua ciclul. Bury îl atinse pe Nabil pe umăr şi-i arătă cu braţul. Servitorul porni în bezna din exterior, trăgându-se de cablul de ghidare. Nu se zărea nicio stea, absolut nimic, doar întuneric deplin. Ce-i aştepta oare la capăt? Bury se trezi ţinându-şi răsuflarea. Lăudat fie Allah, Allah este cel… *Nu*! Purta pe umeri butelia falsă, în interiorul căreia se găseau două creaturi în anabioză. O avuţie de nepreţuit! Tehnologii depăşind cu mult orice avusese până şi primul Imperiu! Nenumărate invenţii şi inovaţii! Atât doar că… ce fel de djinn era în sticla pe care o destupase?

Trecură apoi prin orificiul perfect controlat din Câmpul lui *MacArthur.* Afară îi aştepta întunericul spaţiului cosmic şi, puţin mai departe, o siluetă chiar mai neagră. Spre ea porneau alte cabluri, dinspre alte orificii ale Câmpului lui *MacArthur,* pe care

se deplasau păianjeni minusculi. Înapoia lui Bury se afla alt individ în costum spaţial, iar înapoia acestuia un altul. Nabil şi ceilalţi în faţa lui, şi… în sfârşit, ochii i se adaptară luminii slabe din spaţiu. Putea distinge nuanţele roşu-întunecat ale lui Coalsack, iar silueta neagră trebuia să fie Câmpul lui *Lenin.* Trebuiau să se târască şi prin *el*? Nu, nu, în exteriorul Câmpului existau navete în care se îmbarcau păianjenii înşiraţi pe cabluri.

Naveta se apropia treptat. Bury se întoarse pentru o ultimă privire spre *MacArthur.* În lunga lui viaţă, îşi luase rămas bun de la nenumărate locuinţe temporare; crucişătorul nu fusese cea mai bună dintre ele. Se gândi la tehnologia care era distrusă. Maşinăriile îmbunătăţite de micile creaturi, miraculosul automat de cafea… încercă un fior de regret. Echipajul lui *MacArthur* îi fusese realmente recunoscător pentru ajutorul oferit în privinţa cafelei, iar demonstraţia făcută ofiţerilor îi adusese destulă popularitate. Se desfăşurase cu bine. Poate că în *Lenin*…

Ecluza prin care ieşise se micşora treptat. Pe cablu, îl urma un şir de evacuaţi. Bury nu putea distinge cuterul, unde se afla payenul lui. Oare avea să-l revadă vreodată?

Privea acum direct spre individul dinapoia sa. Nu avea bagaje şi-l ajungea rapid pe Bury din urmă, fiindcă avea ambele braţe libere.

Lumina dinspre navetă i se reflecta din vizor. În vreme ce comerciantul privea în depărtare, individul mişcă puţin capul şi lumina pătrunse în cască.

Bury văzu cel puţin trei perechi de ochi privindu-l. Întrezări chipurile mititele.

Ulterior, bărbatului avea să i se pară că în toată viaţa lui nu gândise atât de rapid. Pe durata unei bătăi de inimă, privise costumul ce se apropia, în vreme ce mintea îi gonea frenetică, iar apoi… Cei care-i auziseră răcnetul aveau să spună că fusese zbieretul unei dement sau al unui om jupuit de viu.

Apoi Bury azvârli valiza spre el.

Următorul lui urlet fusese articulat.

— Sunt în costum! Sunt în costum!

Se străduia acum să se îndoaie spre spate şi să-şi smulgă butelia de acolo. O ridică deasupra capului cu ambele mâini şi o propulsa.

Costumul se feri stângaci de valiză. O pereche de payeni mici

se afla în braţe, încercând să manevreze degetele mănuşilor… scăpară însă cablui, încercând să se tragă îndărăt. În clipa următoare, cilindrul de metal izbi direct în vizor, făcându-l ţăndări.

Spaţiul fu umplut de forme mititele zvârcolindu-se, agitând din toate cele şase membre, în vreme ce un spectral curent de aer le purtă cu el. Fură însoţite de altceva, având forma şi dimensiunile unei mingi de fotbal, ceva ce Bury putu identifica. Aşa îl păcăliseră pe ofiţerul de la ecluză. Un cap omenesc retezat.

Comerciantul constată că plutea la trei metri de cablu. Inspiră profund, înfiorându-se. Perfect – azvârlise butelia de oxigen. Allah era milos.

Aşteptă până ce o siluetă ieşi din navetă, folosindu-se de jeturile direcţionale ale costumului, şi-l remorcă. Atingerea celuilalt îl făcu să tresară. Poate că individul se întrebă de ce Bury se holbase atât de concentrat la vizorul său. Sau poate că nu.

31. ÎNFRÂNGERE

MacArthur se zgudui brusc. Rod izbuti să se agate de intercom şi strigă:

— Sinclair, ce se-ntâmplă? Răspunsul de-abia se auzi.

— N-a fost de la mine, căpitane. Nu mai am controlul jeturilor direcţionale şi, de fapt, nu mai controlez practic nimic.

— Dumnezeule! şopti Rod.

Imaginea inginerului-şef dispăru de pe display. Şi alte ecrane se stinseră. Brusc, puntea nu mai avu nicio legătura cu restul navei. Căpitanul încercă circuitele secundare. Nimic.

— Calculator dezactivat, raportă Crawford. Nu mai am semnal.

— Încearcă să-l prinzi pe Cargill pe fir direct, îi ceru Rod transmisionistului.

— Am făcut-o, căpitane.

— Jack, care-i situaţia acolo?

— Proastă. Sunt asediat şi n-am posibilitate de comunicaţie, exceptând firele directe, şi nici astea toate. — *MacArthur* se zgâlţâi din nou, ca şi cum ceva s-ar fi petrecut la pupa. — Căpitane! strigă surescitat Cargill. Locotenentul Piper îmi raportează lupte între cafenii în bucătăria echipajului! Lupte pe viaţă şi pe moarte!

— Lisuse, câţi monştri din ăştia avem la bord?

— Nu ştiu, probabil câteva sute. Probabil c-au demontat toate bateriile de tunuri şi s-au împrăştiat peste tot. Sunt…

Glasul amuţi.

— Jack! Transmisiunile, avem şi alt fir direct cu secundul? Cargill se făcu reauzit aproape imediat.

— A fost al naibii de aproape, căpitane. Două creaturi înarmate care au ieşit din calculatorul auxiliar de dare a focului. Le-am omorât.

Rod se gândi cu desperare. Îşi pierdea toate circuitele de comandă şi nu ştia câţi oameni îi mai rămăseseră. Calculatorul fusese dereglat. Chiar dacă recâştiga controlul navei, existau destule şanse ca să nu mai poată sări în hiperspaţiu.

— Eşti pe fir, Cargill?

— Da.

— Cobor la ecluză, ca să discut cu amiralul. Dacă în

cincisprezece minute nu te-am apelat, abandonează nava. Cincisprezece minute! Începe să cronometrezi.

— Am înţeles.

— Poţi începe să aduni şi echipajul. Numai la babord… dacă *MacArthur* rămâne orientată ca acum. Ofiţerii de la ecluze au ordin să sigileze deschiderile din Câmp, dacă-şi modifică poziţia.

Rod le făcu semn celor de pe punte şi începu să-şi croiască drum spre ecluze. Pe coridoare domnea haosul. Câteva erau pline cu nori galbeni de cifogen. Sperase că-i va putea ucide pe alieni cu gaze, dar nu se întâmplase aşa şi nu cunoştea motivul.

Puşcaşii smulseseră câteva batardouri şi se baricadaseră înapoia lor, cu armele gata de tragere.

— Civilii au ieşit? îl întrebă Rod pe ofiţerul de la ecluză.

— Din câte ştim, da, căpitane. Mi-am trimis oamenii să facă un raid prin sectorul respectiv, dar n-aş dori să mai risc încă unul. Cafeniii abundă pe acolo – parc-ar fi cartierul lor general.

— Poate că aşa şi este.

Rod ieşi prin ecluză şi-şi orienta costumul spre *Lenin.* Laserul de comunicaţii pâlpâi şi bărbatul rămase plutind în spaţiu, menţinându-şi poziţia pentru a păstra deschis circuitul protejat.

— Care-i situaţia? întrebă Kutuzov.

Şovăind, ştiind ce avea să urmeze, Rod relată totul.

— Acţiune recomandată? lătră amiralul.

— Se poate ca *MacArthur să* fie în imposibilitate de a mai naviga vreodată. Cred că va trebui s-o abandonăm şi s-o evacuăm, de îndată ce vom încheia ultima incursiune de salvare a membrilor de echipaj asediaţi.

— Dumneata unde vei fi, căpitane?

— Voi conduce misiunea de salvare.

— Nu. Îţi accept recomandarea, dar în clipa de faţă *îţi ordon* să abandonezi nava. Consemnează ordinul, secund Borman, se adresă cuiva de pe punte. Vei transmite ordinul de abandon şi evacuare, vei preda comanda secundului dumitale şi te vei prezenta imediat la naveta 2 a lui *Lenin.*

— Amirale, solicit permisiunea de a rămâne pe nava mea, până ce tot echipajul se va găsi în siguranţă.

— Nu se acceptă, sosi răspunsul nemilos. Sunt extrem de conştient de curajul dumitale, căpitane. Nu mai vrei să trăieşti, dacă nu eşti la comandă?

„Blestemat să fii!” Rod se răsuci către *MacArthur,* întrerupând circuitul protejat. Lângă ecluză se dădeau lupte. Câţiva cafenii dizolvaseră peretele opus baricadei puşcaşilor şi aceştia revărsau un torent de foc într-acolo. Rod strânse din dinţi şi se întoarse cu spatele, pentru a nu mai vedea acea scenă.

— Amirale, nu-mi poţi ordona să-mi părăsesc echipajul şi să fug!

— Nu pot? Ţi s-a urât cu viaţa, căpitane? Crezi că se va şopti pe la colţuri că ai fugit de pe navă şi te temi? *Mie* îmi spui asta? Căpitane Blaine, îţi ordon să-mi duci la îndeplinire dispoziţiile!

— Nu, amirale.

— Refuzi să dai ascultare unui ordin direct?

— Nu pot accepta ordinul acesta. Este nava mea. Urmă o pauză prelungă.

— Devotamentul dumitale faţă de tradiţia Marinei este admirabil, dar stupid. Este posibil să fii singurul ofiţer din Imperiu capabil să conceapă o defensivă împotriva acestei ameninţări. Cunoşti mai multe despre alieni decât orice altă persoană din Flotă. Cunoştinţele respective sunt mai valoroase decât nava dumitale. Ele sunt mai valoroase decât toţi oamenii de la bordul navei dumitale, acum, după evacuarea civililor. Nu-ţi pot acorda permisiunea să mori, căpitane. Vei părăsi nava aceea chiar dacă va fi nevoie să trimit un alt căpitan acolo!

— Nu mă va găsi niciodată. Amirale, te rog să mă ierţi, dar am multe de făcut!

— Stop! — Urmă altă pauză. — Bine, căpitane. Facem o înţelegere. Dacă păstrezi legătura cu mine, îţi voi îngădui să rămâi acolo până la abandonare şi evacuare. În clipa când ai întrerupt legătura, înseamnă că nu mai comanzi pe *MacArthur.* Este nevoie să-l trimit pe secundul Borman?

„Necazul este că are dreptate”, se gândi Rod. *„MacArthur* este sortită pieirii. Cargill poate evacua echipajul la fel de bine ca şi mine. Poate că *într-adevăr* eu cunosc ceva important... Totuşi, *este nava mea*!*”*

— Accept propunerea, amirale. Oricum, pot dirija operaţiunile mai bine de aici. Pe punte nu mai funcţionează decât firele directe.

— Perfect, atunci mă bizui pe cuvântul dumitale. Legătura se întrerupse.

Rod se întoarse către ecluză. Puşcaşii ieşiseră victorioşi deocamdată şi Piper îi făcu semn. Rod intră în navă.

— Aici Cargill, se auzea din intercom. Căpitane?

— Da, Jack.

— Ne luptăm, croindu-ne drum spre babord. Sinclair are oamenii gata de plecare. Spune că nu poate apăra sala motoarelor fără întăriri. Un curier m-a anunţat că în salonul sergenţilor de la tribord s-au refugiat civili. O grupă de puşcaşi se află alături de ei, dar se dau lupte grele.

— Cargill, ni s-a ordonat să abandonăm şi să evacuăm nava.

— Am înţeles.

— Va trebui să-i scoatem pe civilii ăia. Poţi menţine deschis un traseu de la batardoul 160 mai departe? Poate că reuşesc să le trimit nişte ajutoare.

— Cred că pot, dar n-am cum să ajung la generatorul de Câmp. Cum evacuăm?

— O să mă ocup şi de problema asta. Dă-i drumul! „Evacuare...” Cuvântul suna ireal. Rod inspiră profund. Aerul din cască avea un iz metalic. Sau poate că nu era vorba de aer...

* * *

Peste aproape o oră, una dintre navetele lui *Lenin* se apropie de cuter. Cei dinăuntru o priviră în tăcere.

— Legătură de la *MacArthur* prin intermediul lui *Lenin,* anunţă pilotul.

Ecranul se lumină.

Faţa avea trăsăturile lui Rod Blaine, însă nu era chipul lui. Sally nu-l recunoscu. Părea îmbătrânit şi ochii îi erau... morţi. Se uită la ei şi ei îl priviră fără un cuvânt. În cele din urmă, Sally vorbi:

— Rod, *ce* se-ntâmplă?

Bărbatul o privi, apoi îşi feri ochii. Expresia chipului nu i se modificase, îi amintea lui Sally de un exponat conservat în formol din Muzeul Imperial.

— Renner, rosti imaginea, trimite tot personalul pe cablurile de ghidare spre naveta lui *Lenin.* Evacuaţi cuterul. Acum, atenţie cu toţii! Veţi primi unele ordine din partea pilotului navetei ce s-ar putea să vi se pară ciudate. Urmaţi-le exact aşa

cum sunt formulate. Nu există alternativă, aşa că *nu argumentaţi.* Faceţi ceea ce vi se spune.

— Stai o clipă, bubui Horvath. Eu…

— Domnule ministru, îl întrerupse Rod, din motive pe care le vei înţelege ulterior, nu vom explica absolut nimic. Faceţi ceea ce vi se spune.

Se uită din nou către Sally. Privirea i se schimbase, foarte puţin. Parcă acum în ea se distingea o grijă. Oricum, pentru o clipită, o scânteie de viaţă îi luminase ochii. Fata încercă să surâdă, dar fără succes.

— Te rog, Sally, spuse el. Faceţi *exact* aşa cum vă instruieşte pilotul. Perfect. Acum, daţi-i drumul!

Vreme de câteva clipe, toţi rămaseră nemişcaţi. Sally inspiră adânc şi se întoarse către ecluză.

— Haidem! zise ea. Încercă din nou să zâmbească, însă rictusul care i se întipări pe chip îi trăda nervozitatea.

Ecluza de la tribord fusese reconectată cu nava-ambasador, aşa că ieşiră prin ecluza de la babord. Echipajul navetei lui *Lenin* întinsese deja cabluri de ghidare între cele două aparate. Naveta era practic o copie a cuterului; un fuzelaj cu suprafaţa superioară plată şi un scut ablativ în formă de lopată la prova, pentru pătrunderea în atmosferele planetare.

Sally porni să se tragă încet pe cablu spre navetă. I se făcu semn să rămână în ecluza pneumatică. Mecanismul acesteia îşi efectuă ciclul de umplere şi fata simţi din nou presiunea aerului.

Costumul ei era dintr-un material care se mula perfect pe corp, peste care exista un al doilea costum protector, larg şi bufant. Casca se cupla la costumul mulat prin intermediul unui inel de etanşare în zona gâtului.

— Lady, rosti gutural un ofiţer, va fi necesar să te percheziţionăm. Fata privi în jur; în ecluză se mai aflau doi puşcaşi. Armele lor nu erau tocmai aţintite asupra ei, însă păreau extrem de atenţi şi înspăimântaţi.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Totul la momentul cuvenit, lady, replică ofiţerul.

O ajută apoi să-şi desprindă butelia cu oxigen de pe spate, pe care o introduse într-un container de plastic transparent. Îi cercetă apoi cu atenţie casca şi o puse alături de butelie şi de costumul bufant pe care Sally îl dezbrăcase.

— Mulţumesc, murmură el. Acum, te rog, să te îndrepţi spre pupa. În scurt timp, vor sosi şi colegii dumitale.

Renner şi personalul militar avură parte de un tratament cu totul diferit.

— Dezbrăcaţi-vă, le spuse ofiţerul. Complet, vă rog!

Puşcaşii nu avură nici măcar amabilitatea de a nu-i fixa cu armele. După ce se dezbrăcară – Renner trebui să-şi lase până şi inelul în containerul de plastic –, fură trecuţi în alt compartiment. Un ofiţer le întinse costume blindate şi fură ajutaţi să le îmbrace. Aici nu mai erau ţinuţi sub ameninţarea armelor.

— Cel mai ciudat spectacol de striptease din viaţa mea, vorbi Renner către pilot, care aprobă din cap. Poţi să-mi spui şi mie despre ce-i vorba?

— O va face căpitanul dumitale.

— Alţi cafenii?! exclamă navigatorul.

— Ăsta-i motivul? întrebă Whitbread dinapoia lui. Sublocotenentul îşi trăgea costumul de luptă. Nu îndrăznise să întrebe pe altcineva, dar Renner îi era cel mai apropiat.

Renner ridică din umeri. Situaţia avea un aer de-a dreptul ireal. Cuterul era ticsit cu puşcaşi şi costume de luptă – unii soldaţi erau chiar din *MacArthur.* Tunarul Kelley privea impasibil de lângă ecluză, cu arma îndreptată spre uşă.

— Au venit toţi, anunţă cineva.

— Unde-i capelanul? întrebă Renner.

— Cu civilii, răspunse pilotul. O clipă, vă rog.

Activă consola de comunicaţii şi pe display apăru chipul lui Blaine.

— Circuit protejat, căpitane, anunţă pilotul.

— Mulţumesc. Staley?

— Da, căpitane?

— În scurt timp, cuterul se va apropia de *Lenin.* Civilii şi echipajul cuterului, mai puţin pilotul Lafferty, se vor transfera pe nava-amiral, unde vor fi examinaţi de personalul de securitate. După plecarea lor, vei prelua comanda cuterului şi vei porni spre *MacArthur.* Vei sui la bordul crucişătorului pe la tribord, la pupa faţă de salonul sergenţilor. Scopul tău este să respingi orice forţe inamice din sectorul respectiv, pentru a ajuta un grup de civili şi puşcaşi să scape din salonul unde sunt asediaţi, îi vei

trimite pe Kelley cu puşcaşii lui în salon, cu costume presurizate şi blindate pentru douăzeci şi cinci de persoane. Echipamentul se găseşte deja la bordul cuterului. Secundul a asigurat un traseu de la batardoul 160 mai departe.

— Am înţeles, căpitane, rosti Staley cu un glas ce trăda uimirea, îşi menţinea o poziţie impecabilă de drepţi, în ciuda stării de imponderabilitate din cuter.

Rod aproape că zâmbi; mai exact, buzele îi zvâcniră vreun milimetru.

— Forţa inamică este constituită din câteva sute de payeni mici, deţinând armament portabil. Unii au măşti de gaze. Nu sunt bine organizaţi, dar sunt foarte periculoşi. Te vei asigura că nu există alţi pasageri sau membri ai echipajului în secţiunea mediană de la tribord a lui *MacArthur.* După încheierea misiunii, vei întreprinde o incursiune în bucătăria echipajului şi vei recupera automatul de cafea. Asigură-te însă că aparatul nu conţine *altceva.*

— „Automatul de cafea”? repetă Staley stupefiat. Îndărătul lui, Whitbread clătină din cap şi-i şopti ceva lui Potter.

— Exact. A fost modificat de alieni şi tehnica întrebuinţată poate fi de mare valoare pentru Imperiu. Vei vedea şi alte obiecte stranii. Las la aprecierea ta dacă e cazul să le recuperezi – dar sub nicio formă să nu trimiţi ceva care ar putea adăposti un alien viu. De asemenea, fii atent la oameni. Creaturile alea blestemate au ucis câţiva, le-au păstrat capetele şi au intrat în costumele lor de luptă. Convinge-te că un om în costum este *un om.* Deocamdată, nu i-am văzut încercând şiretlicul şi cu costumele mulate, însă nu te lăsa amăgit!

— Da, căpitane! Putem recăpăta controlul asupra navei?

— Nu. — Rod se strădui vizibil să-şi păstreze cumpătul. — Nu vei avea mult timp la dispoziţie. La patruzeci de minute după ce ai pătruns în *MacArthur,* activează sistemele convenţionale de autodistrugere, *plus* torpilele pregătite de noi. După ce ai terminat, îmi raportezi personal la ecluza principală de la babord. Oricum, la cincizeci şi cinci de minute după intrarea ta, *Lenin* va deschide focul asupra lui *MacArthur.* Ai înţeles?

— Da, căpitane, încuviinţă Staley, apoi privi spre ceilalţi, dar chipurile lor erau la fel de derutate.

— Căpitane, interveni Renner, îţi amintesc că eu sunt ofiţerul

cu gradul cel mai mare de aici.

— Ştiu, Renner. Am o misiune şi pentru tine. Îl vei duce din nou pe capelan la bordul cuterului lui *MacArthur* şi-l vei ajuta să recupereze orice echipamente sau însemnări care-i sunt necesare. O altă navetă a lui *Lenin* va veni în acest scop, şi te vei asigura ca totul să fie închis într-un container sigilat.

— Căpitane... eu ar trebui să conduc misiunea de asalt la bordul lui *MacArthur*!

— Renner, nu eşti ofiţer de asalt. Îţi aminteşti ce mi-ai spus ieri, după întrunirea cu echipa de explorare de la sol?

— În niciun caz că sunt un laş, mârâi celălalt.

— Sunt conştient de acest lucru, dar în acelaşi timp sunt conştient şi de faptul că eşti cel mai imprevizibil dintre ofiţerii mei. Capelanului i s-a spus doar că la bordul lui *MacArthur* s-a declanşat o epidemie şi că revenim în Imperiu, înainte ca molima să se întindă. Şi pentru payeni, aceasta va fi explicaţia oficială. N-au decât să nu ne creadă, însă Hardy îi poate convinge mai bine dacă el o crede cu adevărat. În plus, trebuie să am acolo pe cineva care să cunoască situaţia reală.

— Un sublocotenent...

— Renner, te întorci în cuterul lui *MacArthur*! Staley, ordinele îţi sunt clare?

— Da, căpitane.

Renner plecă, clocotind de furie.

* * *

În cabina principală a cuterului lui *Lenin,* trei sublocotenenţi şi o duzină de puşcaşi atârnau în plasele de acceleraţie. Civilii şi echipajul părăsiseră nava, iar acum aceasta se îndepărta de silueta masivă şi întunecată a lui *Lenin.*

— Asta-i, Lafferty, vorbi Staley. Ne apropiem de tribordul lui *MacArthur.* Dacă nu vom fi atacaţi, loveşti în plin, ţintind rezervoarele situate la pupa faţă de batardoui 185.

— Da, sublocotenente, încuviinţă impasibil pilotul. Era un bărbat voinic, cu osatură masivă, câmpean de pe Tăblie. Părul blond-cenuşiu îl purta tuns foarte scurt, iar chipul îi părea dăltuit numai în suprafeţe plane şi unghiuri.

Plasele de acceleraţie erau proiectate pentru şocuri extrem de

puternice, iar sublocotenenţii atârnau aidoma unor muşte prinse într-o monstruoasă plasă de păianjen. Staley se uită spre Whitbread, acesta spre Potter, dar niciunul nu-i privi pe puşcaşii dinapoia lor.

— Îi dăm drumul! ordonă Staley şi motoarele mugiră.

* * *

Adevăratul blindaj al oricărei nave de război este Câmpul Langston. Niciun fel de material n-ar putea rezista în faţa căldurii pârjolitoare degajate de bombele de fuziune şi de laserele de energie ridicată. Întrucât orice obiect care poate trece de Câmp este capabil să distrugă tot ce întâlneşte, carcasa exterioară a unei nave militare este relativ subţire – e aşa deoarece nava trebuie să fie îndeajuns de rigidă ca să reziste acceleraţiilor mari şi zguduiturilor.

Unele compartimente şi rezervoare sunt însă mari şi, teoretic, pot fi perforate prin intermediul unui impact suficient de puternic. Practic însă… Din câte îşi aducea aminte Staley, scotocindu-şi în grabă memoria, nimeni nu mai suise la bordul unei nave în felul acela. Manevra exista totuşi în Manual. Prin lovire directă *poţi* intra într-o navă avariată care are Câmpul intact. Sublocotenentul se întrebă cine fusese nebunul care încercase primul aşa ceva.

Pata prelungă şi întunecată care o înconjura pe *MacArthur* deveni un perete negru, solid, fără mişcare vizibilă. După aceea, scutul ablativ în formă de lopată se ridică. Uitându-se peste umărul lui Lafferty, Staley privi bezna crescând pe display-ul de la prova.

Cuterul se repezi înainte. O clipă de ger muşcător, când traversară Câmpul, urmată de scrâşnetele ascuţite ale metalului contorsionat, înaintarea încetă.

Staley îşi desfăcu centurile.

— Daţi-i drumul! ordonă el. Kelley, croieşte-ne drum prin rezervoare.

Puşcaşii trecură pe lângă el şi doi îndreptară un laser tăietor spre metalul boţit care fusese până atunci peretele interior al unui rezervor de hidrogen. Din partea din spate a laserului, cablurile se întindeau, dispărând în cuterul strivit.

Peretele rezervorului se nărui, o secţiune zburând în exterior şi trecând foarte aproape de puşcaşi. Curentul de aer dinăuntru purtă cu el payeni morţi, învârtejindu-i ca pe nişte frunze de toamnă.

Pereţii coridorului nu mai existau. În locul compartimentelor se zăreau maldăre de sfărâmături, batardouri secţionate, maşinării cu aspect suprarealist şi, peste tot, alieni morţi. Niciunul nu părea să fi avut costum presurizant.

— Hristoase, mormăi Staley. Kelley, dă-i drumul cu costumele alea! Pornim!

Se repezi peste sfărâmături, spre uşa următorului compartiment etanş.

— De partea cealaltă există presiune, constată el. — îşi cuplă costumul la consola de comunicaţii încastrată în batardou. — E cineva acolo?

— Caporal Hasner, răspunse imediat o voce. Aveţi grijă! În zona unde vă aflaţi mişună cafeniii!

— Am scăpat de ei. Care-i situaţia la voi?

— Nouă civili fără costume, iar dintre puşcaşi mai trăiesc doar trei. Nu ştim cum să-i evacuăm pe civili.

— Avem noi costume, spuse Staley. Puteţi proteja civilii până intrăm? De partea asta a uşii este vid.

— Dumnezeule… Da, numai un minut.

Ceva bâzâi şi instrumentele indicară reducerea presiunii dincolo de batardou. După aceea, roata manuală porni să se învârtă; uşa se deschise, dezvăluind o siluetă în costum blindat în interiorul salonului sergenţilor. Dinapoia lui Hasner, alţi doi puşcaşi îl fixară cu armele pe Staley, când acesta intră. Iar în spatele lor… Staley icni.

Civilii se găseau în capătul opus al compartimentului. Purtau obişnuitele salopete albe ale personalului ştiinţific. Staley îl recunoscu pe veterinarul Blevins. Civilii discutau între ei…

— Nu există aer! răcni Staley.

— Aici nu, sublocotenente, încuviinţă Hasner, dar acolo – şi arătă cu braţul – este un fel de cutie care creează ceva ca o perdea. Prin perdeaua aceea nu trece aerul, însă noi putem trece.

Kelley lătră un ordin şi grupa lui intră în salon. Costumele fură azvârlite civililor.

Staley scutură uluit din cap.

— Kelley, preia comanda aici. Pornim spre prova… şi ia cutia aia cu tine, dacă-i portabilă.

— Este, vorbi Blevins în microfonul căştii pe care o primise, dar pe care nu şi-o pusese deocamdată pe cap. Ştim de asemenea s-o pornim şi s-o oprim. Caporalul Hasner a ucis câteva bestii de-alea mici care meştereau la ea.

— Perfect, o luăm! Dă-i drumul, Kelley!

Puşcaşul păşi precaut prin bariera invizibilă. Fu nevoit să împingă puţin.

— Pare similară Câmpului, sublocotenente, dar e mai puţin densă. Staley mârâi ceva inaudibil şi le făcu semn celorlalţi sublocotenenţi.

— Automatul de cafea, rosti el, parcă nevenindu-i să creadă. Lafferty, Kruppman şi Janowitz, veniţi cu noi!

Ieşi pe uşă, revenind în compartimentul distrus. La celălalt capăt al acestuia se afla un sas dublu şi Staley îi făcu semn lui Whitbread să-l deschidă. Roata se învârti lin şi se înghesuiră în micuţa ecluză pneumatică, privind prin sticla groasă spre principalul coridor de la tribord.

— Pare normal, şopti Whitbread.

Ieşiră din ecluză în două grupuri şi se deplasară pe coridor, folosind mânerele din pereţi, până ajunseră la intrarea în sala de mese a echipajului.

— Pe toţi dracii! exclamă Staley privind prin geamul sălii. Whitbread se înghesui alături de el ca să se uite.

În compartimentul respectiv se aflau zeci de cafenii. Majoritatea erau înarmaţi cu lasere… şi trăgeau unii în ceilalţi. Lupta nu dovedea niciun fel de organizare. Se părea că fiecare creatură lupta numai pentru sine, deşi asta putea fi doar o impresie de moment. În sala de mese se răspândise o ceaţă roz: sânge de payeni. Cafenii morţi şi răniţi pluteau într-un soi de dans dement, iar interiorul pâlpâia sub razele de lumină verde-albastră.

— E imposibil, şopti Staley apoi ridică tonul: Dacă intrăm, nu scăpăm cu viaţa. Abandonăm automatul de cafea.

Continuară să se deplaseze pe coridor, căutând alţi supravieţuitori.

Nu mai întâlniră niciun om. Staley îi conduse înapoi la sala de

mese.

— Kruppman, lătră el, ia-l pe Janowitz şi videază coridorul. Perforează batardourile, foloseşte-te de grenade – orice, dar depresurizează-l. Dup-aia, o ştergem de pe nava asta!

În clipa când puşcaşii cotiră pe coridor, sublocotenenţii pierdură contactul cu ei; radiourile costumelor funcţionau numai în linie dreaptă. Puteau auzi însă multe alte zgomote. *MacArthur* era o cacofonie sonoră. Ţipete ascuţite, scrâşnete de metal tăiat, bâzâituri şi zumzăituri… nimic familiar.

— Nu mai e nava noastră, murmură Potter.

Brusc, se auzi un vuiet. Coridorul fusese depresurizat. Staley aruncă o grenadă cu termit lângă batardoul sălii de mese şi se ascunse înapoia unui cot al coridorului. Lumina sclipi scurt, apoi Staley începu să tragă cu laserul spre pata strălucitoare de pe perete. Ceilalţi îl imitară, concentrându-şi focul asupra aceluiaşi punct.

Peretele începu să se bombeze tot mai mult, după care plesni. Aerul ţiui în coridor, purtând un norişor de payeni morţi. Staley bloca uşa sasului, însă nu se mai întâmplă nimic. Strâmbându-se, reveniră la batardoul plesnit şi tăiară o gaură suficient de mare ca să poată trece prin ea.

Nu se mai zărea nicio creatură vie.

— De ce nu putem proceda la fel în toată nava? întrebă Whitbread. Am putea recâştiga controlul…

— Poate, replică scurt Staley. Lafferty, ia automatul de cafea şi porneşte spre babord. Dă-i drumul, te acopăr!

Pilotul încuviinţă din cap şi plonja pe coridor în direcţia în care dispăruseră puşcaşii.

— N-ar trebui să mergem şi noi? întrebă Potter.

— Mai e torpila. Trebuie să-i reglăm detonatorul.

— Horst, reîncepu Whitbread, nu crezi că putem recâştiga controlul asupra navei? N-am văzut niciun cafeniu cu costum…

— Pot construi perdele de presiune, îi reaminti Staley. În plus, avem ordine clare.

Indică spre pupa, şi ceilalţi doi porniră în faţa lui. Oamenii fuseseră evacuaţi de pe navă, aşa că se grăbiră, deschizându-şi drum cu laserele prin compartimentele presurizate şi detonând coridoarele. Potter şi Whitbread se îngroziră de dezastrul pe care-l făceau. Armele lor nu erau dintre cele concepute pentru a

fi întrebuinţate în interiorul unei nave spaţiale.

Torpilele se găseau la locul lor; Staley şi Whitbread făcuseră parte din echipa care le sudase de ambele părţi ale generatorului de Câmp. Atât doar că… generatorul dispăruse. În locul lui se mai afla doar o carcasă goală.

Potter se întinse către releele ce aveau să detoneze torpilele, dar Staley îl opri. Găsi o mufă de fir intercom direct şi-şi cuplă costumul la ea.

— Mă recepţionează cineva? Sunt sublocotenent Horst Staley şi mă găsesc în compartimentul generatorului de Câmp. Mă recepţionează cineva?

— Te-am recepţionat, sublocotenente, se auzi aproape imediat o voce. Îţi fac legătura cu căpitanul.

— Generatorul Câmpului a dispărut, căpitane, explică Staley, totuşi Câmpul pare la fel de intens…

Urmă o pauză lungă, după care Rod înjură cu patimă.

— Eşti în întârziere, Staley, anunţă el. Avem ordin ca peste cinci minute să închidem porţile din Câmp şi să ne îmbarcăm în navetele lui *Lenin.* Nu vei avea timp să ieşi înainte ca *Lenin* să deschidă focul.

— Nu. Ce putem face? Rod şovăi o clipă.

— Trebuie să-l încunoştinţez pe amiral. Rămâi pe loc.

Un neaşteptat curent vuitor îi sili să se prindă de orice găsiră prin preajmă. Potter spuse ceea ce ştiau cu toţii:

— S-a restabilit presiunea interioară. Probabil că bestiile alea mici au reparat vreo uşă.

— Vor ajunge aici în scurt timp, blestemă Whitbread, fir-ar ale dracu’ să fie! De ce-ntârzie atâta căpitanul?

Nimeni nu-i putea oferi vreun răspuns şi se ghemuiră încordaţi, cu armele pregătite, auzind cum împrejurul lor nava revenea la viaţă. Noii ei stăpâni se apropiau.

* * *

— Nu plec fără sublocotenenţi, îi spunea Rod amiralului.

— Eşti sigur că ei nu pot ajunge la ecluza de la babord?

— În niciun caz în numai zece minute. Cafeniii controlează sectorul acela al navei. Puştii vor trebui să înainteze cu arma în mână.

— Ce propui?
— Să folosească „bărcile de salvare”.
Acestea se găseau practic în toată nava, cel puţin o duzină fiind la mai puţin de douăzeci de metri de compartimentul generatorului de Câmp. Structuri simple, cu motoare pe bază de combustibil solid şi cabine gonflabile, ele aveau doar rolul de a permite supravieţuirea timp de câteva ore în spaţiu, în eventualitatea că nava era avariată grav… sau pe punctul de a exploda. Ambele ipostaze reprezentau descrieri destul de exacte ale stării actuale a lui *MacArthur.*
— Este posibil ca fiinţele alea mici să fi introdus în bărci instrumente de înregistrare şi emisie, rosti Kutuzov. O metodă de a le oferi payenilor mari toate secretele lui *MacArthur.* — Se adresă cuiva din afara razei videocamerei: – Crezi că-i posibil, capelane?
— Nu, îl auzi Rod pe Hardy, făpturile acelea sunt animale. Eu unul am crezut asta din capul locului, payenii adulţi o afirmă şi toate dovezile sprijină ipoteza. Ar fi capabile de aşa ceva, doar dacă li s-ar fi ordonat în mod direct… şi dacă ar fi fost *atât* de doritoare să comunice cu payenii cei mari, poţi fi sigur că ar fi *făcut-o* deja.
— Mda… N-are rost să-i sacrificăm zadarnic pe ofiţerii aceia. Căpitane Blaine, anunţă-i să folosească bărcile, dar să aibă grijă să nu fie însoţiţi de vreun cafeniu. După ce părăsesc nava, să vii imediat la bordul lui *Lenin.*
Rod suspină uşurat şi deschise legătura pe fir direct.
— Staley, amiralul spune că puteţi folosi bărcile de salvare. Aveţi însă grijă să nu se fi ascuns niscaiva cafenii în ele – oricum, veţi fi percheziţionaţi înainte de a sui la bordul navetelor lui *Lenin.* Armaţi torpilele şi ştergeţi-o! Înţeles?
— Da, căpitane. Bărcile de salvare, se adresă Staley celorlalţi. Să-i…
O lumină verde sclipi în jurul lor.
— Polarizaţi vizoarele! urlă Whitbread.
Plonjară înapoia torpilelor, în vreme ce raza mătură cu sălbăticie compartimentul. Găuri batardourile, apoi chiar pereţii compartimentului şi învelişul exterior al navei. Aerul se năpusti afară şi raza încetă să se mai mişte, dar rămase activată, revărsând energie în Câmpul din jurul lui *MacArthur.*

Staley îşi dezactiva polarizarea vizorului, se strecură pe sub rază şi se apropie de sursa ei.

Era un laser manual de putere mare. Fuseseră necesare şase creaturi ca să-l transporte; câteva dintre ele, moarte, ţineau încă mânerele duble.

— Haideţi, rosti sublocotenentul.

Introduse o cheiţă în fanta de pe consola torpilei. Alături, Potter procedă la fel. Răsuciră cheiţele în acelaşi timp… şi mai aveau la dispoziţie zece minute ca să scape cu viaţă.

Staley alergă spre intercom.

— Misiune îndeplinită, căpitane, raportă el.

Ieşiră prin sasul rămas deschis al compartimentului şi trecură în coridorul principal de la pupa, deplasându-se în salturi de la un mâner la altul. Cursele în imponderabilitate constituiau printre sublocotenenţi un sport favorit, chiar dacă nu tocmai regulamentar, şi acum mulţumiră cerului pentru antrenamentele acelea. Undeva, înapoia lor, releul detonatorului ticăia inexorabil…

— Cam pe-aici ar trebui să fie, anunţă Staley.

Trase o rafală într-un sas etanş, apoi deschise o gaură suficient de mare în învelişul exterior. Aerul şuieră, ieşind; cumva, cafeniii îi învăluiseră din nou în atmosfera urât mirositoare de pe Pay-alfa. Fuioare de ceaţă alcătuită din cristale de gheaţă pluteau prin vid.

Potter găsi comanda de umflare a bărcilor şi sparse geamul protector cu mânerul pistolului. Se retraseră şi aşteptară ca bărcile să se umfle.

Nu se întâmplă aşa, ci podeaua se ridică brusc. Sub punte se afla un şir de conuri lungi de opt metri şi cu diametrul bazei de vreo doi metri.

— Cafeniii n-au pierdut vremea, mormăi Whitbread.

Conurile erau identice. Probabil că payenii munciseră săptămâni de zile sub punte, demontând bărcile de salvare şi alte echipamente, pentru a le înlocui cu… obiectele acelea. Fiecare con avea în baza mare un scaun anti-gr, modelat după forma corpului, şi în vârf o baterie de jeturi direcţionale.

— Cercetează-le, Potter, ordonă Staley. Vezi dacă există locuri unde s-ar putea ascunde cafeniii.

Nu găsiră nimic. Cu excepţia carcasei conice, solidă, restul era

o structură deschisă spre exterior. Potter ciocăni şi zgâlţâi, în vreme ce prietenii săi stăteau cu ochii în patru.

Tocmai căuta o deschidere în con, când zări cu coada ochiului o mişcare. Luă imediat o grenadă de la centură şi se răsuci. Lângă peretele coridorului plutea un costum spaţial care ţinea în ambele mâini un laser greu.

Teama lui Staley i se citi în voce.

— Stai! Identifică-te!

Costumul înălţă arma şi Potter azvârli grenada. O rază verde-orbitor dansă prin explozie, iluminând straniu coridorul şi sfârtecând una dintre bărcile de salvare conice.

— A fost om? strigă Potter. A fost om? Braţele se-ndoiau anormal şi picioarele îi erau rigide! Ce-a fost?

— Inamic, răspunse Staley. Cred c-ar fi mai bine s-o ştergem de-aici. Urcaţi-vă în bărci, câtă vreme le mai avem.

Sui în scaunul unui con; după o clipă de ezitare, ceilalţi îşi aleseră şi ei câte un aparat.

Staley găsi un pupitru de comandă pe suport articulat şi-l trase spre sine. Nu exista niciun fel de etichetare. Inteligenţi sau nu, se părea că toţi payenii înţelegeau dintr-o privire modul de funcţionare al unei maşinării.

— Voi încerca butonul mare şi pătrat, anunţă Staley cu un glas ce suna straniu de găunos prin emiţătorul căştii.

Strângând din dinţi, apăsă butonul.

O secţiune din peretele navei fu pulverizată sub el. Conul ţâşni afară, parcă lansat din praştie. Jeturile scânteiară scurt. Ger şi beznă… şi se afla dincolo de Câmp.

Alte două conuri se materializară din pata de întuneric. Staley se grăbi să-şi orienteze antena costumului spre silueta neagră şi uriaşă a lui *Lenin,* aflată la mai puţin de un kilometru depărtare.

— Sunt sublocotenent Staley. Bărcile de salvare au fost modificate. Suntem trei şi suntem singuri la bordul lor…

Un al patrulea con apăru din Câmpul lui *MacArthur.* Staley se răsuci în scaunul lui. Părea un om…

Trei lasere manuale traseră simultan. Al patrulea con străluci şi se topi, totuşi ei continuară să tragă.

— Una dintre… ă-ă-ă…

Staley nu ştia ce să raporteze. Poate că circuitul lui nu era protejat.

— Vă avem pe display, sublocotenente, se auzi o voce cu accent puternic. Îndepărtaţi-vă de *MacArthur* şi aşteptaţi să fiţi recuperaţi. V-aţi încheiat misiunea?

— Da, încuviinţă Staley, privindu-şi ceasul. Detonarea va avea loc peste patru minute.

— Atunci, mişcaţi-vă rapid!

„Dar cum?” se întrebă sublocotenentul. Era imposibil să desluşească comenzile. În vreme ce căuta cu desperare o soluţie, jeturile se declanşară din nou. Totuşi… nu atinsese nimic.

— Jeturile mele s-au activat, anunţă Whitbread cu glas calm - acesta părea mult mai calm decât se simţea Staley.

— Şi ale mele, raportă Potter. Calul de dar nu se caută la dinţi. Ne-ndepărtăm de navă.

Jeturile continuară să funcţioneze. Cei trei prieteni goneau împreună cu aproape 1 g, iar Pay-alfa era o semilună mare şi verde într-o parte. De cealaltă parte se găsea întunericul lui Coalsack şi pata şi mai neagră a lui *Lenin.* Bărcile accelerară mult timp.

32. LENIN

Tânărul sublocotenent rus păşea mândru de sine. Costumul lui de luptă era imaculat, iar echipamentul aranjat perfect, conform Manualului.

— Amiralul vă aşteaptă pe punte, ciripi el într-o anglică perfectă.

Rod îl urmă letargic. Plutiră prin ecluza pneumatică, de la puntea-hangar 2 a lui *Lenin,* salutat de puşcaşii lui Kutuzov. Onorurile depline acordate unui căpitan vizitator nu făceau decât să-i sporească amărăciunea. Dăduse ultimele sale ordine şi fusese cel din urmă om care ieşise din navă. Acum rămăsese un observator şi probabil că avea să fie ultima dată când cineva avea să-i mai acorde onorul la suirea la bord.

La bordul navei-amiral totul părea prea mare, însă el ştia că nu era decât o iluzie. Cu puţine excepţii, compartimentele şi coridoarele navelor erau standardizate – s-ar fi putut afla la fel de bine în *MacArthur. Lenin* se găsea în stare de alertă de luptă, cu toate sasurile intermediare închise şi blocate. Puşcaşii păzeau principalele puncte de trecere; în rest, nu se întâlniră cu nimeni şi Rod se simţi mulţumit. N-ar fi putut da ochii cu membrii fostului său echipaj. Nici chiar cu pasagerii.

Puntea lui *Lenin* era imensă. Fiind destinata să joace rolul unei nave-amiral, pe lângă display-urile şi posturile de comandă intrinsece, exista o duzină de fotolii pentru statul-major. Cu gesturi rigide, Rod răspunse salutului amiralului şi se lăsă recunoscător în fotoliul comandantului. Nici măcar nu se întrebă unde dispăruse secundul Borman, mâna dreaptă a lui Kutuzov şi şeful statului-major. La postul de comandă rămăsese doar el şi amiralul.

Pe display-urile de deasupra, *MacArthur* era afişat din cel puţin şase unghiuri. Ultimele navete ale lui *Lenin* se îndepărtau de crucişător. Probabil că Staley îşi dusese misiunea la bun sfârşit. Acum, nava lui mai avea doar câteva minute de trăit. „Când nu va mai exista, eu unul voi fi realmente terminat.” Un căpitan proaspăt avansat care-şi pierduse nava chiar la prima misiune – nici chiar influenţa marchizului nu putea îndrepta lucrurile. O ură oarbă pentru Pay şi toţi locuitorii ei îi crescu în inimă.

— La dracu', ar trebui s-o putem recupera de la nişte… blestemate de *animale*! izbucni el.

Kutuzov ridică ochii surprins. Sprâncenele lui zburlite se apropiară într-o încruntătură, apoi se relaxară.

— Mda. Dacă numai *asta* sunt. Dar dacă sunt mai mult? Oricum, este prea târziu.

— Da, au amorsat torpilele.

Două bombe cu hidrogen. Generatorul de Câmp avea să se vaporizeze în câteva milisecunde şi *MacArthur*… Se *s*chimonosi la gândul respectiv. Când display-urile aveau să se lumineze, crucişătorul îşi va încheia existenţa.

— Unde-mi sunt sublocotenenţii, amirale?

— Au decelerat pe o orbită mai joasă şi se află sub orizont. Când totul se va încheia, voi trimite o navetă după ei.

Lui Rod i se păru ciudat. Oricum, conform ordinelor amiralului, ei nu puteau veni direct pe *Lenin,* iar bărcile de salvare nu ofereau protecţie reală în momentul exploziei lui *MacArthur.* Felul în care procedaseră reprezenta o precauţie inutilă, deoarece torpilele nu emiteau decât o fracţiune neglijabilă din energia lor sub formă de raze X şi neutroni, totuşi era o prudenţă de înţeles.

Afişajele digitale ajunseră silenţios la zero. Kutuzov privi încruntat cum trecu un minut, apoi altul.

— Torpilele n-au detonat, rosti el acuzator.

— Nu, amirale.

Nefericirea lui Rod era completă. Acum…

— Căpitane Mihailov, pregăteşte, te rog, bateria principală pentru foc asupra lui *MacArthur.* — Kutuzov îşi întoarse ochii negri spre Rod. —Căpitane, nu-mi face plăcere ceea ce urmează, la fel cum nu-ţi face nici dumitale. Preferi să comanzi dumneata? Căpitane Mihailov, eşti de acord?

— Da, amirale.

— Mulţumesc. — Rod inspiră adânc; un bărbat trebuie să-şi împuşte propriul său câine, dacă acesta a turbat. — Foc!

* * *

Bătăliile spaţiale sunt extrem de spectaculoase. Navele se apropie aidoma unor ovoide negre şi mate, doar propulsiile

radiind o lumină orbitoare. Scânteierile din flancurile posterioare anunţă exploziile torpilelor care au scăpat de razele colorate şi străpungătoare ale laserelor secundare. Bateriile principale îşi revarsă energie reciproc în Câmpuri, iar razele verzi şi rubinii reflectă praful interplanetar.

Treptat, Câmpurile încep să-şi intensifice strălucirea. Roşu-închis, galben-strălucitor, verde-orbitor, pe măsură ce Câmpurile acumulează energie. Ovoidele colorate sunt legate prin fire roşii şi verzi, venind dinspre bateriile tunurilor, iar culorile se modifică.

Acum, trei fire verzi le legau pe *Lenin* şi *MacArthur.* Nimic altceva nu se întâmpla. Crucişătorul nu se clintea şi nu încerca să replice. Câmpul lui începu să să strălucească în roşu, pălind în galben acolo unde razele convergeau. Când avea să devină alb se va supraîncarcă, iar energia înmagazinată în el va fi eliberată – spre interior şi spre exterior. Kutuzov privea tot mai derutat.

— Căpitane Mihailov, retrage nava cu un kilometru.

Cutele de pe fruntea amiralului se adânciră, în vreme ce *Lenin* se îndepărtă lin de *MacArthur.*

Crucişătorul sclipea verde cu pete vag albăstrui. Imaginea se micşoră pe display-uri. Petele fierbinţi dispărură, deoarece razele laser se lăţiră imperceptibil. La o mie de kilometri depărtare, nava strălucea vie.

— Căpitane, ne-am oprit în raport cu *MacArthur*? întrebă Kutuzov.

— Da, amirale.

— Mi se pare că crucişătorul se apropie.

— Da, amirale. Câmpul lui se extinde.

— Se extinde? — Kutuzov se răsuci spre Rod. — Ai vreo explicaţie?

— Nu.

Tânărul nu-şi dorea decât să fie uitat de toţi şi de toate. Vobirea era durere, conştiinţa agonie. Totuşi… încercă să gândească.

— Probabil că generatorul a fost modificat de cafenii. Întotdeauna, ei îmbunătăţesc tot ceea ce meşteresc.

— E chiar păcat s-o distrugem, murmură Kutuzov. Extinsă aşa, cu suprafaţa aceea radiantă uriaşă, *MacArthur* ar face faţă

oricărei nave din Flotă…

Acum, Câmpul lui *MacArthur* era violet şi gigantic. Umplea ecranele şi Kutuzov reduse magnitudinea imaginii de zece ori. Nava era un imens balon violet suspendat de firişoare verzi. Oamenii aşteptară, fascinaţi, zece minute. Cincisprezece.

— Nicio navă n-a rezistat atâta timp în violet, murmură Kutuzov. Căpitane Blaine, continui să fii sigur că avem de-a face cu simple *animale?*

— Savanţii sunt siguri de asta. M-au convins şi pe mine, adăugă Rod precaut. Îmi pare rău că ministrul Horvath nu se află acum lângă noi.

Kutuzov icni de parcă ar fi fost lovit în abdomen.

— Idiotul ăla?! Un pacifist! N-ar înţelege nimic din ceea ce ar vedea. Priviră în tăcere încă un minut, până ce intercomul bâzâi.

— Amirale, anunţă ofiţerul transmisioniştilor, avem un semnal de pe nava-ambasador payeană.

— Căpitane Blaine, se strâmbă rusul, răspunde dumneata.

— Poftim?!

— Răspunde apelului payenilor. Eu nu voi discuta direct cu niciun alien.

— Am înţeles.

Chipul de pe ecran putea să aparţină oricărui payean, însă avea o ţinută nefiresc de rigidă şi Rod nu fu surprins când îl auzi anunţând:

— Sunt fyunch (clic)-ul domnului Horvath şi am o veste neplăcută pentru dumneata, căpitane Blaine. Mai întâi, mulţumim pentru avertismentul pe care ni l-aţi transmis – nu înţelegem de ce doriţi să vă distrugeţi nava, dar dacă am fi fost în preajma ei…

Rod îşi frecă şaua nasului.

— Ne confruntăm cu o molimă. Poate că distrugerea lui *MacArthur* o va stopa. Nu putem decât spera… Iartă-ne, dar acum suntem cam ocupaţi. Care este vestea?

— Ultimele trei aparate care au plecat din *MacArthur* au încercat să coboare pe Pay-alfa. Din nefericire, niciunul n-a izbutit.

Puntea lui *Lenin* păru că se înceţoşează.

— Au încercat să asolizeze cu bărcile de salvare? Este o idioţenie! N-ar fi…

— Le-am urmărit parţial şi avem înregistrările respective. Au ars complet în atmosferă.

— Fir-ar a dracu'! De ce-au făcut-o? Erau în siguranţă…

— Ne pare teribil de rău!

Chipul lui Kutuzov se transformase într-o mască. Şopti neauzit:

— Înregistrările.

Rod încuviinţă din cap. Se simţea teribil de obosit.

— Am dori înregistrările acelea, rosti el. Sunteţi siguri că niciunul dintre oamenii mei n-a supravieţuit?

— Da, căpitane. Suntem extrem de tulburaţi din acest motiv. Evident, nu aveam habar că vor încerca aşa ceva şi date fiind circumstanţele respective, n-am putut interveni în niciun fel.

— Evident… Mulţumesc. Rod deconecta display-ul şi se întoarse spre cel pe care era prezentată *MacArthur.*

— Aşadar, nu există nici trupuri şi nici resturi de tehnologie omenească, murmură Kutuzov. Foarte convenabil! — Atinse o tastă de pe braţul fotoliului. — Căpitane Mihailov, trimite, te rog, cuterul să-i caute pe sublocotenenţi. — Se întoarse apoi din nou spre Rod. — Evident, nu va găsi nimic.

— Amirale, nu crezi în spusele payenilor?

— Dumneata crezi?

— Eu… nu ştiu. Nu-mi dau seama ce am putea face.

— Nici eu, căpitane. Cuterul va căuta, dar nu va găsi nimic. Nu ştim unde au încercat să asolizeze. Planeta este mare. Chiar dacă au supravieţuit şi n-au fost capturaţi, am putea căuta zile întregi fără să-i găsim. Iar dacă au fost luaţi prizonieri… nu-i vom găsi niciodată. —Mormăi din nou şi reactivă circuitul de comandă: – Mihailov, ai grijă să se cerceteze cu atenţie. Apoi, trage cu torpilele în nava aceea.

Căpitanul lui *Lenin* începu să dea dispoziţii neauzite de la postul său aflat în capătul opus al punţii mari. Douăzeci de torpile se arcuiră spre *MacArthur.* Nu puteau traversa Câmpul; energia înmagazinată acolo le-ar fi topit instantaneu. Explodară însă toate simultan, o salvă perfect cronometrată, şi o imensă unduire de lumină multicoloră parcurse suprafaţa violet-strălucitoare a lui *MacArthur.* Puncte alb-orbitoare apărură şi dispărură.

— Străpuns în nouă locuri, anunţă tunarul-şef.

— Străpuns prin ce? întrebă Rod inocent.

Aceea continua să fie nava lui, care se lupta cu vitejie ca să trăiască…

Amiralul mârâi. Nava se găsea la cinci sute de metri în interiorul acelei suprafeţe violete, mai dogoritoare decât iadul; poate că fulgerele strălucitoare nu ajunseseră deloc la ea sau poate că o rataseră complet.

— Tunurile-laser continuă să tragă, ordonă Kutuzov. Încă o salvă de torpile!

O a doua ploaie de săgeţi scânteietoare se arcui spre *MacArthur* şi explodă pe suprafaţa tremurătoare, violetă. Alte pete albe unduira peste ea, urmate de o undă de flăcări mov.

După care *MacArthur* redeveni aşa cum fusese înainte. Un balon de foc violet cu diametrul de un kilometru, ancorat de fire de lumină verde.

Un steward îi întinse lui Rod o ceaşcă de cafea şi tânărul sorbi absent. Avea un gust oribil.

— Foc! comandă Kutuzov, privind display-urile cu ură. Foc! Brusc, transformarea se petrecu. Câmpul lui *MacArthur se* extinse enorm, deveni albastru, galben… şi dispăru. Scanerele automate amplificară imaginea de pe ecran. Nava era tot acolo.

Strălucea într-un roşu incandescent şi părţi din ea se topiseră, însă n-ar mai fi trebuit să existe deloc. Când un Câmp colapsează, totul din interiorul său se vaporizează…

— Probabil c-au fost arşi înăuntru, comentă mecanic Rod.

— Mda, aşa o fi. Foc!

Razele verzi împunseră din nou spre exterior. *MacArthur se* transformă, se dilată, se mări, eliberând fuioare de aer în spaţiu. O torpilă se apropie lent de ea şi explodă. Bateriile de lasere nu se opriseră. Când Kutuzov ordonă încetarea focului, nu mai rămăseseră decât vapori.

Rod şi amiralul priviră mult timp display-ul gol. În cele din urmă, Kutuzov se răsuci în fotoliu:

— Căpitane Mihailov, cheamă navetele la bord. Plecăm acasă!

CUPRINS